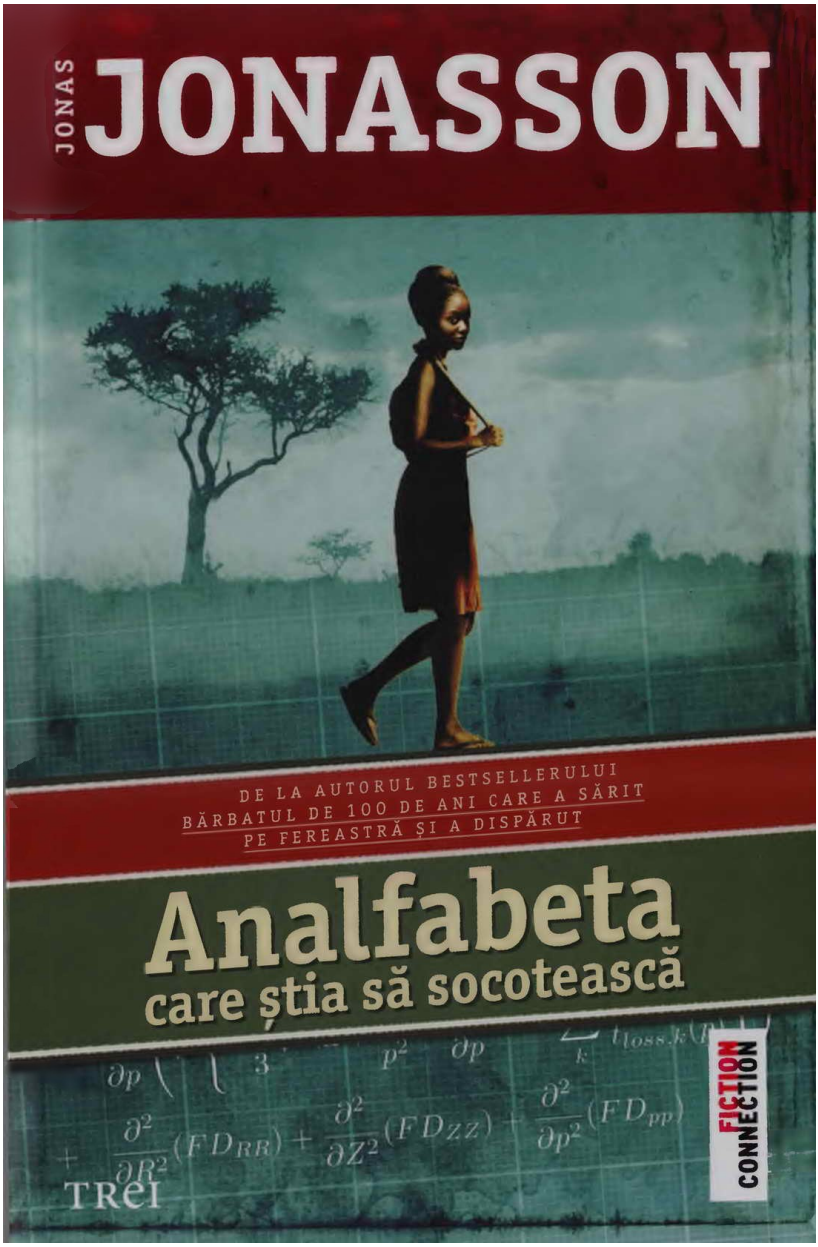

JONAS JONASSON

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI BĂRBATUL DE 100 DE ANI CARE A SĂRIT PE FEREASTRĂ ŞI A DISPĂRUT

Analfabeta care ştia să socotească

Ideea de la care pleacă acest roman este aceea că poţi schimba soarta lumii chiar dacă eşti de cea mai umilă condiţie.

THE OBSERVER

O satiră necruţătoare ce ne poartă prin toată lumea: de la liberalii suedezi, la colonelul Gaddafi, la apartheid şi, desigur, la prim-ministrul Africii de Sud, B.J. Verster.

THE TIMES

Pe fundalul relaţiilor politice internaţionale, Jonasson îmbină realismul cu cea mai pură fantezie.

THE GUARDIAN

După o lungă carieră de jurnalist, consultant media şi producător TV, Jonas Jonasson decide să înceapă o nouă viaţă. Lucrează la un manuscris, vinde drepturile de autor unei edituri importante din Suedia şi se mută apoi într-un orăşel de pe malul Lacului Lugano din Elveţia, la doar câţiva metri de graniţa italiană.

Manuscrisul devine un roman, Bărbatul de 100 de ani care a sărit pe fereastră şi a dispărut.

În 2010 a fost cea mai bine vândută carte din Suedia.

La Editura Trei a apărut în 2011.

JONAS JONASSON

Un roman savuros despre noroc, dragoste, bombe nucleare şi relaţii internaţionale.

Analfabeta care ştia să socotească e povestea unei fete care a încercat să-şi schimbe viitorul, sfârşind prin a produce tulburări majore la nivel mondial.

Nombeko Mayeki fuge de cel mai nemilos serviciu secret internaţional – împreună cu trei surori chinezoaice, doi fraţi gemeni care sunt, oficial, aceeaşi persoană, şi un fermier bătrân.

Iar soarta regelui Suedei – şi a lumii – stă pe umerii ei.

TREI

Jonas Jonasson
Analfabeta care ştia să socotească

Traducere din suedeză de Laura von Weissenberg

TRei

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor:
Oana Duşmănescu
Foto copertă: Eric Thunfors
Director producţie: Cristian Claudiu Coban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JONASSON, JONAS
Analfabeta care ştia să socotească / Jonas Jonasson; trad.: Laura von Weissenberg.
— Bucureşti: Editura Trei, 2015 ISBN 978 – 606 – 719 – 396 – 1
I. Von Weissenberg, Laura (trad.)
821.113.6 – 31 = 135.1
Titlul original: Analfabeten som kunde räkna Autor: Jonas Jonasson

Jonas Jonasson, 2013

Ediţia originală a fost publicată de Piratforlaget, Suedia
Publicată prin acord cu Brandt New Agency
Copyright e Editura Trei, 2015 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, ghişeul 1, C.P. 490, Bucureşti Tel.: + 4 021 300 60 90 e-mail: comenziedituratrei.ro www.editura trei.ro
ISBN: 978 – 606 – 719 – 396 – 1

Statistic vorbind, probabilitatea ca o analfabetă născută în anii şaizeci în Soweto să ajungă la maturitate şi, într-o bună zi, să se găsească încuiată într-un camion cu cartofi împreună cu regele şi prim-ministrul Suediei este una în patruzeci şi cinci de miliarde şapte sute şaizeci şi şase de milioane două sute douăsprezece mii opt sute zece.

Şi asta, după socotelile sus-numitei analfabete.

Partea 1

„Diferenţa dintre prostie şi genialitate este că genialitatea îşi are totuşi limitele

Albert Einstein

Capitolul 1

Despre o fetiţă ce locuia într-o colibă şi despre bărbatul care, după ce a murit, a ajutat-o să scape de acolo într-un anumit sens, curăţătorii de latrine din cel mai mare ghetou din Africa de Sud se puteau considera norocoşi, căci aveau şi locuri de muncă, şi un acoperiş deasupra capului.

Pe de altă parte, statistic vorbind, nu aveau niciun viitor. Cei mai mulţi urmau să moară de tineri din cauza tuberculozei, pneumoniei, diareii, drogurilor, alcoolului sau a unei combinaţii a acestora. Puţinilor indivizi le era dat să ajungă să-şi serbeze aniversarea celor cincizeci de ani. Printre aceştia se număra şi şeful unuia dintre birourile de salubritate din Soweto. Era însă o epavă. Începuse să dea pe gât mult prea multe tablete şi mult prea multe beri de la o oră mult prea timpurie. Din această cauză i se întâmplase să se răstească la unul dintre trimişii municipalităţii din Johannesburg, de la departamentul de salubritate. Un negrotei care nu-şi vedea lungul nasului! Faptul fusese raportat până la şeful de departament din

Johannesburg care, a doua zi, la cafeaua de dimineaţă împreună cu colegii, anunţase că venise vremea ca analfabetul din sectorul B să fie schimbat.

Astfel, cafeluţa fusese cât se poate de plăcută. Se servise chiar şi tort în cinstea noului asistent care se

alăturase departamentului. Se numea Piet du Toit, avea douăzeci şi trei de ani, iar postul de asistent era primul său loc de muncă după terminarea studiilor.

Nou-venitul fu cel căruia îi reveni responsabilitatea de a rezolva problema din Soweto, căci aşa mergeau lucrurile în municipalitatea din Johannesburg. Cel mai nou angajat era nevoit să se ocupe de analfabeţi, ca să capete rezistenţă în muncă.

Nimeni nu ştia însă dacă toţi curăţătorii de latrine din Soweto erau într-adevăr analfabeţi, dar li se spunea aşa oricum. Era clar că niciunul dintre ei nu făcuse şcoală, că locuiau cu toţii în colibe şi că le era inimaginabil de greu să priceapă orice ai fi încercat să le zici.

Piet du Toit căzu pe gânduri timp de câteva secunde, încercând să-şi dea seama dacă fata îl lua peste picior, dar era exclus, aşa că o lăsă baltă şi purcese la treabă. Îi transmise şefului de latrine că era concediat, la ordinul superiorilor ierarhici, dar că putea obţine salariul pe trei luni dacă reuşea să găsească tot atâţia candidaţi la postul care tocmai devenise vacant în cel mult o săptămână.

— Pot atunci să-mi recapăt măcar postul de curăţător de latrine ca să am şi eu din ce-mi câştiga pâinea? întrebă atunci fostul şef.

— Nu, replică Piet du Toit, nu se poate.

Asistentul du Toit reveni după o săptămână împreună cu garda sa de corp. Fostul şef şedea la birou, probabil pentru ultima dată. Lângă el se afla aceeaşi fetiţă ca data trecută.

— Unde sunt cei trei candidaţi? întrebă asistentul.

Şeful recent concediat răspunse că, din păcate, doi dintre ei nu putuseră să vină. Unuia îi fusese tăiat gâtul cu o seară înainte într-o încăierare, iar de la celălalt nu avea nicio veste. Era posibil să fi revenit la vechile lui proaste obiceiuri.

Piet du Toit nici nu voia să ştie despre ce vechi obiceiuri proaste era vorba, nu voia decât să scape de acolo.

— Şi care e cel de-al treilea candidat? zise el cu

mânie.

— Păi, e fata asta de lângă mine. A fost mâna mea dreaptă timp de câţiva ani deja şi, sincer să fiu, e tare pricepută.

— Cum naiba să pun o copilă de doisprezece ani şef de latrine? zise Piet du Toit.

— Am paişpe ani, zise fata. Şi lucrez aici de nouă ani.

Putoarea devenea insuportabilă. Lui Piet du Toit i se făcu teamă că avea să i se impregneze în costum.

— Ai început deja să te droghezi? întrebă el.

— Nu, răspunse fata.

— Eşti gravidă?

— Nu, zise fata.

Asistentul rămase tăcut câteva secunde, reflectând la faptul că nu voia să revină în acest loc mai des decât era necesar.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Nombeko, răspunse fata.

— Nombeko şi mai cum?

— Mayeki, cred.

Doamne, Dumnezeule, nu ştiau nici măcar cum îi cheamă.

— Atunci îţi dau postul dacă eşti în stare să rămâi trează, zise asistentul.

— Sunt în stare, zise faţa.

— Bine.

Asistentul îşi îndreptă apoi atenţia către fostul şef:

— Înţelegerea a fost trei luni de salariu pentru trei candidaţi, ceea ce înseamnă o lună de salariu pentru un candidat, minus o lună de salariu pentru că n-ai fost în stare să faci rost decât de o puştoaică de doisprezece ani.

— Paisprezece, zise fata.

Piet du Toit plecă fără să-şi ia rămas-bun, cu garda de corp la doi paşi în urma lui.

Fata, care tocmai devenise şefa fostului său şef, îi mulţumi acestuia pentru ajutor şi îi zise că este reangajat ca mâna sa dreaptă.

— Dar ce-o să zică Piet du Toit? se îngrijoră fostul şef.

— N-avem decât să-ţi schimbăm numele, sunt convinsă că asistentul nu e în stare să deosebească un negrotei de un alt negrotei, zise fata de paisprezece ani care arăta ca şi cum ar fi avut doisprezece.

Noua şefă a Biroului de latrine din Soweto, sectorul B, nu mersese deloc la şcoală, şi asta din cauză că mama sa avusese alte priorităţi, dar şi din cauza faptului că văzuse lumina zilei într-o ţară ca Africa de Sud. În plus, se născuse la începutul anilor şaizeci, când copiii de teapa lui Nombeko nu erau luaţi în considerare de elita politică. Prim-ministrul din acea perioadă devenise celebru mulţumită unei întrebări retorice: *De ce e nevoie ca negroteii să meargă la şcoală, când oricum nu sunt buni la nimic altceva decât la cărat apă şi lemne*?

Concret vorbind, se înşela, căci Nombeko căra rahat, nicidecum lemne sau apă. În orice caz, nu exista niciun motiv să credem că această fetiţă firavă avea să crească şi să ajungă să cunoască regi şi preşedinţi, să bage frica în naţiuni întregi sau să influenţeze mersul lucrurilor în lume în general.

Dacă n-ar fi fost cine era.

Dar era cine era.

Printre multe altele, era un copil sârguincios. La vârsta de cinci ani căra deja butoaie de rahat la fel de mari ca ea. Pe golitul butoaielor câştiga exact atâţia bani cât îi trebuiau maică-sii ca să o trimită în fiecare zi să-i cumpere o sticlă de aurolac. Maică-sa îi luă sticla din mână mormăind „mulţumesc, draga mamei”, o desfăcea şi purcedea la anestezierea durerii eterne provocate de faptul că nu avea niciun viitor şi că nici măcar fiicei sale nu-i putea oferi vreunul. Tatăl lui Nombeko dispăruse de lângă fiica sa cam la douăzeci de minute după fecundaţie.

Pe măsură ce creştea, Nombeko reuşea să descarce tot mai multe butoaie pe zi, iar banii ajungeau şi pentru alte lucruri pe lângă aurolac. În consecinţă, maică-sa putea adăuga tablete şi alcool la dieta sa pe bază de aurolac. Fetiţa însă, care înţelegea că lucrurile nu puteau continua aşa, îi explica maică-sii că, dacă nu avea să se oprească,

urma să moară.

Mama sa încuviinţa din cap.

La înmormântare venise multă lume. În această perioadă, în Soweto erau mulţi oameni care aveau două ocupaţii principale: să moară cu zile şi să-şi ia adio de la cei ce tocmai o făcuseră. Mama lui Nombeko se prăpădise când aceasta din urmă avea numai zece ani, iar tatăl ei, după cum am menţionat deja, nu se mai afla prin preajmă. Fetiţa rămase o vreme în cumpănă dacă să o ia pe urmele mamei şi să-şi construiască pe cale chimică un scut permanent împotriva realităţii. Când primi cea dintâi leafă după moartea mamei sale, se hotărî însă să-şi cumpere mâncare. Iar după ce îşi potoli foamea, aruncă o privire în jur şi zise: – Ce caut eu aici?

În acelaşi timp, înţelese că nu prea avea de ales. Piaţa muncii din Africa de Sud nu se prea dădea în vânt după analfabeţi în vârstă de zece ani. Deloc chiar. De fapt, în această parte din Soweto nici măcar nu exista o piaţă a muncii şi, sincer vorbind, nici foarte mulţi oameni care să-şi asume calitatea de angajaţi.

În schimb, golirea intestinelor este, în general, o necesitate chiar şi pentru fiinţele cele mai deplorabile de pe faţa Pământului, iar acest lucru o ajuta pe Nombeko să-şi câştige existenţa. În plus, cu mama în groapă, îşi putea păstra salariul pentru propriile nevoi.

Ca să facă timpul să treacă mai uşor în vreme ce căra butoaie, începuse să le numere încă de la vârsta de cinci ani:

— Unu, doi, trei, patru, cinci…

Pe măsură ce creştea, exerciţiile deveneau din ce în ce mai complexe, ca să fie antrenante şi în continuare:

— Cincisprezece butoaie ori trei ture ori şapte curăţători, plus unul care stă degeaba din cauză că e prea beat… e egal cu… trei sute cincisprezece.

Mama lui Nombeko nu observase multe dintre lucrurile care se petreceau în jurul ei, cu excepţia propriei sticle de aurolac, dar înţelesese totuşi că fiica sa se pricepea la adunări şi scăderi. În ultimul an de viaţă,

începuse deci să o cheme de fiecare dată când primeau o livrare, iar tabletele de culori şi doze diferite trebuiau împărţite între colibe. O sticlă de aurolac rămâne o sticlă de aurolac. Când însă trebuie să împarţi tablete de cincizeci, o sută, două sute cincizeci şi cinci sute de miligrame în funcţie de gradul de dependenţă şi de puterea financiară a fiecăruia, atunci chiar e nevoie de cineva care să se priceapă la cele patru operaţii aritmetice. Iar această fetiţă de zece ani se pricepea, cu vârf şi îndesat.

I se întâmplase, de exemplu, să se afle în preajma superiorului său ierarhic când se chinuia să pună cap la cap raportul lunar privind volumul şi greutatea.

— Nouăzeci şi cinci ori nouăzeci şi doi, mormăi şeful. Unde e calculatorul?

— Opt mii şapte sute patruzeci, zise Nombeko.

— Ajută-mă mai bine să-l caut, fată dragă.

— Opt mii şapte sute patruzeci, repetă Nombeko.

— Ce tot spui acolo?

— Nouăzeci şi cinci ori nouăzeci şi doi este egal cu opt mii şapte sute…

— De unde ştii tu asta?

— Păi, nouăzeci şi cinci e o sută minus cinci, iar nouăzeci şi doi, o sută minus opt, iar dacă le încrucişezi şi scazi, obţii optzeci şi şapte în ambele cazuri. Iar cinci ori opt e patruzeci. Optzeci şi şapte patruzeci. Opt mii şapte sute patruzeci.

— De unde ai scos metoda asta de calcul? întrebă şeful uimit.

— Nu ştiu, zise Nombeko. Acum trebuie să ne întoarcem la treabă.

Din acea zi devenise mâna dreaptă a şefului.

Analfabeta care ştia să socotească fu cuprinsă însă în timp de o frustrare din ce în ce mai acută legată de faptul că nu înţelegea ce scriau eminenţele din Johannesburg în toate decretele care ajungeau pe biroul şefului său. Şeful însuşi avea dificultăţi în descifrarea literelor. Trecea cu greu prin textele în afrikaans, răsfoind în paralel un

dicţionar englez, aşa încât cuvintele imposibil de înţeles să-i fie măcar accesibile într-o formă inteligibilă.

— De data asta ce mai vor? întreba Nombeko uneori.

— Să umplem sacii mai bine, răspundea şeful. Aşa cred, cel puţin. Ori au de gând să închidă una dintre unităţile de salubritate. E un pic neclar.

Şeful începu să ofteze. Mâna sa dreaptă nu-i putea fi de niciun ajutor, de aceea se puse şi ea pe oftat.

La vârsta de treisprezece ani, Nombeko avu norocul să fie acostată de un libidinos la duşul din vestiarul curăţătorilor de latrine. Libidinosul nu ajunse însă departe, căci fata îi curmă brusc elanul, înfigându-i o foarfecă în coapsă.

A doua zi, Nombeko dădu de individul cu pricina, care locuia de cealaltă parte a rândului de latrine din sectorul B. îl găsi pe un scaun de camping, cu coapsa bandajată, în faţa colibei sale vopsite în verde. Ţinea în braţe… cărţi?

— Acum ce mai vrei? zise el.

— Cred că mi-am uitat foarfeca în coapsa dumneavoastră aseară şi acum aş vrea să mi-o daţi înapoi.

— Am aruncat-o, răspunse individul.

— Atunci îmi eşti dator cu o foarfecă, zise fata. Cum se face că ştii să citeşti?

Pe libidinos îl chema Thabo şi era ştirb. Cum durerea de coapsă nu-i dădea deloc pace, n-avea niciun chef să stea la palavre cu această fetiţă enervantă. Pe de altă parte, era prima dată de când venise în Soweto când cineva arăta un oarecare interes pentru cărţile sale. Toată coliba îi era plină de cărţi şi din acest motiv fusese poreclit de către cei din jur Thabo Nebunul. Tonul fetei exprima însă mai degrabă invidie decât dispreţ. N-ar putea oare să profite de asta?

— Dacă ai da dovadă de o picătură de cumpătare în loc să fii până peste cap de agresivă, atunci poate că nenea Thabo s-ar încumeta să-ţi povestească. Poate că te-ar învăţa chiar şi să citeşti. Dar asta doar dacă eşti cuminte şi te domoleşti.

Nombeko n-avea de gând să dea dovadă de mai multă cumpătare decât îi arătase deja libidinosului la duş cu o zi înainte. Îi răspunse deci că, din fericire, mai avea o foarfecă pe care ar fi preferat s-o păstreze în loc s-o înfigă în cealaltă coapsă a lui nenea Thabo. Pe de altă parte, dacă nenea Thabo avea de gând să se poarte frumos şi s-o înveţe să citească, a doua coapsă avea şanse să rămână întreagă.

Thabo era un pic confuz. Tocmai fusese ameninţat de o fetiţă?

Deşi nu lăsa să se vadă lucrul ăsta, Thabo era avut.

Se născuse sub o prelată din Port Elizabeth, în provincia Cape Eastern. Când avea şase ani, mama sa fusese arestată de poliţie şi n-o mai revăzuse niciodată. Tatăl său luase atunci decizia că băiatul era destul de mare să se descurce pe cont propriu, deşi exemplul său nu era unul demn de urmat. „Ai grijă de tine” fu singurul sfat pe care îl primi de la tatăl său, înainte ca acesta să-l bată pe umăr şi să o pornească spre Durban. Acolo avea să-şi piardă viaţa, împuşcat în timp ce jefuia o bancă, acţiune pe care, de altfel, o planificase foarte prost.

Băiatul de şase ani supravieţuia furând ce prindea prin port. Cu puţin noroc, avea să crească şi, pe urmă, cel mai probabil avea să fie arestat şi să sfârşească ori la închisoare, ori împuşcat, la fel ca părinţii lui.

În acel ghetou locuia însă de mulţi ani şi un marinar spaniol, bucătar şi poet, ce fusese aruncat peste bord odinioară de doisprezece mateloţi înfometaţi, cu explicaţia că aveau nevoie de mâncare pe masă, nu de sonete.

Spaniolul înotase până la mal, găsise o colibă în care se strecurase şi, din acea zi, îşi dedicase viaţa poeziei, atât celei create de alţii, cât şi celei ce izvora din propria sa imaginaţie. După ceva vreme, când începuse să-l lase vederea, se grăbise să pună mâna pe tânărul Thabo şi să-l oblige să înveţe arta lecturii în schimbul unui colţ de pâine. Mai târziu, în schimbul a şi mai multor colţuri de pâine, băiatul fusese nevoit să-i citească bătrânului cu voce tare, pentru că acesta nu numai că orbise cu totul, ci

devenise şi pe jumătate senil şi nu se mai hrănea decât cu Pablo Neruda atât la micul dejun, cât şi la prânz şi la cină.

Mateloţii avuseseră dreptate că nu poţi supravieţui doar cu poezie, lucru dovedit de faptul că bătrânul muri de foame, moment în care Thabo luă hotărârea să-i moştenească toate cărţile. Nu exista oricum nimeni altcineva căruia să-i pese de ele.

Fiind ştiutor de carte, băiatul reuşise, cu chiu, cu vai, să-şi găsească de lucru în port. Serile şi le petrecea citind poezie, proză şi, mai presus de toate, jurnale de călătorie. La vârsta de şaisprezece ani descoperise sexul opus, iar doi ani mai târziu îl descoperiseră şi reprezentantele acestuia pe el. La optsprezece ani adică, Thabo descoperise formula magică în compoziţia căreia intra un zâmbet şarmant în proporţie de o treime, o treime povestiri inventate despre aventurile trăite în călătoriile de-a lungul continentului, pe care la acea vreme nu le făcuse decât în imaginaţia sa. Şi, în cele din urmă, o ultimă treime, plină cu vârf de minciuni despre dragostea lor ce avea să dureze o eternitate.

Atinsese însă culmile succesului doar în momentul când se hotărâse să adauge literatura la amestecul de zâmbete, povestiri şi minciuni. Printre cărţile moştenite găsise o traducere a volumului *Douăzeci de poeme de iubire şi un cântec de disperare* de Pablo Neruda, făcută chiar de bătrânul marinar spaniol. Thabo se debarasase imediat de cântecul de disperare. Cu ajutorul poemelor de iubire reuşise însă să seducă douăzeci de tinere din zona portului şi îi fusese dat să trăiască de nouăsprezece ori voluptăţile trecătoare ale iubirii. I-ar fi reuşit şi a douăzecea oară dacă idiotul de Neruda n-ar fi introdus versul „N-o mai iubesc, e-adevărat” 1 spre sfârşitul unui poem, vers pe care Thabo îl descoperise când era deja prea târziu.

Câţiva ani mai târziu îl ştia tot cartierul, deci şansele unor noi experienţe amoroase erau destul de mici. Nu-i fusese de ajutor nici măcar faptul că începuse să mintă despre toate aventurile prin care trecuse mai ceva ca

regele Leopold al II-lea, care, la vremea sa, zisese că populaţia originară din Congoul belgian o ducea bine, în timp ce, de fapt, ordonase să li se taie mâinile şi picioarele tuturor celor care refuzau să muncească gratis.

Thabo avea oricum să-şi primească pedeapsa, precum regele belgian, de altfel, care mai întâi a rămas fără colonie, apoi a cheltuit toţi banii pe seama damei sale de companie preferate, de origine franco-română, şi în cele din urmă a murit. Mai întâi însă a plecat din Port Elizabeth spre Nord şi a nimerit în Basutoland, unde se zicea că se găseau femeile cu formele cele mai împlinite.

A rămas mai mulţi ani în aceste ţinuturi, mutându-se din sat în sat când era forţat de situaţie şi de fiecare dată găsea de lucru mulţumită faptului că era ştiutor de carte. Cu timpul a devenit negociator-şef pentru misionarii europeni care doreau să intre în contact cu locuitorii neluminaţi ai ţării.

Căpetenia populaţiei basotho, Excelenţa Sa Seeiso, nu vedea niciun avantaj în creştinarea poporului său, dar

Douăzeci de poeme de iubire şi un cântec de disperare, de Pablo Neruda, Ed. Vellant, 2011, traducerea lui Dan Munteanu Colan.

Înţelegea că ţara trebuia să se apere împotriva burilor din împrejurimi. Când misionarii, la iniţiativa lui Thabo, i-au propus arme în schimbul dreptului de a împărţi biblii, căpetenia şi-a dat imediat acordul.

Aşa s-a umplut ţara de preoţi şi diaconi care urmau să izbăvească populaţia basotho de cel rău şi care au adus cu ei biblii, arme automate şi un număr deloc neglijabil de mine de teren.

Armele ţineau inamicii la distanţă, iar bibliile erau folosite pe post de lemne de foc de către locuitorii înfrigurați ai munţilor, care oricum nu ştiau să citească. Atunci când misionarii şi-au dat în sfârşit seama cum stăteau lucrurile, şi-au schimbat strategia şi au ridicat în timp record un lung şir de biserici creştine.

În această perioadă, Thabo lucra ca asistent pe lângă diferiţi oameni ai Bisericii şi inventase o formă proprie de

tămăduire pe care o practica selectiv şi în secret.

Pe frontul amoros nu dăduse de necaz decât o dată, pe când se afla într-un sat de munte, unde ieşise la lumină faptul că singurul participant de gen masculin din corul bisericii le jurase credinţă eternă la cel puţin cinci dintre cele nouă tinere fete din cor. Pastorul englez al parohiei bănuia de mult că Thabo se ţinea de rele, căci la cântat nu se pricepea deloc.

Pastorul îi contactase pe taţii celor cinci fete care hotărâseră să-l supună pe suspect unui interogatoriu după cum cerea tradiţia, ceea ce însemna că, la lumina lunii pline, Thabo trebuia înţepat cu suliţe din cinci direcţii diferite în timp ce stătea cu fundul gol într-un muşuroi de furnici.

Aşteptând ca luna să ajungă în faza potrivită, Thabo fusese încuiat într-un bordei pe care pastorul îl păzea în permanenţă, până într-o zi când a făcut insolaţie şi a plecat la râu să ofere iertarea păcatelor unui hipopotam. Pastorul pusese cu grijă mâna pe botul animalului şi zisese că Iisus era pregătit să…

N-a apucat să spună mai mult, căci hipopotamul şi-a deschis gura şi l-a rupt în două.

După dispariţia pastorului, care era şi şeful închisorii, Thabo reuşise cu ajutorul lui Pablo Neruda să o convingă pe paznică să descuie poarta ca s-o poată şterge.

— Şi cu noi doi cum rămâne? strigase paznica după el, în timp ce o luase la picior prin savană.

— *Nu te mai iubesc*, *e-adevărat*, răspunsese Thabo.

Cine nu-l cunoştea ar fi putut crede că Thabo era ales de Dumnezeu, căci n-a dat nas în nas nici cu lei şi nici cu gheparzi, rinoceri sau alte fiare în timpul plimbării sale nocturne de mai bine de 20 de kilometri până în capitala Maseru. Odată ajuns acolo, a încercat să intre în serviciul căpeteniei Seeiso, care îl ţinuse minte de data trecută şi l-a primit înapoi cu braţele deschise. Căpetenia tocmai se afla în negocieri cu aroganţii de britanici privind independenţa, dar nu făcuse niciun progres înainte să i se alăture Thabo. Acesta din urmă le-a spus britanicilor că, dacă aveau de

gând să fie aşa de îndărătnici, Basutoland avea intenţia să-i ceară ajutorul lui Joseph Mobutu din Congo.

Britanicii rămăseseră mască. Joseph Mobutu? Omul care tocmai informase întreaga lume că se gândea să-şi schimbe numele în Atotputernicul Luptător care, Din Cauza Rezistenţei şi A Inflexibilei Dorinţe de A Câştiga, Va merge Din Cucerire în Cucerire, Lăsând Foc în Urma Sa?

— Chiar el, răspunsese Thabo. E, de fapt, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ca să nu mai pierd vremea, eu îi zic Joe.

Delegaţii britanici ceruseră timp pentru o consultare internă în cadrul căreia ajunseseră la concluzia că regiunea avea nevoie de pace şi nu de vreun luptător atotputernic care voia să i se spună aşa cum îşi imagina el că este. Britanicii se întorseseră la masa negocierilor şi declaraseră:

— Ţara vă aparţine.

Basutoland s-a transformat în Lesotho, iar căpetenia Seeiso a devenit regele Moshoeshoe al II-lea, Thabo ajungând favoritul noului rege. Era tratat ca un membru al familiei regale şi i se oferise o pungă de diamante brute din principala mină a ţării, care valorau o avere.

Într-o bună zi a dispărut însă fără urmă. În plus, avea un avans de douăzeci şi patru de ore atunci când regele şi-a dat seama că adorabila sa soră mai mică, vulnerabila prinţesă Maseeiso, era însărcinată. Era deci imposibil de prins.

În anii şaizeci, dacă erai negru, murdar şi deja pe jumătate ştirb, nu erai acceptat cu uşurinţă în lumea albilor din Africa de Sud. După acest incident nefericit din fostul Basutoland, Thabo se grăbise, prin urmare, să se stabilească în Soweto, după ce vându-se unui bijutier cel mai mic dintre diamantele sale.

Acolo găsise o colibă liberă în sectorul B, în care se instalase. Îşi umpluse pantofii cu bancnote şi îngropase jumătate din diamante în pământul bătătorit din colibă care ţinea loc de podea. Cealaltă jumătate fusese distribuită în diverse carii din gura sa.

Înainte să purceadă să promită marea cu sarea cât mai multor femei, îşi vopsise coliba într-o nuanţă plăcută de verde, ca să le impresioneze şi mai mult pe dame, şi cumpărase linoleum cu care acoperise podeaua de pământ bătătorit.

Operaţiunile de seducţie se petreceau în toate sectoarele din Soweto, dar după ceva vreme Thabo scosese propriul său sector din ecuaţie, ceea ce îi permitea să iasă la citit în faţa colibei sale din când în când, fără a fi deranjat mai mult decât era necesar.

Pe lângă lectură şi seducţie, prinsese şi obiceiul de a călători de-a lungul şi de-a latul Africii cam de două ori pe an. În acest fel, trăia aventuri noi şi reuşea, de asemenea, să-şi completeze colecţia de cărţi.

Deşi avea traiul asigurat, revenea mereu la coliba sa, asta poate şi datorită faptului că jumătate din averea sa se afla în continuare la treizeci de centimetri sub pământul de sub linoleum. În plus, dinţii de jos îi erau în continuare în stare destul de bună, deci restul diamantelor nu-i încăpeau în gură.

Aşa trecuseră câţiva ani buni înainte ca gura lumii să se facă auzită printre colibele din Soweto. De unde naiba făcea nebunul ăla cu cărţile rost de bani?

Cum Thabo nu voia ca bârfa să se răspândească, îşi făcuse rost de un loc de muncă. Cel mai simplu era să cureţe latrine câteva ore pe săptămână.

Majoritatea colegilor erau bărbaţi tineri, deja alcoolici şi fără niciun viitor. Mai erau şi câţiva copii, printre care şi fetiţa de treisprezece ani care îi înfipsese o foarfecă în coapsă, pentru simplul motiv că greşise uşa la duş. De fapt uşa era cea bună, cu fetiţa era ceva în neregulă. Era oricum prea mică, n-avea nicio formă şi Thabo n-ar fi recurs la aşa ceva decât în caz de urgenţă majoră.

Lovitura cu foarfeca fusese extrem de dureroasă. În ciuda acestui fapt, fetiţa se afla acum în faţa colibei sale şi-i pretindea s-o înveţe să citească.

— Te-aş fi ajutat cu mare plăcere, însă mâine plec

într-o călătorie, zise Thabo, iar în sinea lui chiar îşi propuse să plece la drum ca să lase lucrurile să se mai liniştească.

— Pleci în călătorie? întrebă Nombeko, care în cei treisprezece ani ai săi de viaţă nu ieşise niciodată din Soweto. Unde?

— Spre nord, zise Thabo, nu m-am hotărât exact.

Mai trecu un an până la întoarcerea lui Thabo din călătorie, iar Nombeko avea acum paisprezece ani şi fusese promovată. Se adaptase rapid la noul său rol de şefă şi inventase un sistem inteligent prin care împărţise sectorul său în funcţie de factori demografici în loc de mărimea geografică sau de reputaţie, ceea ce eficientizase repartizarea budelor.

— O îmbunătăţire cu treizeci la sută, o lăudă fostul ei şef.

— Treizeci virgulă doi, răspunse Nombeko.

Oferta era acum pe măsura cererii şi invers, ceea ce îi permisese să economisească o parte din buget, bani pe care îi putea folosi la construirea a patru noi instalaţii de salubritate.

Fata avea o capacitate lingvistică uimitoare, în ciuda modului de exprimare a bărbaţilor din anturajul său cotidian (oricine a stat de vorbă vreodată cu un curăţător de latrine din Soweto ştie că jumătate din cuvintele ce le ies din gură sunt prea vulgare pentru a fi tipărite, iar cealaltă jumătate sunt jenante chiar şi la auz). Această capacitate de a se exprima era parţial înnăscută, însă într-unul dintre colţurile biroului se afla şi un aparat de radio pe care Nombeko, încă de când era mică, se grăbea să-l deschidă imediat ce se afla în apropierea lui. Îl potrivea pe canalul care emitea emisiuni de dezbateri şi asculta cu interes nu doar ceea ce se spunea, ci şi modul în care vorbitorii se exprimau.

Mulţumită emisiunii săptămânale intitulate *Panorama africană*, Nombeko îşi dădu pentru prima dată seama că exista o lume şi dincolo de Soweto. Nu era neapărat mai frumoasă sau mai îmbietoare, dar nu era

Soweto.

Tot de la radio aflase şi despre felul în care îşi obţinuse Angola independenţa. Partidul pentru libertate PULA se unise cu Partidul pentru libertate PCA şi formaseră Partidul pentru libertate MPLA care, împreună cu partidele pentru libertate FNL ŞI UNITA, făcuseră ca guvernul portughez să regrete ziua în care pusese piciorul în această parte a continentului african. Era oricum vorba despre o conducere care, în cei patru sute de ani cât guvernase ţara, nu reuşise să construiască nici măcar o universitate.

Analfabeta Nombeko nu înţelese exact ce reuşise să realizeze fiecare dintre combinaţiile de litere ale partidelor, dar rezultatul final părea să fi fost o *schimbare*, cuvânt care împreună cu *mâncare* se afla în topul preferinţelor fetei.

Într-o zi, i se întâmplă să împărtăşească tovarăşilor săi de la lucru opinia că n-ar fi rău dacă ar fi şi ei, cu toţii, afectaţi de ceva schimbări. Colegii o acuzaseră însă imediat că se ţine de politică. Nu era de ajuns că trebuiau să care rahat toată ziua, chiar erau nevoiţi să mai şi audă o groază de rahat?

În calitatea sa de şefă la golirea latrinelor, Nombeko era obligată să aibă de-a face nu numai cu colegii săi imposibili, ci şi cu asistentul Piet du Toit de la departamentul de salubritate al municipalităţii din Johannesburg. La prima sa vizită în Soweto, după ce o numise şefă, acesta o anunţase că nu putea construi patru noi instalaţii de salubritate, ci doar una, căci situaţia bugetară era încordată. Nombeko se răzbunase într-un mod original:

— Apropo, care este părerea domnului asistent despre situaţia din Tanzania? Nu sunteţi de acord că experimentul socialist al lui Julius Nyerere este pe punctul de a eşua?

— Tanzania?

— Da, recolta de cereale înregistrează pierderi de aproape un milion de tone deja. Întrebarea e cum s-ar fi

descurcat Nyerere, dacă n-ar fi intervenit Fondul Monetar Internaţional. Sau poate domnul asistent este de părere că FMI-ul reprezintă o problemă în sine?

Aşa i se adresase fata care nu fusese niciodată la şcoală şi nu ieşise încă niciodată din Soweto asistentului care reprezenta clasa conducătoare şi care avea studii superioare, dar care habar n-avea de situaţia politică din Tanzania. Asistentul era alb deja din naştere, însă raţionamentul fetei îl făcuse să devină palid ca o stafie.

Piet du Toit se simţea umilit de o analfabetă de paisprezece ani, care, în plus, îi şi contesta raportul cu privire la sumele ce trebuiau vărsate diferitelor birouri de salubritate.

— Care este logica domnului asistent în acest caz, de exemplu? întrebă Nombeko, care învăţase să socotească de una singură. De ce aţi înmulţit rezultatele între ele?

O analfabetă care ştia să socotească.

O ura.

Îi ura pe toţi.

Câteva luni mai târziu, Thabo se întoarse acasă. Primul lucru pe care îl remarcă fu că fata cu foarfeca devenise şefa sa şi că nu mai era o fetişcană, ci începuse să aibă forme.

Această situaţie îl aruncă pe bărbatul pe jumătate ştirb într-o luptă interioară acerbă. Pe de o parte, instinctul îi spunea să aibă încredere în zâmbetul său găunos, în calităţile sale de narator şi în Pablo Neruda. Pe de altă parte, şefia şi amintirea dureroasă a foarfecii îl cam înspăimântau.

Thabo se hotărî să mai aştepte, dar să rămână în apropierea fetei.

— Acum cred că a sosit vremea să te învăţ să citeşti, zise el.

— Foarte bine! zise Nombeko. Începem de azi, imediat după ce terminăm munca. Venim noi la tine în colibă, eu şi foarfeca mea.

Thabo era un învăţător foarte priceput. Iar Nombeko, o elevă exemplară. În cea de-a treia zi ştia deja să

deseneze alfabetul cu un băţ în noroiul din faţa colibei lui Thabo. Cu ajutorul acestui abecedar inedit, din cea de-a cincea zi începu să scrie cuvinte şi pe urmă propoziţii întregi. La început scria aproape totul greşit. După două luni însă, greşelile apăreau din ce în ce mai rar.

În pauzele dintre lecţii, Thabo îi povestea despre aventurile pe care le trăise de-a lungul călătoriilor sale. Nombeko înţelesese fără întârziere că amesteca două treimi de poezie cu maximum o treime de adevăr, dar acest lucru nu o deranja deloc. Realitatea sa era deja destul de mizerabilă, deci oricum n-ar fi făcut faţă la mai mult.

Cea mai recentă călătorie o făcuse în Etiopia, unde îl detronase pe Majestatea Sa Imperială, Leul lui Iuda, Regele regilor şi Lordul lorzilor.

— Haile Selassie, zise Nombeko.

Thabo nu răspunse, prefera să vorbească decât să asculte.

Povestea despre împăratul pe care iniţial îl chema Ras Teferi, dar al cărui nume se transformase mai apoi în rastafari şi fusese preluat de o mişcare religioasă, mai ales în Indiile de Vest, era atât de suculentă, încât Thabo o păstra pentru ziua când avea de gând să încerce o schemă de seducţie.

Fondatorul fusese alungat de pe tronul său imperial, iar discipolii săi se luptau cu confuzia în timp ce fumau canabis, neînţelegând cum se făcea că omul proclamat Mesia, încarnarea lui Dumnezeu, acum fusese brusc detronat. Dumnezeu putea fi detronat?

Nombeko avu grijă să nu pună întrebări legate de situaţia politică vinovată de acest dramatism. Era oricum convinsă că Thabo habar n-avea şi, în plus, prea multe întrebări riscau să strice farmecul povestirii.

— Mai povesteşte-mi! îl încuraja ea.

Lui Thabo i se părea că treaba merge de minune (e incredibil cum ne putem înşela). Se dădu un pic mai aproape de fată şi continuă să povestească despre felul în care, în drum spre casă, trecuse pe la Kinshasa unde îl ajutase pe Muhammad Ali să se pregătească pentru „The

Rumble in the Jungle”, meciul de box la categoria grea împotriva invincibilului George Foreman.

— Vai, ce interesant! rosti Nombeko, iar în sinea ei îşi zise că, văzută ca o ficţiune, povestea chiar nu era rea deloc.

Thabo îi zâmbi atât de larg, încât Nombeko zări câteva sclipiri printre puţinii dinţi care îi mai rămăseseră în gură.

— De fapt, cel care îmi ceruse ajutorul fusese Invincibilul, dar eu… începu Thabo şi nu se mai opri decât după ce povesti cum Foreman fusese făcut knockout în runda a opta şi Alţii mulţumise prietenului său intim, Thabo, pentru ajutorul nepreţuit.

Până şi soţia lui Ali fusese încântătoare.

— Soţia lui Ali? se miră Nombeko. Doar nu vrei să spui că…

Thabo izbucni într-un râs puternic care îi făcea maxilarele să se zgâlţâie. Când se potoli, afişă din nou o mină serioasă şi se dădu şi mai aproape.

— Eşti foarte frumoasă, Nombeko, zise el. Mult mai frumoasă decât soţia lui Ali. Ce-ai zice dacă ne-am cupla noi doi? Am putea să ne mutăm undeva împreună.

Apoi îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

Lui Nombeko îi plăcea ideea de a se muta undeva, oriunde, de fapt, dar nu împreună cu libidinosul. Ora de studiu a zilei respective părea să se fi terminat. Nombeko îi înfipse o foarfecă şi în cealaltă coapsă şi pe urmă plecă acasă.

A doua zi, Nombeko se întoarse la coliba lui Thabo şi îl întrebă de ce a lipsit nemotivat de la muncă.

Thabo răspunse că îl dureau prea tare coapsele, mai ales una dintre ele, şi că domnişoara Nombeko în mod normal ar trebui să ştie care era cauza.

Aceasta dădu afirmativ din cap şi adăugă că avea să-l doară şi mai tare, căci data viitoare, dacă nenea Thabo nu avea de gând să înceapă să se poarte cum trebuie, n-avea să-i mai înfigă foarfeca nici într-o coapsă, nici în cealaltă,

ci undeva între ele.

— În plus, ieri am şi văzut şi am şi auzit ce ai în clonţul ăla urât. Dacă nu începi să te porţi cum trebuie, am să spun la toată lumea.

Thabo se oftică nevoie mare. Ştia prea bine că n-avea să supravieţuiască multă vreme după ce se va afla că are diamante.

— Ce vrei de la mine, de fapt? zise el cu vocea sugrumată.

— Vreau să pot veni aici să răsfoiesc cărţile tale fără să fie nevoie să iau cu mine o foarfecă nouă de fiecare dată. Foarfecile sunt scumpe pentru cei care au gura plină de dinţi şi nu de alte minuni.

— Mai bine pleacă de aici! zise Thabo. Dacă mă laşi în pace, îţi dau un diamant.

Nu era prima dată când Thabo încerca să iasă din bucluc dând mită, dar de data aceasta nu-i merse. Nombeko răspunse că nu voia să-i ia diamantele. Ce nu-ţi aparţine nu-ţi aparţine.

Mult mai târziu, într-un alt colţ al lumii, avea să înveţe că viaţa este de fapt mult mai complicată.

Ironia făcu ca viaţa lui Thabo să fie stinsă de mâna a doua femei, originare din Africa Orientală portugheză, ce îşi câştigau pâinea făcând felul fermierilor albi pentru a le fura banii. Atâta timp cât durase războiul civil, afacerea mersese ca pe roate.

După câştigarea independenţei şi schimbarea numelui în Mozambic, restul fermierilor primiseră un ultimatum de patruzeci şi opt de ore pentru a părăsi ţara. Cele două femei fuseseră astfel nevoite să se reprofileze şi să înceapă să omoare negri înstăriţi. Era o idee de afaceri mult mai proastă, căci toţi negrii care deţineau ceva ce merita furat aparţineau acum partidului marxist-leninist aflat la conducerea ţării. Prin urmare, nu după multă vreme, cele două femei fuseseră date în urmărire de stat, iar noua şi temuta poliţie se afla pe urmele lor.

Din acest motiv o porniseră spre sud şi ajunseseră în ascunzătoarea perfectă pe care o reprezenta Soweto, la

margine de Johannesburg.

Era clar că avantajul de a se afla în cel mai mare ghetou din Africa de Sud era că puteai dispărea în mulţime (dacă erai negru, cel puţin). Pe de altă parte, dezavantajul era că oricare dintre fermierii albi din Africa Orientală portugheză luat individual avea o avere mai mare decât toţi cei opt sute de mii de locuitori din Soweto la un loc (cu excepţia lui Thabo). Cele două femei au înghiţit câteva tablete colorate şi au pornit la vânătoare de capete. După ceva vreme au ajuns în sectorul B şi acolo, în spatele rândului de latrine, au pus ochii pe coliba vopsită în verde care ieşea în evidenţă, căci celelalte erau toate brun-gri ca rugina. Femeile au pornit de la premisa că oricine îşi vopseşte coliba în verde (sau în orice altă culoare) are prea mulţi bani pentru propriul său bine, deci s-au năpustit în colibă într-o noapte, au înfipt un cuţit în pieptul lui Thabo şi apoi l-au răsucit. Bărbatul care rupsese atâtea inimi a sfârşit astfel cu propria inimă sfâşiată.

După ce s-au asigurat că este mort, femeile au început să răscolească printre maldărele de cărţi în căutare de bani. Ce ţicnit mai era şi ăsta pe care îl răpuseseră de data asta?

În cele din urmă găsiră un teanc de bancnote într-unul dintre pantofii victimei şi, pe urmă, încă unul în celălalt pantof. Dar cum erau total lipsite de iscusinţă, s-au aşezat în faţa colibei să-şi împartă prada. În plus, amestecul de tablete pe care-l luaseră cu o jumătate de pahar de rom le făcu să piardă noţiunea timpului şi a spaţiului. Prin urmare, se aflau în continuare în acelaşi loc, fiecare dintre ele cu un rânjet triumfător pe buze, când, surprinzător, apăru poliţia.

Femeile fură arestate şi expediate pentru un sejur de treizeci de ani într-o închisoare sud-africană, totul pe cheltuiala statului. Bancnotele pe care încercaseră să le numere dispărură încă de la începutul anchetei. Cadavrul lui Thabo fu lăsat la locul faptei până a doua zi. Una dintre ghiduşiile preferate din cadrul poliţiei sud-africane consta în a-i pasa pe negrii morţi patrulei următoare, atunci când

era posibil.

Nombeko se trezise în toiul nopţii din cauza gălăgiei care se auzea de pe cealaltă parte a rândului de latrine. Se îmbrăcase, se dusese într-acolo şi înţelese în linii mari ce se petrecuse.

După ce poliţia plecase cu criminalele şi cu toţi banii lui Thabo, Nombeko se strecură în colibă.

— Ai fost un ticălos, dar ştiai să minţi într-un mod distractiv. O să-mi lipseşti. Sau cărţile tale cel puţin.

Apoi i-a deschis gura lui Thabo şi a extras cele paisprezece diamante brute pe care acesta le fixase în locul dinţilor pe care îi pierduse.

— Paisprezece găuri şi fix paisprezece diamante, or fi însă toate? zise Nombeko.

Thabo nu răspunse. Nombeko dădu la o parte linoleumul şi începu să sape.

— Ştiam eu, zise ea când găsi ceea ce căuta.

Apoi aduse nişte apă şi o cârpă şi îl spălă pe Thabo, după care îl scoase din colibă. Îşi sacrifică singurul cearşaf alb pentru el acoperindu-i corpul. Merita totuşi un pic de demnitate. Nu prea multă, doar un pic.

Nombeko s-a grăbit să ascundă toate diamantele lui Thabo în căptuşeala singurei sale geci, după care s-a dus din nou la culcare.

Şefa latrinelor dormi până târziu în dimineaţa următoare. Simţea nevoia de a se limpezi la minte. Când ajunse, într-un târziu, la muncă, toţi curăţătorii de latrine se aflau în birou. În absenţa şefei, aceştia erau deja la a treia bere a dimineţii şi încă de la cea de-a doua găsiseră de cuviinţă să renunţe la treabă în favoarea exprimării propriilor concepţii despre inferioritatea rasială a indienilor. Cel mai cu moţ dintre muncitori tocmai se pregătea să povestească despre tipul care încercase să repare o fisură în acoperişul cabanei sale cu o bucată de carton ondulat.

Nombeko puse capăt acestor activităţi, adună toate sticlele de bere pe care colegii încă nu apucaseră să le golească şi declară că bănuia că aceştia nu aveau altceva

în cap în afară de conţinutul latrinelor pe care aveau datoria să le cureţe. Chiar erau atât de idioţi încât nu înţelegeau că prostia n-avea nimic de-a face cu apartenenţa la o anumită rasă?

Cel mai cu moţ ripostă acuzând-o pe şefă de lipsă de înţelegere în ceea ce priveşte nevoia colegilor de a bea o bere în linişte după primele şaptezeci şi cinci de butoaie descărcate de cu dimineaţă, şi asta fără să fie nevoiţi să-i asculte tot timpul prelegerile despre egalitate şi alte rahaturi.

Nombeko avu instinctul de a-i trânti în cap un sul de hârtie igienică, dar se potoli în ultima secundă, ajungând la concluzia că era păcat de hârtia igienică. Le ordonă deci să se întoarcă la treabă, după care reveni acasă, unde din nou îşi puse aceeaşi întrebare:

— Ce naiba cauţi tu aici?

A doua zi avea să împlinească cincisprezece ani. * * *

În ziua în care împlinea cincisprezece ani, pe ordinea de zi a lui Nombeko se afla o şedinţă cu privire la buget cu Piet du Toit de la departamentul de salubritate al municipalităţii din Johannesburg. De data aceasta, asistentul se simţea mai bine pregătit. Verificase toate cifrele în detaliu şi avea să-i arate puştoaicei de cincisprezece ani cine era şeful.

— Sectorul B are un deficit bugetar de unsprezece la sută, zise Piet du Toit privind-o pe Nombeko pe deasupra ramelor de la ochelarii de citit de care de fapt nu avea nevoie, dar care îl făceau să arate mai în vârstă decât era în realitate.

— Sectorul B n-are niciun deficit, replică Nombeko.

— Sectorul B are un deficit de unsprezece la sută şi cu asta basta! răspunse Piet du Toit.

— Se pare că domnul asistent socoteşte la fel de bine precum gândeşte. Daţi-mi un răgaz de câteva secunde, vă rog, spuse ea, şi smulse foile de calcul din mâna lui Piet du Toit.

Apoi le parcurse rapid şi arătă spre rândul douăzeci

zicând:

— Reducerea pe care am negociat-o în acest caz ne-a fost acordată sub formă de livrări gratuite. Dacă aţi fi luat în considerare preţul plătit efectiv, în locul unui preţ indicativ fictiv, aţi fi realizat că acele unsprezece procente nu există de fapt. În plus, văd că încurcaţi adunările şi scăderile. Dacă am socoti după modelul dumneavoastră, ar însemna că am *economisit* unsprezece la sută din buget. Ceea ce, în treacăt fie zis, e la fel de rău.

Piet du Toit se înroşise la faţă. Fata asta chiar nu-şi cunoştea rangul? Credea că-i era dat oricui să definească binele şi răul? O detesta mai mult decât oricând, dar n-avea replică. În cele din urmă, zise:

— Am tot discutat despre tine la birou.

— Zău? zise Nombeko.

— Părerea noastră este că nu eşti destul de cooperantă.

Nombeko înţelese că urma să fie concediată, la fel ca predecesorul său.

— Zău? zise ea.

— Din păcate va trebui să te mutăm. Te vom reîncadra în echipa de curăţători.

Oferta era superioară celei primite de predecesorul său. Nombeko trase concluzia că avusese parte de o zi în care asistentul era în toane bune.

— Zău? zise ea.

— În afară de „zău”, nu mai ai nimic de zis? întrebă Piet du Toit furios.

— Păi, i-aş putea, de asemenea, explica domnului du Toit imensitatea idioţeniei Domniei Sale, dar toţi aceşti ani petrecuţi în rândul curăţătorilor de latrine m-au învăţat că o asemenea întreprindere ar fi lipsită de orice şansă de reuşită. În caz că nu ştiaţi, domnule du Toit, se mai găsesc idioţi chiar şi pe aici. Cel mai bine ar fi deci să plec de aici, ca să nu mai fie nevoie să dau ochii cu domnul du Toit, zise Nombeko şi execută întocmai cele zise.

Nombeko spusese toate aceste lucruri cu un debit verbal incredibil, încât Piet du Toit nici măcar nu apucase

să reacţioneze înainte ca fata să-i scape din mâini. Iar să se apuce de căutat printre colibe era de neconceput, în ceea ce-l privea, fata n-avea decât să continue să se ascundă printre gunoaie, până când avea să fie răpusă de tuberculoză, de droguri sau de vreunul dintre ceilalţi analfabeţi.

— Ptiu, exclamă Piet du Toit şi dădu semnalul gărzii de corp plătite de tatăl său că era vremea să revină în lumea civilizată.

Această ultimă discuţie cu asistentul dusese nu numai la pierderea postului de şef, ci şi la dispariţia în sine a locului de muncă, împreună cu ultimul salariu al lui Nombeko.

Îşi pregătise deja rucsacul, în care pusese puţinele şi neînsemnatele sale bunuri. Printre acestea se numărau hainele de schimb, trei dintre cărţile lui Thabo şi douăzeci de bucăţi de carne uscată de antilopă pe care le cumpărase cu ultimii săi bani.

Cărţile le citise deja şi le ştia pe dinafară. Îi plăcea însă senzaţia pe care i-o dădeau cărţile în general prin simpla lor prezenţă. Era cam acelaşi sentiment pe care îl nutrea faţă de colegii curăţători de latrine, dar în sens invers.

Se lăsase seara şi aerul se răcise simţitor. Nombeko trase pe ea singura sa jachetă, se lungi pe singura ei saltea şi se înveli cu singura sa plapumă (folosise deja singura sa faţă de plapumă ca să acopere cadavrul lui Thabo). A doua zi avea de gând să-şi ia tălpăşiţa.

Se hotărî brusc şi încotro avea să o apuce.

Era un loc despre care citise în ziar cu o zi înainte. Avea de gând să se oprească la numărul 75 pe strada Andries din Pretoria.

Acolo se afla Biblioteca Naţională.

Din câte ştia, nu era o zonă interzisă pentru negri, deci, cu puţin noroc, se putea strecura înăuntru. Odată ajunsă acolo, nu avea alte planuri decât să respire şi să se bucure de peisaj. Era de ajuns, pentru început. Simţea că literatura avea să o ajute să evolueze.

O astfel de convingere o făcu să adoarmă cu zâmbetul pe buze în această ultimă noapte în coliba pe care o moştenise cu cinci ani în urmă de la mama sa. Era prima dată când adormea zâmbind.

Plecă imediat ce se miji de ziuă. O aştepta un drum lung. Era prima dată când ieşea din Soweto şi n-avea să se oprească decât după nouăzeci de kilometri.

După aproximativ şase ore şi douăzeci şi şase din cei nouăzeci de kilometri, Nombeko ajunse în centrul Johannesburgului. Era o cu totul altă lume! Majoritatea oamenilor din jurul său erau albi şi toţi semănau ca nişte picături de apă cu Piet du Toit. Nombeko privea cu mult interes în jurul său. Forfota generală era scăldată în lumini de neon şi licăriri de semafoare. Străzile erau pline de maşini noi-nouţe, modele pe care nu le mai văzuse niciodată până atunci. Când se întoarse, continuând să admire peisajul, observă că una dintre maşini trecuse pe trotuar şi venea în direcţia ei cu o viteză considerabilă.

În sinea ei, Nombeko apucă să-şi spună că maşina era frumoasă, dar nu apucă să se dea la o parte.

* * *

Inginerul Engelbrecht van der Westhuizen îşi petrecuse după-amiaza în barul hotelului Hilton Piaza de pe Quartz Street, după care se urcase la volanul maşinii sale Opel Admirai şi o pornise spre nord.

Nu este însă şi nu a fost niciodată uşor să conduci cu un litru de coniac la bord. Deja de la prima intersecţie, inginerul pierdu controlul asupra maşinii, urcă pe trotuar şi pe urmă, ce naiba! – dăduse oare peste un negrotei?

Pe fata de sub maşina inginerului o chema Nombeko şi tocmai renunţase la jobul de curăţătoare de latrine. Venise pe lume în urmă cu cincisprezece ani şi o zi într-o colibă de tablă din cel mai mare ghetou din Africa de Sud. Înconjurată de alcool, aurolac şi droguri, ar fi trebuit să se stingă timpuriu în noroiul ce înconjura latrinele din sectorul B din Soweto.

Spre deosebire de alţii însă, Nombeko făcuse pasul decisiv, părăsindu-şi coliba pentru prima şi ultima dată.

Dar nu-i fusese dat să ajungă mai departe de centrul oraşului, unde se afla acum cu corpul strivit sub un Opel Admirai.

„Aventura mea se termină aici?" se întrebă în sinea ei înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Dar aventura nu se terminase.

Capitolul 2

Despre lucrurile care au luat o cu totul altă turnură decât era prevăzut într-o altă parte a lumii

Nombeko a fost călcată de o maşină a doua zi după ce împlinise cincisprezece ani. A supravieţuit însă şi avea să-i meargă şi mai bine, şi mai rău, dar în primul rând lucrurile aveau să se schimbe.

Ingmar Qvist din Sodertălje, Suedia, ţară situată la o distanţă de nouă mii cinci sute de kilometri, nu se afla în mulţimea de bărbaţi pe care Nombeko urma să-i întâlnească, ceea ce nu înseamnă însă că n-avea să-i influenţeze viitorul într-un mod decisiv.

E dificil de stabilit momentul exact în care Ingmar îşi pierduse minţile, căci totul se petrecuse pe nesimţite. Singurul lucru cert e că gluma începuse să se îngroaşe încă de prin toamna anului 1947, însă atât Ingmar, cât şi soţia lui priveau această realitate cu îndoială.

Ingmar şi Henrietta se căsătoriseră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi îşi cumpăraseră o bucată de pământ într-o pădurice la marginea oraşului Sodertălje, aflat la aproximativ treizeci de kilometri sud de Stockholm.

Ingmar era un funcţionar obscur, iar Henrietta o croitoreasă sârguincioasă care lucra acasă.

Se văzuseră pentru prima dată în faţa sălii numărul 2 a Tribunalului din Sodertălje, unde se judeca o dispută între Ingmar şi tatăl Henriettei. Disputa pornise de la faptul că Ingmar scrisese într-o noapte „Trăiască regele!" cu litere de-o şchioapă pe unul dintre pereţii clădirii în

care se afla sediul Partidului Comunist Suedez. Dar cum în general comunismul şi Casa Regală nu prea se împacă, în zorii zilei următoare, când şeful local al comuniştilor, adică tatăl Henriettei, descoperise toată tărăşenia, izbucni un scandal.

Ingmar a fost prins rapid, foarte rapid chiar, mai ales că, după ce-şi făcuse treaba, adormise pe o bancă din parcul din vecinătatea poliţiei cu cutia de vopsea şi cu pensula în mână.

La tribunal, între acuzatul Ingmar şi spectatoarea Henrietta ieşeau de-a dreptul scântei. Această atracţie se datora parţial faptului că Ingmar era simbolul fructului interzis, dar dincolo de asta, ce o încântase pe Henrietta era faptul că era... atât de plin de viaţă... spre deosebire de tatăl său care nu părea să facă altceva decât să aştepte ca totul să se ducă de râpă pentru ca apoi el să poată prelua conducerea, cel puţin în Sodertălje, împreună cu prietenii săi comunişti. Tatăl Henriettei fusese revoluţionar dintotdeauna, dar începând din 7 aprilie 1937, când obţinuse licenţa radio cu numărul 999 999, se transformase într-un individ ros de amărăciune şi de gânduri chinuitoare. Asta deoarece se dovedise că în ziua următoare un croitor din Hudiksvall, oraş aflat cam la o distanţă de trei sute de kilometri de Sodertălje, obţinuse licenţa cu numărul un milion, lucru pentru care fusese recompensat. Croitorul nu numai că devenise faimos (fusese intervievat la radio!), dar primise, de asemenea, un pocal din argint în valoare de şase sute de coroane. Iar tatăl Henriettei rămăsese cu buza umflată.

N-a reuşit niciodată să treacă peste acea întâmplare care îl făcuse să-şi piardă şi puţinul simţ al umorului pe care îl avea, deci faptul că cineva îşi putea exprima veneraţia faţă de Regele Gustaf al V-lea pe pereţii sediului Partidului Comunist nu i se părea deloc amuzant. În consecinţă, l-a târât pe Ingmar la tribunal din proprie iniţiativă, în numele partidului, şi a cerut să i se dea o pedeapsă de optsprezece ani de închisoare. Ingmar Qvist a primit însă o amendă în valoare de cincisprezece coroane.

Se părea că viaţa nu înceta să-i dea şuturi tatălui Henriettei. Mai întâi fusese întâmplarea cu licenţa radio, apoi eşecul relativ de la tribunal. Toate astea fuseseră urmate de faptul că propria sa fiică se aruncase în braţele regalistului. În plus, ciuma numită capitalism părea să-şi revină după fiecare lovitură pe care o primea.

Culmea fu atinsă în momentul când Henrietta hotărî să se căsătorească *religios* cu Ingmar. În acel moment, liderul comuniştilor din Sodertălje a rupt legătura cu fiica sa, ceea ce a determinat-o pe mama Henriettei să rupă legătura cu soţul ei, ceea ce a dus la relaţia acesteia din urmă cu un ataşat militar german pe care l-a întâlnit în gara din Sodertălje şi împreună cu care s-a mutat la Berlin cu puţină vreme înainte de sfârşitul războiului, de unde n-a mai dat niciun semn de viaţă.

Henrietta voia copii, cât mai mulţi cu putinţă. Lui Ingmar ideea i se părea în principiu bună şi aprecia în special procesul de procreare. Îi era de ajuns să se gândească la cum o făcuseră prima oară, în maşina tatălui Henriettei, la două zile după proces. Fusese fenomenal, deşi, după faptă, Ingmar fusese nevoit să se ascundă în beciul mătuşii sale în timp ce viitorul său socru îl căuta prin întregul oraş. Ingmar n-ar fi trebuit să uite prezervativul acela folosit în maşină.

În fine, răul era deja făcut, iar faptul că pusese mâna pe acea cutie de prezervative militare americane nu putea fi considerat decât o binecuvântare, căci Ingmar înţelegea cel puţin că, pentru cine voia să evite problemele, lucrurile trebuiau făcute într-o anumită ordine.

Prin asta Ingmar înţelegea cu totul altceva decât să-şi urmeze cariera şi să ofere familiei o situaţie economică satisfăcătoare. Lucra la poşta din Sodertălje sau la *Poşta regală*, după propria sa exprimare. Câştiga un salariu modest şi nu avea nicio perspectivă.

Henrietta câştiga aproape de două ori mai mult decât soţul ei, căci era foarte pricepută şi mânuia acul şi aţa cu rapiditate. Avea un cerc de clienţi larg şi stabil şi familia ar fi dus-o boiereşte, dacă n-ar fi fost Ingmar şi capacitatea

lui tot mai mare de a irosi toţi banii puşi deoparte de Henrietta.

După cum s-a menţionat deja, Ingmar n-avea nimic împotriva copiilor, dar mai întâi trebuia să-şi împlinească misiunea vieţii sale, ceea ce cerea concentrare deplină, înainte de îndeplinirea acestei sarcini, nu accepta să fie întrerupt de niciun alt proiect secundar.

Henrietta protestase la auzul vorbelor soţului ei. Pentru ea, copiii reprezentau viaţa şi viitorul, nicidecum vreun proiect secundar.

— Dacă aşa vezi tu lucrurile, n-ai decât să-ţi iei cutia cu prezervative militare americane şi să dormi pe canapeaua din bucătărie, zise ea.

Ingmar începuse să se agite, îngrijorat. Nu vruse să spună că era secundar să aibă copii, problema era… mda, Henrietta ştia doar ce voia să spună el. Era vorba despre Majestatea Sa Regele. Ingmar trebuia *să* se ocupe mai întâi de asta şi oricum n-avea să dureze o eternitate.

— Te rog, scumpa mea Henrietta! N-am putea să dormim împreună şi în noaptea asta? Şi poate să şi exersăm un pic pentru viitor?

Evident, Henriettei i se înmuie inima, aşa cum i se întâmplase deja de nenumărate ori şi cum avea să i se mai întâmple în continuare.

Ceea ce Ingmar numea misiunea vieţii sale era să ajungă să-i strângă mâna Regelui Suediei. Totul începuse ca o dorinţă, dar în timp devenise un scop în sine. După cum s-a precizat mai sus, momentul exact când se transformase în pură obsesie nu era uşor de determinat. În schimb, era mai uşor de stabilit când şi unde începuse totul.

În ziua de sâmbătă, 16 iunie 1928, Majestatea Sa Regele Gustaf al V-lea împlinea şaptezeci de ani. Ingmar Qvist, care la vremea respectivă avea paisprezece ani, venise la Stockholm cu părinţii pentru a flutura steguleţe în faţa palatului înainte de a se duce la muzeu şi la grădina zoologică din Skansen, unde aveau şi urşi, şi lupi!

Fură însă nevoiţi să-şi modifice lejer planurile, căci în

faţa palatului aglomeraţia era prea mare. Familia alese să se plaseze la câteva sute de metri mai încolo, de-a lungul drumului pe care avea să-l parcurgă cortegiul.

Se zvonea că regele împreună cu Victoria aveau să treacă pe acolo în trăsură, ceea ce se şi întâmplă.

Lucrurile luară o turnură mult mai bună decât şi-ar fi putut imagina părinţii lui Ingmar vreodată, deoarece în imediata apropiere a familiei Qvist se aflau vreo douăzeci de elevi de la internatul Lundberg. Aceştia veniseră să-i ofere Regelui un buchet de flori în semn de mulţumire pentru sprijinul primit de şcoală, datorat în mare parte implicării prinţului moştenitor Gustaf Adolf. Se stabilise că trăsura avea să facă o scurtă oprire, iar Majestatea Sa avea să coboare să primească buchetul şi să le mulţumească elevilor.

Totul se petrecu exact aşa cum fusese planificat. Regele îşi primi florile, însă, în momentul când se pregătea să urce înapoi în caleaşcă, dădu cu ochii de Ingmar şi se opri.

— Ce băiat frumos! zise el şi făcu doi paşi spre Ingmar, ciufulindu-i părul. Ia stai un pic că am ceva pentru tine, continuă el şi scoase din buzunarul interior al hainei o plachetă cu timbre comemorative, ce tocmai fuseseră tipărite în cinstea aniversării regelui.

Îi întinse timbrele tânărului Ingmar, zâmbi şi zise „te-aş mânca cu fulgi cu tot”, după care îi ciufuli din nou părul şi reveni alături de regină, care îi aruncă o privire otrăvitoare.

— I-ai mulţumit cum se cuvine, Ingmar? întrebă mama sa când îşi reveni din şocul provocat de faptul că Majestatea Sa Regele nu numai că îi atinsese fiul, ci îi şi dăduse un cadou.

— Nnnu, se bâlbâi Ingmar, care rămăsese nemişcat cu timbrele în mână. Nu, n-am zis nimic. Era, nu ştiu cum să explic… prea grandios şi n-am îndrăznit.

Evident, timbrele au devenit cele mai preţioase obiecte pe care le avea Ingmar. Iar doi ani mai târziu a început să lucreze la poşta din Sodertălje. A primit cel mai

neînsemnat post din departamentul contabilitate şi timp de şaisprezece ani n-a reuşit să avanseze absolut deloc.

Ingmar nutrea o mândrie infinită faţă de monarhul cu statură impunătoare şi elegantă. În fiecare zi, Gustaf al V-lea îşi privea pieziş şi maiestuos supusul din toate timbrele pe care acesta din urmă le utiliza în îndeplinirea sarcinilor de lucru. Ingmar îi arunca la rândul său priviri smerite şi drăgăstoase şi purta mereu uniforma poştei regale, deşi nu era deloc nevoie de uniformă la contabilitate.

Singurul lucru care îl deranja pe Ingmar era faptul că regele se uita *pieziş*. Era ca şi cum nu şi-ar fi văzut bine supusul, neputând astfel nici să-i împărtăşească dragostea. Dorinţa copleşitoare a lui Ingmar era să-l privească pe rege drept în ochi, să-şi ceară scuze pentru faptul că nu-i mulţumise prima dată când îl întâlnise, pe vremea când n-avea decât paisprezece ani şi să-şi exprime loialitatea eternă.

Era într-adevăr o dorinţă copleşitoare. Dorinţa de a-l privi drept în ochi, de a-i strânge mâna şi de a-i vorbi deveneau din ce în ce mai importante…

Din ce în ce mai importante.

Şi mai importante.

Majestatea Sa înainta în vârstă. În curând avea să fie prea târziu. Ingmar Qvist nu putea rămâne în expectativă, sperând ca într-o bună zi regele să apară în birourile poştei din Sodertälje. Ani de-a rândul visase că lucrurile aveau să se petreacă astfel, însă acum începea să se trezească din vis.

Regele nu avea să vină să-l caute pe Ingmar. Singurul lucru care rămânea de făcut era ca Ingmar să-l caute pe rege.

Îi promisese solemn Henriettei că pe urmă aveau să facă şi copii.

Familia Qvist ducea o viaţă grea şi situaţia devenea din ce în ce mai proastă. Ingmar cheltuia toţi banii în încercările sale de a se apropia de rege. Îi scria scrisori de amor (pe care le franca apoi cu mult mai multe timbre decât era nevoie), îl suna (evident, fără să ajungă să

vorbească cu altcineva în afară de vreo amărâtă de secretară a Curţii Regale), îi trimitea cadou monede din argint forjat, preferatele Regelui (potolind astfel foamea celor cinci copii ai funcţionarului nu tocmai corect care era însărcinat cu înregistrarea tuturor cadourilor regale). După o vreme, începu să meargă la meciuri de tenis şi, încetul cu încetul, la orice eveniment la care era posibil ca regele să fie prezent. Banii se duceau pe călătorii şi bilete scumpe şi totuşi, de fiecare dată, Ingmar era departe de a-şi atinge scopul, de a se apropia de Majestatea Sa.

Finanţele familiei nu fură nicidecum îmbunătăţite de faptul că Henrietta, roasă de griji, căută să se consoleze ca mai toată lumea pe vremea aceea, adică fumând unul sau două pachete de ţigări John Silver pe zi.

Şeful lui Ingmar de la departamentul contabilitate era atât de sătul de vorbăria neîntreruptă a acestuia despre monarh şi apariţiile sale în public, încât, de fiecare dată când funcţionăraşul Qvist depunea o cerere de concediu, şeful i-o aproba încă înainte ca Ingmar să fi terminat de motivat cererea.

— Nu vă supăraţi, domnule şef, credeţi că ar fi posibil să-mi iau două săptămâni de concediu în perioada aceasta? Adevărul e că trebuie să…

— Se aprobă.

Colegii şi şefii începuseră să i se adreseze lui Ingmar cu iniţialele „IQ”.

— Multă baftă cu idioţenia pe care ai de gând s-o faci de data asta, IQ, adăugase şeful.

Lui Ingmar nu îi păsa că îşi băteau joc de el. Spre deosebire de ceilalţi angajaţi ai poştei centrale din Sodertălje, el avea un scop şi o misiune în viaţă.

Ingmar a mai avut încă trei tentative serioase înainte ca lucrurile să ia o cu totul altă întorsătură decât era prevăzut.

Mai întâi, s-a dus la palatul Drottningholm îmbrăcat în uniforma poştei şi a sunat la poartă.

— Bună ziua. Mă numesc Ingmar Qvist, lucrez la Poşta Regală şi am un mesaj pentru Majestatea Sa în

persoană. Aţi putea să-l anunţaţi, vă rog? între timp, voi aştepta aici, zise Ingmar gărzii de pază.

— Vă lipseşte vreo doagă sau care e problema? fu răspunsul gărzii.

Urmă un dialog neproductiv la capătul căruia Ingmar fu rugat să elibereze zona rapid, dacă nu voia să fie legat, împachetat şi trimis înapoi la oficiul poştal de unde venea.

Ingmar se simţi ofensat şi, în febra evenimentelor, se legă de mărimea presupusă a organului genital al gărzii de pază, după care o luă la picior cu garda pe urmele sale.

Scăpă teafăr şi nevătămat, pentru că era un pic mai rapid decât garda, dar mai ales pentru că acesta din urmă avea ordin strict să nu-şi părăsească postul, deci fu nevoit să revină rapid la poartă.

Ingmar continuă să se furişeze încă vreo două zile pe lângă gardul înalt de trei metri al palatului, menţinându-se la distanţă de prostălăul de la poartă care refuza să înţeleagă ceea ce era mai bine pentru Rege. Apoi renunţă şi reveni la hotelul ce îi servise ca bază pentru toată operaţiunea.

— Doriţi să vă fac nota? întrebă recepţionerul care bănuia de o bucată bună de vreme că acest client nu are de gând să plătească.

— Da, vă rog, răspunse Ingmar.

Apoi urcă în cameră, îşi împachetă lucrurile şi plecă sărind pe fereastră.

Cea de-a doua tentativă demnă de luat în seamă înainte ca lucrurile să o ia iarăşi razna începu atunci când Ingmar citi o ştire în ziarul *Dagens Nyheter*, în timp ce şedea pe toaletă la muncă, într-o încercare de a se menţine la distanţă de colegi. Din ştire află că Regele se afla la Tuligam pentru câteva zile de destindere la vânătoare de elani. Ingmar se întrebă retoric unde se găseau elani, dacă nu în libertatea naturii create de Dumnezeu, şi cine avea oare acces la libertatea naturii create de Dumnezeu, dacă nu… tot poporul! Regii laolaltă cu micii funcţionari ai Poştei Regale.

Ingmar trase apa de formă şi se grăbi să depună o

nouă cerere de concediu. Şeful o aprobă comentând cu sinceritate că nici măcar nu remarcase că Ingmar revenise din concediul precedent.

Deoarece de o bună bucată de vreme reputaţia nu îi mai permitea să închirieze nicio maşină în Sodertălje, Ingmar luă autobuzul până la Nykoping, unde, cu figura lui de om cinstit, reuşi să pună mâna pe un Fiat 518 la mâna a doua, dar în stare bună de funcţionare. Apoi se îndreptă spre Tuligam cu viteza maximă pe care i-o permiteau cei patruzeci şi opt de cai-putere ai maşinii.

Pe la jumătatea drumului însă, se întâlni cu un Cadillac V8 negru, modelul din 1939, care venea din direcţia opusă. Nu era nimeni altul decât Regele. Terminase de vânat şi se pregătea să-i scape încă o dată printre degete lui Ingmar.

Ingmar întoarse cât ai zice peşte Fiatul său închiriat şi, cum avu norocul ca drumul să meargă la vale, reuşi să ajungă din urmă maşina Regelui, deşi era cu o sută de cai-putere mai puternică decât a sa. Următoarea etapă consta în a încerca o depăşire, după care nu-i mai rămânea decât să pretindă că a rămas în pană în mijlocul şoselei.

Şoferul Regelui mări însă viteza de teamă ca monarhul să nu cumva să se mânie, dacă observa că erau depăşiţi de un Fiat. Din păcate, şoferul se uita mai mult în oglinda retrovizoare decât în faţa sa, astfel încât, atunci când drumul o coti, atât şoferul, cât şi Cadillac-ul, cu Rege şi alai cu tot, continuară drept înainte şi se opriră într-un şanţ plin cu apă.

Gustaf al V-lea şi suita lui scăpară teferi şi nevătămaţi, dar Ingmar n-avea cum să vadă acest lucru de la locul său la volan. Primul gând care îi trecu prin minte fu să le sară în ajutor şi, în acelaşi timp, să profite de ocazie să-i strângă mâna Regelui. Cel de-al doilea gând fu însă: ce mă fac dacă l-am omorât pe bătrânul Rege? Iar cel de-al treilea: treizeci de ani de închisoare înseamnă totuşi un preţ prea mare pentru o simplă strângere de mână. Mai ales dacă mâna se întâmpla să aparţină unui cadavru. Ingmar credea, de asemenea, că ar risca să nu fie foarte

apreciat de compatrioţi, căci ucigaşilor de regi foarte rar le era dat să devină populari.

În consecinţă, făcu iute cale întoarsă.

Lăsă maşina închiriată în faţa sediului Partidului Comunist din Sodertâlje în speranţa că vina ar putea cădea pe socrul său. Apoi se duse drept acasă şi îi povesti Henriettei că era posibil ca el tocmai să-l fi ucis pe Regele său mult-iubit.

Henrietta îl consolă spunându-i că era convinsă că Regele supravieţuise şi că, în caz contrar, tot avea să fie bine, cel puţin pentru finanţele familiei.

A doua zi presa era plină de ştiri despre cum regele nimerise într-un şanţ în timpul unei călătorii mai agitate cu maşina şi cum reuşise să scape teafăr. Henrietta fu încercată de sentimente contradictorii la auzul ştirilor, dar în adâncul sufletului spera ca soţul să-şi fi învăţat în sfârşit lecţia. Îl întrebă deci pe Ingmar dacă avea de gând să-l lase în pace pe Rege.

Nici măcar nu-i trecea prin minte aşa ceva.

Cea de-a treia tentativă serioasă, înainte ca lucrurile să ia o cu totul altă turnură decât era prevăzut, îl purtă pe Ingmar pe Coasta de Azur, la Nisa, acolo unde Gustaf V, acum în vârstă de optzeci şi opt de ani, îşi petrecea sfârşitul toamnelor pentru a uşura simptomele bronşitei sale cronice. Într-unul dintre rarele interviuri pe care le oferea, regele povestise că obişnuia să-şi petreacă zilele pe terasa apartamentului său de lux de la Hotel d'Angleterre, atunci când nu ieşea la plimbarea sa zilnică de-a lungul Promenade des Anglais.

Aceste informaţii erau tot ce-i trebuia lui Ingmar. Avea de gând să se ducă la faţa locului, să se apropie de rege în timpul plimbării lui şi să se prezinte.

Ceea ce avea să se întâmple apoi era imposibil de ştiut. Poate că aceşti doi bărbaţi aveau să schimbe câteva vorbe şi, dacă se crea atmosfera propice, Ingmar l-ar putea invita pe rege să bea ceva împreună la barul hotelului mai spre seară. Şi de ce nu, la o partidă de tenis în ziua următoare?

— De data asta n-are ce să mai meargă de-a-ndoaselea, îi zise Ingmar Henriettei.

— Mă bucur, răspunse aceasta. Mi-ai văzut cumva ţigările?

Ingmar făcu autostopul de-a lungul întregii Europe. Călătoria dură o săptămână. Când ajunse în sfârşit la Nisa, după numai două ore de aşteptare pe o bancă de-a lungul Promenade des Anglais dădu cu ochii de gentilomul cu statură impunătoare şi elegantă, care purta monoclu şi se sprijinea într-un baston de argint. Ce frumos era! Se apropia încetişor. Şi era singur.

Ceea ce urmă era o poveste pe care Henrietta o ştia pe de rost, deoarece Ingmar profitase de toate ocaziile care se iviseră ca să aducă din nou vorba despre acest subiect.

Ingmar se ridicase de pe bancă, se apropiase de Maiestatea Sa, se prezentase ca fiind supusul său loial, angajat la Poşta Regală, sugerase să bea ceva împreună şi eventual să joace o partidă de tenis, iar în încheiere propusese să-şi strângă mâna bărbăteşte.

Reacţia regelui fusese însă cu totul alta decât cea la care se aştepta Ingmar. În primul rând, refuză să dea mâna cu bărbatul necunoscut. În al doilea rând, nici măcar nu binevoi să-l privească în ochi. Se uita pieziş pe lângă Ingmar în zare, aşa cum făcuse deja în zecile de mii de timbre cu care Ingmar avusese de-a face la muncă. În cele din urmă, declară că n-avea nicio intenţie să se întreţină cu un funcţionăraş de la poştă.

De fapt, regele era mult prea maiestuos ca să poată spune pe şleau ceea ce credea despre supuşii săi. Încă din fragedă pruncie fusese instruit în arta de a arăta poporului respectul pe care acesta din urmă, în general, evident nu-l merita. Acum însă îl dureau toate încheieturile şi, în plus, i se făcuse lehamite după o viaţă întreagă în care se tot abţinuse.

— Dar… Majestate, cred că nu m-aţi înţeles, se apără Ingmar.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat să mă aflu aici singur, aş

fi rugat pe cineva din anturajul meu să-i explice individului inoportun din faţa mea că e clar c-am înţeles, zise Regele, evitând astfel să i se adreseze direct bietului supus.

— Dar, zise Ingmar şi nu mai apucă să continue, căci regele îl lovi cu bastonul său de argint în cap exclamând:

— De-ajuns!

Ingmar aterizã în fund, lăsând astfel drum liber Majestăţii Sale. Supusul rămase pe jos în timp ce Regele îşi reluă plimbarea.

Ingmar fu devastat.

Timp de douăzeci şi cinci de secunde.

Apoi se ridică încetişor şi privi îndelung în urma Regelui. Şi tot privi.

— *Funcţionăraş*? *Individ inoportun*? îţi arăt eu ţie funcţionăraş şi individ inoportun.

Şi astfel lucrurile au luat o cu totul altă turnură decât era prevăzut.

Capitolul 3

Despre o pedeapsă aspră, o ţară neînţeleasă şi trei chinezoaice multilateral dezvoltate

Avocatul lui Engelbrecht van der Westhuizen susţinea că negresa ieşise brusc în mijlocul străzii şi clientul său făcuse tot posibilul să o evite. În consecinţă, accidentul era din vina fetei, nu a clientului său. Inginerul Westhuizen era victima în toată această poveste. În plus, fata mergea pe un trotuar rezervat albilor.

Avocatul pe care Nombeko îl primise din oficiu nu pledă nicidecum, deoarece uitase să se prezinte la tribunal. Acuzata preferă şi ea să păstreze tăcerea, în primul rând din cauza fracturii de maxilar care nu o încuraja deloc să vorbească.

Judecătorul se simţi deci nevoit să-i ia apărarea lui Nombeko. Îi aminti domnului van der Westhuizen că avusese alcoolemia de cinci ori mai mare decât era permis în trafic şi că, în plus, trotuarul în cauză nu era rezervat pentru albi, deşi prezenţa negrilor putea fi considerată

inoportună. Însă, având în vedere că fata se aruncase practic în stradă, lucru ce nu putea fi pus la îndoială, căci domnul van der Westhuizen confirmase sub jurământ că aşa se petrecuseră lucrurile, marea parte a vinei îi revenea oricum acesteia.

Nombeko fu deci condamnată să-i plătească domnului van der Westhuizen daune morale în valoare de cinci mii de ranzi, plus încă două mii de ranzi pentru daunele pe care le cauzase maşinii acestuia.

Nombeko îşi putea permite să plătească oricâte amenzi şi oricâte reparaţii ar fi fost nevoie. Şi-ar fi permis chiar să-i cumpere o maşină nouă domnului van der Westhuizen. Sau, de ce nu, zece maşini noi. Era doldora de bani, lucru greu de închipuit pentru oricare dintre cei aflaţi în sala de judecată sau oriunde altundeva. Nombeko verificase deja la spital, cu ajutorul singurei sale mâini sănătoase că diamantele se găseau în continuare la locul lor în căptuşeala hainei.

Principalul lucru care o împiedica să vorbească despre avuţia sa nu era însă maxilarul fracturat, ci faptul că, într-o anumită măsură, diamantele erau furate. Pe de altă parte, e drept că fostul proprietar era mort. În plus, era vorba despre diamante şi nu despre bani. Dacă ar fi scos la iveală unul, cu siguranţă ar fi rămas fără toate şi poate că ar fi fost băgată şi la închisoare pentru furt, în cel mai bun caz. În cel mai rău caz, ar fi putut fi socotită complice la jaf şi la omor. Pe scurt, situaţia era complexă.

Judecătorul o scrută pe Nombeko cu privirea şi pe chipul ei angoasat păru să citească altceva. Declară apoi că fata nu părea să aibă niciun venit demn de luat în considerare şi că o putea condamna să-şi plătească datoria în serviciul domnului van der Westhuizen, dacă acesta ar fi de acord cu un astfel de aranjament. Judecătorul şi inginerul mai căzuseră la învoială şi altă dată, iar din punctul de vedere al judecătorului era o înţelegere avantajoasă.

Engelbrecht van der Westhuizen simţi cum îl cuprinde un frison când se gândi la întâmplarea care se

sfârşise cu încadrarea celor trei fete din rasa galbenă în serviciul său. Apoi realiză că făceau totuşi treabă bună şi îşi zise că, dacă mai adăuga şi un negrotei, poate că lucrurile aveau să se îmbunătăţească remarcabil. Pe de altă parte, exemplarul ăsta amărât cu piciorul şi cu braţul rupte poate că avea să-i dea doar şi mai multă bătaie de cap.

— Bine, dar cu jumătate din salariu. Domnul judecător vede doar cum arată.

Inginerul Engelbrecht van der Westhuizen stabili leafa la cinci sute de ranzi pe lună, din care scăzu apoi patru sute douăzeci de ranzi pentru cazare şi masă. Judecătorul acceptă.

Pe Nombeko aproape că o pufni râsul. Se abţinu totuşi din cauza durerilor din tot corpul. Judecătorul durduliu şi inginerul mincinos tocmai propuseseră ca ea să muncească gratis pentru inginer timp de mai bine de şapte ani. Şi asta, în loc să plătească o amendă care, deşi era nedreaptă şi mult prea ridicată, ar fi reprezentat o proporţie derizorie din totalitatea averii sale.

Era oare posibil ca acest aranjament să reprezinte soluţia la dilema pe care o avea Nombeko? N-avea decât să se instaleze în casa inginerului, să aştepte să i se vindece rănile şi să dispară pur şi simplu în momentul când simţea nevoia stringentă de a vizita Biblioteca Naţională din Pretoria. La urma urmei, era condamnată la muncă la domiciliu, nu la închisoare.

Deşi avea intenţia de a accepta propunerea judecătorului, profită de ocazie şi protestă un pic în ciuda durerii de maxilar, ceea ce-i oferi un răgaz de gândire de câteva secunde:

— Asta înseamnă că aş avea un salariu net de optzeci de ranzi pe lună şi că ar trebui să lucrez pentru domnul inginer timp de şapte ani, trei luni şi douăzeci de zile înainte de a-mi termina de plătit datoria. Domnul judecător nu e de părere că e o pedeapsă mult prea aspră pentru cineva care a fost călcat pe trotuar de o maşină condusă de o persoană atât de alcoolizată, încât nici măcar n-ar fi

trebuit să se afle în trafic?

Judecătorul rămase cu gura căscată. Nu numai că fata îndrăznise să deschidă gura şi că se exprima elegant, ci punea la îndoială descrierea evenimentelor făcută de inginer sub jurământ şi, în plus, reuşise şi să calculeze lungimea pedepsei înainte ca oricine altcineva din incinta tribunalului să fi avut timp să facă acelaşi lucru. Ar fi trebuit s-o pună la locul ei, dar… era mult prea curios să afle dacă fata calculase corect. Se întoarse deci către grefier care, după câteva minute, confirmă că „e posibil, într-adevăr, să fie vorba despre şapte ani, trei luni şi… vreo douăzeci de zile”.

Engelbrecht van der Westhuizen luă o duşcă din sticluţa maro de sirop de tuse pe care o purta mereu cu el pentru situaţii în care nu putea bea coniac la scenă deschisă. Îşi explică apoi gestul prin faptul că şocul acelui teribil accident trebuie să-i fi agravat astmul.

Medicamentul avu însă efectul scontat:

— Eu aş propune atunci să rotunjim în jos, zise el. Şapte ani fix sunt de-ajuns. Şi, oricum, îndoiturile de pe caroserie pot fi reparate.

Nombeko decise că era mai bine să stea câteva săptămâni acasă la Westhuizen decât treizeci de ani în închisoare. Era, firește, păcat că trebuia să amâne vizita la bibliotecă, dar mai era încă o bucată bună de drum până acolo şi i-ar fi fost cam greu s-o parcurgă cu piciorul rupt, ca să nu mai menţionăm şi celelalte beteşuguri, inclusiv băşicile cu care se alesese la picioare după primii douăzeci şi şase de kilometri.

O mică pauză îi surâdea deci, cu condiţia ca nu cumva inginerul s-o calce încă odată cu maşina.

— Mulţumesc, este o ofertă generoasă, domnule inginer van der Westhuizen, zise ea, acceptând astfel sentinţa pronunţată de judecător.

N-avea decât să se împace cu adresarea „Domnul inginer van der Westhuizen”, căci Nombeko nici nu

concepea să-l numească „baas”[1].

Imediat după proces, Nombeko fu instalată pe scaunul pasagerului lângă inginerul van der Westhuizen, care se îndreptă spre nord ţinând volanul cu o singură mână în timp ce dădea pe gât o sticlă de coniac Klipărift cu cealaltă. Atât la culoare, cât şi la miros coniacul era identic cu siropul de tuse pe care Nombeko îl văzuse pe inginer consumându-l în timpul procesului.

Aceste întâmplări se petreceau în ziua de 16 iunie 1976.

În aceeaşi zi, multor elevi din Soweto li se făcuse lehamite de cea mai recentă idee trăsnită a guvernului, şi anume ca predarea la ciclul inferior, care oricum era de proastă calitate, să înceapă să se facă în afrikaans.

Tinerii au ieşit deci în stradă să-şi expună nemulţumirea. Argumentul lor era că e mai uşor să înveţi ceva atunci când înţelegi ce spune cel care predă. Mai susţineau şi că unui cititor îi este mai uşor să-şi însuşească un text atunci când acesta poate fi lesne descifrat. Din aceste motive, tinerii insistau ca predarea să continue să se facă în engleză.

Poliţiştii aflaţi la faţa locului au ascultat cu mult interes raţionamentul tinerilor, după care au început să argumenteze pentru cauza guvernului în modul tipic forţelor de ordine sud-africane: deschizând focul, drept în mijlocul demonstranţilor.

Douăzeci şi trei de demonstranţi au decedat pe loc. A doua zi, poliţia şi-a întărit puterea de argumentare cu elicoptere şi vehicule blindate. Înainte ca fumul să apuce să se disipeze, se mai stinseseră câteva sute de vieţi. Departamentul pentru educaţie al municipalităţii din Johannesburg a reuşit astfel să-şi reducă bugetul ce trebuia alocat în Soweto, pe motiv că nu erau suficient de mulţi elevi.

Nombeko a fost scutită de toate aceste experienţe, căci statul o transformase în sclavă şi se afla în maşina

1 Şef, stăpân, în afrikaans; termen folosit în special de persoanele de culoare ca să se adreseze albilor aflaţi în poziţii de autoritate. (N.t.)

noului său stăpân în drum spre casa lui.

— Mai e mult, domnule inginer? întrebă ea doar de dragul conversaţiei.

— Nu prea mult, răspunse inginerul van der Westhuizen. Şi nu mai vorbi neîntrebată.

Inginerul Westhuizen avea o sumedenie de caracteristici interesante. Nombeko îşi dăduse seama încă din timpul procesului că era mincinos. În maşină, în drum spre casă, înţelesese că era şi alcoolic. În plus, din punct de vedere profesional era un impostor. Nu era deloc la înălţimea poziţiei sale, dar se menţinea în vârf prin minciuni şi abuzând de oameni care ştiau să-şi facă meseria.

Toate acestea ar fi putut să fie o nimica toată în contextul de faţă, dacă inginerul n-ar fi avut de îndeplinit una dintre cele mai secrete şi mai dramatice misiuni din lume. Tocmai lui i se încredinţase misiunea de a transforma Africa de Sud într-o putere nucleară. Operaţiunea era orchestrată din centrul de cercetare din Pelindaba, oraş aflat la aproximativ o oră la nord de Johannesburg.

Fireşte, Nombeko nu ştia încă nimic despre toate astea, dar în momentul când începură să se apropie de biroul inginerului, fu încercată de o primă senzaţie că treburile poate nu erau atât de simple pe cât crezuse ea iniţial.

Exact în clipa când înghiţise şi ultima picătură din sticla de Klipărift, inginerul ajunse la primul post de pază al centrului. După ce se legitimară, li se permise să treacă de porţi printr-un gard înalt de trei metri şi electrificat la douăsprezece mii de volţi. Urmă apoi o porţiune de cincisprezece metri, păzită de două gărzi cu câini, iar în cele din urmă poarta interioară, tot cu un gard de trei metri, electrificat cu acelaşi număr de volţi. În plus, între cele două posturi de pază care încadrau centrul, cineva luase iniţiativa de a crea un câmp de mine.

— Aici ai să-ţi ispăşeşti pedeapsa, zise inginerul. Şi o să locuieşti tot aici, ca nu cumva să-ţi iei tălpăşiţa.

Gardurile electrificate, gărzile cu câini şi câmpul de mine erau tot atâtea variabile ale ecuaţiei pe care Nombeko nu le luase deloc în calcul la tribunal cu câteva ore înainte.

— Ce ţinut îmbietor, zise ea.

— Iar vorbeşte gura fără tine, replică inginerul.

* * *

Programul nuclear sud-african debutase în 1975, cu un an înainte ca inginerul van der Westhuizen, beat criţă, să lovească o mică negresă cu maşina. În acea zi, inginerul se aflase la hotelul Hilton din două motive bine întemeiate şi dăduse pe gât coniac până când fusese subtil rugat să părăsească localul. Primul motiv era alcoolismul însuşi. Inginerul avea nevoie de cel puţin o sticlă întreagă de coniac Klipărift pe zi pentru a face faţă realităţii. Cel de-al doilea motiv era un amestec de proastă dispoziţie şi frustrare. Inginerul tocmai fusese muştruluit de prim-ministrul Verster, care se plânsese că nu se făcuse niciun progres, deşi trecuse deja un an.

Inginerul se străduise să susţină contrariul. Se instituise un sistem de schimb de experienţă cu Israelul, ce-i drept, la iniţiativa prim-ministrului însuşi, dar esenţialul era că se trimitea uraniu la Ierusalim, iar ei primeau la schimb tritiu. În plus, doi agenţi israelieni se aflau în permanenţă la Pelindaba, tot în cadrul proiectului.

Nu, problema nu era cooperarea cu Israelul, cu Taiwanul sau cu alţii. Adevărata dificultate era legată de stagnarea lucrărilor, lucru exprimat foarte clar de prim-ministru: – Nu avem nevoie de o mulţime de explicaţii din toate părţile, nu ne mai implica în tot felul de parteneriate. Dă-ne o bombă atomică, domnule van der Westhuizen, ce naiba! Şi pe urmă mai dă-ne încă cinci.

* * *

În timp ce Nombeko se instala în spatele gratiilor de

la Pelindaba, prim-ministrul Balthazar Johannes Verster ofta în palatul său. Avea obligaţii de îndeplinit din zori şi până-n seară. Dosarul cel mai urgent de pe biroul său era cel referitor la decizia de a produce şase bombe atomice. Dacă totuşi lingăul de Westhuizen nu era omul potrivit pentru această sarcină? Nu era decât gura de el.

Verster continuă să mormăie în barbă, blestemând Naţiunile Unite, pe comuniştii din Angola, URSS-ul, Cuba, care nu mai înceta să trimită hoarde de revoluţionari în sudul Africii, şi pe marxiştii care deja preluaseră puterea în Mozambic. Colac peste pupăză, mai avea de-a face şi cu cei de la CIA, care aflau mereu tot ce se întâmplă şi niciodată nu-şi puteau ţine gura în legătură cu cele auzite.

— Ducă-se dracului! era sintagma prin care B.J. Verster îşi exprima părerea despre mersul lumii în general.

Naţiunea se afla sub ameninţare *acum*, nu când avea să binevoiască inginerul să-şi mişte fundul şi să se pună pe treabă.

Prim-ministrul parcursese un drum lung înainte de a ajunge la putere. La sfârşitul anilor ’30, pe când era tânăr, simpatizase cu nazismul. După părerea lui Verster, naziştii nemţi utilizau metode foarte interesante ca să facă distincţia între popoare. Era o părere pe care o împărtăşise nonşalant tuturor celor care doreau să-l asculte.

Apoi izbucnise al Doilea Război Mondial. Din nefericire pentru Verster, Africa de Sud se alăturase Aliaţilor (lucru evident, având în vedere că făcea parte din Imperiul Britanic), iar naziştii de teapa lui Verster fuseseră băgaţi la închisoare până la sfârşitul războiului. După ce a fost eliberat, Verster a devenit mai precaut; ideilor naziste nu le-a priit niciodată să fie expuse pe faţă.

În anii ’50, Verster era considerat fără pată. În primăvara lui 1961, de altfel, acelaşi an în care Nombeko vedea lumina zilei într-o colibă din Soweto, Verster fusese numit în postul de ministru al justiţiei. În anul următor, Verster şi poliţiştii lui reuşiseră să-l prindă în plasă pe cel mai periculos dintre băieţii răi – teroristul Nelson

Rolihlahla Mandela din mişcarea de rezistenţă ANC.

Mandela a fost condamnat la închisoare pe viaţă, fireşte, şi a fost trimis pe o insulă-puşcărie din largul oraşului Cape Town, cu intenţia de a-l lăsa acolo până aveau să-i putrezească oasele. Verster credea că tărăşenia n-avea să dureze prea mult timp.

În timp ce Mandela îşi începea calvarul ce se presupunea că avea să sfârşească odată cu viaţa prizonierului, Verster continua să evolueze în carieră. Făcuse pasul decisiv cu ajutorul unui african care se confrunta cu o problemă cu totul specială. Sistemul de apartheid îl clasificase pe acest domn printre albi, ceea ce în fine se dovedise a fi o eroare, pentru că arăta ca un om de culoare şi, prin urmare, nu se simţea la locul său nicăieri. Acest domn a încercat să-şi aline chinurile lăuntrice implântând un cuţit în stomacul predecesorului lui B.J. Verster, de cincisprezece ori.

Domnul care era în acelaşi timp şi alb, şi negru a fost internat într-un spital psihiatric unde a petrecut treizeci şi trei de ani fără să reuşească să înţeleagă vreodată căreia dintre rase îi aparţinea de fapt. Apoi a murit. Spre deosebire de el, prim-ministrul înjunghiat de cincisprezece ori era sigur că era alb. În schimb, a murit instantaneu.

Prin urmare, naţiunea avea nevoie de un nou prim-ministru. De preferinţă, un dur. Cât ai zice peşte, fostul nazist Verster se instalase la conducerea ţării.

În materie de politică internă, Verster era mulţumit de realizările lui şi ale naţiunii. Cu ajutorul noii legi a terorismului, guvernul putea acuza pe oricine de terorism, apoi îl putea aresta după bunul plac, folosind orice justificare îi era mai la îndemână sau fără nicio justificare.

Un alt proiect reuşit fusese crearea zonelor etnice, câte una pentru fiecare etnie, în afară de xhosa, care erau atât de numeroşi încât avuseseră parte de două. Nu trebuise decât să-i grupeze pe toţi negroteii de o anumită factură, care fuseseră ulterior repartizaţi în teritoriul prevăzut pentru ei, retrăgându-li-se cetăţenia sud-africană şi eliberându-li-se la schimb cetăţenia noului teritoriu.

Cine nu mai este sud-african nu poate pretinde să i se aplice dreptul sud-african. Matematică de bază.

Politica externă era în schimb un capitol în care ducea o luptă mult mai încleştată. Lumea nu mai contenea să interpreteze greşit ambiţiile naţiunii. Se auzeau, de pildă, plângeri din ce în ce mai aprige legate de faptul că Africa de Sud aplica un principiu elementar, şi anume acela că cine nu e alb la origine n-are cum să devină alb în timp.

Fostul nazist se felicita însă pentru cooperarea cu Israelul. E adevărat că erau evrei, dar din multe puncte de vedere erau la fel de neînţeleşi ca şi Verster însuşi.

— Ducă-se dracului, spuse B.J. Verster pentru a doua oară.

Şi incapabilul ăla de Westhuizen ce naiba făcea?

* * *

Engelbrecht van der Westhuizen era mulţumit de noua sclavă pe care i-o oferise providenţa. Începuse să facă treabă bună încă de pe vremea când avea piciorul stâng în ghips şi braţul drept bandajat. Cum o fi chemând-o.

La început îi spusese „negresa numărul 2” ca s-o poată deosebi de cealaltă femeie de culoare din centru, cea care făcea curăţenie în primul post de pază. Când această adresare ajunsese la urechile lui, episcopul din biserica reformată locală îl mustrase pe inginer. Negrii meritau mai mult respect.

Biserica îi primise pe negri la aceeaşi împărtăşanie cu albii cu vreo sută de ani înainte. Este adevărat însă că negrii trebuiau să aştepte în spate până le venea rândul, dar în momentul când au devenit destul de numeroşi li s-au construit propriile biserici. Din punctul de vedere al episcopului, nu era vina Bisericii că negrii se înmulţeau ca iepurii.

— Respect, repetă el. Ţineţi minte, domnule inginer.

Engelbrecht van der Westhuizen şi-a însuşit cele

spuse de episcop, dar numele lui Nombeko îi era în continuare imposibil de memorat. De aceea, atunci când i se adresa direct o numea „Cum te-o fi chemând”, iar indirect nu prea avea motive să facă referire la persoana ei.

Prim-ministrul Verster venise deja în vizită de două ori şi, deşi afişase de fiecare dată acelaşi zâmbet binevoitor, lăsase să se subînţeleagă că, dacă acele şase bombe nu aveau să fie în stare de funcţionare cât mai rapid, era posibil ca nici inginerul Westhuizen să nu mai fie în curând.

Înainte de prima întâlnire cu prim-ministrul, inginerul avusese intenţia de a o încuia pe care o fi chemând-o în debara. Deşi în centru era permis să se angajeze femei de serviciu negre sau de culoare, cu condiţia să nu li se dea autorizaţia de a părăsi centrul, inginerul considerase că prezenţa lui Nombeko ar fi întinat atmosfera.

Dezavantajul de a o încuia în debara consta însă în faptul că nu s-ar fi putut afla în preajma lui, iar inginerul observase destul de repede că nu era deloc o idee rea s-o aibă în apropierea sa. Din motive de neînţeles, creierul fetei dădea randament. Din păcate, Cum o fi chemând-o era mult mai obraznică decât se cădea şi încălca orice regulă putea. Una dintre impertinenţele cele mai mari pe care le comisese fusese să se strecoare în biblioteca centrului de cercetare de unde chiar şi luase cărţi. Instinctul îl îndemnase pe inginer să oprească producţia şi să informeze departamentul de securitate să investigheze cazul. Ce făcea o analfabetă din Soweto cu cărţile?

Pe urmă însă a observat că fata chiar *citea* din cărţile pe care le luase de la bibliotecă. Asta era şi mai ciudat, căci analfabeţii naţiunii nu ieşeau în evidenţă prin talentele lor la lectură. Apoi inginerul a băgat de seamă şi ce fel de cărţi citea, *orice*, inclusiv matematică avansată, chimie, electrotehnică şi metalurgie (adică exact subiectele pe care se presupunea că le stăpâneşte la perfecţie inginerul). Când a prins-o în flagrant cu ochii

într-o carte în loc să spele pe jos, inginerul a remarcat că zâmbea privind nişte formule matematice.

Privea, dădea aprobator din cap şi *zâmbea*.

Era de-a dreptul o provocare. Inginerul nu simţise niciodată niciun fel de bucurie legată de studiul matematicii. Sau al altei materii. Din fericire, luase oricum note excelente la universitatea al cărei donator principal era tatăl său.

Inginerul ştia că nu e necesar să cunoşti chiar totul. E uşor să faci carieră dacă ai note excelente, tatăl potrivit şi ştii să te foloseşti de competenţele altora. De data aceasta însă, pentru a-şi păstra poziţia, inginerul trebuia să obţină rezultate concrete. De fapt, la drept vorbind, nu el personal, ci oamenii de ştiinţă şi tehnicienii pe care îi angajase şi care acum se speteau zi şi noapte în numele său.

Echipele sale de specialişti făceau progrese reale. Inginerul era convins că într-un viitor foarte apropiat aveau să rezolve şi restul problemelor tehnice care împiedicau demararea testelor nucleare. Şeful echipei de cercetători nu era deloc tâmpit. Problema lui era că se încăpăţâna să raporteze fiecare schimbare a situaţiei, aşteptând o reacţie din partea inginerului.

Aici intra în joc Cum o fi chemând-o. Prin faptul că îi permisese să răsfoiască după pofta inimii cărţile din bibliotecă, inginerul deschisese larg portiţa cunoaşterii, iar Nombeko începuse să asimileze tot ce avea legătură cu matematica, de la numerele algebrice, transcendentale, imaginare şi complexe la constanta lui Euler şi ecuaţiile diferenţiale şi diofantice şi până la un număr infinit (oo) de complexităţi mai mult sau mai puţin inteligibile pentru inginerul însuşi.

Cu timpul, Nombeko ar fi putut deveni mâna dreaptă a şefului, dacă nu ar fi fost femeie şi, în plus, dacă nu ar fi avut şi culoarea nepotrivită a pielii. În situaţia de faţă, trebuia să se mulţumească doar cu titlul vag de „femeie de serviciu”, deşi în paralel cu dereticatul ea era cea care citea descrierile problemelor, rezultatele testelor şi

analizele de mii de pagini ale şefului echipei de cercetători. Făcea deci tot ce nu avea chef să facă inginerul însuşi.

— Despre ce e vorba în rahaturile astea? o întrebă inginerul Westhuizen într-o bună zi şi îi trânti în braţe încă un teanc de hârtii femeii sale de serviciu.

Nombeko le parcurse şi reveni să-i explice.

— Este o analiză a consecinţelor sarcinii statice şi dinamice a unei bombe în funcţie de numărul de megatone.

— Vorbeşte pe înţelesul tuturor, zise inginerul.

— Cu cât bomba e mai puternică, cu atât mai multe clădiri vor sări în aer, îl lămuri Nombeko.

— Asta e la mintea cocoşului! Sunt înconjurat *numai de* idioţi? se plânse inginerul, după care îşi turnă un pahar de coniac şi îi ordonă femeii de serviciu să dispară.

Ca închisoare, Nombeko era de părere că Pelindaba era un loc fantastic. Avea propriul ei pat, acces la un closet cu apă în loc de răspunderea prealabilă de a goli patru mii de latrine, primea mâncare de două ori pe zi, iar la prânz avea dreptul chiar şi la un fruct. În plus, avea o întreagă bibliotecă la dispoziţie. De fapt, biblioteca nu era a ei, dar ea era singura persoană interesată de bibliotecă. Nu era cine ştie ce, era oricum foarte departe de nivelul de excelenţă pe care îşi închipuia că-l avea biblioteca din Pretoria. Se întâmpla chiar ca unele dintre cărţile de pe rafturi să fie ori prea vechi, ori irelevante sau şi una, şi cealaltă. Dar oricum era ceva.

Continuă, prin urmare, fără să se sinchisească prea mult, să-şi ispăşească pedeapsa datorată proastei decizii de a se lăsa călcată pe trotuar în Johannesburg de un şofer beat criţă, în acea zi de iarnă din 1976. Acum o ducea mai bine din toate punctele de vedere decât în viaţa sa de dinainte, când fusese nevoită să golească latrine în cel mai mare centru de deşeuri umane din lume.

Când trecură suficient de multe luni petrecute la Pelindaba, Nombeko începu să calculeze în ani. Din când în când, dedica, fireşte, un gând sau două găsirii unei

metode de a scăpa de la Pelindaba ceva mai devreme. Era o adevărată provocare să reuşească să forţeze gratiile, să traverseze câmpul de mine, să evite câinii de pază şi să nu declanşeze alarma.

Să sape un tunel?

Nu, era o idee atât de proastă, încât a renunţat la ea imediat.

Să se ascundă în maşina cuiva?

Nu, orice pasager clandestin era descoperit de câinii-lup ai gărzilor de pază şi atunci era de dorit ca prima muşcătură să-ţi taie beregata, astfel încât restul să fie mai uşor de suportat.

Să dea mită?

Hm, posibil… dar n-avea decât o singură şansă şi cel pe care urma să-şi încerce ideea cel mai probabil avea să-i ia diamantele şi s-o denunţe în pur stil sud-african.

Atunci să fure identitatea unei alte persoane?

Da, asta ar putea merge. Dar cum să facă să-i fure şi culoarea pielii?

Nombeko se hotărî să lase o vreme la o parte planurile de evadare. Cel mai probabil, singura soluţie ar fi fost oricum să devină invizibilă şi să-i crească aripi. N-ar fi fost de ajuns doar să-i crească aripi, căci atunci ar fi fost ochită şi doborâtă la pământ de gloanţele celor opt paznici aflaţi în cele patru turnuri ale centrului.

Când fusese închisă în spatele grilajelor duble şi al câmpului de mine, Nombeko tocmai împlinise cincisprezece ani. În momentul când inginerul o anunţase solemn că îi făcuse rost de un paşaport sud-african valid, deşi era de culoare, se apropia de vârsta de şaptesprezece ani. Fără paşaport, Nombeko n-ar mai fi avut acces la toate coridoarele la care indolentul inginer considera că trebuia să aibă acces. Noile reguli fuseseră instaurate de serviciul de informaţii sud-african, iar inginerul Westhuizen înţelegea când era cazul să se opună şi când să se supună.

Westhuizen păstra paşaportul în sertarul biroului său şi, cum avea o nevoie exacerbată de a-i înjosi pe toţi ceilalţi, făcu mare tam-tam din faptul că era obligat să-l

ţină sub cheie.

— Îl ţin încuiat ca nu cumva să-ţi vină ideea să evadezi, Cum te-o fi chemând. Fără paşaport nu poţi să părăseşti ţara şi atunci, mai devreme sau mai târziu tot te găsim, zise inginerul cu un rânjet odios.

Nombeko răspunse că era înscris în paşaport cum o chema, în caz că inginerul ar avea curiozitatea să afle, precum şi că îi încredinţase responsabilitatea pentru dulapul în care îşi păstra cheile cu mult timp în urmă, iar printre acestea se număra şi cheia de la sertarul biroului.

— Cu toate astea n-am evadat, zise Nombeko reflectând în sinea ei că ceea ce o împiedica de fapt să evadeze erau mai degrabă gărzile, câinii, alarma, câmpul de mine şi cei doisprezece mii de volţi din garduri.

Inginerul îi aruncă o privire înveninată femeii sale de serviciu. Iar era obraznică. Comportamentul ei îl scotea din sărite, mai ales că avea tot timpul dreptate.

A dracului creatură!

Două sute cincizeci de persoane lucrau la niveluri diferite în cadrul celui mai secret proiect dintre toate proiectele secrete. Nombeko remarcase încă de la început că şeful cel mare nu avea niciun talent în afară de cel de a obţine avantaje nemeritate. Pe deasupra, mai era şi norocos (până în ziua când norocul i s-a terminat).

Scurgerile de hexafluorură de uraniu erau una dintre problemele recurente din timpul perioadei de experimentare. Inginerul Westhuizen avea o tablă pe unul dintre pereţii biroului pe care trăgea linii şi săgeţi, mâzgălea formule şi alte însemnări într-o încercare de a da impresia că reflectează. Câteodată se aşeza în fotoliu mormăind „hidrogenul ca gaz purtător”, „hexafluorură de uraniu”, „scurgere”, toate acestea amestecate cu înjurături în engleză şi în afrikaans. Poate că Nombeko ar fi trebuit să-l lase să bombăne în voia sorţii, la urma urmelor, rolul ei se rezuma la a face curăţenie. În cele din urmă, nu se mai putu abţine şi zise:

— Nu prea ştiu eu ce-i ăla gaz purtător şi de hexafluorură de uraniu nici măcar n-am auzit. Din

însemnările greu de interpretat de pe tablă *am tras* însă concluzia că domnul inginer se confruntă cu o problemă de autocataliză.

Inginerul nu zise nimic, dar aruncă o privire pe lângă Cum o fi chemând-o, spre uşa de la coridor, ca să se asigure că nu se afla nimeni acolo care să audă cum această creatură ciudată îi dădea, pentru a câta oară, o nouă lecţie.

— Să interpretez tăcerea domnului inginer ca pe un semn că am permisiunea să continui? De obicei, domnul inginer îmi cere să nu vorbesc decât atunci când mi se adresează o întrebare.

— Da, zi odată! zise inginerul.

Nombeko zâmbi binevoitoare şi adăugă că, din punctul ei de vedere, numele componentelor problemei n-aveau nicio importanţă atâta vreme cât puteau fi transformate în date matematice.

— Putem să înlocuim gazul purtător cu A şi hexafluoridul de uraniu cu B, zise Nombeko.

Apoi se îndreptă spre tabla de pe perete, şterse inepţiile inginerului şi notă ecuaţia corespunzătoare vitezei unei reacţii autocatalitice de prim ordin.

Când observă că inginerul se uită la tablă cu o privire lipsită de expresie, Nombeko explică raţionamentul trasând o curbă sigmoidală.

După ce termină de desenat, realiză că inginerul van der Westhuizen nu pricepea ceea ce scrisese ea într-o măsură mai mare decât oricare dintre foştii ei colegi curăţători de latrine. Sau, că tot veni vorba, mai mult decât un asistent de la departamentul de salubritate al municipalităţii din Johannesburg.

— Domnule inginer, faceţi, vă rog, un efort să pricepeţi, zise ea, că am podele de frecat. Gazul şi fluorura nu se tolerează reciproc şi această incompatibilitate creşte în mod exponenţial.

— Şi atunci care e soluţia? întrebă inginerul.

— Nu ştiu, răspunse Nombeko. N-am avut timp să mă gândesc la asta. După cum v-am mai zis deja, nu sunt

decât o simplă femeie de serviciu.

În acel moment intră pe uşă unul dintre colaboratorii calificaţi ai inginerului van der Westhuizen. Fusese trimis de şeful echipei de cercetare ca să-i dea vestea cea bună cum că echipa ajunsese la concluzia că problema era de natură autocatalitică, ceea ce cauza contaminarea filtrului procesorului, şi că urmau să găsească în curând o soluţie.

Colaboratorul nu avu însă nevoie să menţioneze niciunul dintre aspectele de mai sus, căci văzu imediat ceea ce era scris pe tabla inginerului, aflată chiar în spatele negresei ce ţinea un mop în mână.

— A, văd că v-aţi dat deja seama de ceea ce veneam să vă spun. Atunci nu vă mai deranjez, zise colaboratorul şi făcu cale întoarsă.

Inginerul van der Westhuizen şedea la birou cufundat în tăcere. Îşi mai turnă un pahar de Klipărift.

Nombeko şopti că fusese o coincidenţă fericită şi că avea să-l lase în curând în pace, dar că, înainte de asta, trebuia să-i pună câteva întrebări. Mai întâi voia să ştie dacă inginerul dorea ca Nombeko să-i ofere o descriere matematică a modului în care echipa sa ar putea mări capacitatea de la douăsprezece mii de unităţi de lucru de separare pe an la douăzeci de mii, menţinând dozajul constant la O, 46%.

Inginerul n-avea nimic împotrivă.

În al doilea rând, Nombeko voia să ştie dacă inginerul n-ar avea cumva bunăvoinţa să comande un mop nou, având în vedere că acela vechi fusese ros aproape în întregime de câinele său.

Inginerul răspunse că nu putea promite nimic, dar că va vedea ce putea face.

Deşi se afla în captivitate împotriva propriei voinţe, Nombeko ştia să profite de puţinele bucurii pe care i le oferea viaţa. De-abia aştepta, spre exemplu, să vadă când avea să se prăbuşească impostorul de Westhuizen.

În linii mari, o ducea destul de bine. Când n-o vedea nimeni, îşi citea cărţile, altfel spăla câteva coridoare, golea câteva scrumiere, citea analizele echipei de cercetare şi i

le reda inginerului în limbaj cât mai simplu.

Îşi petrecea timpul liber împreună cu celelalte ajutoare domestice. În ochii regimului de apartheid, acestea aparţineau unei minorităţi mai greu de delimitat, şi anume „asiatici diverşi”. Erau, mai precis, chinezoaice.

Chinezii se aciuaseră în Africa de Sud cu vreo sută de ani în urmă, într-o perioadă când ţara avea nevoie de mână de lucru ieftină (care, în plus, nici să nu protesteze cu vehemenţă) pentru minele de aur din afara Johannesburgului. Minele erau acum istorie, dar coloniile de chinezi şi limba lor continuau să prospere.

Noaptea, cele trei chinezoaice (mezina, sora mijlocie şi sora cea mare) erau încuiate împreună cu Nombeko. La început se ţinuseră deoparte, dar cum o partidă de mahjong e mult mai interesantă dacă se joacă în patru în loc de trei, s-au gândit că merită încercat, mai ales când şi-au dat seama că fata din Soweto nu era aşa de bleagă pe cât crezuseră iniţial, deşi nu aparţinea rasei galbene.

Nombeko li s-a alăturat cu plăcere şi în curând învăţase tot ce era de ştiut despre pong, kong, chow şi toate celelalte subtilităţi ale jocului. Avea şi avantajul oferit de faptul că era în stare să memoreze toate cele o sută patruzeci şi patru de piese, ceea ce îi permitea să câştige fără niciun efort trei partide din patru. Lăsa mereu pe vreuna dintre fete s-o câştige pe cea de-a patra.

Chinezoaicele şi Nombeko se reuneau în fiecare săptămână pentru o trecere în revistă a celor mai recente evenimente petrecute în lume. În cadrul acestor întruniri, Nombeko le împărtăşea fetelor ce reuşise să audă pe coridoare sau prin pereţi. Ştirile nu erau mereu foarte detaliate, dar nici publicul nu era foarte exigent.

Dovada cea mai grăitoare poate a fost reacţia fetelor când Nombeko le-a povestit că Aristotel şi Shakespeare nu mai erau interzişi în China. Chinezoaicele au replicat atunci că noua măsură va fi cu siguranţă pe placul celor doi.

Cu ajutorul relatărilor de ştiri şi al jocului dintre cele patru nefericite ale sorţii s-a închegat o profundă

prietenie. În plus, simbolurile şi inscripţiile de pe piesele de mahjong le-au inspirat pe surori s-o înveţe pe Nombeko dialectul lor chinezesc, ocazie de amuzament, mai ales când s-a dovedit că surorile nu erau la fel de talentate precum Nombeko în învăţarea limbilor străine, fapt ilustrat de dificultăţile cu dialectul xhosa, pe care aceasta din urmă îl moştenise de la mama sa.

Chinezoaicele aveau un trecut mult mai dubios decât Nombeko. Nimeriseră în serviciul inginerului într-un fel asemănător, dar aveau cincisprezece ani de pedeapsă în loc de şapte. Îl întâlniseră pe inginer într-un bar din Johannesburg unde acesta le făcuse ochi dulci la toate trei în acelaşi timp. Fetele îi explicaseră atunci că aveau nevoie de bani pentru o rudă bolnavă şi de aceea erau dispuse să vândă… însă nu propriile trupuri, ci obiecte de mare valoare pe care le primiseră moştenire.

Pe inginer îl treceau căldurile şi ar fi preferat să se răcorească într-un fel, pe de altă parte însă înţelesese că putea face o afacere bună, deci se dusese acasă la fete unde ele îi arătaseră o gâscă din ceramică din perioada dinastiei Han, din jurul anului 100 înainte de Hristos. Fetele cereau un preţ de douăzeci de mii de ranzi, dar inginerul pricepea că obiectul probabil valora de cel puţin zece ori mai mult, dacă nu de o sută de ori. Cum nu era vorba decât de nişte fete amărâte, care în plus mai erau şi chinezoaice, în dimineaţa următoare, inginerul le propusese cincisprezece mii de ranzi bani gheaţă în faţa băncii („vă dau cinci mii la fiecare, ori acceptaţi ori o lăsăm baltă”) şi proastele acceptaseră.

Inginerul etalase gâscă unicat în biroul său la loc de cinste, pe un piedestal, până într-o zi, cu un an mai târziu, când un agent israelian din serviciul de informaţii Mossad, care era, de asemenea, implicat în proiectul nuclear, o analizase mai în detaliu şi după zece secunde stabilise că era un fals. Ancheta care a urmat şi care a fost condusă de un inginer cătrănit nevoie mare a stabilit că gâscă nu era nicidecum produsă de artizani din provincia Zhejiang pe vremea dinastiei Han, ci mai degrabă de către trei

chinezoaice dintr-o suburbie a Johannesburgului şi că nu putea fi atribuită niciunei dinastii, având în vedere că data din preajma anului 1975 *după* Hristos.

Fetele făcuseră însă greşeala să-i arate inginerului gâscă în propria lor casă. Prin urmare, nici inginerului, nici sistemului judiciar nu le fusese greu să pună mâna pe toate cele trei fete. Din cei cincisprezece mii de ranzi încasaţi nu mai aveau însă decât două mii, de aceea fetele fuseseră închise la Pelindaba, unde mai aveau încă vreo zece ani de ispăşit în momentul întâlnirii cu Nombeko.

— L-am poreclit pe inginer f, zise una dintre fete.

— Gâscă, traduse Nombeko.

Mai presus de orice, chinezoaicele îşi doreau să se întoarcă în cartierul chinezesc din Johannesburg şi să continue să producă gâşte de pe vremea dinastiei Han, având însă grijă să gestioneze totul într-un mod mult mai elegant decât înainte.

Între timp, erau la fel de relaxate ca şi Nombeko la noul lor domiciliu. În sarcinile lor intrau să servească masa pentru inginer şi pentru personalul de pază şi să se ocupe de primirea şi trimiterea corespondenţei. Trimiterea era deosebit de importantă. Tot ce se putea fura fără ca cineva să bage de seamă, indiferent că era de dimensiuni reduse sau relativ importante, era împachetat în colete adresate mamei fetelor şi depus spre a fi trimis. Mama primea cu braţele deschise tot ce i se trimitea şi se ocupa de vânzarea obiectelor, pe deplin mulţumită că investiţia sa în lecţii de scris şi citit în engleză pentru fete dădea acum roade din plin.

Fetele erau cam ameţite şi le plăcea să-şi asume riscuri, ceea ce din când în când le făcea să dea de bucluc. O dată una dintre ele încurcase etichetele cu adresele destinatarilor, aşa că s-au trezit cu prim-ministrul însuşi sunându-l pe inginerul Westhuizen ca să-l întrebe de ce îi trimisese un pachet ce conţinea opt lumânări, două perforatoare şi patru dosare goale. În acelaşi timp, mama chinezoaicelor primise un raport tehnic de patru sute de pagini cu privire la dezavantajele utilizării neptuniului ca

bază a procesului de fisiune, pe care îl aruncase în foc fără să clipească.

Nombeko era iritată de faptul că îi luase atâta vreme să priceapă cât de gravă era situaţia în care se afla. Având în vedere întorsătura pe care o luaseră lucrurile, în practică pedeapsa pe care o avea de ispăşit nu mai era de şapte ani în serviciul inginerului. Era vorba despre o întreagă viaţă. Spre deosebire de cele trei chinezoaice, ea era implicată până peste cap într-unul dintre cele mai secrete proiecte din lume. Atâta timp cât era separată prin garduri electrificate la douăsprezece mii de volţi de toţi cei cărora le-ar fi putut împărtăşi secretul, situaţia era sub control. Dar dacă i-ar fi dat drumul? Reprezenta o combinaţie între o negresă lipsită de orice valoare şi un factor de risc. Cât timp i s-ar permite să rămână în viaţă? Zece secunde. Sau douăzeci. Dacă avea noroc.

Situaţia sa putea fi descrisă ca o problemă matematică fără soluţie. Dacă îl ajuta să-şi îndeplinească misiunea, inginerul avea să fie glorificat, apoi avea să se retragă şi să primească o pensie regală din partea statului, în vreme ce ea, care ştia tot ce nu trebuia să ştie, avea să se aleagă cu un glonţ în ceafă.

Pe de altă parte, dacă făcea tot ce era cu putinţă ca inginerul să eşueze, atunci el avea să fie ponegrit, apoi dat afară şi cu siguranţă avea să primească o pensie mult mai modestă. În acelaşi timp, ea avea să se aleagă tot cu un glonţ în ceafă.

Iată, prin urmare, ecuaţia pe care nu reuşea s-o rezolve. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să menţină echilibrul situaţiei, adică să facă tot ce putea ca inginerul să nu fie demascat ca impostor şi, în acelaşi timp, să încerce să lungească proiectul cât mai mult posibil. La drept vorbind, aceste lucruri nu puteau s-o apere de acel glonţ în ceafă de care se temea, dar, cu cât întârzia evenimentul, cu atât creşteau şansele să se întâmple ceva radical precum o revoluţie sau o revoltă a angajaţilor sau altceva la fel de greu de crezut.

Asta dacă nu reuşea până la urmă să găsească totuşi

o soluţie.

În lipsa unor alte idei, de câte ori avea ocazia, se aşeza lângă fereastră în bibliotecă, reuşind astfel să studieze activitatea de la porţi. Se posta acolo la ore diferite şi înregistra programul obişnuit al gărzilor.

Observă, printre altele, că toate vehiculele care intrau şi ieşeau erau controlate şi de gărzi, şi de câini, cu excepţia maşinii inginerului. Sau a şefului echipei de cercetare. Sau a celor doi agenţi ai serviciului de informaţii Mossad. Cei patru păreau să fie mai presus de orice îndoială. Din păcate, aveau şi locuri de parcare mai bune decât restul lumii. Nombeko ar fi putut să se strecoare în garajul principal şi să se ascundă în vreun portbagaj, dar ar fi fost cu siguranţă descoperită şi de gărzi, şi de câinii de pază. Aceştia din urmă erau pe deasupra instruiţi să muşte mai întâi şi abia mai târziu să se consulte cu stăpânul. Garajul mic, în schimb, cel în care parcau doar oamenii importanţi şi unde ar fi găsit un portbagaj în care putea să supravieţuiască, era unul dintre locurile la care nu avea acces. Cheia de la garaj era una dintre puţinele chei ale inginerului care nu era păstrată în sertarul aflat sub răspunderea lui Nombeko. Era o cheie de care inginerul avea nevoie în fiecare zi şi de aceea o purta tot timpul cu el.

Nombeko remarcă, de asemenea, că cealaltă femeie de serviciu, care era tot de culoare, păşea dincolo de graniţele centrului Pelindaba de fiecare dată când golea tomberonul de gunoi, la o aruncătură de băţ de primul dintre cele două garduri electrificate la douăsprezece mii de volţi. Făcea asta o dată la două zile şi era o acţiune care o fascina pe Nombeko cu fiecare ocazie, mai ales că era convinsă că, de fapt, femeia de serviciu nu avea dreptul să se afle acolo. Gărzile treceau însă cu vederea acest fapt ca să nu fie nevoite să arunce gunoaiele ele însele.

Lui Nombeko îi veni astfel o idee îndrăzneaţă. Dacă trecea prin garajul principal, ar fi putut ajunge la tomberonul de gunoi fără să fie văzută de nimeni. Apoi putea să se strecoare înăuntru şi să se lase purtată de

femeia de serviciu pe lângă porţi şi până la containerul din afara centrului. Femeia urma o rutină strictă în golirea tomberonului. Evenimentul se desfăşura la ora 16: 05 o dată la două zile şi femeia supravieţuia exclusiv graţie faptului că potăile învăţaseră că nu era cazul să o sfâşie în bucăţi tocmai pe această negresă fără să întrebe mai întâi. În schimb, câinii adulmecau tomberonul cu suspiciune de fiecare dată.

Câinii trebuiau prin urmare să fie indisponibilizaţi cel puţin o după-amiază. Doar atunci călătoarea clandestină din tomberon ar fi putut avea şansa să supravieţuiască evadării. Ce-ar fi dacă le-ar pune un strop de otravă în mâncare?

Nombeko le implică pe cele trei chinezoaice care, întâmplător, erau responsabile pentru mâncarea gărzilor şi a întregului sector G, atât oameni, cât şi animale.

— Bineînţeles! răspunse sora cea mare la rugămintea lui Nombeko. Întâmplarea face că suntem toate trei experte în otrăvirea câinilor. Sau cel puţin două dintre noi.

De fapt, multitudinea aventurilor pe care le trăiseră chinezoaicele încetaseră să o mai uimească pe Nombeko, dar aceasta era una dintre cele mai trăsnite. Nombeko o rugă deci pe sora cea mare să-i explice mai în detaliu cele spuse ca să nu rămână cu curiozitatea nesatisfăcută pentru tot restul vieţii. Oricât ar fi însemnat asta.

Păi, înainte ca micuţele chinezoaice şi mama lor să înceapă să facă afaceri în sectorul foarte profitabil al falsificărilor, mama deschisese un cimitir pentru câini în apropierea unei suburbii albe a Johannesburgului, numite Parktown West. Afacerile mergeau cam prost, căci animalele mâncau la fel de bine şi de hrănitor ca şi oamenii din zona aceea şi, prin urmare, trăiau mult prea mult. De aceea, mamei îi venise ideea să le pună pe sora mai mare şi pe cea mijlocie să mărească profitul firmei plasând mâncare de câini otrăvită din loc în loc, prin parcurile prin care zburdau canişii şi pechinezii albilor. Pe vremea aceea mezina era mult prea mică şi poate că i-ar fi venit ideea să guste ea însăşi mâncarea, dacă ar fi pus

mâna pe ea.

În scurt timp, proprietara cimitirului de câini cunoscuse o creştere exponenţială a activităţii şi familia ar fi putut să trăiască bine până şi în ziua de azi din veniturile respective, dacă n-ar fi devenit, la drept vorbind, un pic prea lacome. Când şi-au dat seama că parcurile erau pline de mai mulţi câini morţi decât vii, albii rasişti şi-au îndreptat, fireşte, privirile spre singurele reprezentante ale rasei galbene din zonă.

— Da, sunt plini de prejudecăţi, se pronunţă Nombeko.

Mama fusese nevoită să-şi facă rapid bagajele şi împreună cu fiicele se ascunsese în centrul Johannesburgului, unde se lansaseră într-un alt domeniu de activitate.

Deşi trecuseră ceva ani de atunci, fetele erau convinse că aveau să-şi aducă aminte cum trebuia dozată otrava în mâncarea de câini.

— Păi, în cazul de faţă avem de-a face cu opt câini şi trebuie să le dăm doza potrivită de otravă, adică suficient de mult să li se facă rău vreo zi sau două, nu mai mult, zise Nombeko.

— Soluţia ideală e otrăvirea cu etilenglicol, zise sora mijlocie.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, adăugă sora cea mare.

Pe urmă se lansară într-o discuţie despre doza cea mai potrivită. După părerea surorii mijlocii trei sute de mililitri erau de-ajuns, dar sora cea mare îi atrase atenţia că era vorba despre ditamai câinii-lupi şi nu despre vreun amărât de chihuahua.

Până la urmă, fetele se puseră de acord că era nevoie de cinci sute de mililitri ca să-i aducă pe câini într-o stare jalnică pentru o zi.

Fetele abordaseră problema într-un mod atât de nonşalant, încât Nombeko regreta deja că le implicase. Oare chiar nu pricepeau în ce situaţie dificilă s-ar putea afla dacă se adeverea că mâncarea de câini otrăvită fusese

pregătită de ele?

— Ei şi tu, răspunse mezina. N-o să se întâmple nimic. Mai întâi trebuie să comandăm un bidon de etilenglicol, altfel n-avem cu ce otrăvi pe nimeni.

Acum Nombeko avea remuşcări de două ori mai mari. Nu erau nici măcar în stare să priceapă că personalul de securitate avea să le identifice ca vinovate într-o clipită când se descoperea ce adăugaseră la lista obişnuită de cumpărături?

Apoi i-a venit o idee.

— Ia staţi un pic, zise ea. Să nu faceţi nimic în lipsa mea. Absolut nimic!

Fetele o urmăreau mirate cu privirea pe Nombeko. Nu se putea hotărî odată?

Nombeko tocmai îşi adusese aminte de un lucru pe care îl citise cândva într-unul dintre nenumăratele rapoarte pe care şeful echipei de cercetători le redactase pentru inginer. Nu era vorba despre etilenglicol, ci despre etan-l, 2-diol. În raport se relata că cercetătorii făceau experimente cu lichide ce aveau punctul de fierbere mai mare de o sută de grade Celsius pentru a obţine o întârziere cu câteva fracţiuni de secundă a creşterii temperaturii masei critice. Acesta era contextul în care citise despre etan-l, 2-diol. Era oare posibil ca etan-l, 2-diolul şi etilenglicolul să aibă aproximativ aceleaşi proprietăţi?

Deşi biblioteca centrului de cercetare era cam slăbuţă când venea vorba despre material de ultimă oră, era o sursă fantastică de informaţii cu caracter general. Cum ar fi, de exemplu, confirmarea faptului că etan-l, 2-diolul şi etilenglicolul nu numai că aveau aceleaşi proprietăţi, ci *erau* de fapt una şi aceeaşi substanţă.

Nombeko împrumută două dintre cheile din sertarul inginerului, se strecură în garajul principal şi de acolo în depozitul de substanţe chimice, care se afla lângă centrala electrică. Înăuntru găsi un bidon de douăzeci şi cinci de litri aproape plin cu etan-l, 2-diol. Turnă cinci litri în găleata pe care o luase cu ea şi se întoarse la fete.

— Aveţi aici mai mult decât suficient, zise ea.

Nombeko şi fetele hotărâră să înceapă cu o doză foarte redusă pe care s-o amestece cu mâncarea câinilor ca să vadă ce efect avea. Pe parcurs, aveau să mărească doza până se ajungea la situaţia în care toţi cei opt câini erau bolnavi, fără însă a da de bănuit paznicilor că s-ar planifica vreun atentat.

Chinezoaicele micşorară prin urmare doza de la cinci la patru sute de mililitri, după cum le îndemnase Nombeko. Făcură însă greşeala să o lase pe mezină să se ocupe de partea practică, or aceasta era singura dintre cele trei care nu participase la astfel de activităţi în trecut din cauza vârstei sale mult prea fragede. În concluzie, mezina amestecă patru sute de mililitri de etilenglicol *pentru fiecare câine* încă de la prima încercare ce se dorea a fi prudentă. Douăsprezece ore mai târziu, toţi cei opt câini erau la fel de morţi ca şi cei din suburbia Parktown West câţiva ani înainte. În plus, pisica şefului gărzii, care avea obiceiul să fure din mâncarea câinilor, se afla în stare critică.

Etilenglicolul posedă această proprietate de a intra rapid în sânge din intestin. Odată ajuns în ficat, se transformă apoi în aldehidă glicolică, acid glicolic şi oxalat. În cazul în care cantitatea este destul de mare, sunt anihilaţi rinichii, apoi sunt afectaţi plămânii şi inima. Cauza imediată a morţii în cazul celor opt câini a fost un stop cardiac.

Rezultatul imediat al greşelii de calcul a mezinei a fost că s-a tras alarma, iar forţele de pază şi-au înteţit controalele, ceea ce însemna fireşte că devenise imposibil pentru Nombeko să evadeze în tomberonul de gunoi.

A doua zi deja, fetele fură chemate la interogatoriu, dar în timp ce negau cu hotărâre, personalul de securitate găsi o găleată aproape goală cu etilenglicol în portbagajul maşinii unuia dintre cei două sute cincizeci de colaboratori. După cum se ştie, Nombeko avea acces la garaj, graţie sertarului cu chei al inginerului; portbagajul cu pricina era singurul pe care îl găsise descuiat şi trebuia

să se descotorosească de găleată. Proprietarul maşinii era un angajat ale cărui bune moravuri puteau fi puse la îndoială; pe de o parte, nu şi-ar fi trădat niciodată ţara, pe de altă parte însă, chiar în ziua respectivă avusese proasta intuiţie de a-i şterpeli portofelul şefului său de departament. Portofelul fu găsit lângă găleată şi, când toată tărăşenia ieşi la lumină, angajatul fu reţinut, interogat, concediat şi apoi condamnat la şase luni de închisoare pentru furt, plus treizeci şi doi de ani pentru terorism.

— A fost cât p-aci, declară mezina când nu mai plana nicio suspiciune asupra celor trei surori.

— Mai încercăm o dată? întrebă sora mijlocie.

— Dar atunci trebuie să aşteptăm până fac rost de nişte câini noi, adăugă sora cea mare, că pe ăia vechi i-am terminat.

Nombeko nu spunea nimic. În sinea ei îşi zicea însă că viitorul său nu părea să fie mult mai luminos decât cel al pisicii şefului gărzii, care acum începea să aibă crampe.

Capitolul 4

Despre un bun samaritean, un hoţ de biciclete şi o soţie din ce în ce mai dependentă de fumat

Deoarece terminase banii Henriettei, Ingmar făcuse foamea aproape tot drumul pe care îl străbătuse cu autostopul înapoi de la Nisa la Sodertälje. Când ajunse însă la Malmö, micul funcţionar de poştă, acum murdar şi înfometat, avu norocul să întâlnească un soldat al Armatei Salvării care era în drum spre casă după o zi lungă în slujba Domnului. Ingmar îl întrebă pe soldat dacă îi putea da un colţ de pâine.

Soldatul Armatei Salvării fu imediat copleşit de spiritul dragostei şi al compasiunii în aşa măsură, încât îl invită pe Ingmar la el acasă.

Odată ajunşi acolo, omul i-a dat să mănânce un piure cu carne de porc, iar apoi l-a invitat să doarmă în propriul său pat, el aşternându-şi un culcuş pe jos, lângă sobă.

Printre căscături, Ingmar i-a mărturisit soldatului că era impresionat de bunătatea sa. Soldatul i-a răspuns că explicaţia acţiunilor sale se regăsea în Biblie, mai ales în Evanghelia după Luca, în care se relata povestea bunului samaritean. Soldatul Armatei Salvării l-a întrebat apoi pe Ingmar dacă îi permitea să-i citească vreo câteva rânduri din Sfânta Scriptură.

— Bineînţeles, a răspuns Ingmar, dar citeşte cu voce joasă, că eu vreau să dorm.

Şi a adormit. A doua zi a fost trezit de mirosul de pâine proaspătă.

După micul dejun, i-a mulţumit bunului soldat, şi-a luat rămas-bun, apoi i-a furat bicicleta. În timp ce se îndepărta pedalând, începu să se întrebe dacă nu cumva scria chiar în Biblie că nevoia n-are stăpân. Ingmar nu era totuşi sigur.

Ca să fie sigur, s-a debarasat de bunul furat în Lund, iar cu banii respectivi şi-a cumpărat un bilet de tren până acasă.

De-abia intrat pe uşă, Ingmar fu întâmpinat de Henrietta. Înainte ca ea să apuce să deschidă gura şi să-i ureze bun venit acasă, el o anunţă că sosi vremea să facă în sfârşit copii.

De fapt, Henrietta ar fi avut un număr de întrebări de pus, printre care şi cea legată de acceptarea lui subită de a se culca cu ea fără să aibă la îndemână cutia aia nesuferită cu prezervative americane, dar era destul de ageră la minte să profite pur şi simplu de situaţie. Îi ceru doar să facă un duş mai întâi, căci mirosea aproape la fel de rău precum arăta.

Prima aventură fără prezervativ a cuplului a durat patru minute, după care Ingmar era gata. Henrietta era oricum bucuroasă. Smintitul ei drag revenise acasă şi, în plus, aruncase deja prezervativele la gunoi încă înainte de a ajunge în pat. Poate că era un semn că terminase cu toate ideile lui ţicnite? Şi, de ce nu, poate că aveau să fie binecuvântaţi cu un bebeluş?

Ingmar se trezi după cincisprezece ore. Mai întâi

povesti că dăduse în sfârşit peste rege la Nisa. Sau, de fapt, lucrurile se petrecuseră exact invers. Regele dăduse peste el, sau mai bine zis în el, îi dăduse cu bastonul în cap.

— Vai de mine! exclamă Henrietta.

Chiar că era vai şi-amar de el, dar Ingmar îi era, dimpotrivă, recunoscător. Regele îl readusese cu picioarele pe pământ. Îl făcuse să înţeleagă că monarhia nu era altceva decât opera necuratului, care trebuie anihilată.

— Opera necuratului? zise soţia sa uluită.

— Care trebuie anihilată.

Această operaţiune cerea însă răbdare şi viclenie. Cea de-a doua parte a planului era ca ei doi să aibă un copil, un băiat pe care să-l cheme Holger.

— Pe cine? întrebă Henrietta.

— Pe fiul nostru, fireşte.

Henrietta, care de când se ştia tânjise în tăcere după o micuţă Elsa, zise că puteau la fel de bine să aibă o fată, dacă le era dat să aibă vreun copil. Atunci Ingmar îi puse în vedere că trebuie să înceteze să gândească atât de pesimist. Apoi îi ceru ceva de mâncare, promiţându-i că-i va explica îndată cum hotărâse el că vor evolua lucrurile.

Henrietta se execută. Încălzi nişte resturi pe care i le servi cu sfeclă roşie şi cu ouă ochiuri.

Printre îmbucături, Ingmar îi povesti în amănunt întâlnirea cu Gustaf al V-lea. Era prima dintr-o lungă serie de relatări despre cum regele îl calificase drept „funcţionăraş” şi „individ inoportun”. Îi menţionă apoi pentru a doua, dar nicidecum ultima oară că regele îl lovise cu bastonul de argint în cap.

— Şi din cauza asta trebuie anihilată monarhia acum? întrebă Henrietta. Cu răbdare şi viclenie? Şi ce formă or să ia răbdarea şi viclenia?

În sinea ei îşi zicea că nici răbdarea, nici viclenia nu fuseseră, istoric vorbind, vreunul dintre punctele forte ale soţului ei, dar se abţinu să-l contrazică.

Păi, prin răbdare, Ingmar înţelegea că aveau să treacă mai multe luni până când băiatul urma să vină pe

lume, chiar dacă el şi cu Henrietta ar fi procreat deja cu o zi înainte şi că, pe urmă, aveau să mai treacă ani buni înainte ca Holger să fie destul de mare să preia ştafeta după tatăl său.

— Ce ştafetă? întrebă Henrietta.

— Lupta, dragă Henrietta. Lupta.

Cum făcuse autostopul înapoi de-a lungul Europei, Ingmar avusese la dispoziţie destul timp de reflecţie. N-avea să fie uşor să anihileze monarhia. Era un proiect căruia trebuia să-i dedice întreaga sa viaţă. Sau poate chiar mai mult de atât. Iar aici intra în ecuaţie Holger. În caz că Ingmar se prăpădea înainte ca lupta să fie câştigată, fiul trebuia să preia ştafeta.

— Şi de ce să-l cheme Holger? întrebă Henrietta, care încă avea o mulţime de întrebări.

Ei, de fapt pe băiat putea să-l cheme oricum, nu numele era important, ci lupta. Pe de altă parte însă, nu ar fi fost deloc practic să-l lase fără nume. Ingmar se gândise mai întâi să-i zică Wilhelm, după cunoscutul scriitor Vilhelm Moberg, care se întâmpla să fie şi republican. Dar pe urmă îşi dăduse seama că era şi numele unuia dintre fiii regelui, care era, în plus, prinţ şi duce de Sodermanland.

Începuse aşadar să treacă în revistă toate numele începând de la litera A, iar în timpul călătoriei cu bicicleta de la Malmö la Lund, ajunsese la H, ceea ce îl făcuse să se gândească la soldatul Armatei Salvării pe care îl cunoscuse cu o zi înainte. Numele lui se întâmpla să fie tocmai Holger, iar Ingmar era convins că era un om tare bun la suflet, deşi nu-şi umflase cauciucurile de la bicicletă cum trebuie. Onestitatea şi generozitatea de care dăduse dovadă Holger erau cu totul ieşite din comun, iar, în plus, Ingmar nu cunoştea nicio persoană de viţă nobilă cu acest nume. Distanţa la care Holger se afla de orice pretenţie aristocrată corespundea de minune situaţiei.

Aceste explicaţii aveau menirea să întregească imaginea Henriettei despre viitor. Cel mai devotat monarhist al Suediei urma să-şi dedice de acum înainte viaţa răsturnării Casei Regale. Intenţia lui era să-şi urmeze

chemarea până la moarte şi, înainte să-i vină ziua, avea să se-ngrijească pentru ca progeniturile sale să fie pe baricade. Coroborate, toate aceste aspecte îl făceau şi viclean, şi răbdător.

— Nu progenituri, o corectă Ingmar. Progenitură. Şi-o să-l cheme Holger.

* * *

Holger nu era însă la fel de hotărât ca tatăl său şi nu binevoia să-şi facă apariţia. În următorii paisprezece ani, două lucruri i-au reţinut întreaga atenţie lui Ingmar:

1) să citească tot ce îi pica în mână despre infertilitate

Şi

2) să se lanseze în acţiuni neconvenţionale de amploare, menite să compromită monarhia ca instituţie şi regele ca persoană.

Pe lângă toate astea, reuşi să nu-şi neglijeze postul de funcţionar cu cel mai mic grad din sistemul de organizare a poştei mai mult decât era cazul, ceea ce îl ajută să nu fie dat afară.

După ce parcursese întreaga bibliotecă municipală din Sodertälje, Ingmar începu să facă naveta la Stockholm pentru a consulta lucrările Bibliotecii Regale. Deşi avea un nume spurcat, biblioteca punea la dispoziţia cititorilor un număr impresionant de titluri.

Ingmar învăţă tot ce era de ştiut despre tulburările ovulaţiei, anomaliile cromozomiale şi perturbările în formarea spermatozoizilor. Cu cât se cufunda mai adânc în arhive, cu atât îşi însuşea mai multe informaţii cu o valoare ştiinţifică discutabilă.

De aceea, se întâmpla, de exemplu, ca în anumite zile să umble prin casă dezbrăcat de la brâu în jos imediat ce se întorcea de la muncă (de obicei cu un sfert de oră înainte de terminarea programului) şi până venea vremea de culcare. Motivaţia era că îşi răcorea astfel testiculele, ceea ce, citise Ingmar, îmbunătăţea mobilitatea

spermatozoizilor.

— Ingmar, amesteci tu în supă, în timp ce întind eu rufele? îl întrebase odată Henrietta.

— Nu pot, că m-aş apropia cu testiculele prea mult de aragaz, răspunsese atunci Ingmar.

Henrietta îşi iubea în continuare soţul, căci era atât de plin de viaţă. Din când în când însă, simţea nevoia să-şi regăsească echilibrul vieţii cu ajutorul unei ţigări în plus. Apoi mai fuma încă una. Apropo, în ziua când Ingmar a vrut să-i sară în ajutor Henriettei şi s-a oferit să se ducă la magazin să cumpere smântână, Henrietta a atins un nou record de ţigări fumate într-o singură zi.

Zăpăcit cum era, Ingmar a plecat dezbrăcat de la brâu în jos.

În rest, Ingmar suferea mai degrabă de ţicneală decât de zăpăceală. Învăţase, de exemplu, când trebuia să-i vină ciclul Henriettei. Prin urmare, hotărâse să dedice aceste zile inutile activităţilor de calomniere a şefului statului. Zis şi făcut. În absolut toate modurile posibile.

Printre altele, reuşi să-l omagieze pe Majestatea Sa cu ocazia aniversării celor nouăzeci de ani de viaţă, la 16 iunie 1948, desfăşurând de-a lungul străzii Kungsgatan, chiar când trecea cortegiul, o banderolă de treisprezece metri pe care era înscris textul „Mori odată, ţap bătrân, mori!” La vremea respectivă, Gustaf al V-lea suferea de o miopie gravă, dar chiar şi un orb ar fi putut vedea literele cât palma. Cotidianul *Dagens Nyheter* relatase a doua zi că regele reacţionase la cele întâmplate printr-un ordin: „Prindeţi vinovatul şi aduceţi-l la mine!”

Care vasăzică, *acum* avea chef să-l întâlnească!

După succesul de pe strada Kungsgatan, Ingmar a stat în banca lui până în octombrie 1950, când a închiriat un tânăr tenor credul de la opera din Stockholm şi l-a pus să cânte „Bye, Bye, Baby” în faţa ferestrei camerei regelui din palatul Drottningholm, în timp ce acesta trăgea să moară. Tenorul a fost luat la bătaie de mulţimea care se adunase să vegheze, în vreme ce Ingmar, care cunoştea boschetele din împrejurimi, a reuşit să scape. Tenorul

brutalizat i-a scris o scrisoare vehementă în care revendica nu numai suma de două sute de coroane pe care i-o datora, ci încă cinci sute de coroane pentru traumele fizice şi psihice pricinuite. Cum Ingmar îl angajase însă pe tenor sub un nume fals, iar adresa pe care i-o dăduse era, de asemenea, falsă, reclamaţiile tenorului nimeriră pe biroul şefului centrului de prelucrare a deşeurilor din Lovsta, care, după ce citi scrisoarea, o mototoli şi o aruncă în Incineratorul Numărul 2.

În 1955, Ingmar îl urmă pe noul rege în periplul său inaugural de-a lungul ţării, fără să reuşească să-i dea deloc de furcă. Aproape că-şi pierduse speranţa. Hotărî însă că trebuia să acţioneze cu mai mult curaj, căci simpla influenţare a opiniei publice nu mai era de ajuns. Fundul durduliu al regelui părea să stea pe tron mai stabil decât oricând.

— Nu poţi să te laşi odată de prostiile astea? îl rugă Henrietta.

— Iar ai început cu atitudinea ta negativă, draga mea. Am auzit că trebuie să gândeşti pozitiv ca să rămâi însărcinată. Apropo, am citit şi că nu trebuie să bei mercur, căci e dăunător în faza incipientă a sarcinii.

— Mercur? se miră Henrietta. De ce naiba aş bea mercur?

— Păi tocmai asta îţi zic şi eu! Şi să nu pui soia în mâncare.

— Soia? Ce-i aia?

— Nu ştiu. Dar n-o pune în mâncare.

În august 1960, Ingmar veni cu o idee inedită despre cum putea rămâne Henrietta gravidă. Şi de data aceasta era vorba despre o idee pe care o preluase din lecturile sale. Singura problemă era că îi era un pic jenă să-i facă Henriettei propunerea.

— Păi, dacă stai cu capul în jos în timp ce… o facem… atunci e mai uşor pentru spermatozoizi să…

— Cu capul în jos?

Henrietta îşi întrebă soţul dacă nu cumva o luase razna şi îşi dădu seama că nu era prima dată când nutrea

astfel de sentimente faţă de el. În orice caz, încercarea moarte n-are. Henrietta era însă convinsă că n-avea să iasă nimic şi se resemnase deja.

Cu atât mai mare îi fu mirarea când constată că bizara poziţie o făcuse să trăiască totul cu o plăcere pe care nu o mai simţise de mult. Aventura era încurajată de strigăte satisfăcute din partea ambelor părţi. În plus, când îşi dădu seama că Ingmar nu adormise imediat după consumarea actului, Henrietta veni cu o propunere:

— N-a fost rău deloc, dragul meu. Mai încercăm o dată, ce zici?

Ingmar era el însuşi uimit de faptul că era în continuare treaz. Cumpăni câteva clipe cele spuse de Henrietta, apoi răspunse:

— Hai, ce dracu'.

Nu se ştie dacă se întâmplase prima sau a doua oară în seara aceea, cert era însă că, după treisprezece ani de infertilitate, Henrietta rămăsese în sfârşit gravidă.

— Holger, dragul meu Holger, eşti pe drum! răcni Ingmar către pântecele Henriettei când află vestea.

Henrietta, care ştia destul de multe despre procesul de reproducere încât să nu excludă posibilitatea că va naşte o mică Elsa, se duse în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară.

* * *

În lunile ce urmară, Ingmar îşi intensifică eforturile, în fiecare seară citea cu voce tare din cartea lui Vilhelm Moberg, *De ce sunt republican*, lângă pântecele Henriettei. În fiecare dimineaţă, la micul dejun, conversa cu Holger prin buricul soţiei, împărtăşindu-i toate convingerile republicane care îl încercau în acele momente. Martin Luther, care era de părere că „trebuie să fim cu frica lui Dumnezeu şi să-l iubim având grijă să nu-i dispreţuim sau să-i înfuriem pe părinţii şi stăpânii noştri", era ţinta constantă a atacurilor sale.

Raţionamentul lui Luther era eronat din cel puţin

două puncte de vedere. În primul rând din cauza lui Dumnezeu, care nu e ales de popor. Şi care nu poate fi înlăturat. Cel puţin te poţi converti, dacă vrei, dar adevărul este că Dumnezeii sunt tot o apă şi-un pământ, în toate religiile.

În al doilea rând, din cauză că era de părere că nu trebuie „să-i înfuriem pe stăpânii noştri”. Despre ce stăpâni este vorba şi de ce nu trebuie să-i înfuriem?

Henrietta nu prea se băga în treaba lui Ingmar când ţinea aceste monologuri în faţa pântecelui, dar era nevoită să-l întrerupă din când în când, ca nu cumva să se ardă mâncarea pe foc.

— Aşteaptă, nu sunt gata, o ruga atunci Ingmar.

— Mămăliga e însă gata, răspundea atunci Henrietta. Poţi să-ţi continui conversaţia cu buricul meu mâine, dacă nu vrei să ne ia foc casa.

Veni şi momentul mult-aşteptat. Chiar cu o lună mai devreme. Din fericire, când i se rupse apa, Ingmar tocmai se întorsese de la poşta lui a dracului de regală, unde, după ce fusese ameninţat cu repercusiuni serioase, promisese într-un sfârşit că avea să înceteze să deseneze coarne în fruntea lui Gustaf al VI-lea Adolf pe toate timbrele care îi treceau prin mână. Henrietta se târî până la pat, în vreme ce Ingmar, care trebuia s-o sune pe moaşă, reuşi să se încurce în firul de la telefon în aşa hal încât până la urmă smulse şi firul, şi priza din perete. În timp ce el rămăsese în pragul uşii de la bucătărie înjurând, în camera alăturată Henrietta născu.

— După ce ai terminat de înjurat, te invit la noi, zise ea cu sufletul la gură. Dar să iei şi o foarfecă, pentru că trebuie să tai cordonul ombilical.

Ingmar nu găsi foarfeca (deoarece nu prea se descurca în bucătărie), aşa că luă un cleşte din trusa cu scule.

— E băiat sau fată? întrebă mama.

Ingmar aruncă o privire în direcţia în care se afla răspunsul la întrebare, apoi declară:

— E Holger toată ziua.

Chiar în momentul când se pregătea să-şi sărute soţia, aceasta zise:

— Vai de mine! Cred că mai vine unul.

Tânărul tată era confuz. Mai întâi, ratase naşterea propriului său fiu, când se înfăşurase în firul de la telefon în hol, iar câteva minute mai târziu i se năştea încă un fiu!

Ingmar nu apucă să prelucreze pe îndelete informaţia primită, căci vocea slabă, dar fermă a Henriettei începu să-i dea o serie de instrucţiuni legate de ce trebuia să facă pentru a nu pune în pericol nici viaţa mamei şi nici pe cea a copiilor.

Un pic mai târziu, când lucrurile se liniştiră, Ingmar constată că totul se terminase cu bine, în afara faptului că ţinea în braţe doi fii, deşi fusese cât se poate de clar în dorinţa sa de a nu avea decât unul. N-ar fi trebuit s-o facă de două ori în aceeaşi seară, că uite cât de mult se complicaseră lucrurile acum.

Henrietta îşi rugă soţul să nu mai vorbească prostii, îşi privi apoi fiii, mai întâi pe unul şi după aceea pe celălalt, şi într-un final zise:

— Aş zice că cel din stânga pare să fie Holger.

— Da, mormăi Ingmar, sau poate cel din dreapta. Situaţia ar fi putut fi clarificată stabilind că primul născut era adevăratul Holger. În zăpăceala generală cu placenta şi toate celelalte, Ingmar îi amestecase însă pe cei doi bebeluşi, iar acum nu îi mai deosebea.

— La dracu'! zise el şi fu imediat muştruluit de soţie. Nu se cădea ca primele cuvinte pe care le auzeau fiii lor să fie nişte cuvinte urâte, şi asta doar pentru că se întâmplase să vină pe lume prea mulţi.

Atunci Ingmar amuţi. Reevaluă situaţia în gând şi se decise.

— Ăsta-i Holger, zise el şi arătă spre copilul din dreapta.

— Nu zău, replică Henrietta. Şi celălalt cine e?

— Şi el e tot Holger.

— Holger şi Holger? izbucni Henrietta care simţea deja o nevoie nebună de a aprinde o ţigară. Eşti sigur,

Ingmar?

Ingmar confirmă că era cât se poate de sigur.

Partea 2

„Cu cât cunosc mai bine oamenii, cu atât iubesc mai mult câinii”.

Madame de Staël

— Ţ i: „tii.

Capitolul 5

Despre o scrisoare anonimă, pace în lume şi un scorpion înfometat

Sclava domestică a inginerului Westhuizen reveni la speranţa improbabilă că ar putea fi salvată dacă s-ar produce o schimbare structurală în societate. Nu îi era însă deloc uşor să prezică evenimentele care să-i influenţeze viitorul, indiferent de calitatea acestuia.

Cărţile din biblioteca centrului de cercetare îi permiteau evident să-şi facă o idee, dar majoritatea informaţiilor conţinute în ele erau vechi de cel puţin zece ani. Printre altele, Nombeko dăduse peste o publicaţie din 1924 în care un profesor din Londra prezenta de-a lungul a două sute de pagini garanţia că niciodată nu avea să mai izbucnească vreun război. Garanţia în cauză era combinaţia dintre Societatea Naţiunilor şi popularitatea crescândă a jazzului.

Pe de altă parte, îi era mult mai uşor să urmărească ceea ce se întâmpla între pereţii ferecaţi ai centrului. Din păcate, cele mai recente rapoarte arătau că angajaţii competenţi ai inginerului reuşiseră să rezolve problema de autocataliză şi că erau pregătiţi pentru un test nuclear. Reuşita unui astfel de test ar fi făcut ca întregul proiect să se apropie de final mult prea rapid pentru gustul lui Nombeko, care avea chef să mai trăiască un pic.

Singurul lucru pe care îl putea face în acel moment era să întârzie mersul lucrurilor. Cel mai înţelept era însă să acţioneze în aşa fel încât guvernul de la Pretoria să nu intre la bănuieli în privinţa incompetenţei lui Westhuizen.

Prin urmare, soluţia cea mai adecvată se dovedea a fi să oprească temporar operaţiunea de foraj care tocmai demarase în deşertul Kalahari.

În ciuda dezastrului cu antigelul, Nombeko se hotărî să apeleze din nou la cele trei chinezoaice. Le întrebă dacă o puteau ajuta să trimită o scrisoare prin intermediul mamei lor.

— Apropo, cum se fac astfel de treburi? Chiar nu controlează nimeni corespondenţa înainte de a fi trimisă?

— Ba o controlează. Una dintre feţele palide din gardă nu face altceva decât să controleze toată corespondenţa care nu e adresată unor destinatari deja înscrişi pe lista secretă. Când are cea mai mică îndoială, desface tot ce iese şi îi interoghează pe toţi expeditorii, fără excepţie.

Toate acestea ar fi constituit o problemă insurmontabilă, dacă şeful gărzii n-ar fi ţinut o prelegere tuturor celor implicaţi în munca de curierat cu câţiva ani în urmă. Le povestise chinezoaicelor cum funcţiona sistemul de securitate, neuitând să menţioneze că măsurile respective erau necesare, deoarece nu mai puteai să ai încredere în nimeni în zilele noastre. Apoi şeful se scuzase şi se dusese la toaletă, timp în care fetele îi aduseseră dovada că avea dreptate. Imediat ce rămăseseră singure în cameră, acestea se furişaseră la biroul lui, puseseră hârtia potrivită în maşina de scris şi adăugaseră încă un destinatar aprobat din principiu la lista secretă care conţinea deja o sută paisprezece.

— Pe mama voastră, ghici Nombeko.

Fetele încuviinţară din cap zâmbind, adăugând că îi şi dăduseră mamei lor un titlu impunător, pentru orice eventualitate. Cheng Lian nu inspira deloc încredere. *Profesor* Cheng Lian, pe de altă parte, nu putea fi pus la îndoială. Logica rasistă nu era deloc complicată.

Nombeko îşi zise că un nume chinezesc ar fi trebuit să-i facă pe oameni să reacţioneze indiferent de titlul de profesor, dar fetelor părea să le stea în fire să-şi asume riscuri şi să scape basma curată, deşi acum se aflau

încuiate alături de ea. În plus, înşelătoria cu numele funcţiona de mulţi ani, deci n-avea niciun motiv să creadă că nu avea să funcţioneze pentru încă o zi. Planul era deci ca Nombeko să trimită o scrisoare înăuntrul altei scrisori adresate profesorului Cheng Lian, iar mama fetelor să trimită apoi misiva mai departe.

— Nicio problemă, răspunseră fetele, fără să arate nici cea mai măruntă curiozitate în legătură cu destinatarul final.

Destinatar:

Preşedintele James Earl Carter Jr

Casa Albă, Washington

Bună ziua, domnule Preşedinte. E posibil să fiţi interesat de faptul că Africa de Sud, sub conducerea unui măgar mereu beat, are intenţia de a detona o bombă atomică de circa trei megatone în nu mai puţin de trei luni. Evenimentul va avea loc în deşertul Kalahari la începutul anului 1978, coordonatele exacte fiind următoarele: 26°44 26” S, 22°11 32” E.

Ideea e ca apoi să se mai construiască încă şase bombe de care Africa de Sud să dispună după bunul plac.

Cu stimă.

Un prieten

Nombeko, înarmată cu mănuşi de plastic, sigilă plicul, scrise numele şi adresa şi adăugă într-un colţ: „Jos America!” Apoi puse totul într-un alt plic care fu expediat în ziua următoare unui profesor de pe lista secretă care locuia la Johannesburg şi al cărui nume părea să fie de origine chineză.

Casa Albă din Washington a fost construită odinioară de sclavi negri importaţi din Africa lui Nombeko. Încă de la început a fost o clădire impunătoare, iar acum, după o sută şaptezeci şi şapte de ani este şi mai impunătoare. Este compusă din o sută treizeci şi două de camere, treizeci şi cinci de băi, şase etaje, o pistă de bowling şi un salon de cinema. Mişună de angajaţi care împreună primesc peste treizeci şi trei de mii de trimiteri poştale pe lună.

Toate trimiterile sunt analizate cu raze X, mirosite de

nasurile sensibile ale unor câini special antrenaţi şi controlate vizual înainte de a fi predate destinatarilor.

Scrisoarea lui Nombeko reuşi să treacă şi de razele X, şi de câini. În momentul în care un controlor somnoros, dar vigilent dădu cu ochii de inscripţia „Jos America!” pe plicul care era adresat preşedintelui însuşi, se declanşă însă alarma. Douăsprezece ore mai târziu, scrisoarea fusese trimisă cu avionul în Langley, Virginia, unde fu prezentată şefului CIA, Stansfield M. Turner. Agentul îi raportă cum arăta plicul, îl informă că amprentele identificate erau parţiale şi plasate în aşa mod încât nu puteau aparţine decât diverşilor angajaţi poştali, adăugă că scrisoarea nu era radioactivă, că ştampila poştei părea să fie autentică, iar răvaşul fusese trimis din districtul poştal nouă din Johannesburg, Africa de Sud, cu opt zile în urmă, precum şi că analiza informatică arăta că textul fusese formulat cu ajutorul unor cuvinte decupate din cartea *Pace pe pământ* scrisă de un profesor britanic care avansase iniţial teoria cum că Societatea Naţiunilor în combinaţie cu jazzul vor asigura pacea în lume, după care se sinucisese în 1939.

— Jazzul avea să asigure pacea în lume? fu primul comentariu al şefului CIA.

— După cum v-am zis, domnule, individul s-a sinucis ulterior, răspunse agentul.

Şeful CIA îi mulţumi agentului şi rămase singur cu scrisoarea. Douăzeci de minute mai târziu, timp în care avuse trei convorbiri telefonice, era clar că lucrurile susţinute în scrisoare corespundeau perfect informaţiilor pe care le deţinea şi el. Ceea ce era jenant era faptul că sursa informaţiilor era Uniunea Sovietică, motiv pentru care, la vremea respectivă nu fuseseră considerate credibile. Singura diferenţă consta în faptul că scrisoarea anonimă oferea coordonatele exacte. Prin urmare, informaţia era acum considerată extrem de credibilă. Şeful CIA era deci măcinat de două aspecte fundamentale:

1) Cine dracu’ era expeditorul?

2) Venise momentul să-l contacteze pe preşedinte. La

urma urmelor, scrisoarea îi era adresată.

Stansfield M. Turner nu era văzut cu ochi buni în agenţie, deoarece încerca să înlocuiască tot mai mulţi angajaţi cu aparatură electronică. De altfel, aflase cu ajutorul aparaturii electronice, nicidecum al vreunui angajat, că autorul scrisorii decupase cuvintele din cartea *Pace pe pământ*.

— Jazzul avea să asigure pacea în lume? se miră preşedintele Carter când îl întâlni pe fostul său coleg de şcoală, Turner, a doua zi, în Biroul Oval.

— S-a sinucis câţiva ani mai târziu, domnule preşedinte, replică şeful CIA.

Preşedintele Carter, care aprecia jazzul, nu reuşea totuşi să se împace cu gândul. Dacă bietul profesor avusese de fapt dreptate? Dacă vina aparţinea celor de la Beatles şi Rolling Stones, prin simplul fapt că apăruseră?

Şeful CIA constată că se putea da vina pe Beatles pentru multe lucruri, dar nu puteau fi învinuiţi de izbucnirea războiului din Vietnam. Apoi adăugă că teoria nu i se părea deloc validă, căci chiar dacă Beatles şi Rolling Stones n-ar fi distrus deja pacea mondială, tot ar fi apărut Sex Pistols şi ar fi stricat totul.

— Sex Pistols? întrebă preşedintele.

— „God save the Queen, she am't no human being”[2] cită şeful CIA.

— Acum înţeleg, răspunse preşedintele.

Apoi reveniră la oile lor. Idioţii de sud-africani chiar se pregăteau să detoneze o bombă atomică? Şi toată afacerea asta era condusă de un măgar?

— Nu ştiu nimic despre măgar, domnule. În conformitate cu sursele noastre, lucrările ar fi conduse de un oarecare inginer Westhuizen, care odinioară a absolvit cu note maxime cursurile uneia dintre cele mai prestigioase universităţi din Africa de Sud. Motiv pentru care probabil a şi fost recrutat.

---

2 Refrenul piesei Cod Save the Queen a trupei Sex Pistols. Se poate traduce: „Dumnezeu s-o ocrotească pe Regină, căci ea nu e fiinţă omenească". (N.t.)

Dincolo de asta, informaţiile păreau corecte. KGB-ul avusese deja amabilitatea de a informa CIA despre mersul lucrurilor. Iar acum sosise această scrisoare, formulată în aşa fel încât şeful CIA ar fi putut să jure că de data asta nu mai era mâna celor de la KGB. în plus, imaginile trimise prin sateliţii CIA confirmau că se desfăşurau activităţi în deşert exact în locul indicat de autorul răvaşului anonim.

— Dar de ce scrie „Jos America!” pe plic? întrebă preşedintele Carter.

— Expeditorul a vrut ca scrisoarea să aterizeze de urgenţă pe biroul meu, asta cred că îi era intenţia. Autorul scrisorii pare să deţină informaţii detaliate despre măsurile luate pentru siguranţa preşedintelui. Iar acest lucru ne face şi mai curioşi să-i aflăm identitatea. În orice caz, a fost o mişcare foarte inteligentă.

Preşedintele bombănea. Nu i se părea nimic inteligent în afirmaţia „Jos America!”, la fel cum i se părea ilogic ca cineva să susţină că regina Elizabeth a II-a ar aparţine unei alte rase decât cea umană.

Îi mulţumi oricum vechiului său prieten şi îşi rugă secretara să-i facă legătura cu Pretoria şi cu prim-ministrul Verster. Preşedintele Carter era direct responsabil de 32.000 de proiectile nucleare îndreptate în diferite direcţii. La Moscova, Brejnev era responsabil de cam tot atâtea. În această situaţie, lumea chiar nu mai avea nevoie de încă şase arme de aceleaşi proporţii. Venise momentul să-i scuture un pic pe sud-africani.

* * *

Verster era furios. Preşedintele american, un cultivator de arahide, pe deasupra şi baptist, avusese neruşinarea să-l sune şi să afirme că se făceau pregătiri pentru teste nucleare în deşertul Kalahari. În plus, îi oferise şi coordonatele exacte ale locului de testare. Era o acuzaţie total nejustificată şi pe deplin jignitoare! Luat de val, Verster îi trântise receptorul în nas lui Jimmy Carter, dar fusese totuşi destul de înţelept să nu meargă mai

departe, în schimb, sună imediat la Pelindaba şi îi ordonă inginerului Westhuizen să efectueze testele în altă parte.

— Unde? întrebă inginerul Westhuizen în timp ce femeia sa de serviciu spăla pe jos la picioarele sale.

— Oriunde altundeva în afară de Kalahari, replică prim-ministrul Verster.

— O să avem o întârziere de mai multe luni, poate chiar un an sau mai mult, zise inginerul.

— Fă dracului aşa cum îţi spun!

Nombeko îi lăsă doi ani încheiaţi la dispoziţie inginerului ca să găsească un nou loc potrivit pentru testele nucleare care nu se mai puteau desfăşura în deşertul Kalahari. Cea mai bună idee cu care venise Westhuizen în tot acest timp fusese să detoneze bomba într-una dintre multele regiuni autonome, dar nici măcar el nu părea convins că era o soluţie acceptabilă.

Nombeko simţea că reputaţia inginerului se apropia de un nou record negativ şi că în curând avea să fie nevoită să-i dea iar o mână de ajutor. În acest moment însă interveni un aspect pozitiv, o circumstanţă externă care le oferi inginerului şi, prin urmare, şi femeii sale de serviciu încă o jumătate de an de respiro.

Se dovedi că prim-ministrul B.J. Verster se săturase să se confrunte doar cu plângeri şi lipsă de recunoştinţă din partea compatrioţilor săi în aproape orice împrejurare. De aceea, cu puţin ajutor, făcuse să dispară şaptezeci şi cinci de milioane de ranzi din veniturile statului cu care lansase apoi ziarul *Cetăţeanul*. Acesta, spre deosebire de cetăţeanul de rând, avea o atitudine extrem de favorabilă faţă de guvernul sud-african şi de capacitatea acestuia de a ţine în şah atât propria-i populaţie, cât şi restul lumii.

Din păcate, s-a întâmplat ca un cetăţean peste măsură de perfid să scoată la iveală toată tărăşenia. În acelaşi timp, blestemata de comunitate internaţională a numit campania militară încununată de succes din Angola un masacru din cauza a şase sute de civili ucişi, iar acela fu momentul în care Verster fu nevoit să se retragă.

— Ducă-se dracului! declară el pentru ultima oară şi

se retrase din politică în 1979. Nu-i rămânea decât să se întoarcă acasă la Cape Town şi să se aşeze pe terasa vilei de lux cu un cocteil în mână, privind în larg spre Insula Robben, unde era închis teroristul Mandela.

— Lui Mandela trebuiau să-i putrezească oasele, nu mie, îşi repeta Verster în timp ce-i putrezeau oasele.

Succesorul lui la postul de prim-ministru, P.W. Botha, era poreclit *Die Groot Krokodil*, marele crocodil, şi băgase frica în inginer încă de la primul apel telefonic la Pelindaba. Nombeko înţelese că testele nucleare nu mai puteau întârzia. De aceea, i se adresă la sfârşitul unei dimineţi, când inginerul încă mai era destul de treaz ca s-o înţeleagă.

— Domnule inginer… zise ea în timp ce se întindea după scrumiera de pe biroul lui.

— Acum ce mai vrei? zise inginerul.

— Mă gândeam doar… începu Nombeko, iar inginerul n-o întrerupse. Mă gândeam doar că, dacă nu e niciun loc în toată Africa de Sud, în afară de Kalahari, unde nu aveţi voie să detonaţi bomba, de ce nu faceţi testele în largul mării?

Africa de Sud e înconjurată de mări aproape nesfârşit de întinse în trei direcţii. După părerea lui Nombeko, alegerea unui nou loc de testare era la mintea cocoşului acum, că deşertul nu mai era o alternativă. Westhuizen se bucură ca un copil când o auzi. Pentru un moment. Apoi îşi aduse aminte că serviciul de informaţii îl avertizase să nu coopereze sub nicio formă cu flota. Ancheta meticuloasă care fusese lansată după ce se aflase că preşedintele american Carter era la curent cu testele ce se pregăteau în Kalahari dăduse la iveală concluzia că suspectul principal era viceamiralul Johan Charl Walters. Amiralul Walters vizitase Pelindaba cu trei săptămâni înainte de apelul telefonic al lui Carter, moment în care fusese pus la curent cu toate detaliile proiectului. Walters rămăsese singur în biroul lui Westhuizen cel puţin şapte minute, când inginerul întârziase într-o dimineaţă din cauza traficului (aceasta fusese explicaţia pe care Westhuizen o dăduse în

timpul interogatoriului şi care de fapt însemna că zăbovise un pic prea mult la barul unde îşi bea de obicei micul dejun). Teoria principală era că Walters fusese vexat când îşi dăduse seama că submarinele sale nu aveau să fie echipate cu proiectile nucleare şi atunci îi pârâse americanilor.

— N-am încredere în flotă, mormăi inginerul către femeia sa de serviciu.

— Păi, atunci n-aveţi decât să cereţi ajutorul israelienilor, zise Nombeko.

În acel moment răsună ţârâitul telefonului.

— Da, domnule prim-ministru… fireşte că-mi dau seama de importanţa… da, domnule prim-ministru… nu, domnule prim-ministru… în acest caz, nu sunt de acord cu dumneavoastră, dacă îmi permiteţi. Am în faţa mea, pe birou, un plan detaliat privind efectuarea testelor în Oceanul Indian, împreună cu israelienii. În mai puţin de trei luni, domnule prim-ministru. Mulţumesc, domnule prim-ministru, sunteţi foarte amabil. Vă mulţumesc încă o dată. Sigur, la revedere!

Inginerul Westhuizen puse receptorul în furcă şi dădu pe gât paharul în care tocmai îşi turnase coniac. Apoi îi spuse lui Nombeko:

— Nu mai sta de pomană. Du-te şi cheamă-i pe cei doi israelieni.

În cele din urmă, testele fură efectuate cu ajutorul Israelului. Inginerul Westhuizen îi închină un gând plin de recunoştinţă fostului prim-ministru nazist Verster pentru ideea genială de a iniţia cooperarea cu Ierusalimul; la urma urmelor, în război, în dragoste şi în politică, orice e permis. Reprezentanţii Israelului la faţa locului erau doi agenţi Mossad foarte capricioşi. Din păcate, inginerul avea să-i întâlnească mai des decât era nevoie, fără să reuşească vreodată să le suporte zâmbetul superior ce părea să spună: „Cum naiba ai putut să fii atât de idiot încât să cumperi o gâscă din argilă abia uscată şi să crezi că datează de acum două mii de ani?”

Cum presupusul trădător, viceamiralul Walters, nu

fusese pus la curent cu noile planuri, nici americanii nu aflară ce se întâmplase. Ha! Explozia fusese însă înregistrată de un satelit american Vela, dar asta era inevitabil.

Noul prim-ministru P.W. Botha se arătă atât de mulţumit de rezultatul testelor, încât veni în vizită la centrul de cercetare cu trei sticle de vin spumos din Constantia. Ciocni în cinstea succesului, adresând mulţumiri inginerului şi celor doi agenţi Mossad. Toţi cei prezenţi la eveniment fură serviţi de o negresă. Prim-ministrul Botha n-ar fi îndrăznit niciodată să i se adreseze servitoarei cu termenul de negrotei, căci nu se cădea o astfel de exprimare pentru o persoană în poziţia sa. Din fericire, nu era însă interzis să gândească ceea ce gândea.

Cum spuneam, negresa le servea ce avea de servit, încercând în restul timpului să se camufleze în tapetul alb de pe pereţi, în măsura posibilităţilor.

— Noroc, inginere! zise prim-ministrul Botha şi ridică paharul. Să ne trăieşti!

Inginerul Westhuizen părea oarecum jenat de rolul de erou care îi fusese atribuit. Îi ceru discret lui Cum o fi chemând-o să-i umple din nou paharul în timp ce prim-ministrul conversa amical cu agenţii Mossad.

Apoi situaţia relativ favorabilă viră în câteva secunde către polul opus. Totul începu când prim-ministrul se întoarse din nou spre Westhuizen şi zise:

— Apropo, care este părerea dumneavoastră, domnule inginer, despre problema cu tritiul?

Prim-ministrul P.W. Botha avea un parcurs asemănător cu cel al predecesorului său. Noul lider al ţării era poate un pic mai inteligent, căci abandonase nazismul, când înţelesese că se ducea de râpă şi începuse să-şi numească ideologia „naţionalism creştin”. Prin urmare, scăpase de închisoare când Aliaţii câştigaseră războiul şi reuşise să urmeze o carieră politică fără niciun timp mort.

Botha şi Biserica Reformată susţineau că Adevărul era înscris în paginile Bibliei. Trebuia doar să citeşti cu atenţie sporită. Încă în întâia Carte a lui Moise se povestea

despre turnul Babel, încercarea oamenilor de a ridica o scară care să ajungă până la cer. Dumnezeu a considerat această hotărâre un act de mândrie, motivat de setea de faimă a oamenilor, şi i-a pedepsit împrăştiindu-i pe toată faţa pământului şi făcând ca fiecare să vorbească o altă limbă, astfel încât să nu se mai poată înţelege unii cu alţii.

Popoare diferite, limbi diferite. Era deci intenţia lui Dumnezeu să menţină diferitele popoare separate. Prin urmare, aveau undă verde de la Cel de Sus să împartă popoarele după culoarea pielii.

Marele crocodil simţea, de asemenea, că evoluţia carierei sale se realizase tot cu voia Domnului. Relativ rapid devenise ministrul Apărării în guvernul predecesorului Verster. Această poziţie îi permisese să conducă atacul aerian asupra teroriştilor care se ascunseseră în Angola, operaţiune pe care comunitatea internaţională în stupiditatea sa o calificase drept masacru de persoane nevinovate. „Avem dovezi fotografice!” declarase comunitatea internaţională. „Câteodată, ceea ce nu se vede e mai important”, replicase crocodilul, nereuşind însă să convingă pe nimeni altcineva în afară de propria mamă.

Problema cu care era acum confruntat inginerul Westhuizen era că tatăl lui P.W. Botha fusese şef de stat-major în timpul celui de-al doilea război bur, iar Botha însuşi avea strategia militară în sânge. Prin urmare, prim-ministrul avea anumite cunoştinţe privind aspectele tehnice pe care se presupunea că inginerul Westhuizen, în calitatea sa de şef al programului nuclear, le cunoştea la perfecţie. Botha nu avea niciun motiv să creadă că inginerul era, de fapt, un impostor. Pusese întrebarea din pură curiozitate încercând să facă puţină conversaţie.

* * *

Inginerul Westhuizen nu scosese niciun cuvânt vreme de zece secunde. Situaţia începea să devină jenantă pentru el, iar pentru Nombeko de-a dreptul periculoasă, tânăra

fiind convinsă că idiotul urma să zboare de pe post, dacă nu avea să răspundă cât mai curând acelei întrebări simpliste, ceea ce însemna că şi ea ar fi fost înlăturată la scurt timp după el. Se săturase să-i tot sară în ajutor, dar nu ezită totuşi să scoată din buzunar sticla de culoare maro cu aspect neutru în care se afla rezerva de coniac Klipărift. Se îndreptă către inginer declarând că observase că domnul Westhuizen tocmai suferise un nou acces de astmă.

— Luaţi, vă rog, o înghiţitură serioasă ca să vă puteţi recăpăta vocea şi să-i explicaţi domnului prim-ministru că perioada scurtă de înjumătăţire a tritiului nu reprezintă nicio problemă, deoarece nu influenţează capacitatea explozivă a bombei.

Inginerul goli sticla cu sirop de tuse şi se simţi ca prin minune mult mai bine. Prim-ministrul Botha nu mai contenea să se holbeze la servitoare.

— *Dumneavoastră* cunoaşteţi problematica tritiului? zise el.

— Nu, vai de mine, râse Nombeko. Doar că fac curat pe aici în fiecare zi, iar inginerul nu face altceva decât să enumere formule şi alte ciudăţenii cu voce tare. Se pare deci că ceva din toate astea s-a imprimat şi în creierul meu minuscul. Mai doriţi un pahar de spumos?

Prim-ministrul Botha luă paharul de spumos şi o urmări cu privirea pe Nombeko, în timp ce aceasta se întorcea la locul ei de lângă tapet. Între timp, inginerul îşi drese vocea, îşi ceru scuze pentru accesul de astm şi pentru faptul că servitoarea profitase de ocazie şi deschisese gura cu neobrăzare.

— În orice caz, perioada de înjumătăţire a tritiului nu este relevantă pentru capacitatea explozivă a bombei, zise inginerul.

— Într-adevăr, tocmai am aflat acest lucru de la servitoare, replică ursuz prim-ministrul.

Botha nu mai puse alte întrebări incomode. La scurt timp după aceea se înveseli din nou graţie încă unui pahar de spumos oferit cu promptitudine de Nombeko. Inginerul

Westhuizen supravieţui aşadar şi acestei crize, iar împreună cu el şi femeia sa de serviciu.

După ce fusese produsă prima bombă, se luase decizia ca producţia să fie asigurată de două echipe înalt calificate care să lucreze în paralel, independent una de cealaltă şi să construiască fiecare câte o nouă bombă după modelul celei dintâi. Echipele fuseseră instruite să documenteze cu mare atenţie modul în care se efectua construcţia. În acest fel se puteau compara în detaliu procesele de producţie a bombelor numerele doi şi trei, mai întâi între ele şi apoi în raport cu bomba numărul unu. Sarcina de a compara îi revenea inginerului însuşi şi nimănui altcuiva (în afară de Cum o fi chemând-o, care oricum nu intra la socoteală).

Dacă bombele erau identice, însemna că erau, de asemenea, corect construite. Era improbabil ca două echipe de acel calibru, care lucrau întru totul independent una faţă de cealaltă, să facă aceleaşi greşeli. După calculele lui Cum o fi chemând-o, statistic vorbind, riscul era de 0, 0054 la sută.

* * *

Nombeko se afla permanent în căutarea unei mici picături de speranţă. Cunoştinţele celor trei chinezoaice erau limitate; ştiau că piramidele egiptene se aflau în Egipt, ştiau să otrăvească nişte câini şi să fie cu băgare de seamă când furau portofele din buzunarul interior al unui sacou, dar asta era tot.

Inginerul vorbea adesea în barbă despre evoluţia lucrurilor în Africa de Sud şi în lume, dar informaţiile primite de la el trebuiau cernute şi interpretate, căci după părerea lui aproape toţi politicienii din lume erau idioţi sau comunişti şi toate deciziile acestora erau ori idioate, ori comuniste. În cazul în care erau comuniste, erau, în plus, şi idioate.

Când poporul american alese un fost actor hollywoodian drept preşedinte, inginerul profită de ocazie

să-şi exprime prejudecăţile nu numai în legătură cu viitorul preşedinte, ci şi cu întregul popor pe care acesta îl reprezenta. Spre deosebire de alţii, Ronald Reagan nu fu catalogat drept comunist. Inginerul îşi canaliză toată energia spre presupusele înclinaţii sexuale ale preşedintelui, îmbrăţişând teoria conform căreia orice bărbat care afişa opinii diferite de ale sale în orice privinţă trebuie să fie homosexual.

În ciuda tuturor calităţilor chinezoaicelor şi ale inginerului, în materie de ştiri nu puteau concura cu televizorul din sala de aşteptare adiacentă biroului inginerului. Nombeko obişnuia să-i dea drumul pe furiş şi să urmărească ştirile şi emisiuni de dezbateri în timp ce se prefăcea că freacă podelele. Acel coridor era unul dintre cele mai curate din întregul centru de cercetare.

— Iar freci podelele astea? se răsti la ea într-o zi inginerul când sosi la muncă pe şapte cărări, pe la ora zece jumătate dimineaţa, cu cel puţin un sfert de oră mai devreme decât sperase Nombeko. Şi cine a dat drumul la televizor?

Incidentul ar fi putut avea urmări neplăcute şi să curme brusc setea de ştiri a lui Nombeko, dar, din fericire, aceasta îl cunoştea cu mult prea bine pe inginer. În loc să-i răspundă la întrebare, Nombeko schimbă subiectul:

— Am găsit o sticlă de Klipărift pe jumătate plină pe biroul dumneavoastră adineauri când făceam curăţenie şi am vrut s-o arunc, că mi s-a părut că s-a învechit. Dar cum nu eram sigură, m-am gândit să vă întreb mai întâi.

— S-o arunci? Ai luat-o razna? zise inginerul şi se grăbi să intre în birou ca să se asigure că picăturile tămăduitoare încă se mai aflau în sticlă.

Şi, ca nu cumva lui Cum o fi chemând-o să-i mai vină vreo nouă idee trăsnită, dădu imediat sticla pe gât, mutând conţinutul preţios în propriul său sistem sanguin. Uită astfel şi de televizor, şi de podele, şi de femeia sa de serviciu.

Într-o bună zi, se ivi, în cele din urmă.

Ocazia.

Dacă făcea totul ca la carte şi mai avea parte şi de un dram din norocul inginerului, Nombeko putea să devină în curând o femeie liberă. Liberă şi urmărită, dar asta avea oricum mai puţină importanţă. Deşi Nombeko nu ştia încă acest lucru, ocazia avea să vină de pe cealaltă parte a globului.

Adevăratul conducător al Chinei, Deng Xiaoping, îşi arătase de timpuriu talentul pentru înlăturarea concurenţilor, de fapt încă dinainte ca Mao Tse Tung, devenit acum senil, să apuce să moară. Cel mai spectaculos zvon era acela că l-ar fi împiedicat pe Zhou Enlai, mâna dreaptă a lui Mao, să-şi trateze cancerul. Iar cine are un cancer pe care îl lasă netratat foarte rar ajunge departe. Dar totul depinde, fireşte, de perspectivă. În orice caz, Zhou Enlai a murit la douăzeci de ani după ce CIA a eşuat în încercarea de a-l arunca în aer.

Apoi au apărut noi concurenţi, conduşi de ultima soţie a lui Mao, care au încercat să preia puterea. Dar imediat ce bătrânul Mao şi-a dat ultima suflare, concurenţii au fost prinşi şi băgaţi la închisoare, după care Deng s-a prefăcut că a uitat unde a pus cheia.

Pe plan extern, Deng era profund iritat de cretinul de la Moscova, pe nume Brejnev. Acest cretin a fost succedat de un altul, pe nume Andropov. Succedat, la rândul lui, de Cernenko, cel mai mare cretin dintre toţi. Din fericire însă, era lui Cernenko n-a fost de durată. Se zice că l-ar fi speriat de moarte Războiul stelelor lansat în SUA de Ronald Reagan. Ştafeta fu atunci preluată de un novice pe nume Gorbaciov; prin urmare se trecea de la un cretin la un puşti. Nou-venitul avea să aibă de furcă până să-şi dovedească talentul.

Printre multe altele, poziţia Chinei în Africa era destul de precară. Uniunea Sovietică alimentase decenii la rând diferite mişcări de independenţă africane. La momentul respectiv, întreaga atenţie era captată de intervenţia ruşilor în Angola. Mişcarea populară de

eliberare a Angolei[3] primea arme din partea sovieticilor în schimbul reuşitelor în direcţia ideologică corectă pe care le afişau. Urmau exemplul *sovietic*, fireşte. La naiba!

URSS influenţa Angola şi alte ţări din sudul Africii într-o direcţie cu totul opusă celei dorite de SUA şi de Africa de Sud. Care era deci poziţia Chinei în haosul creat? Să se alieze cu degeneraţii de comunişti de la Kremlin? Ori să meargă pe mâna imperialiştilor din SUA? Sau a regimului de apartheid de la Pretoria?

La naiba şi iar la naiba!

Ar fi putut să nu adopte nicio poziţie, să piardă prin neprezentare, după cum obişnuiau să spună idioţii de americani, dacă la mijloc n-ar fi fost presupusele contacte ale Africii de Sud cu Taiwanul.

Faptul că SUA oprise un test nuclear în deşertul Kalahari era deja un secret oficial. Toată lumea îşi dădea deci mai mult sau mai puţin seama de natura activităţilor din Africa de Sud. „Toată lumea" însemna, în acest context, toate serviciile de informaţii cu un oarecare renume.

Argumentul decisiv în cazul de faţă era faptul că pe biroul lui Deng, pe lângă informaţiile despre operaţiunea din deşertul Kalahari, se aflau şi alte informaţii ale serviciilor secrete, referitoare la negocierile despre armament dintre Pretoria şi Taipei. Ar fi fost de neimaginat ca taiwanezii să facă rost de proiectile pe care să le îndrepte apoi spre China continentală. Dacă lucrurile evoluau într-adevăr în această direcţie, ar fi înrăutăţit situaţia din Marea Chinei de Sud, făcând-o poate chiar să scape de sub control. Ca să nu mai vorbim despre faptul că flota americană din Oceanul Pacific se afla în imediata apropiere.

Într-un fel sau altul, Deng era, prin urmare, obligat să accepte blestematul de regim de apartheid. Şeful serviciului său de informaţii îi sugerase de fapt să nu

---

3 Numele complet în portugheză este Movimento Popular de Llbertaţão de Angola — Partido do Trabalho (Mişcarea Populară de Eliberare a Angolei — Partidul Muncii), cel mal des apare acronimul MPLA. (N.t.)

acţioneze în niciun fel şi să lase regimul sud-african să se asfixieze de la sine! De altfel, acest sfat îl costase postul pe şeful serviciului de informaţii. Cum putea fi China mai în siguranţă rămânând în expectativă, când Taiwanul făcea afaceri cu o naţiune ce dispunea de arme nucleare şi care se afla în plin declin? Era o întrebare la care fostul şef al serviciului de informaţii putea să mediteze în timp ce-şi vedea de noile îndatoriri în calitate de suplinitor al unui şef de staţie de metrou din Beijing.

Soluţia era deci să se ocupe de situaţie, într-un fel sau altul.

Deng nu-şi putea permite să se ducă în Africa de Sud în persoană şi să se lase fotografiat împreună cu fostul nazist Botha (deşi simţea o oarecare tentaţie, căci Occidentul decadent îşi avea şarmul său în doza potrivită). Nu putea nici să trimită pe cineva din cercul său de apropiaţi. Nu trebuia sub nicio formă să lase impresia că Beijingul şi Pretoria erau în relaţii de amiciţie.

Pe de altă parte, nu avea niciun sens să trimită vreun amărât de funcţionăraş fără simţul observaţiei, dar cu servieta-diplomat după el. În plus, reprezentantul chinezilor trebuia să aibă un rang suficient de înalt încât să fie primit în audienţă la Botha.

Concluzia: avea nevoie de cineva care să fie capabil să obţină rezultate, dar care să nu se afle însă în imediata apropiere a membrilor permanenţi ai biroului politic, ca să nu fie considerat un trimis oficial al Beijingului. Deng Xaoping găsi omul căutat în persoana tânărului secretar de partid al provinciei Guizhou. În această provincie existau mai multe etnii decât locuitori, dar tânărul tocmai dovedise că era posibil să împaci minorităţi ofuscate precum Yao, Miao, Yi, Qiang, Dong, Zhuang, Buyi, Bai, Tujia, Gelao şi Shui.

Cine ştie să jongleze cu unsprezece minorităţi va face cu siguranţă faţă şi fostului nazist Botha, gândi Deng şi avu grijă ca tânărul cu pricina să fie trimis la Pretoria.

Misiunea: să transmită guvernului din Africa de Sud printre rânduri mesajul că o cooperare nucleară cu

Taiwanul era absolut inacceptabilă şi să-i facă să înţeleagă cu cine au de-a face, dacă au de gând să ignore această avertizare.

P.W. Botha n-avea niciun chef să primească un şef de provincie din China, era sub demnitatea lui. Între timp, Botha avansase în rang şi, în loc de prim-ministru, purta acum titlul de preşedinte. Ce impresie avea să dea, dacă el, preşedintele, primea în audienţă un chinez oarecare? Ar fi trebuit să-i primească apoi şi pe restul chinezilor, ceea ce i-ar fi luat mai bine de treisprezece mii de ani, iar Botha nu credea că avea să-i fie dat să trăiască aşa de mult. Se simţea deja sleit de puteri, în ciuda noului său titlu.

Pe de altă parte, Botha pricepea strategia Chinei de a trimite un lacheu. Beijingul nu voia să fie acuzat că susţine regimul de la Pretoria. Şi viceversa.

Nu-i mai rămânea decât să afle ce voiau de la el. Era oare vorba despre Taiwan? Asta ar fi de-a dreptul comic, căci cooperarea cu Taiwanul tocmai se încheiase, deoarece nu ducea nicăieri.

Fie, poate că ar trebui să-l primească pe mesager până la urmă.

— Chiar că sunt curios ca un copil, îşi zise şi zâmbi, deşi situaţia în sine nu era deloc amuzantă.

Pentru a depăşi problema de protocol ce putea fi cauzată dacă un preşedinte ca el ar primi în audienţă o simplă slugă, Botha veni cu ideea de a aranja o reuniune şi o masă festivă la nivelul corespunzător demnităţii chinezului. În acest fel, el putea pretinde că a apărut la eveniment din întâmplare. A, aici eraţi? îmi daţi voie să mă aşez un pic? Cam aşa ceva.

Prin urmare, Botha îl sună pe şeful programului nuclear supersecret şi îi ordonă să primească în vizită un musafir din China care ceruse audienţă la preşedinte, să meargă cu el la un safari şi apoi să-l invite la o cină pe cinste. Sarcina principală a inginerului avea să fie să-l facă pe chinez să înţeleagă că priceperea sud-africanilor în materie de inginerie militară nu putea fi pusă la îndoială, fără însă să facă referiri directe la aspectele nucleare.

Era esenţial însă ca mesajul să fie bine recepţionat. Trebuia să dea dovadă de fermitate, fără a divulga însă nimic. Apropo, ca din întâmplare, preşedintele Botha se va afla prin apropiere, iar cum avea să fie ora mesei, li se vor alătura inginerului şi chinezului la cină.

— Doar dacă domnul inginer Westhuizen nu are ceva împotrivă, fireşte?

Inginerul era complet buimac. Trebuia deci să primească un musafir pe care preşedintele nu voia să-l întâlnească. Apoi trebuia să-i explice acestui musafir cum stăteau lucrurile fără să divulge nimic concret şi, colac peste pupăză, avea să apară şi preşedintele care nu dorise să-l întâlnească pe musafir, ca să-l întâlnească oricum pe musafir.

Inginerul pricepea că se băga în treburi în care se putea face de ruşine cu mare uşurinţă. În afară de asta, nu înţelesese nimic altceva decât că trebuia să-l invite de urgenţă pe preşedinte la cina pe care preşedintele însuşi tocmai decisese că inginerul avea s-o organizeze.

— Bineînţeles că sunteţi invitat la cină, domnule preşedinte! zise inginerul Westhuizen. Mai încape îndoială? Apropo, când va avea loc cina? Şi unde?

Astfel, impasul în care se aflase iniţial Deng Xiaoping la Beijing se transformase într-o durere de cap pentru inginerul Westhuizen la Pelindaba. Acesta din urmă nu ştia absolut nimic despre proiectul asupra căruia fusese desemnat şef. Nu e uşor să stai şi să faci conversaţie erudită când, de fapt, eşti un tăntălău. Singura soluţie era s-o ia pe care o fi chemând-o cu el în calitate de servitoare şi hamal. Astfel, aceasta îi putea şopti discret cuvinte înţelepte şi bine cumpănite despre proiect, aşa încât să nu zică nici prea mult, dar nici prea puţin.

Iar Cum o fi chemând-o era maestră în cumpănirea unor astfel de lucruri.

La fel cum era maestră la orice altceva fiinţa aia blestemată şi-ar fi propus să facă, de altfel.

Femeia de serviciu a inginerului primise instrucţiuni stricte cu privire la safariul împreună cu chinezul şi la cina

ce avea să urmeze, la care preşedintele însuşi avea să-şi facă apariţia. Pentru orice eventualitate, Nombeko îi dăduse o mână de ajutor inginerului în redactarea instrucţiunilor, ca nu cumva să facă vreo greşeală.

Nombeko trebuia deci să rămână în imediata apropiere a inginerului. De fiecare dată când se ivea vreo ocazie, trebuia să-i şoptească în ureche cuvinte înţelepte în legătură cu subiectul conversaţiei. Dincolo de asta, trebuia să-şi ţină gura şi să se comporte ca nefiinţa care era de fapt şi de drept.

Cu nouă ani în urmă, Nombeko fusese condamnată la şapte ani în serviciul inginerului. Când pedeapsa se terminase, Nombeko se prefăcuse că uitase să-i aducă aminte, căci se hotărâse că era mai bine să rămână prizonieră, dar în viaţă, decât să fie liberă, dar moartă.

În curând însă avea să se afle de cealaltă parte a gratiilor şi a câmpului de mine, avea să fie la sute de kilometri de gărzile de pază şi de noii câini-lupi ai acestora. Dacă reuşea să evadeze, avea să devină una dintre cele mai căutate persoane din Africa de Sud. Poliţia, serviciile secrete şi armata aveau s-o caute peste tot. Cu excepţia Bibliotecii Naţionale de la Pretoria, cel mai probabil. Şi chiar într-acolo avea de gând să se îndrepte.

Cu condiţia să reuşească să evadeze mai întâi.

Inginerul avusese amabilitatea s-o informeze că şoferul, care era şi ghidul safariului, avea să fie înarmat şi primise instrucţiuni să împuşte nu numai leii ce se pregăteau de atac, ci şi femei de serviciu în curs de evadare, dacă se întâmpla să-i iasă vreuna în cale. Din considerente de siguranţă, inginerul însuşi avea să poarte un pistol la brâu. Un Glock 17, cu un calibru de nouă ori nouăsprezece milimetri şi cu şaptesprezece gloanţe în cartuş. Cu o astfel de armă, nu se puteau pune la pământ elefanţi şi nici măcar rinoceri, dar o servitoare de cincizeci de kilograme putea fi fără nicio îndoială răpusă.

— Am cincizeci şi trei de kilograme, îl corectă Nombeko.

Nombeko îşi propuse să aştepte momentul potrivit să

descuie sertarul din biroul inginerului în care acesta îşi păstra pistolul şi să scoată cele şaptesprezece gloanţe, în cele din urmă însă, se hotărî să nu facă nimic. În caz că beţivanul ar fi descoperit că-i dispăruseră gloanţele, ceea ce, pe de altă parte era puţin probabil, ar fi dat cu siguranţă vina pe ea, iar planul ei de evadare s-ar fi încheiat încă înainte de a fi început.

Nombeko decise să nu se pripească, să rămână în expectativă până ce avea să se ivească ocazia cea mai potrivită şi atunci să se lanseze în savană cu viteză maximă, nelăsându-se împuşcată în spate nici de şofer, nici de inginer. În plus, ocazia potrivită era, de preferinţă, una care să-i permită să nu întâlnească niciunul dintre animalele pe care se presupune că trebuie să le vezi în timpul unui safari.

Care era deci momentul potrivit? Cu siguranţă nu dimineaţa când şoferul avea să fie vigilent, iar inginerul în continuare destul de treaz încât să fie în stare să nimerească altceva în afară de propriile sale picioare. După safari, poate, exact înainte de cină, când Westhuizen avea să fie deja cherchelit şi nervos din cauza întâlnirii cu preşedintele? Iar şoferul-ghid extenuat, după numeroasele ore de lucru.

Într-adevăr, acesta era momentul oportun. Nu-i rămânea decât să simtă iminenţa acestei clipe şi să profite de ea.

* * *

Safariul putea începe. Chinezul îşi adusese propriul interpret. Lucrurile decurseră cum nu se poate mai rău, căci interpretul, în ignoranţa sa, se aventură în iarba înaltă pentru a se uşura. Culmea prostiei e că făcuse acest lucru încălţat în sandale.

— Ajutor, mor! strigă el când simţi o ciupitură în degetul mare de la piciorul stâng şi văzu un scorpion dispărând în iarbă.

— N-ar fi trebuit să intri în iarba înaltă de trei degete

fără încălţăminte potrivită, de fapt, n-ar fi trebuit să intri deloc, mai ales acum când bate vântul, zise Nombeko.

— Ajutor, mor! strigă din nou interpretul.

— De ce nu când bate vântul? se miră inginerul, căruia nu-i păsa de sănătatea interpretului, într-un puseu de curiozitate.

Nombeko îl lămuri că insectele se adăpostesc în iarbă când se înteţeşte vântul, lucru care, la rândul său, atrage după sine ieşirea scorpionilor din ascunzişurile lor în căutare de hrană. Iar în acea zi se întâmplase ca unuia dintre scorpioni să-i stea în cale degetul mare de la un picior.

— Ajutor, mor! urlă interpretul încă o dată.

Nombeko observă că interpretul cel smiorcăit era chiar convins de moartea sa iminentă.

— Nu, sunt ferm convinsă că n-o să mori, zise ea. Scorpionul era mic şi tu eşti mare. Dar cel mai bine e să te trimitem la spital ca să-ţi cureţe rana cum trebuie. În curând o să ţi se învineţească degetul, o să se facă de trei ori mai mare şi o să înceapă să te doară al naibii de rău, scuze pentru exprimare. Oricum, n-o să mai fi în stare să-ţi faci treaba.

— Ajutor, mor! zise interpretul a patra oară.

— Mă faci să-mi doresc să ai dreptate, zise Nombeko. În loc să te smiorcăi că eşti pe moarte, când de fapt nu e deloc aşa, ai putea să gândeşti mai optimist, să-ţi spui ce bine că n-a fost decât un scorpion şi nu o cobră. În plus, ai învăţat că în Africa nu poţi să urinezi nepedepsit pe unde ai tu chef. Există grupuri sanitare peste tot. Iar în regiunea din care vin eu, există chiar şiruri întregi de latrine.

Interpretul se linişti preţ de câteva secunde, în stare de şoc la gândul că scorpionul din cauza căruia urma să moară ar fi putut să fie o cobră, care *cu siguranţă* l-ar fi ucis. Între timp, ghidul făcuse rost de o maşină şi de un şofer care să-l transporte pe interpret la spital.

Victima scorpionului fu aşezată pe bancheta din spate a unui Land Rover, unde continuă să se plângă că urma să se prăpădească. Şoferul îşi dădu ochii peste cap şi

porni la drum.

Inginerul şi chinezul rămaseră pe loc uitându-se unul la celălalt.

— Şi acum ce ne facem? mormăi inginerul în afrikaans.

— Şi acum ce ne facem? mormăi chinezul în dialectul său wu.

— E oare posibil ca domnul să fie din Jiangsu? zise Nombeko în acelaşi dialect. Poate chiar din Jiangyan?

Chinezul, care era născut şi crescut în Jiangyan, în provincia Jiangsu, nu-şi putea crede urechilor.

Cum oare reuşea nesuferita de Cum o fi chemând-o să-l aducă tot timpul la disperare pe inginerul Westhuizen? Ca de exemplu acum, când vorbea într-o limbă absolut imposibilă cu musafirul chinez, iar inginerul nu avea nicio posibilitate de a controla ceea ce zicea.

— Nu vă supăraţi, dar ce se petrece aici? zise el.

Nombeko îi spuse că întâmplarea făcuse ca ea şi musafirul să vorbească aceeaşi limbă şi de aceea nu avea nicio importanţă că interpretul în curând avea să se smiorcăie din cauza degetului învineţit pe un pat de spital în loc să-şi facă treaba. Cu permisiunea inginerului, fireşte. Sau poate că inginerul prefera să petreacă toată ziua şi seara în tăcere deplină.

Nu, inginerul nu prefera deloc această eventualitate. Ţinea însă să-i atragă atenţia lui Cum o fi chemând-o să-şi vadă de interpretat şi să nu se ţină de prostii. Nu se cuvenea să stea la şuete cu chinezul.

Nombeko promise să stea la şuete cât mai puţin posibil. Spera însă ca inginerul să dea dovadă de înţelegere dacă îi răspundea chinezului când acesta i se adresa. Era ceea ce inginerul însuşi avea obiceiul să-i spună mereu. În plus, situaţia era cum nu se putea mai bună:

— Acum puteţi spune orice când vine vorba de tehnologie avansată în materie de armament sau alte lucruri pe care nu le cunoaşteţi în detaliu, domnule inginer. Dacă se întâmplă să spuneţi ceva greşit, ceea ce

nu e exclus, nu-i aşa, atunci eu pot să adaptez direct când fac traducerea.

Cum o fi chemând-o avea în principiu dreptate, iar cum Nombeko la urma urmei era o fiinţă inferioară, inginerul n-avea niciun motiv să se simtă jenat. În sinea lui, inginerul îşi zise că *a trăi înseamnă câteodată a supravieţui*. Înţelegea că întâmplarea făcuse ca şansele lui de a scăpa cu faţa curată de cina cu chinezul şi preşedintele să crească.

— Dacă rezolvi şi situaţia asta, am să fac tot posibilul să-ţi procur un mop nou, zise el.

Safariul fusese o reuşită. Se aflaseră în apropierea celor cinci mari animale din savana africană. Le rămăsese timp şi pentru cafele şi conversaţie. Nombeko profitase de ocazie şi-i povestise chinezului că preşedintele Botha avea să apară din întâmplare cu cinci ore mai târziu. Chinezul îi mulţumise pentru informaţie şi promisese să pară cât se poate de surprins. Nombeko se abţinuse să replice că aveau să fie cu toţii cât se poate de surprinşi când interpreta improvizată avea să dispară subit în toiul cinei de după safari. Apoi n-aveau decât să stea şi să se holbeze unul la celălalt.

Nombeko coborî din Land Rover şi îl urmă pe inginer în restaurant. Nu se gândea la nimic altceva decât la evadarea sa iminentă. Nu putea oare să o ia prin bucătărie şi să iasă apoi prin spate? Între felul doi şi desert?

Fu însă întreruptă de inginer, care se opri arătând cu degetul spre ea.

— Ce-i aia? zise el.

— Aia? zise Nombeko. Sunt eu. Cum m-o fi chemând.

— Nu, proasto, ce ai pe tine?

— O jachetă.

— Şi de ce o ţii pe tine?

— Pentru că e a mea. Nu cumva aţi gustat prea mult din coniac azi, domnule inginer, dacă îmi permiteţi să întreb?

Inginerul nu mai avea energia să-i facă mustrări femeii sale de serviciu.

— Ceea ce vreau să spun, dacă ai măcar atâta minte încât să mă asculţi un pic, e că jacheta aia arată ca naiba.

— E singura jachetă pe care o am, domnule inginer.

— N-are nicio importanţă. Nu poţi să arăţi ca şi cum tocmai ai venit din ghetou când iei cina cu preşedintele.

— Păi eu chiar sunt din ghetou, zise Nombeko.

— Dă-ţi imediat jos jacheta şi las-o în maşină! Şi grăbeşte-te, că ne aşteaptă preşedintele.

Nombeko înţelese că evadarea sa tocmai fusese anulată. Căptuşeala singurei sale jachete era plină cu diamante, diamante din care avea să trăiască tot restul vieţii, dacă circumstanţele aveau să binevoiască să-i acorde vreodată dreptul la o viaţă adevărată. Fără ele însă nu merita să fugă şi să se lase fugărită de necruţătorul sistem sud-african. Decise deci să rămână printre preşedinţi, chinezi, bombe şi ingineri şi să aştepte să vadă ce alte surprize îi mai rezerva destinul.

* * *

Cina debută cu explicaţiile pe care inginerul Westhuizen se simţi nevoit să i le ofere preşedintelui privind întâmplarea cu scorpionul. Inginerul se grăbi să adauge că întâmplarea nu prejudiciase cu nimic dialogul, căci el fusese atât de prevăzător încât luase cu el pe una dintre slujnicele sale care vorbea limba chinezului.

O negresă din Africa de Sud care vorbea chineza? Nu era oare aceeaşi persoană care le servise băuturile şi, în plus, mai făcuse şi conversaţie despre tritiu la ultima vizită a preşedintelui la Pelindaba? P.W. Botha decise să nu intre în detalii, căci avea deja destule dureri de cap. Se mulţumi deci cu explicaţia inginerului, cum că interpreta nu era un element de risc, prin simplul fapt că nu i se permitea niciodată să părăsească centrul de cercetare în mod normal.

În virtutea rolului său de preşedinte, P.W. Botha preluă frâiele conversaţiei din jurul mesei. Începu printr-o prelegere despre trecutul glorios al Africii de Sud.

Interpreta Nombeko se împăcase deja cu gândul că cei nouă ani în captivitate aveau să devină şi mai mulţi, iar în lipsa unor idei imediate despre cum să riposteze se rezuma la a traduce literal.

Preşedintele continua să prezinte trecutul glorios al Africii de Sud, iar Nombeko continua să traducă literal.

Preşedintele nu mai pridideа cu trecutul glorios al Africii de Sud. Nombeko însă se plictisi să-i tot toarne chinezului baliverne, aşa că se întoarse spre el şi-i spuse:

— Dacă domnul mai pofteşte, pot să continui să-i vând gogoşile preşedintelui, altfel aş putea să-i spun deja concluzia, şi anume că sud-africanii se pricep de minune la construit arme sofisticate, motiv pentru care dumneavoastră, chinezii, ar trebui să le arătaţi respectul cuvenit.

— Domnişoară, vă mulţumesc pentru sinceritate, răspunse chinezul. Aveţi, de asemenea, dreptate când spuneţi că am aflat îndeajuns despre măreţia ţării dumneavoastră. Traduceţi, vă rog, şi exprimaţi mulţumirile mele pentru expunerea istorică foarte emoţionantă.

Cina continuă. La felul principal, inginerul Westhuizen găsi de cuviinţă să spună câteva cuvinte despre propriile talente. Nu reuşi decât să se împleticească într-o multitudine de minciuni cu caracter tehnic care n-aveau absolut niciun sens. Westhuizen se băgă într-o încurcătură atât de mare, încât nici măcar preşedintele nu părea să mai înţeleagă nimic (vorba aceea, nimic nu durează o veşnicie, nici măcar norocul inginerului). Inginerul făcuse aşa o varză, că i-ar fi fost greu lui Nombeko s-o traducă, chiar dacă şi-ar fi dat interesul. În schimb, Nombeko zise: – Domnule, am de gând să vă scutesc de spusele lipsite de noimă pe care tocmai le-a debitat inginerul. Rezumatul este următorul: ştiu să construiască arme nucleare, au terminat deja câteva, în pofida incompetenţei inginerului. N-am văzut însă niciun taiwanez furişându-se prin zonă şi nici n-am auzit vorbindu-se despre vreo bombă care să fie scoasă la export. Dacă îmi permiteţi, acum v-aş recomanda să

răspundeţi printr-o formulare politicoasă, iar apoi să propuneţi să i se ofere şi interpretei ceva de mâncare, căci mă prăpădesc de foame.

Trimisul chinez o adora deja pe Nombeko. Zâmbi deci prietenos şi spuse că era impresionat de cunoştinţele domnului Westhuizen care era demn de tot respectul său. Continuă asigurându-i pe preşedinte şi pe inginer că nu avea nici cea mai vagă intenţie de a desconsidera tradiţiile sud-africane, dar adăugă că, în conformitate cu tradiţiile chinezeşti, nu se cădea ca toate persoanele de la masă să nu fie servite. Chinezul spuse că îl jena faptul că excelenta lor interpretă nu gustase nicio îmbucătură şi îl întrebă pe preşedinte dacă îi permitea să-i ofere o parte din propriile lui bucate.

Preşedintele Botha bătu din palme şi comandă o porţie şi pentru indigenă. La urma urmelor, nu era sfârşitul lumii dacă mânca şi ea ceva, mai ales dacă îi făcea plăcere musafirului. În plus, conversaţia părea să evolueze din ce în ce mai bine, iar chinezul era din ce în ce mai puţin scorţos.

La sfârşitul cinei se putură constata următoarele:

1) China ştia că Africa de Sud se afla în posesia armei nucleare.

2) Nombeko şi-l făcuse prieten pe viaţă pe secretarul general al provinciei chineze Guizhou.

3) inginerul Westhuizen supravieţuise încă unei furtuni, deoarece…

4) P.W. Botha era în linii mari mulţumit cu evoluţia lucrurilor, deşi nu înţelesese nimic din cele petrecute.

În cele din urmă, dar nu mai puţin important:

5) Nombeko Mayeki, acum în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, rămânea în captivitate la Pelindaba, dar pentru prima dată în viaţă mâncase pe săturate.

Capitolul 6

Despre Holger şi Holger şi o inimă frântă

La baza planului lui Ingmar fusese întotdeauna ideea

de a-l creşte pe Holger în spirit republican. Pe unul dintre pereţii din camera copilului agăţase, unul lângă altul, portretele lui Charles de Gaulle şi Franklin D. Roosevelt, fără să reflecteze asupra faptului că aceşti doi oameni de stat nu se suportaseră. Pe peretele opus atârnase portretul finlandezului Urho Kekkonen. Meritul celor trei preşedinţi consta în faptul că fuseseră aleşi de popor.

Lui Ingmar îi dădea frisoane ideea terifiantă că un om putea fi menit încă de la naştere să devină conducătorul oficial al unei naţiuni, fără să se ţină cont de tragedia personală pe care o reprezenta faptul că acel om devenea astfel prizonierul etern al unui set de valori predeterminate, fără vreo posibilitate de a li se sustrage. Era un caz clar de maltratare a minorilor, după părerea sa. Prin urmare, hotărî să agaţe pe peretele camerei lui Holger al său, care nici măcar nu se născuse încă, şi portretul fostului preşedinte argentinian Juan Perón, căci nu se ştie niciodată.

Pentru Ingmar, care era mereu grăbit, obligaţia legală de a-l trimite pe Holger la şcoală reprezenta o mare bătaie de cap. Era clar că băiatul trebuia să înveţe să scrie şi să citească, dar buba era că şcoala le băga copiilor pe gât şi religie, geografie şi alte tâmpenii. Aceste lucruri doar luau din timpul ce putea fi consacrat veritabilei educaţii, educaţia importantă pe care avea s-o primească acasă, unde Ingmar avea să-şi înveţe fiul că regele trebuia detronat şi înlocuit de un preşedinte ales, eventual într-un mod democratic.

— *Eventual* într-un mod democratic? se miră Henrietta.

— Nu mai interpreta şi tu orice cuvânt, draga mea, replică Ingmar.

La început, logistica se complică atunci când se dovedi că Holger alesese să vină pe lume nu o dată, ci de două ori, în decursul câtorva minute. Ingmar însă reuşi să transforme şi acest inconvenient într-un avantaj, aşa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Îi venise o idee atât de trăsnită, încât reflectă la ea timp de patruzeci de secunde

înainte să se hotărască şi să-i prezinte şi soţiei sale decizia luată.

Holger şi Holger ar putea să-şi împartă sarcinile şcolare. Cum naşterea avusese loc acasă, n-aveau decât să-l declare doar pe unul dintre ei, indiferent care, şi să ţină secretă existenţa celuilalt. O circumstanţă fericită în acest context era reprezentată de faptul că Ingmar smulsese priza telefonului din perete, ceea ce făcuse imposibilă intervenţia moaşei, singura care ar fi putut fi martoră la naştere.

Ideea lui Ingmar era ca Holger 1 să meargă la şcoală lunea, în timp ce Holger 2 avea să rămână acasă, astfel încât tatăl său să-i poată inculca principiile republicane.

Marţea, băieţii puteau face schimb de roluri şi putea continua tot aşa. Rezultatul scontat era o doză satisfăcătoare de cunoştinţe şcolare, dublată de o cantitate suficientă de lucruri cu adevărat importante.

Henrietta spera că nu auzise bine. Ingmar chiar avea de gând să ţină secretă existenţa unuia dintre băieţi pe tot parcursul vieţii sale? Să nu afle nici şcoala, nici vecinii, nici restul lumii?

— Cam aşa ceva, încuviinţă Ingmar din cap. În numele Republicii.

Oricum trebuiau să fie atenţi cu şcoala, căci cine citeşte prea multe cărţi o ia razna. Ingmar devenise casier fără să se fi spetit studiind.

— Ajutor de casier, îl corectă Henrietta, dar Ingmar îi întoarse vorba, atenţionând-o că exagera din nou cu interpretările.

De ce îşi făcea de fapt griji? De ce aveau să zică vecinii şi restul lumii? Asta-i culmea! Nici măcar nu aveau vecini în pădurea unde locuiau, în afară de Johan din deal, care oricum nu era interesat de nimic în afară de braconajul de elani. Şi, în plus, afurisitul nici măcar nu împărţea vânatul cu ei. Iar de restul lumii ce să mai zică? Nu merita niciun pic de respect, în orice direcţie ţi-ai fi îndreptat ochii, era plin de monarhii şi de dinastii.

— Şi tu ce-ai de gând să faci? întrebă Henrietta. Să-ţi

dai demisia de la poştă ca să poţi fi tot timpul acasă cu unul dintre băieţi? Iar eu să rămân singura care pune pâine pe masă?

Ingmar se îngrozi de îngustimea de spirit de care dădea dovadă soţia sa. Era clar că era nevoit să renunţe la slujba de la poştă, i-ar fi fost imposibil să aibă două joburi cu normă întreagă. Dar asta nu însemna că nu avea de gând să-şi asume răspunderea pentru familie. Putea, de exemplu, să-i dea o mână de ajutor la bucătărie. Acum şi aşa nu mai era important să-şi ţină testiculele la răcoare.

Henrietta răspunse că singurul motiv pentru care Ingmar ştia unde se află bucătăria era faptul că locuiau într-o casă atât de mică. Cu siguranţă, avea să-şi facă timp şi pentru munca de croitoreasă, şi pentru gătit şi schimbat scutece, dacă Ingmar şi testiculele lui binevoiau să se menţină la distanţă de aragazul ei.

Apoi se trezi zâmbind, în ciuda situaţiei. A spune că soţul ei era plin de viaţă era o afirmaţie incompletă!

În ziua imediat următoare, Ingmar îşi prezentă demisia, care fu acceptată instantaneu. Primi chiar şi trei salarii compensatorii. În plus, colegii şi colegele lui de la departamentul de contabilitate al poştei, altfel nişte oameni anoşti şi foarte potoliţi, în seara aceea se puseră în mod spontan pe sărbătorit.

Era anul 1961, acelaşi an în care într-o colibă din Soweto, la mii de kilometri distanţă, se năştea o fetiţă neobişnuit de inteligentă.

* * *

În primii ani din viaţa lui Holger şi Holger, Ingmar îşi petrecea zilele ba încurcând-o pe Henrietta prin casă, ba provocând farse prorepublicane mai mult sau mai puţin reuşite.

Se înscrisese, de asemenea, în Clubul Republican aflat sub autoritatea morală a titanului Vilhelm Moberg. Scriitorul legendar era furios pe toţi trădătorii socialişti şi liberali care, deşi aveau înscrisă proclamarea republicii în

platforma politică, nu făceau nimic în acest sens.

Cum Ingmar nu voia să iasă în evidenţă încă de la început, aşteptă până la cea de-a doua reuniune a clubului înainte să propună să i se încredinţeze lui finanţele deloc neglijabile ale organizaţiei, în scopul de a-l răpi şi a-l ascunde pe prinţul moştenitor, astfel încât să se oprească o dată pentru totdeauna fluxul permanent de pretendenţi la tron.

Urmară câteva momente de tăcere mormântală în jurul mesei republicane, după care Moberg însuşi îl dădu pe Ingmar pe uşă afară, trăgându-i şi un şut bine centrat în fund pe post de rămas-bun.

Piciorul drept al lui Moberg şi căzătura pe trepte care urmase îi provocaseră o mare durere lui Ingmar. Dincolo de durerea fizică însă, în timp ce se îndrepta spre casă şchiopătând, Ingmar îşi zise în sinea sa că nu se simţea deloc lezat. N-aveau decât să se admire reciproc în Clubul lor Republican, căci el avea alte planuri.

Unul dintre ele fu să se înscrie în Partidul Social-Democrat, care era total lipsit de elan revoluţionar. Social-democraţii se aflau la putere în Suedia încă de pe vremea lui Per Albin Hansson, care salvase naţiunea de atrocităţile celui de-al Doilea Război Mondial cu ajutorul horoscopului. Înainte de război, Hansson îşi construise cariera politică pe baza revendicărilor republicane. Acum însă, când bătrânul partizan al abstinenţei de la băutură se afla de fapt şi de drept într-o poziţie care i-ar fi permis să tranşeze această chestiune, priorităţile lui erau să joace pocher şi să bea tărie cu tovarăşii în loc să-şi urmeze convingerile politice. Era mare păcat, căci Hansson era de-a dreptul talentat. Talent dovedit de faptul că reuşise decenii la rând să-şi mulţumească şi soţia, şi amanta, fiecare cu câte doi copii.

Planul lui Ingmar era să avanseze într-o asemenea măsură în ierarhia social-democrată, încât într-o bună zi să deţină puterea necesară să-l îndepărteze pe afurisitul de rege pe cale parlamentară. Uniunea Sovietică reuşise deja să trimită până şi un câine în spaţiu. În sinea lui, Ingmar

îşi zicea, prin urmare, că data viitoare n-aveau decât să-l trimită pe şeful statului suedez. Se înscrise aşadar în filiala din Eskilstuna a Partidului Social-Democrat, căci filiala din Sodertălje se afla exact lângă sediul Partidului Comunist din care făcea parte socrul său.

Cariera politică a lui Ingmar se dovedi însă şi mai scurtă decât implicarea sa în Clubul Republican. Se înscrisese în partid într-o joi şi primise imediat nişte broşuri de împărţit în faţa magazinului de băuturi alcoolice Sistembolaget[4] în sâmbăta imediat următoare.

Problema era faptul că filiala din Eskilstuna se specializase în relaţii internaţionale şi cerea demiterea lui Ngo Dinh Diem la Saigon. Diem era însă preşedinte! în plus, fusese numit după o mie de ani de dinastie imperială.

E drept că lucrurile nu mergeau chiar bine. Se zvonea, de exemplu, că fratele lui Diem, care îşi pierduse minţile fumând opiu, fusese numit responsabil pentru numărarea voturilor în cadrul alegerilor prezidenţiale din Vietnam şi făcuse să apară în mod halucinant încă două milioane de voturi în favoarea lui Diem.

E clar că n-ar fi trebuit să procedeze în acest fel, dar să se ceară demiterea preşedintelui pentru un asemenea fleac era totuşi exagerat.

Prin urmare, Ingmar aruncă pliantele pe care le primise în râul Eskilstuna şi tipări unele noi în care, în numele social-democraţiei, ridica în slăvi eficacitatea armatei americane şi pe Diem. Reputaţia Partidului Social-Democrat nu fu însă atinsă decât marginal, deoarece se întâmplase ca trei din cei patru membri de conducere ai filialei să aibă drum pe la Sistembolaget deja în acea dimineaţă de sâmbătă. Pliantele lui Ingmar au fost aruncate la gunoi în loc să ajungă în mâinile unor potenţiali alegători, iar lui Ingmar i s-a retras pe loc carnetul de partid pe care nici măcar nu apucase să-l primească.

---

4 Systembolaget este un monopol de stat, singurul lanţ de magazine din Suedia autorizat să vândă băuturi alcoolice. (N.t.)

* * *

Anii trecură, iar Holger şi Holger crescură, devenind, aşa cum plănuise tatăl lor, Ingmar, aproape identici.

Mama Henrietta îşi petrecea zilele confecţionând haine, fumând ţigări John Silver ca să-şi mai calmeze nervii şi copleşindu-şi toţi cei trei copii cu dragostea sa. Cel mai în vârstă dintre aceştia, Ingmar, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului preamărind sistemul republican pe lângă fiii săi. Din când în când, mai dădea câte o raită şi pe la Stockholm în scopul destabilizării monarhiei. De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, Henrietta era nevoită să o ia din nou de la capăt, căci nu reuşea niciodată să ascundă îndeajuns de bine zaharniţa în care se chinuia să pună deoparte câţiva bănuţi.

În ciuda unor eşecuri pe plan personal, anii şaizeci au reprezentat totuşi un deceniu relativ bun pentru cauza lui Ingmar. De exemplu, în Grecia puterea fusese preluată de o dictatură militară care îl izgonise pe regele Constantin II, împreună cu întreaga sa curte, până la Roma. Totul indica acum că monarhia grecească ţinea de domeniul trecutului şi că ţara se îndrepta către un viitor economic înfloritor.

După părerea lui Ingmar, experienţele grecilor şi ale vietnamezilor demonstrau că până la urmă tot prin violenţă se putea obţine schimbarea. Prin urmare, el fusese cel care avusese dreptate, iar Vilhelm Moberg se înşelase. Încă se mai resimţea după şutul în fund primit, deşi trecuseră câţiva ani buni de atunci. Scriitor nenorocit!

Şi, apropo, regele Suediei n-avea decât să se mute şi el la Roma, dacă nu-i convenea să plece în spaţiu cu Laika. Acolo ar avea şi cu cine să stea la şuete seara, căci oricum nemernicii ăştia de monarhi erau cu toţii înrudiţi unii cu alţii.

Noul an bătea deja la uşă. 1968 avea să fie anul de graţie al lui Ingmar şi al Republicii, aşa declarase de Crăciun întregii sale familii.

— Minunat, răspunse Henrietta în timp ce desfăcea cadoul de Crăciun de la iubitul său soţ.

N-avea niciun fel de aşteptări, dar rămase mască atunci când se trezi cu un portret înrămat al preşedintelui islandez Ăsgeir Ăsgeirsson. „Pentru Henrietta, care vrea să se lase de fumat”.

În toamna anului 1968, Holger şi Holger şi-au făcut debutul în sistemul şcolar suedez în conformitate cu principiul o dată la două zile pe care Ingmar îl instaurase chiar din prima zi când realizase că i se născuseră doi fii.

La şcoală, învăţătoarea se mira observând că Holger uita deja marţi ceea ce învăţase luni, iar ceea ce învăţase marţi nu mai ştia miercuri, zi în care reveneau însă cunoştinţele de luni.

În ciuda acestor lucruri, băiatul părea să se descurce relativ bine şi, în plus, părea să fie interesat şi de politică, în pofida vârstei sale fragede, deci nu existau motive de îngrijorare.

În anii ce au urmat Ingmar s-a abţinut în mare parte de la imbecilităţi, preferând să stea acasă şi să le predea fiilor săi decât să umble brambura. În puţinele expediţii pe care le-a efectuat, a luat tot timpul copiii cu el. Unul dintre băieţi, cel căruia de la început i se spusese Holger 2, avea nevoie de supraveghere sporită, căci dădea încă de timpuriu semne că s-ar clătina în credinţă. Holger 1, în schimb, era genial.

Întâmplarea făcuse ca Holger 1 să fie cel care fusese declarat şi care avea paşaport, spre exemplu, în vreme ce Holger 2 nici măcar nu exista din punct de vedere legal. Era un fel de rezervă. Singurul avantaj al lui Holger 2 faţă de Holger 1 era faptul că părea să fie foarte bun la învăţătură. Din acest motiv, Holger 2 mergea mereu la şcoală atunci când aveau extemporale, chiar dacă, după orar, nu era de fapt rândul lui. S-a întâmplat să lipsească însă o dată, când avea febră, iar după câteva zile a fost chemat de profesorul de geografie ca să-i explice cum reuşise să plaseze Pirineii în Norvegia.

Henrietta remarcase situaţia relativ nefericită în care se afla Holger 2, ceea ce o chinuia şi mai mult. Era oare posibil ca iubitul, dar nebunul ei soţ să nu aibă realmente

nicio limită?

— Ba bineînţeles că am limite, dragă Henrietta, replică Ingmar. Chiar mi-am schimbat opinia în acest sens în ultima vreme. Nu mai sunt la fel de convins că este posibil să cucerim întreaga naţiune dintr-odată.

— Să cucerim întreaga naţiune? se miră Henrietta.

— Dintr-odată, completă Ingmar.

Adevărul e că Suedia e o ţară cu o suprafaţă foarte întinsă. Deci Ingmar începuse să cocheteze cu ideea că ar putea converti ţara pe bucăţi, pornind din extremitatea cea mai sudică şi avansând spre nord. Ar fi putut să facă şi invers, firește, dar era mult prea frig acolo în nord. Cine avea forţa necesară să schimbe regimul politic la minus patruzeci de grade?

Spre disperarea Henriettei, Holger 1 nu părea să aibă nici cea mai mică îndoială. Dimpotrivă, îi sclipeau ochii. Şi cu cât mai mari erau enormităţile pe care le debita Ingmar, cu atât mai mult îi sclipeau ochii lui Holger 1. Henrietta se hotărî să nu mai accepte nicio idee ţăcănită, căci altfel simţea c-avea să se ţăcănească şi ea.

— De-acum înainte să stai acasă, altfel te dau afară! îl ameninţă ea pe Ingmar.

Ingmar o iubea pe Henrietta, deci îi respectă ultimatumul. Mersul la şcoală din doi în doi continuă însă, la fel şi necontenitele poveşti despre diferiţi preşedinţi contemporani sau din trecut. Ţăcăneala se perpetua şi continua să o chinuie pe Henrietta. Expediţiile lui Ingmar încetară însă pe deplin.

Pe vremea când copiii se pregăteau să dea bacalaureatul, Ingmar recidivă în cele din urmă şi plecă să demonstreze în faţa Palatului Regal din Stockholm între pereţii căruia tocmai se născuse un prinţ moştenitor.

Prin urmare, Henrietta nu mai putu suporta. Îi chemă la ea în bucătărie pe Holger şi Holger şi îi rugă să ia loc.

— Am să vă povestesc totul, dragi copii, le zise ea.

Şi aşa a şi făcut.

Povestea ei dură douăzeci de ţigări. Le zise totul, începând cu prima ei întâlnire cu Ingmar în Tribunalul din

Sodertälje în 1943.

Henrietta evită să judece stilul de viaţă al lui Ingmar, mulţumindu-se să descrie tot ce făcuse până atunci, inclusiv cum amestecase copiii la naştere astfel încât era imposibil de spus care dintre ei se născuse primul.

— E posibil ca tu să fii numărul doi, Holger 1, dar nu ştiu sigur, nimeni nu ştie, zise Henrietta.

Henrietta considera că povestea vorbea de la sine şi că, odată ce va fi terminat de povestit, fiii ei aveau să tragă concluziile necesare.

Iar pe jumătate chiar avea dreptate.

Amândoi fiii o ascultau. Pentru unul dintre ei relatarea era un fel de povestire eroică, descrierea unui bărbat mânat de patos, care lupta neobosit într-un mediu mereu ostil. Pentru celălalt, era exact invers, părea cronica unei morţi anunţate.

— Asta-i tot ce-am avut de zis, încheie Henrietta. E un lucru pe care simţeam că trebuie să-l fac. Ţineţi seama de ce v-am zis, reflectaţi la ce aţi vrea să obţineţi în viaţă şi mâine la micul dejun putem să stăm de vorbă.

În noaptea aceea Henrietta spuse o rugăciune, deşi era fiica liderului comunist local. Se rugă ca ambii fii s-o ierte şi să-l ierte şi pe Ingmar. Se rugă ca băieţii să înţeleagă, să poată repara toate greşelile pe care le făcuse, să poată începe cu toţii o viaţă normală. Se rugă la Dumnezeu să-i dea puterea să meargă în faţa autorităţilor şi să declare un băiat nou-născut, dar în vârstă de aproape optsprezece ani. Se rugă ca totul să fie bine.

— Te rog, Doamne, te rog! zise Henrietta.

Apoi adormi.

A doua zi dimineaţă, Ingmar se afla în continuare în deplasare. Henrietta simţi cum o cuprinde oboseala în timp ce făcea mămăligă pentru ea şi pentru copii. N-avea mai mult de cincizeci şi nouă de ani, dar părea mult mai în vârstă.

Îi era greu, din toate punctele de vedere. Îşi făcea mereu griji. Cel puţin acum copiii îi ştiau povestea. Tot ce mai rămânea era judecata lor. Şi a lui Dumnezeu.

Mama şi copiii se aşezară din nou în jurul mesei din bucătărie. Holger 2 vedea, simţea, înţelegea. Holger 1 nici nu vedea, nici nu înţelegea. Însă simţea. Simţea nevoia să o consoleze pe Henrietta.

— Nu-ţi face griji, mamă, zise el. Îţi promit să nu mă dau bătut niciodată! Câte zile voi avea, voi continua lupta în numele tatii. *Câte zile voi avea*! Mă auzi, mamă?

Henrietta auzea. Cele auzite deveniseră însă prea mult. I se rupse inima. De durere. De remuşcări. De visuri, viziuni şi fantezii refulate. Din cauză că aproape nimic în viaţă nu ieşise aşa cum îşi dorise. Din cauză că trăise timp de treizeci şi doi de ani într-un stres continuu. Şi din cauza anunţului solemn pe care tocmai îl făcuse unul dintre fiii săi, cum că idioţeniile aveau să continue la infinit.

În primul rând însă, din cauză că fumase patru sute şaizeci şi şapte de mii două sute de ţigări John Silver fără filtru începând cu toamna anului 1947.

Henrietta era o eroină. Îşi iubea copiii. Dar o inimă ruptă rămâne o inimă ruptă. Infarctul masiv îi luă viaţa în doar câteva secunde.

Holger 1 nu înţelese niciodată că promisiunea sa, împreună cu ţigările şi cu comportamentul lui Ingmar îi omorâseră mama. Holger 2 cochetă cu ideea de a-i explica acest lucru, dar ajunse la concluzia că nu avea să schimbe nimic în mai bine, deci până la urmă se abţinu. Anunţul mortuar din ziarul local îl făcu pe Holger 2 să realizeze pentru prima dată cât de departe mergea inexistenţa sa.

Ne-a părăsit scumpa noastră soţie şi mamă Henrietta Qvist lăsându-ne copleşiţi de durere şi de dor Sodertălje, 15 mai 1979 INGMAR Holger

Vive la République

Capitolul 7

Despre o bombă care nu exista şi despre un inginer care şi el avea să înceteze să existe cât de curând

Nombeko revenise în spatele gardurilor duble electrificate la douăsprezece mii de volţi, iar timpul îşi

continua cursul. Conştientizarea faptului că, în practică, pedeapsa se prelungea la infinit o irita în continuare mult mai puţin decât faptul că nu-şi dăduse seama încă de la bun început de starea lucrurilor.

La doi ani după prima bombă, fuseseră finalizate în paralel bombele doi şi trei, iar după încă douăzeci de luni bombele patru şi cinci.

Echipele de lucru erau acum cu totul separate, nici măcar nu ştiau unele de existenţa celorlalte. Inginerul însuşi continua să fie singurul care efectua controlul final al fiecărui exemplar finalizat. Deoarece piesele erau păstrate într-unul dintre depozitele blindate din interiorul biroului inginerului, acesta putea efectua controlul în linişte. Prin urmare, îşi permitea să se lase asistat de femeia sa de serviciu fără să trezească nicio suspiciune. De fapt, nu se ştia exact cine asista pe cine.

După cum se ştie, se decisese că ţara avea nevoie de un total de şase bombe de trei megatone pentru care se şi primise bugetul necesar. Şeful suprem al proiectului, inginerul Engelbrecht van der Westhuizen, nu mai avea însă situaţia sub control, deşi e discutabil dacă o avusese vreodată, deoarece era în mod frecvent beat criţă încă de la zece dimineaţa. Femeia sa de serviciu, pe de altă parte, era prea ocupată cu dereticatul şi cu lectura pe furiş ca să mai apuce să-i ţină locul. În plus, inginerul tot nu-i cumpărase un mop nou, ceea ce însemna că spălatul podelelor dura din ce în ce mai mult.

Prin urmare, lucrurile decurseră în aşa fel încât producţia în paralel continuă după bombele patru şi cinci, ceea ce duse în mod inevitabil la producerea bombelor şase *şi şaptel*

Din greşeală se produsese o bombă nucleară în plus, o bombă care nu apărea în niciun protocol.

Exista o bombă care nu exista.

Când femeia de serviciu a inginerului îşi dădu seama de această gafă, îi transmise imediat informaţia şefului său care afişă o mină plină de îngrijorare. Bombe din astea care nu există ar face bine să nu existe de-a binelea, altfel

nu fac altceva decât să creeze probleme. Inginerul chiar nu-şi permitea să lanseze un proces de distrugere pe furiş, pe la spatele preşedintelui şi al guvernului. În plus, nici măcar nu ştia cum trebuia să procedeze. Dincolo de asta, nu avea de gând să dezvăluie echipelor de cercetare faptul că se făcuse o greşeală de calcul.

Nombeko îl consolă pe inginer spunându-i că în viitor poate aveau să mai primească comenzi pentru noi bombe, iar între timp, bomba care nu exista putea rămâne ascunsă într-un loc sigur până când se ivea vreo ocazie să-şi manifeste existenţa.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, replică inginerul, care de fapt se gândea că femeia lui de serviciu se mai împlinise şi se transformase într-o bucată tare bună.

Bomba care nu exista fu prin urmare ferecată într-un depozit din apropierea celui ce găzduia cele şase bombe surori cu existenţă legală. Inginerul era singurul care avea acces la acest depozit. În afară de Cum o fi chemând-o, fireşte.

După mai mult de un deceniu petrecut în spatele gratiilor duble ale centrului de cercetare, Nombeko citise tot ce merita citit din modesta bibliotecă de la Pelindaba. Şi chiar şi aproape tot ce nu merita citit.

Faptul că devenise femeie în adevăratul sens al cuvântului – în curând avea să împlinească douăzeci şi şase de ani – nu-i uşura cu nimic situaţia, căci Biserica Reformată pretindea în continuare că, în conformitate cu întâia Carte a lui Moise, amestecul dintre albi şi negri era interzis. Nu că ar fi găsit vreun specimen interesant cu care să se amestece la centrul de cercetare, dar visa la un bărbat, la toate lucrurile pe care le-ar putea face împreună. Mai ales într-un anumit domeniu. Văzuse imagini în acest sens în opere literare de o calitate net superioară cărţii *Pace pe pământ*, publicată în 1924 de acel profesor britanic.

Prefera să se abţină însă de la voluptăţile dragostei şi să rămână în spatele gratiilor centrului de cercetare decât să-şi piardă viaţa încercând să-şi câştige libertatea. Căci

altfel nu avea să simtă decât atingerea viermilor din pământul în care ar fi fost îngropată.

Prin urmare, Nombeko rămase consecventă alegerii sale de a nu-i aduce aminte inginerului că cei şapte ani ai pedepsei deveniseră deja unsprezece. Mai putea aştepta.

Încă o bucată de vreme.

* * *

Ministerul sud-african al Apărării continua să primească fonduri suplimentare de la buget, deşi devenise clar că era un lux pe care ţara nu şi-l permitea. În cele din urmă, o cincime din bugetul extrem de dezechilibrat al ţării ajunsese să fie alocat armatei, în vreme ce comunitatea internaţională nu mai prididea cu embargourile. Una dintre măsurile cele mai dureroase pentru sufletul poporului sud-african era faptul că erau nevoiţi să joace fotbal şi rugby de unii singuri, deoarece nicio altă naţiune nu accepta să le fie adversari.

Naţiunea supravieţuia însă, căci embargoul comercial nu era nicidecum global. Se auzeau şi multe voci care argumentau *împotriva* sporirii sancţiunilor. Prim-ministrul Thatcher, la Londra, şi preşedintele Reagan, la Washington, împărtăşeau acelaşi punct de vedere, şi anume că fiecare nou embargo avea să afecteze cel mai tare partea cea mai săracă a populaţiei. Sau, în cuvintele pline de eleganţă ale liderului Partidului Moderat Suedez, Ulf Adelsohn: „Dacă boicotăm produsele din Africa de Sud, negroteii ăia amărâţi or să rămână şomeri”.

În realitate, buba era cu totul alta. Problema pentru Thatcher şi Reagan (ca şi pentru Adelsohn, de altfel) nu era respingerea apartheidului; rasismul nu mai dădea bine în politică de zeci de ani. Nu, ce-i durea pe ei era alternativă. Căci alegerea între apartheid şi comunism, de exemplu, nu era una deloc uşoară. Sau dimpotrivă: era simplă ca bună ziua, mai ales pentru Reagan care, încă de pe vremea când fusese lider al sindicatului actorilor americani, se luptase să interzică accesul comuniştilor la

Hollywood. Ce-ar fi însemnat să accepte ca o variantă a comunismului să preia puterea în Africa de Sud, în vreme ce el cheltuia miliarde de dolari în stânga şi-n dreapta, într-o încercare disperată de a distruge comunismul sovietic? în plus, sud-africanii erau acum o naţiune nucleară, nenorociţii, deşi evident negau acest lucru.

Printre cei care nu erau de acord cu ezitările lui Thatcher şi ale lui Reagan cu privire la politica de apartheid se aflau prim-ministrul suedez Olof Palme şi ghidul socialismului libian Muammar al-Gaddafi. Palme vocifera: „Apartheidul nu poate fi reformat, apartheidul trebuie eliminat". La scurt timp după aceea, Palme însuşi fu eliminat de un tip tulburat, care nu părea să ştie exact unde se afla şi de ce făcuse ceea ce făcuse. Sau poate de un tip care ştia exact ce face. Incidentul n-a fost niciodată elucidat.

Gaddafi, pe de altă parte, avea s-o ducă bine încă mulţi ani. El a fost cel care a alimentat mişcarea de rezistenţă sud-africană, ANC[5], cu tone de armament şi care s-a lansat în declaraţii despre lupta nobilă împotriva asupritorului regim alb de la Pretoria, toate acestea în timp ce îl ascundea pe Idi Amin, responsabilul unui adevărat genocid, în propriul său palat.

Cam aşa stăteau lucrurile când lumea şi-a arătat încă o dată capacitatea de a acţiona într-un mod straniu, după propriul plac. În SUA, republicanii şi democraţii s-au pus de acord şi au făcut cauză comună cu Palme şi cu Gaddafi, lansând în acelaşi timp o revoltă parlamentară împotriva propriului preşedinte. Congresul american a adoptat o lege care interzicea orice formă de comerţ cu Africa de Sud şi orice fel de investiţie. Nici măcar zborurile directe între SU şi Johannesburg nu mai erau posibile, iar cine încerca avea de ales între a face cale întoarsă în aer sau a fi doborât la pământ.

Thatcher şi alţi lideri europeni au început să înţeleagă ce se petrecea. Nimeni nu vrea să ţină cu echipa

5 African National Congress (Congresul Naţional African), partid social-democrat aflat la guvernare în Africa de Sud. (N.t.)

care pierde, deci din ce în ce mai multe ţări s-au alăturat poziţiei susţinute de SUA, Suedia şi Libia.

Africa de Sud, în forma sub care era cunoscută la vremea respectivă, începea să se dezintegreze.

Nombeko, care se afla în arest la domiciliu în centrul de cercetare de la Pelindaba, nu dispunea decât de posibilităţi limitate de a urmări evoluţia situaţiei mondiale. Cultura generală a celor trei amice chineze se rezuma în continuare la noţiunea că piramidele se aflau în Egipt, şi asta de ceva ani buni. Inginerul nu-i dădea nici el nicio mână de ajutor. Analiza situaţiei mondiale se rezuma în cazul lui la numeroase bombăneli de genul: – Poponarii ăştia din Congresul american ne-au pus pe cap încă un embargo.

În plus, exista totuşi o limită la cât de des şi cât de mult Nombeko putea freca podelele sclipind deja de curăţenie ale sălii de aşteptare dotate cu televizor.

Dincolo de informaţiile pe care reuşise în orice caz să le extragă din ştirile de la TV, Nombeko era dotată şi cu simţul observaţiei. Îşi dădea seama că se întâmpla ceva. Mai ales datorită faptului că nu părea să se mai întâmple nimic. Nu mai era vânzoleală pe coridoare, nu mai veneau prim-miniştri şi preşedinţi în vizită. Un semnal în plus era creşterea cantităţii de alcool consumate de inginer, care trecuse de la mult la şi mai mult.

Nombeko era convinsă că în curând inginerul avea să se dedice pe deplin sticlei sale de coniac, rememorând anii când cei din anturajul său încă îl mai considerau un tip competent. În fotoliul vecin, Nombeko îl vedea pe preşedinte instalându-se, bombănind că era vina negrilor că ţara naufragiase şi se dusese la fund. Nombeko prefera să nu se gândească la soarta ce-o aştepta într-un astfel de scenariu.

— Mă întreb dacă realitatea nu începe cumva să ajungă din urmă Gâscă şi pe tovarăşii ei, declară Nombeko într-una dintre seri amicelor sale chineze.

Rostise aceste cuvinte într-un dialect wu ireproşabil.

— Ar cam fi cazul, răspunseră chinezoaicele într-o

xhosa destul de stricată.

Veneau vremuri din ce în ce mai grele pentru P.W. Botha, dar crocodilul din el făcea faţă la adâncime, menţinându-şi doar nările şi ochii la suprafaţă.

N-avea nimic împotriva reformelor, era clar că trebuia să se adapteze la spiritul timpului. Din vremuri imemoriale, populaţia era împărţită în negri, albi, persoane de alte culori şi indieni. Botha găsi deci de cuviinţă să le acorde drept de vot ultimelor două categorii. Le acordă drept de vot până şi negrilor, însă numai în propriile lor teritorii.

De asemenea, Botha ridică unele dintre restricţiile care guvernau relaţiile dintre rase. Negrilor şi albilor li se permitea, prin urmare, cel puţin în teorie, să se aşeze pe aceeaşi bancă într-un parc. Li se permitea, cel puţin în teorie, să meargă la acelaşi cinematograf şi să vadă acelaşi film în acelaşi timp. Li se permitea, de asemenea, cel puţin în teorie, să facă schimb de lichide corporale (li se permitea de fapt şi în practică, dar, în acest caz, în schimbul unei sume de bani sau prin violenţă).

În rest, preşedintele avu grijă să concentreze puterea în propriile mâini, să restricţioneze drepturile omului şi să cenzureze presa. Ziarele n-aveau decât să înţeleagă că din vina lor nu erau în stare să scrie ceva rezonabil. O ţară aflată în plină criză are nevoie de un lider puternic, nu de mesaje pacifiste pe fiecare pagină de ziar.

Indiferent cum aborda Botha lucrurile, niciodată nu se termina cu bine. Economia ţării, care înainte avansase cu paşi de melc, acum stagna şi în curând avea să dea înapoi. Intervenţiile armatei pentru a înăbuşi revoltele ce se ţineau lanţ în toate ghetourile din ţară nu erau nici pe departe gratuite. Negroteii nu păreau să se mulţumească niciodată. Exemplul ideal era însăşi oferta pe care Botha i-o făcuse nemernicului de Nelson Mandela de a fi pus în libertate în schimbul unei atitudini mai supuse faţă de guvern. Singura cerinţă pe care Botha o exprimase de fapt era următoarea: „Termină odată cu gâlceava”. Replica nemernicului, după ce petrecuse douăzeci de ani ca

prizonier pe insula sa, fusese: „Atunci rămân mai degrabă unde sunt”, ceea ce se şi întâmplase.

Cu timpul devenise limpede că schimbarea cea mai mare pe care reuşise s-o facă P.W. Botha odată cu adoptarea unei noi constituţii fusese faptul că se transformase pe sine însuşi din prim-ministru în preşedinte. Iar pe Mandela într-un personaj mai charismatic decât fusese vreodată.

În rest, totul rămăsese la fel. De fapt, dimpotrivă, totul era mai rău.

Botha începea să se sature de toate aceste mizerii. Îşi dădea seama că era posibil ca ANC-ul să preia puterea în cele din urmă. Iar în acest caz… hm, doar n-avea de gând să ofere de bunăvoie şi nesilit de nimeni şase bombe nucleare unei organizaţii de negrotei comunişti? Mai bine dezasambla bombele şi în acelaşi timp se folosea de ocazie să facă o acţiune de PR din asta! „Noi ne asumăm responsabilitatea” putea declara, în timp ce Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică, AIEA, supraveghea operaţiunea.

Da, era un plan realizabil. Preşedintele nu era încă pregătit să ia decizia necesară, dar îi telefonă personal inginerului la Pelindaba pentru a-l pune în poziţie de *stand-by*. Interlocutorului i se împleticea limba în gură încă de la ora nouă? Nu, era imposibil.

* * *

Mica greşeală de calcul a inginerului Westhuizen (cea care făcuse să existe şapte bombe în loc de şase) se transformă subit într-un secret extrem de apăsător. Preşedintele menţionase posibilitatea de a distruge cele şase bombe nucleare. Cele şase bombe. Nu şi pe cea de-a şaptea. Căci aceasta nu exista.

Inginerului nu-i mai rămânea decât să-şi admită greşeala şi să recunoască faptul că ţinuse secretul timp de mai bine de un an, ceea ce avea să ducă la o concediere ruşinoasă şi la o pensie minimală.

Sau să întoarcă lucrurile în avantajul său şi să-şi asigure independenţa financiară.

Inginerul se simţea angoasat. După ce îi intră în sistem şi ultima jumătate de litru de coniac Klipărift, se simţi însă uşurat şi alegerea i se păru foarte simplă.

Ştia că venise vremea să poarte o discuţie serioasă cu agenţii Mossad şi B.

— Auzi, Cum te-o fi chemând, se bâlbâi inginerul. Adu-i aici pe amândoi evreii, că vreau să le propun o afacere!

Engelbrecht van der Westhuizen înţelesese că misiunea lui se apropia de final, că în curând ANC-ul urma să preia puterea, ceea ce avea să marcheze sfârşitul carierei sale. Trebuia deci să-şi salveze pielea înainte să fie jupuit de viu.

Cum o fi chemând-o se duse să-i caute pe agenţii care supravegheaseră în linii mari întregul proces în numele partenerilor israelieni. În timp ce înainta pe coridor, îşi zicea în sinea sa că inginerul urma să comită cel puţin o greşeală. Cel mai probabil două.

Agenţii Mossad şi B fură invitaţi în biroul inginerului. Nombeko se postă în colţul strategic în care inginerul voia ca ea să se afle atunci când o situaţie risca să scape de sub control.

Inginerul Westhuizen deschise conversaţia prin câteva formalităţi.

— Ah, evreul numărul unu şi evreul numărul doi, *shalorul* Luaţi loc! Ce ziceţi de un mic coniac înainte de prânz? auzi, Cum te-o fi chemând, toarnă-le în pahare prietenilor noştri!

Nombeko le şopti agenţilor că le putea da apă, dacă îi aranja mai bine. Într-adevăr, preferau apă.

Inginerul van der Westhuizen le vorbi pe şleau, explicându-le cum avusese mereu parte de noroc în viaţă şi că norocul făcuse să se afle acum în posesia unei bombe nucleare despre existenţa căreia nu se ştia nimic şi care, prin urmare, nu avea să lipsească nimănui. De fapt, continuă inginerul, ar fi trebuit s-o păstreze el însuşi şi s-o

trimită drept în palatul prezidenţial când teroristul de Mandela se va fi instalat acolo, problema era doar că se simţea mult prea şubred ca să intre în război de unul singur.

— Mă întrebam deci dacă nu cumva evreul A şi evreul B ar binevoi să verifice dacă evreul şef de la Ierusalim ar fi interesat să cumpere o bombă de mare calibru? V-o ofer la un preţ special. De fapt, nu, m-am răzgândit. Vreau treizeci de milioane de dolari. Zece milioane pe megatonă. Noroc! zise inginerul.

Dădu pe gât coniacul, după care începu să se uite cu duşmănie la sticla ce rămăsese goală.

Agenţii Mossad şi B îi mulţumiră politicos pentru ofertă şi îi promiseră să contacteze guvernul de la Ierusalim în legătură cu o potenţială afacere cu domnul Westhuizen.

— Eu nu mă rog de nimeni, zise inginerul. Dacă nu vă convine, o vând altcuiva. Iar acum nu mai am timp să stau la taclale cu voi.

Inginerul ieşi din birou şi apoi din centrul de cercetare, în căutarea unei noi sticle de coniac. Cei doi agenţi Mossad şi cum o fi chemând-o rămaseră pe loc. Nombeko pricepea care era miza pentru israelieni.

— Mă scuzaţi că mă exprim aşa de direct, dar mă întreb dacă nu cumva l-a părăsit în sfârşit norocul pe inginer?

În mintea ei îşi zicea că ar fi trebuit să adauge „şi pe mine”.

— V-am admirat dintotdeauna înţelepciunea, domnişoară Nombeko, zise agentul Mossad A. Şi vă mulţumesc anticipat pentru înţelegere.

În mintea lui îşi zicea că ar fi trebuit să adauge: „Nici perspectivele dumneavoastră nu sunt grozave, nu?”

Problema nu era că Israelul n-ar fi vrut ce avea de oferit inginerul, dimpotrivă. Îi jena însă faptul că vânzătorul era alcoolic şi total imprevizibil. Ar fi fulminant să-l vezi mergând liber prin oraş după încheierea târgului şi povestind împleticit în stânga şi-n dreapta de unde are

banii. Pe de altă parte, oferta nu era una care putea fi refuzată pur şi simplu, căci ce s-ar întâmpla atunci cu bomba? Inginerul ar fi în stare s-o vândă oricui.

Trebuiau deci luate măsurile de rigoare. Agentul Mossad A îl însărcină pe un cerşetor din ghetoul din Pretoria să-i facă rost de o maşină pentru noaptea următoare, un Datsun Laurel, model 1983. Amărâtul primi la schimb cincizeci de ranzi (după cum căzuseră de acord) şi un glonţ în tâmplă (din propria iniţiativă a agentului).

Cu maşina, agentul A avea de gând să pună capăt norocului porcesc al inginerului, dând peste el, când acesta din urmă se afla în drum spre casă de la barul pe care îl frecventa de fiecare dată când i se termina rezerva de coniac Klipărift.

Ghinionul care tocmai îl năpădise pe inginer era incredibil: fu călcat nu o dată, ci de două ori, căci A frână şi băgă în marşarier, iar după câteva momente, şi a treia oară, când agentul părăsi locul faptei în trombă.

Ironia sorţii făcuse ca inginerul să se afle pe trotuar când s-a întâmplat nenorocirea.

„Chiar am ajuns la final?” apucă el să se întrebe între a doua şi a treia oară când fu călcat de maşină, la fel cum făcuse şi Nombeko atunci când se aflase într-o situaţie similară cu unsprezece ani în urmă.

Şi chiar ajunsese.

Agentul Mossad B o contactă pe Nombeko imediat ce vestea morţii inginerului fusese dezvăluită la centrul de cercetare. Întâmplarea era în continuare catalogată drept un accident, dar lucrurile aveau să se schimbe după ce martorii şi diverşii tehnicieni de la faţa locului îşi vor fi făcut treaba.

— Noi doi avem ceva de discutat, domnişoară Nombeko, zise el. Şi, din păcate, e cam urgent.

Nombeko nu zise nimic, dar mintea îi lucra febril. Realiza că persoana care fusese asigurarea sa de viaţă, eternul beţivan Westhuizen, acum nu mai era. Îi era frică că o soartă similară o aştepta şi pe ea cât de curând. Dacă nu dădea rapid dovadă de discernământ.

Deci răspunse:

— Într-adevăr. De aceea aş vrea să vă rog să vă prezentaţi aici, la inginer în birou, peste exact treizeci de minute, împreună cu colegul dumneavoastră.

Agentul B ştia încă de mult că domnişoara Nombeko era ascuţită la minte. Ştia şi că Nombeko îşi dădea seama că se află într-o situaţie precară, ceea ce însemna că el şi colegul său se aflau într-o poziţie avantajoasă.

Domnişoara Nombeko era însă cea care avea acces la chei şi la cele mai secrete coridoare. Ea era singura care le putea facilita accesul la bombă. Iar ei, la rândul lor, aveau să-i vândă gogoşi.

Aveau să-i promită că va rămâne în viaţă.

Pentru moment, domnişoara câştigase o jumătate de oră. Dar de ce? Agentul pricepea câte-n lună şi-n stele, dar acest aspect îi scăpa. Însă, la urma urmelor, o jumătate de oră nu era decât o jumătate de oră, chiar dacă trebuiau să se grăbească. Serviciile de informaţii sud-africane aveau să-şi dea seama cât de curând că inginerul fusese asasinat. Iar după aceea, avea să devină cu mult mai dificil să scoată o bombă de trei megatone din bază, chiar şi pentru un agent al unui serviciu de informaţii partener.

Dar la urma urmelor, o jumătate de oră nu era decât o jumătate de oră. Agentul B încuviinţă din cap în semn de răspuns.

— Atunci ne vedem la ora 12: 05.

— 12: 06, replică Nombeko.

În următoarele treizeci de minute Nombeko nu făcu altceva decât să aştepte ca timpul să treacă.

Agenţii reveniră exact la momentul indicat. Nombeko stătea pe scaunul inginerului. Îi invită să ia loc. Era o imagine inedită. O tânără negresă într-un fotoliu de director în inima sistemului sud-african de apartheid.

Nombeko deschise şedinţa declarând că pricepea că domnii agenţi Mossad erau în căutarea celei de-a şaptea bombe, cea care nu exista. Sau poate că înţelesese ea greşit?

Agenţii păstrau liniştea, nedorind să exprime cu voce

tare acest adevăr.

— Să fim totuşi sinceri, îi îndemnă Nombeko. Altfel nu ajungem nicăieri înainte să fie prea târziu.

Agentul A încuviinţă din cap şi confirmă că domnişoara Nombeko înţelesese corect. Dacă statul israelian reuşea să pună mâna pe bombă cu ajutorul ei, îi promiteau să o ajute să scape de la Pelindaba.

— Fără să aranjaţi să fiu apoi călcată de o maşină la fel ca inginerul? întrebă Nombeko. Sau împuşcată şi îngropată în cea mai apropiată savană?

— Doamne fereşte, domnişoară Nombeko! minţi agentul A. Nu vă vom atinge nici măcar un fir de păr. Chiar aşa ne credeţi?

Nombeko păru să se mulţumească pentru moment cu promisiunea agentului şi adăugă că fusese deja călcată de o maşină, iar o dată în viaţă pentru ea era de-ajuns.

— Daţi-mi voie să vă întreb, cum aveţi de gând să scoateţi bomba de aici, presupunând că v-aş da acces la ea?

Agentul B răspunse că n-ar trebui să fie foarte complicat, dacă se grăbeau un pic. Bomba putea fi pusă într-o cutie adresată Ministerului de Externe de la Ierusalim şi să fie însoţită de documentaţie redactată în interiorul bazei care s-o plaseze în categoria de corespondenţă diplomatică. Toată corespondenţa diplomatică era trimisă o dată pe săptămână prin intermediul ambasadei de la Pretoria, iar o singură cutie, deşi de mărime considerabilă, nu reprezenta o mare problemă. Asta dacă nu cumva serviciile de securitate sud-africane întăreau măsurile de siguranţă şi deschideau cutia – ceea ce şi ei, şi domnişoara Nombeko înţelegeau că avea să se întâmple imediat ce aveau să realizeze adevăratele circumstanţe ale morţii inginerului.

— Ţin neapărat să vă mulţumesc pentru măsura luată, domnilor agenţi, zise Nombeko cu sinceritate şi viclenie în acelaşi timp. Care dintre dumneavoastră a avut marea onoare?

— Asta e mai puţin important, zise agentul A, care

era de fapt vinovatul. Ce-a fost a fost şi ştim că domnişoara Nombeko înţelege că a fost un rău necesar.

Fireşte că Nombeko înţelegea. Înţelegea că agenţii tocmai îi căzuseră în plasă.

— Şi ce măsuri de siguranţă prevedeţi pentru neînsemnata mea persoană?

Agenţii se gândiseră s-o ascundă pe Nombeko în portbagajul propriei lor maşini, unde nu risca să fie descoperită atâta vreme cât măsurile de siguranţă rămâneau la acelaşi nivel. Reprezentanţii serviciilor secrete israeliene la Pelindaba fuseseră dintotdeauna dincolo de orice bănuială.

Imediat ce ieşeau din bază, aveau să se îndrepte către un câmp pustiu, aveau s-o scoată pe femeie din portbagaj şi să-i tragă un glonţ în frunte, în tâmplă sau în ceafă, în funcţie de cât de mult se va smuci.

Era un pic trist, căci domnişoara Nombeko era din multe puncte de vedere o femeie fantastică şi suferise şi ea, la fel ca şi agenţii, din cauza dispreţului prost disimulat al inginerului Westhuizen, care nu se baza pe nimic altceva în afară de impresia sa confuză că el ar aparţine unei naţii superioare. Păcat de ea, existau însă valori mai mari ce trebuiau apărate în toată această afacere.

— Ideea noastră este să vă transportăm clandestin în portbagajul maşinii, zise agentul A, nemenţionând însă şi ce avea să urmeze.

— Bine, zise Nombeko. Dar nu e de ajuns.

Apoi continuă, explicându-le că nu avea de gând să le dea nicio mână de ajutor domnilor agenţi înainte ca aceştia să-i fi înmânat mai întâi un bilet de avion Johannesburg-Tripoli.

— Tripoli? izbucniră la unison agenţii şi B. Ce faceţi dumneavoastră acolo?

Nombeko nu prea ştia ce să răspundă. Ţinta ei de-a lungul anilor fusese Biblioteca Naţională de la Pretoria. Dar în situaţia de faţă nu mai putea merge acolo. Era nevoită să se ducă în străinătate. Iar Gaddafi şi Libia păreau să fie de partea ANC-ului.

Nombeko răspunse că dorea să mai schimbe atmosfera şi să se mute într-o ţară mai prietenoasă, iar Libia părea alegerea potrivită în acest sens. Pe de altă parte, dacă domnii agenţi aveau şi alte idei, era gata să-i asculte.

— Doar să nu încercaţi să mă convingeţi să merg la Tel Aviv sau la Ierusalim, căci mi-am planificat să supravieţuiesc cel puţin până la sfârşitul săptămânii.

Agentul Mossad A ajunsese să o îndrăgească din ce în ce mai mult pe femeia din fotoliul de director din faţa sa. Trebuia deci să fie cu ochii în patru ca nu cumva lucrurile să iasă exact aşa cum voia ea. Trebuia s-o facă să înţeleagă că puterea sa de negociere era foarte slabă, că pentru a putea părăsi baza era nevoită să aibă încredere în cei doi agenţi care nu inspirau deloc încredere. Dar că, pe viitor, putea evident să influenţeze lucrurile în avantajul său. Problema ei era însă că nu avea să existe niciun viitor. Imediat ce se închidea portbagajul, Nombeko avea să fie pe drum spre propriul loc de veci. Iar în aceste condiţii, nu mai avea nicio importanţă ce scria pe biletul de avion. Tripoli, fie. Sau pe lună.

Jocul trebuia însă jucat.

— Da, Libia ar putea să fie alegerea potrivită, zise agentul A. împreună cu Suedia, este una dintre ţările care protestează cel mai vehement împotriva sistemului de apartheid. Domnişoara Nombeko ar primi azil în zece secunde, dacă ar depune cerere.

— I-auzi! exclamă Nombeko.

— Gaddafi are însă şi el buba lui, continuă agentul.

— Ce bubă?

Agentul A început să povestească, cu o plăcere vădită, despre ţăcănitul de la Tripoli, care trimisese rachete balistice asupra Egiptului pentru simplul motiv că preşedintele acestei ţări alesese calea dialogului cu Israelul. Nu strica să se arate îngrijorat de viitorul domnişoarei Nombeko. Trebuia să construiască o relaţie bazată pe încredere înainte de momentul fatidic al glonţului în ceafă.

— Păi, Gaddafi e la fel de interesat să-şi procure arme nucleare ca şi Africa de Sud, doar că până acum n-a fost la fel de eficient.

— Aoleu! exclamă Nombeko.

— Se poate consola însă cu cele cel puţin douăzeci de tone de iperită pe care le are în stoc şi cu cea mai mare fabrică de arme chimice din lume.

— Vai de mine! exclamă Nombeko.

— Şi apoi a mai şi interzis opoziţia, grevele şi demonstraţiile.

— Of! exclamă Nombeko.

— Şi execută pe oricine îl contrazice.

— N-are chiar nicio calitate umană? întrebă Nombeko.

— Ba da, răspunse agentul. A avut grijă de fostul dictator Idi Amin, când acesta a fost nevoit să fugă din Uganda.

— Da, am citit ceva despre asta, zise Nombeko.

— Şi asta nu e tot, zise agentul A.

— Cred că am auzit destul, zise Nombeko.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, domnişoară Nombeko. Noi chiar vă vrem binele, nu vrem să vi se întâmple, Doamne fereşte, ceva, deşi adineauri aţi sugerat că n-am fi de încredere. Trebuie să recunosc că această aluzie ne-a rănit pe amândoi. Dacă însă insistaţi să mergeţi la Tripoli, se poate aranja.

Iată o îmbârligare pe cinste, îşi zise agentul A.

Iată o îmbârligare pe cinste, îşi zise agentul B.

E cea mai mare gogomănie pe care am auzit-o vreodată, îşi zise Nombeko. Şi doar am avut ocazia să mă lovesc şi de asistenţi de la departamentul de salubritate al municipalităţii din fohannesburg, şi de ingineri alcoolici cu o imagine de sine grav distorsionată.

Ca să vezi, agenţilor le păsa de ea. O fi fost ea din Soweto, dar asta nu însemna că era bătută în cap!

Libia nu mai părea atât de atractivă.

— Dar de Suedia ce ziceţi? întrebă ea.

Era clar de preferat, după părerea agenţilor. Tocmai

îşi uciseseră propriul prim-ministru, dar oamenii de rând puteau să traverseze strada fără să-şi facă griji. În plus, suedezii n-ar ezita nicio clipă să primească sud-africani, atâta vreme cât declarau că erau împotriva regimului de apartheid, iar agenţii aveau toate motivele să creadă că Nombeko făcea parte din această categorie.

Nombeko dădu afirmativ din cap, apoi se cufundă în tăcere. Ştia unde se află Suedia. Era aproape de Polul Nord. La mare distanţă de Soweto, ceea ce era un lucru bun. Departe de tot ce reprezentase viaţa sa până atunci. Ce avea oare să-i lipsească de pe meleagurile natale?

— Domnişoară Nombeko, dacă aveţi anumite lucruri pe care aţi dori să le luaţi cu dumneavoastră în Suedia, noi o să facem tot posibilul să vă ajutăm, adăugă agentul B pentru a consolida relaţia de încredere lipsită de orice substanţă.

Dacă o mai ţineţi mult aşa, am să sfârşesc prin a începe să vă cred pe cuvânt, îşi zise Nombeko în sinea ei. Ar fi o greşeală profesională impardonabilă din partea voastră să nu încercaţi să mă eliminaţi imediat ce aţi obţinut ceea ce vă interesează.

— O ladă cu carne de antilopă uscată n-ar fi o idee rea deloc, zise ea. Nu cred că au antilope în Suedia.

Nu, nici A, nici B nu credeau că suedezii aveau antilope. Agenţii urmau să pregătească numaidecât etichetele de rigoare pentru un pachet mare şi unul mic. Bomba avea să fie transportată în cutia pentru Ministerul de Externe de la Ierusalim via ambasada din Pretoria, iar carnea de antilopă putea fi ridicată deja după câteva zile de către domnişoara Nombeko de la ambasada israeliană din Stockholm.

— Atunci batem palma? întrebă agentul A, gândindu-se că lucrurile intrau pe făgaşul dorit.

— Da, zise Nombeko. Batem palma. Dar ar mai fi ceva.

Încă ceva? Agentul A avea simţul intuiţiei foarte bine dezvoltat şi în acest moment îşi dădu seama că el şi colegul său se bucuraseră prea devreme.

— Înţeleg că trebuie să ne grăbim, zise Nombeko. Am însă un lucru de reglat înainte să plecăm.

— Lucru de reglat?

— Ne vedem aici peste o oră, la 13: 20. Aţi face bine să o luaţi din loc, dacă vreţi să faceţi rost şi de bilet de avion şi de carne de antilopă până atunci, zise ea şi părăsi încăperea prin uşa din spatele biroului inginerului, intrând în zona la care agenţii nu aveau acces.

Agenţii rămaseră singuri.

— Am subestimat-o oare? îl întrebă A pe B.

B părea preocupat.

— Tu faci rost de bilet şi eu aranjez treaba cu carnea, zise el.

* * *

— Vedeţi ce am aici? zise Nombeko la reluarea şedinţei şi puse un diamant brut pe biroul inginerului Westhuizen.

Agentul A era un om cu talente multiple. Înţelesese rapid, spre exemplu, că o anumită gâscă din argilă nu data de pe vremea dinastiei Han, ci fusese realizată în Africa de Sud prin anii şaptezeci. Văzu deci imediat că piatra care se afla în faţa lui avea o valoare aproximativă de in jur de un milion de shekeli.

— Văd, zise el. Ce vrea să ne spună de fapt domnişoara Nombeko?

— Ce vreau să vă spun? Vreau să vă spun că mi-ar plăcea să ajung în Suedia şi nu într-o groapă din spatele vreunui boschet din savană.

— Şi în acest scop ne oferiţi un diamant? întrebă agentul B care, spre deosebire de A, se pare că o subestima în continuare pe Nombeko.

— Chiar aşa mă credeţi? zise ea. Nu, cu diamantul vreau doar să vă dovedesc că am reuşit să scot un pacheţel din bază în timpul ce s-a scurs de la ultima noastră întâlnire. Iar acum aş vrea să ştiu dacă mă credeţi că am reuşit să fac acest lucru cu ajutorul unui diamant, precum

cel pe care îl aveţi acum în faţă. Şi că am şi primit confirmarea că pachetul cu pricina a ajuns la destinatar cu ajutorul încă unui diamant. Asta cu condiţia ca dumneavoastră să credeţi că vreunul dintre cei două sute cincizeci de angajaţi plini de mândrie, dar extrem de prost plătiţi s-ar încumeta să accepte un astfel de aranjament. Sau poate că nu credeţi.

— Nu înţeleg, declară agentul B.

— *Eu* bănuiesc că-i de rău, mormăi agentul A.

— Exact, confirmă Nombeko cu zâmbetul pe buze. Am înregistrat convorbirea noastră de mai devreme în care mărturiseaţi că aţi ucis un cetăţean sud-african şi că încercaţi să furaţi una dintre armele de distrugere în masă ale acestei ţări. Sunt convinsă că sunteţi conştienţi de consecinţele pentru dumneavoastră şi pentru naţiunea pe care o reprezentaţi în caz că această înregistrare ar fi ascultată de… Am însă de gând să păstrez secretul cu privire la destinatar. Acesta din urmă mi-a confirmat, de altfel, prin curierul pe care l-am mituit, că înregistrarea a ajuns acolo unde trebuie. Prin urmare, nu se mai află în bază. Dacă o ridic în douăzeci şi patru de ore, nu, scuze, douăzeci şi trei de ore şi treizeci şi opt de minute, e incredibil cât repede trece timpul când compania e de calitate, vă dau cuvântul meu că înregistrarea cu pricina va fi dată uitării.

— Iar în cazul în care nu este ridicată de dumneavoastră, va fi făcută publică? completă A.

Nombeko nu mai pierdu timpul cu răspunsul.

— Atunci consider şedinţa încheiată. O să fie interesant de văzut dacă voi supravieţui acestei călătorii în portbagajul maşinii dumneavoastră. Trebuie însă să recunoaşteţi că şansele sunt acum mai mari decât la început, când erau realmente nule.

Apoi se ridică şi îi anunţă că trebuiau să livreze cutia cu carne de antilopă către departamentul de curier extern în nu mai mult de treizeci de minute şi că avea să se ocupe ea însăşi de cutia de dimensiuni mai mari, care oricum se afla în încăperea alăturată. Le puse, de asemenea, în

vedere că aştepta documentaţia de rigoare, inclusiv formulare, ştampile şi orice altceva era necesar pentru ca pachetele să devină inaccesibile pentru orice persoană ce nu dorea să se trezească pe cap cu o criză diplomatică.

şi B încuviinţară din cap cu un aer posomorât. * * *

Agenţii israelieni analizară situaţia nou-creată. Era posibil ca nemernica de femeie de serviciu să fi făcut o înregistrare a conversaţiei precedente. Ceea ce nu era la fel de plauzibil era faptul ca aceasta să fi reuşit să scoată înregistrarea din baza de la Pelindaba. Era clar că se afla în posesia cel puţin a unui diamant brut şi, dacă avea unul, nu era exclus să mai aibă şi altele. Iar în caz că avea mai multe, n-ar fi fost imposibil ca unul dintre toţi colaboratorii confidenţiali de la Pelindaba să fi cedat tentaţiei şi să fi asigurat securitatea financiară permanentă a familiei sale. Era posibil, dar nu sigur. Pe de o parte, femeia de serviciu (nu-i mai spuneau pe nume, căci erau prea enervaţi pe ea) se afla de unsprezece ani în centrul de cercetare, pe de altă parte, agenţii n-o văzuseră niciodată vorbind cu niciun alb în afară de ei înşişi. Era oare posibil ca vreunul dintre cei două sute cincizeci de colaboratori să-şi fi vândut sufletul unei femei pe care o numeau *negrotei* în secret?

În momentul în care agenţii adăugară şi dimensiunea sexuală, adică posibilitatea sau mai degrabă riscul ca femeia de serviciu să-şi fi oferit şi trupul, balanţa se înclină în defavoarea lor. Iar cine era atât de imoral încât să-i facă acest serviciu pentru un diamant n-avea să ezite nici s-o denunţe. Cel care spera la potenţiale aventuri sexuale însă şi-ar fi tăiat singur craca de sub picioare. Sau vreo parte intimă a corpului.

La final, agenţii şi B ajunseră la concluzia că aveau de-a face cu un risc de şaizeci la sută ca Nombeko să fi scos într-adevăr un as din mânecă, ceea ce lăsa o probabilitate de patruzeci la sută ca lucrurile să nu stea chiar aşa. Iar o astfel de probabilitate era mult prea nefavorabilă. Prejudiciul pe care li-l putea cauza lor înşişi şi, mai presus de toate, naţiunii israeliene era

incomensurabil.

Prin urmare, luară decizia să o ia cu ei pe femeia de serviciu în portbagajul maşinii, aşa cum era deja planificat, să-i dea biletul de avion spre Suedia, aşa cum era deja planificat, să-i trimită cele zece kilograme de carne de antilopă la Stockholm, aşa cum era planificat, precum şi să *nu* îi aplice glonţul planificat în ceafă. Nici în frunte. Nici altundeva. Reprezenta în continuare un risc cât timp era în viaţă, dar, mai nou, reprezenta un risc şi mai mare dacă murea.

Douăzeci şi nouă de minute mai târziu, Nombeko primi de la agentul A biletele de avion şi carnea de antilopă promisă, împreună cu formularele pentru curierul diplomatic completate în dublu exemplar. Ea îi mulţumi şi îi spuse că avea să fie gata de plecare într-un sfert de oră, imediat ce se va fi asigurat că cele două pachete erau manevrate în mod corespunzător. Prin asta voia să spună, lucru pe care evident nu i-a spus, că avea de gând să poarte o convorbire serioasă cu cele trei chinezoaice.

— Un pachet mare şi unul mic? întrebă mezina, care era cea mai creativă dintre ele. Domnişoara Nombeko are ceva împotrivă dacă…

— Păi, tocmai asta e problema, zise Nombeko. Pachetele astea *nu* trebuie trimise la mama voastră la Johannesburg. Cel mic trebuie trimis la Stockholm, e pentru mine, şi sper că lucru ăsta e îndeajuns ca să nu vă atingeţi de el? Cel mare trebuie trimis la Ierusalim.

— Ierusalim? se miră sora mijlocie.

— În Egipt, explică sora cea mare.

— Deci pleci? întrebă mezina.

Nombeko se întreba cum putuse să-i treacă prin minte inginerului ideea de a le pune pe cele trei fete să se ocupe de serviciile poştale.

— Da, dar nu spuneţi nimănui nimic. O să fiu scoasă de aici clandestin peste puţin timp. Mă duc în Suedia. A venit momentul să ne luăm rămas-bun, aţi fost nişte prietene de nădejde.

Apoi s-au îmbrăţişat.

— Ai grijă de tine, Nombeko, ziseră chinezoaicele în xhosa.

— R-JĂL, răspunse Nombeko. Adio!

Nombeko se întoarse în biroul inginerului, descuie sertarul şi îşi scoase paşaportul.

— La Market Theatre, vă rog, piaţa din centrul Johannesburgului, îi zise Nombeko agentului A în timp ce se furişa în portbagajul maşinii cu plăcuţă de corp diplomatic.

Părea să fie un client obişnuit care vorbea cu un şofer de taxi. Părea, de asemenea, să cunoască Johannesburgul la perfecţie, să ştie exact încotro se îndrepta. Adevărul era că reuşise cu un mai mult de un minut înainte să răsfoiască o ultimă carte din biblioteca de la Pelindaba şi găsise locul cu siguranţă cel mai dens populat din toată ţara.

— Am înţeles, zise agentul A. Acolo mergem.

Apoi închise portbagajul.

Ceea ce înţelesese era că Nombeko nu avea de gând să-i lase s-o ducă la persoana care deţinea înregistrarea ca să-i poată omorî pe amândoi. Înţelegea, de asemenea, că, odată ajunşi, Nombeko avea să dispară în marea de oameni în câteva secunde. Înţelegea că Nombeko câştigase.

Prima rundă.

Dar imediat ce bomba va fi ajuns la Ierusalim, nu mai existau dovezi fizice răspândite prin alte ţări. N-aveau decât să facă publică înregistrarea, nu trebuiau decât să nege totul. Toată lumea era oricum împotriva Israelului, deci nu era deloc de mirare că înregistrări de acest fel circulau peste tot. Iar cine credea aşa ceva era pur şi simplu ridicol.

Se apropia deci vremea pentru runda a doua.

Nimeni nu face mişto de Mossad.

* * *

Maşina agenţilor părăsi Pelindaba joi, 12 noiembrie

1987, la ora 14: 10. În aceeaşi zi, la ora 15: 01, ieşi pe poartă maşina care-l transporta pe curierul extern al zilei. Avea o întârziere de unsprezece minute, deoarece fuseseră nevoiţi să schimbe maşina din cauza unui pachet de dimensiuni foarte mari.

La ora 15: 15, şeful investigaţiei cu privire la moartea inginerului Westhuizen înţelese că acesta fusese ucis.

Trei martori independenţi, dintre care doi albi, făcuseră descrieri asemănătoare ale celor petrecute.

Descrierile fuseseră confirmate de observaţiile pe care şeful investigaţiei le făcuse la faţa locului. Erau urme de cauciuc în trei locuri de-a lungul feţei desfigurate a inginerului. Faţa trebuie să-i fi fost călcată de cel puţin trei roţi, mai exact, cu o roată mai mult decât are orice maşină obişnuită pe fiecare parte. Prin urmare, inginerul fusese călcat fie de mai multe maşini, fie, după cum susţineau la unison martorii, de mai multe ori de aceeaşi maşină.

Mai trecură încă cincisprezece minute, înainte să se ridice nivelul de securitate la Pelindaba. Femeia de serviciu de la postul extern de pază, împreună cu cea din aripa G, ambele negrese, precum şi cele trei asiatice de la bucătărie trebuiau concediate. Toate cele cinci trebuiau supuse analizei de risc a serviciilor secrete, înainte de a se decide dacă puteau fi eliberate. Toate maşinile care intrau sau ieşeau trebuiau controlate fără excepţie, chiar dacă la volan s-ar fi întâmplat să se afle şeful Armatei în persoană!

* * *

Nombeko întrebă în stânga şi-n dreapta până ajunse la aeroport, apoi urmă mulţimea de călători şi trecu de controlul de frontieră înainte să se fi dumirit prea bine de situaţie. Abia apoi reflectă la faptul că detectoarele de metal nu înregistrau diamante cusute în căptuşeala hainelor.

Deoarece agenţii Mossad fuseseră nevoiţi să cumpere biletul pe ultima sută de metri, nu mai rămăseseră decât cele mai scumpe locuri. Personalul de

bord petrecu câteva momente bune încercând să-i explice lui Nombeko că paharul de şampanie Pompadour Extra Brut pe care i-l ofereau era inclus în preţul biletului. La fel ca mâncarea oferită imediat după aceea, de altfel. Apoi fu invitată amabil, dar ferm să se întoarcă la locul ei, când se oferi să ajute să strângă masa după ceilalţi pasageri.

Când sosi vremea desertului, un sufleu de zmeură cu migdale, Nombeko învăţase deja cum trebuia să se comporte şi îşi savură prăjitura cu o ceaşcă de cafea.

— Aţi dori şi un coniac cu cafeaua? întrebă stewardesa cu amabilitate.

— Da, vă rog, zise Nombeko. Aveţi cumva Klipărift?

La scurt timp după aceea adormi – un somn suav, plăcut şi îndelungat.

Odată ajunsă pe aeroportul Arlanda din Stockholm, urmă instrucţiunile agenţilor Mossad pe care îi păcălise într-un mod atât de elegant. Se apropie de primul poliţist de frontieră pe care îl reperă şi ceru azil politic. Îşi motivă cererea prin faptul că era membră a organizaţiei interzise ANC, ceea ce suna mult mai bine decât dacă ar fi recunoscut că tocmai ajutase serviciile secrete ale unei alte ţări să fure o bombă nucleară.

Interogatoriul care urmă cu poliţia de frontieră suedeză se desfăşură într-o cameră luminoasă, cu ferestre care dădeau spre pistele de decolare şi de aterizare. Pe fereastră vedea ceva cu totul inedit pentru ea. Ningea. Era prima zăpadă din acel an, în Africa de Sud însă îşi făcea debutul primăvara.

Capitolul 8

Despre un meci terminat la egalitate şi despre un antreprenor care nu-şi trăise viaţa

Ingmar şi Holger 1 erau de acord că metoda cea mai bună de a onora memoria mamei era să continue lupta. Holger 2 era convins că fratele şi tatăl se înşelau, dar se mulţumi să-i întrebe cum aveau de gând să facă rost de bani pentru casă.

Ingmar se încruntă şi recunoscu că acest aspect nu fusese printre priorităţile sale, mai ales că în ultima vreme fusese preocupat de o mulţime de alte lucruri. Mai aveau încă vreo câteva sute de coroane în zaharniţa Henriettei, dar în curând aveau să dispară, la fel cum o făcuse şi Henrietta.

În lipsa altor idei, fostul angajat al poştei se hotărî să încerce să-şi recapete vechea slujbă ca ajutor al unui casier care acum mai avea doi ani până să iasă la pensie. Casierul îi răspunse însă că nu avea de gând să-i permită domnului Qvist să-i amărască ultimii ani de muncă.

Situaţia lor financiară deveni delicată. Pentru câteva zile. Apoi decedă socrul lui Ingmar.

Comunistul furios care nu-şi întâlnise niciodată nepoţii (şi nu reuşise să pună mâna nici pe Ingmar) se stinsese la vârsta de optzeci şi unu de ani, copleşit de amărăciune, căci îşi pierduse fiica, fusese părăsit de soţie, iar în jurul lui capitalismul era în floare. Fu deci cruţat de chinul de a-şi vedea avutul preluat de Ingmar şi de cei doi Holgeri. Holger 1, singurul care exista legal, fu cel care îl moşteni pe răposat.

Pe lângă angajamentul politic, liderul comuniştilor din Sodertălje se ocupase cu importul şi vânzarea de produse provenind din Uniunea Sovietică. Străbătuse pieţele întregii Suedii până la ultima sa răsuflare, vânzându-şi produsele şi împărtăşindu-şi opiniile despre măreţia Uniunii Sovietice. Rezultatul fusese aşa şi aşa pe ambele fronturi, surplusul financiar îi ajunsese însă pentru nevoile vieţii de zi cu zi, inclusiv pentru un televizor color, două vizite pe săptămână la monopolul de băuturi alcoolice şi o donaţie de trei mii de coroane pe lună în contul partidului.

Din moştenirea lui Holger 1 făceau parte un camion în stare bună de funcţionare, precum şi un garaj pe care bătrânul îl folosise pe post de depozit. În decursul anilor, răposatul cumpărase marfă într-un ritm mult mai rapid decât reuşise să vândă.

Printre produse se aflau rezerve de caviar, castraveţi

muraţi şi peşte afumat. Se mai găseau şi ceaiuri din Georgia, linte din Bielorusia, cizme ruseşti şi piei de focă prelucrate de inuiţi. Erau şi vase emailate de diferite feluri, inclusiv găleata de gunoi verde, obişnuită, cu pedală. Se mai găseau şi *furasjki*, căciulile milităreşti ruseşti, şi *usjanki*, căciulile de blană în care era imposibil să îngheţi de frig. Se găseau şi termofoare din cauciuc, şi pahare de rachiu decorate cu fructe de pădure pictate de mână. Şi pălării de paie, mărimea patruzeci şi şapte.

Mai erau şi cinci sute de exemplare din *Manifestul Partidului Comunist* în rusă şi două sute de şaluri din păr de capră din Ural. Şi patru blăni de tigru siberian.

Toate acestea şi multe altele fură găsite de Ingmar şi de băieţi în garaj. Piesa de rezistenţă era însă o statuie de doi metri şi jumătate înălţime, din granit de Karelia, care îl înfăţişa pe Lenin.

Dacă s-ar mai fi aflat în viaţă şi presupunându-se că ar fi avut chef să intre în vorbă cu ginerele său în loc să-l sugrume, socrul lui Ingmar le-ar fi putut povesti cum cumpărase statuia ieftin de la un artist din Petrozavodsk care făcuse greşeala să-i dea marelui conducător trăsături umane. Privirea de oţel a lui Lenin căpătase o expresie jenată, iar mâna, în loc să arate spre viitorul luminos, părea să *salute* poporul condus de Lenin. Primarul oraşului, care comandase statuia, se enervase când văzuse rezultatul şi îi ordonase artistului să scape de ea de urgenţă, în caz contrar primarul însuşi avea să se descotorosească de artist.

Chiar în acel moment apăruse în oraş socrul lui Ingmar, care era în căutare de marfă. Două săptămâni mai târziu, statuia făcea cu mâna peretelui unui garaj din Sodertălje.

Ingmar şi Holger 1 răscoleau prada cuprinşi de veselie. Iată cum familia îşi putea asigura existenţa ani la rândul!

Holger 2 nu era la fel de încântat de evoluţia lucrurilor. El sperase totuşi ca moartea mamei să nu fi fost în van, să ducă la o schimbare efectivă a situaţiei.

— Lenin nu este totuşi cotat foarte bine la ora actuală, îndrăzni el să declare, dar fu imediat dojenit.

— Of, ce pesimist mai eşti! replică Ingmar.

— Chiar aşa, eşti foarte pesimist, adăugă şi Holger 1.

— Şi nici *Manifestul Partidului Comunist* în rusă, continuă Holger 2.

* * *

Produsele găsite în garaj au asigurat traiul familiei timp de opt ani. Tata Ingmar şi gemenii îi urmară aşadar exemplul bătrânului, colindând pieţele. Câştigau cât să ducă o viaţă decentă şi asta în primul rând pentru că nu mai era vărsat în contul comuniştilor din Sodertălje niciun ban. Nici Fiscul nu vedea niciun ban, de altfel.

Lui Holger 2 îi venea să-şi ia lumea în cap, dar se consola cu faptul că în anii în care colindaseră pieţele cel puţin nu mai rămăsese timp pentru trăsnitul proiect republican.

La capătul celor opt ani mai aveau doar enorma statuie din granit de Karelia a lui Lenin şi patru sute nouăzeci şi opt de exemplare, dintre cele cinci sute iniţiale, ale *Manifestului Partidului Comunist* în limba rusă. Ingmar reuşise să vândă un exemplar unui orb într-o piaţă din Mariestad. Celălalt fusese folosit pe post de hârtie igienică în drum spre Malma Marken, odată când Ingmar era deranjat la stomac şi fusese obligat să-şi facă nevoile într-un şanţ.

Holger 2 avusese aşadar dreptate în ceea ce privea valoarea de piaţă a celor două obiecte.

— Şi acum ce ne facem? întrebă Holger 1 care nu avusese nicio idee originală în toată viaţa sa.

— Orice, atâta vreme cât n-are nicio legătură cu Casa Regală, replică Holger 2.

— Ba să ştii că are, interveni Ingmar. Am consacrat mult prea puţin timp acestei cauze în ultima vreme.

Ideea lui Ingmar pentru a putea să-şi asigure traiul în continuare implica modificarea statuii lui Lenin. Tocmai

realizase că Lenin şi regele suedez aveau multe trăsături în comun. Tot ce trebuia făcut era să-i dea jos mustaţa şi barba, să-i şlefuiască un pic nasul şi să-i facă onduleuri în păr în loc de şapcă şi, pac, Vladimir Ilici Lenin avea să semene leit cu Majestatea Sa!

— Ai de gând să vinzi o statuie de doi metri jumate a regelui? îşi întrebă Holger 2 tatăl. Chiar nu ai niciun principiu?

— Nu e cazul să fii obraznic, trădător mic ce-mi eşti! Nevoia n-are stăpân, am învăţat acest lucru încă din tinereţe, când am fost nevoit să pun stăpânire pe bicicleta cea nouă a unui soldat al Salvării. Apropo, şi pe el îl chema tot Holger.

Ingmar îşi continuă prelegerea afirmând că cei doi Holgeri n-aveau nici cea mai mică idee despre numărul de admiratori obsedaţi pe care regele îi avea în lungul şi în latul ţării. Pe o statuie a regelui se puteau obţine douăzeci, dacă nu treizeci de mii de coroane. Sau poate chiar patruzeci de mii. Iar apoi n-aveau decât să vândă camionul.

Ingmar purcese deci la treabă. Ciopli, cizela şi şlefui o săptămână întreagă. Iar rezultatul era cu mult peste aşteptări. Când văzu rezultatul, Holger 2 reflectă în sinea lui că orice s-ar zice despre tatăl lui, un lucru era clar, era un om descurcăreţ. Şi avea şi înclinaţie artistică.

Acum nu mai trebuiau decât s-o vândă. Ingmar voia să pună statuia în camion şi să facă turul tuturor moşiilor din jurul Stockholmului, până când vreun duce sau vreun baron avea să-şi dea seama că nu putea trăi fără un rege suedez din granit de Karelia în grădină.

Operaţiunea de ridicare a statuii în camion era însă una foarte delicată, căci exista riscul ca regele să se prăbuşească. Holger 1 era nerăbdător să-i sară în ajutor tatălui, aştepta doar instrucţiunile acestuia. Holger 2 stătea cu mâinile în buzunare, fără să scoată o vorbă.

Ingmar îşi privi fiii şi hotărî ca niciunul dintre ei să nu se amestece în această operaţiune. Avea să facă treaba de unul singur.

— Ia faceţi voi câţiva paşi înapoi ca să nu-mi staţi în drum, zise el şi încrucişă nişte sfori în jurul statuii într-un sistem foarte avansat.

Apoi se puse pe ridicat şi reuşi într-adevăr de unul singur să împingă statuia până la marginea remorcii.

— Mai e doar un pic, zise duşmanul înrăit al regelui cu satisfacţie, cu o secundă înainte ca una dintre sfori să se rupă.

Astfel se încheie lupta de o viaţă a lui Ingmar Qvist, căci regele făcu o plecăciune smerită către el, îl privi în ochi pentru prima oară, apoi căzu încet, dar necruţător peste creatorul său.

Ingmar îşi dădu sufletul pe loc sub greutatea regelui, în vreme ce acesta se crăpă în patru bucăţi.

Pe Holger 1 îl copleşi disperarea. În imediata lui apropiere stătea Holger 2, ruşinat de faptul că nu simţea absolut nimic. Îşi privea doar tatăl mort şi regele rupt în bucăţi.

Meciul părea să se fi terminat la egalitate.

Câteva zile mai târziu, în ziarul local din Sodertălje se puteau citi următoarele:

M-a părăsit scumpul meu tată, Ingmar Qvist, lăsându-mi inima plină de un dor şi o tristeţe nemărginite. Sodertălje, 4 iunie 1987 HOLGER

Vive la République! * * *

Fizic vorbind, Holger 1 şi Holger 2 semănau leit, dar ca fel de a fi se aflau la poluri opuse.

Holger 1 nu pusese niciodată la îndoială misiunea şi vocaţia tatălui său. Holger 2 începuse să aibă îndoieli încă de la vârsta de şapte ani, iar odată cu trecerea timpului, acestea deveniseră din ce în ce mai puternice. Pe când avea doisprezece ani, Holger 2 înţelesese că tatăl lui era dus cu capul. După moartea mamei, Holger 2 începuse să pună din ce în ce mai des la îndoială ideile lui Ingmar.

Cu toate acestea, nu putuse părăsi casa părintească. Odată cu trecerea anilor, simţea o responsabilitate crescândă pentru tatăl şi fratele său. În plus, mai era şi

faptul că Holgerii erau gemeni. Nu era o legătură uşor de rupt.

Era greu de identificat din ce cauză fraţii erau atât de diferiţi. Era posibil ca o parte a explicaţiei să fi fost legată de faptul că Holger 2 – cel care nu exista legal – avea o capacitate intelectuală foarte ridicată, ceea ce îi lipsea cu desăvârşire lui Holger 1.

De aceea, fusese oarecum normal ca Holger 2 să fie cel care era ascultat la şcoală şi care se prezenta la extemporale, precum şi cel care luase carnetul de şofer în numele fratelui, iar apoi îl iniţiase pe Holger 1 în arta şoferiei. Luase chiar şi carnetul de camion. Volvo-ul F406 al bunicului era singurul bun de valoare aflat în posesia fraţilor. De fapt, posesorul era Holger 1, căci pentru a poseda lucruri, trebuie mai întâi să existi.

După moartea tatălui, Holger 2 avea intenţia să se prezinte în faţa autorităţilor şi să-şi comunice existenţa, ca, mai apoi, să se poată înscrie la studii superioare. Şi să găsească o fată pe care s-o îndrăgească. Şi cu care să facă dragoste. Era curios să afle ce senzaţii l-ar încerca atunci.

După ce mai reflectă un pic, Holger 2 îşi dădu seama că nu era chiar atât de simplu. Avea să reuşească să-şi echivaleze notele bune de la bacalaureat? Nu aparţineau, de fapt, fratelui său? Prin definiţie, el nu frecventase nici măcar şcoala primară.

În plus, existau lucruri şi mai urgente care trebuiau rezolvate, cum ar fi, de exemplu, să facă rost de bani de mâncare. Holger 1, care exista de-adevăratelea şi avea şi paşaport, şi carnet de conducere, ar fi putut să-şi caute un loc de muncă.

— Loc de muncă? întrebă Holger 1 mirat când veni vorba de asta.

— Da, adică să mergi la serviciu. Nu e aşa de neobişnuit ca o persoană de douăzeci şi şase de ani să aibă un serviciu.

Holger 1 propuse însă ca Holger 2 să înceapă demersurile în numele lui. Cam la fel cum făcuseră când erau la şcoală. Holger 2 spuse că acum, că regele le

răpusese tatăl, venise vremea să lase anii copilăriei în urma lor. Holger 2 nu avea de gând să joace după cum îi cânta fratele său şi cu atât mai puţin să calce pe urmele tatălui său.

— N-a fost regele, a fost Lenin, zise Holger 1 cu încăpăţânare.

Holger 2 ripostă, declarând că acela ce se prăvălise peste Ingmar putea să fi fost şi Mahatma Gandhi, căci asta nu schimba cu nimic lucrurile, iar acum ei trebuiau să-şi vadă de viitorul lor. Holger 2 adăugă că se încumeta să-şi trăiască viaţa în preajma fratelui său drag, cu condiţia ca acesta să renunţe la orice idee legată de schimbarea regimului politic. Holger 1 bolborosi că oricum nu avea nicio idee.

Holger 2 se mulţumi cu acest răspuns şi în zilele ce urmară începu să reflecteze la următorii paşi pe care trebuia să-i facă în viaţă.

Problema cea mai acută era că nu le ajungeau banii să pună bucate pe masă.

Soluţia era deci să vândă masa în cauză. De fapt, să vândă toată casa.

Ferma din suburbia oraşului Sodertâlje îşi schimbă proprietarul, iar fraţii se mutară în camionul lor Volvo F406.

Vânduseră însă o fermă amărâtă, nu vreun palat. Casa nu mai fusese îngrijită de când o luase Ingmar cu sorcova, cu vreo patruzeci de ani în urmă. Proprietarul formal, Holger 1, nu reuşi să încaseze mai mult de o sută cincizeci de mii de coroane pentru casa părintească. Banii aveau să se termine din nou cât ai clipi din ochi, dacă fraţii nu acţionau inteligent.

Holger 1 începu să se întrebe care era valoarea sfertului superior din statuia tatălui lor. Ca să se asigure că subiectul nu avea să mai revină în discuţie, Holger 2 apucă o daltă şi un ciocan şi făcu statuia praf. Apoi promise că avea să dea foc şi celor patru sute nouăzeci şi opt de exemplare în rusă rămase din *Manifestul Partidului Comunist*. Mai întâi însă, avea de gând să facă o plimbare,

căci simţea nevoia să fie singur câteva momente.

— Nu-ţi solicita prea mult creierul cât timp lipsesc.

* * *

Să creeze societatea pe acţiuni Holger & Holger? Nu era o idee rea deloc. Puteau să se ocupe de transporturi, de ce nu? Camion aveau, de fapt, camionul era cam tot ce le mai rămăsese.

Holger 2 dădu un anunţ la ziarul local. Scrisese: „Mică societate de transporturi caută oportunităţi de afaceri”, îi răspunsese aproape imediat un producător de perne din Gnesta care avea nevoie de ajutor. Distribuitorul cu care lucrase înainte nu numai că uita fiecare al cincilea transport, dar nu-şi amintea nici de jumătate dintre taxele pe care le avea de plătit la Fisc. Prin urmare, fusese nevoit să se mute la închisoarea Arno pentru reabilitare. Statul era de părere că distribuitorul avea nevoie de optsprezece luni ca să se reabiliteze. Producătorul de perne, care cunoştea adevărata natură a distribuitorului, era însă de părere că avea să dureze mai mult de atât. În orice caz, distribuitorul se afla acolo unde se afla, iar producătorul avea nevoie imediată de un înlocuitor.

Societatea pe acţiuni Gnesta Puf & Umplutură producea de o grămadă de ani perne pentru hoteluri, diferite municipalităţi şi societăţi de stat. La început afacerile merseseră bine, pe parcurs însă începuseră să meargă din ce în ce mai rău. Prin urmare, cei patru angajaţi fuseseră concediaţi, iar patronul se reprofilase începând să importe pernele din China. Acest lucru îi simplifica într-o oarecare măsură existenţa, dar muncea în continuare din greu, deşi simţea că îmbătrânise. Era de fapt de-a dreptul surmenat şi sătul de toate, dar continua pur şi simplu în virtutea inerţiei, ca şi cum ar fi uitat că viaţa putea fi trăită şi altfel.

Holgerii îl întâlniră pe patron în depozitul său din zona industrială de la periferia oraşului Gnesta. Zona arăta înfiorător. Depozitul se afla în aceeaşi curte cu un bloc

dărăpănat, iar pe partea opusă a străzii era un atelier de ceramică ce părea să fi dat faliment cu mulţi ani în urmă. Singurul vecin era un comerciant de fier vechi, altfel zona era pustie.

Deoarece Holger 2 ştia cum să prezinte lucrurile, iar Holger 1, la ordinul fratelui său, îşi ţinuse gura, patronul se arătă încrezător vizavi de soluţia potenţială a problemei sale de distribuţie. Fu inclusiv de acord ca fraţii să se instaleze în unul sau două dintre apartamentele din bloc, dar îi avertiză că nu aveau cine ştie ce confort.

Totul mergea ca pe roate. Într-o bună zi însă, patronul primi o scrisoare de la Casa de Pensii în care era informat că, deoarece se apropia de vârsta de şaizeci şi cinci de ani, avea dreptul să iasă la pensie. Această posibilitate nici măcar nu-i trecuse prin cap. Ce fericire! Venise în sfârşit vremea să se bucure de viaţa de pensionar. Patronul tânjea după zile întregi de leneveală. Putea chiar să şi petreacă un pic, de ce nu? Nu mai încercase să se distreze din vara anului 1967, când dăduse o fugă la Stockholm în ideea de a merge la Nalen, însă odată ajuns aflase că faimosul club de dans fusese închis, iar clădirea fusese preluată de o biserică evanghelică.

Vestea pensionării era clar una pozitivă pentru patron. Pentru Holger şi Holger însă, situaţia era mai problematică.

Dar cum nu avea nimic de pierdut, Holger 2 hotărî să treacă la ofensivă. Îi propuse aşadar patronului ca Holger & Holger SA să preia întreaga sa activitate, inclusiv depozitul, blocul dărăpănat şi atelierul de ceramică, în schimb, fraţii aveau să-i ofere treizeci şi cinci de mii de coroane pe lună, bani gheaţă, atâta timp cât era în viaţă.

— Puteţi să consideraţi banii ca un bonus la pensie, preciză Holger 2, căci, sincer să fiu, nu avem lichidităţi cu care să vă cumpărăm societatea.

Proaspătul pensionar rămase în cumpănă o bucată bună de vreme. Apoi zise:

— Adjudecat! Dar nu cu treizeci şi cinci de mii pe lună, ci cu treizeci. Şi cu o condiţie!

— Ce condiţie? întrebă Holger 2.

— Păi, treaba e următoarea… începu patronul.

Reducerea le era acordată cu condiţia ca Holger şi Holger să-i promită să aibă grijă de inginerul american pe care patronul îl găsise ascuns în atelierul de ceramică în urmă cu paisprezece ani. Americanul fusese constructor de tunele în timpul războiului din Vietnam, când fusese atacat de Viet Cong în repetate rânduri, apoi rănit grav şi îngrijit într-un spital din Japonia, unde se însănătoşise şi de unde fugise săpând un tunel în solul de sub cameră. Se îndreptase spre Hokkaidō de unde se urcase în şalupa unor pescari cu care ajunsese până la graniţa sovietică. Acolo fusese transferat pe o navă sovietică de pază a coastei, apoi nimerise la Moscova şi ulterior la Helsinki, de unde plecase la Stockholm. Odată ajuns în Suedia, primise azil politic.

La Stockholm însă, dezertorul vedea numai CIA peste tot. Devenise o epavă şi era convins că aveau să-l găsească şi să-l trimită înapoi în Vietnam. De aceea, preferase să plece la ţară, iar când ajunsese la Gnesta şi dăduse cu ochii de atelierul de ceramică părăsit, se strecurase înăuntru şi adormise sub o prelată. Faptul că nimerise acolo nu era o simplă coincidenţă, căci în adâncul sufletului americanul era ceramist, iar inginer şi militar devenise la ordinul tatălui său.

Negustorul de perne nu prea avea vase din ceramică în atelier, îl folosea în principal pentru depozitarea unei părţi a contabilităţii firmei care nu putea fi arhivată la lumina zilei. Cert este că trecea pe acolo de câteva ori pe săptămână, iar într-o bună zi, printre dosare, zărise chipul înspăimântat al americanului şi i se făcuse milă de el. Îi permisese deci să rămână, cu condiţia să se mute într-unul dintre apartamentele din blocul dărăpănat de pe strada Fredsgatan. Îi îngăduise şi să redeschidă atelierul de ceramică dacă poftea, atâta vreme cât avea grijă să menţină închisă uşa de la camera fără ferestre.

Americanul acceptase oferta cu înfrigurare, după care se pusese imediat pe săpat, fără să ceară voie, şi

construise un tunel între apartamentul de la parterul blocului de pe strada Fredsgatan şi atelierul de ceramică, aflat de cealaltă parte a străzii. Când patronul descoperise toată tărăşenia, americanul motivase că trebuia să poată fugi pe undeva când CIA avea să-i bată la uşă. Îi luase mai mulţi ani să termine tunelul, iar când fusese în sfârşit gata, Războiul din Vietnam era de mult încheiat.

— Nu prea e întreg la minte, asta e clar, dar face parte din înţelegerea noastră, declară patronul surmenat. Nu deranjează pe nimeni şi îşi câştigă traiul, din câte am înţeles, fabricând obiecte de ceramică pe care le vinde în diferite pieţe din zonă. E nebun, dar nu e periculos pentru nimeni altcineva în afară de el însuşi.

Holger 2 ezita. Simţea că nu avea nevoie de încă un nebun prin preajmă. Fratele său şi moştenirea lăsată de tată îi erau de-ajuns. Pe de altă parte, acest aranjament le-ar fi permis să se mute în blocul dărăpănat, la fel cum o făcuse şi americanul, şi să aibă totuşi o locuinţă adevărată în loc să doarmă pe o saltea în camion.

Hotărârâ aşadar să aibă grijă de ceramistul american ai cărui nervi erau la pământ şi toate bunurile fostului patron fură astfel transferate societăţii pe acţiuni nou-întemeiate, trecută pe numele lui Holger 1.

Patronul cel surmenat putea în sfârşit să răsufle uşurat. În ziua imediat următoare plecă la Stockholm ca să se destindă şi îşi făcu un abonament la Sturebadet, faimoasele băi din capitala suedeză, iar apoi avea de gând să comande un hering marinat şi o tărie bună la faimosul restaurant Sturehof!

Uitase însă că de când nu mai fusese prin Stockholm se trecuse la circulaţia pe dreapta. De fapt, lucrurile stăteau exact la fel şi la Gnesta, doar că el nici măcar nu remarcase. Prin urmare, dădu să traverseze strada Birger Jarisgatan uitându-se în direcţia greşită.

— Asta da viaţă! exclamă el.

Şi fu imediat călcat de un autobuz.

— Ce trist, comentă Holger 1, când fraţii fură informaţi de cele întâmplate.

— Trist, dar ieftin, replică Holger 2.

Holger şi Holger se duseră în vizită la ceramistul american, ca să-l informeze de înţelegerea cu negustorul de perne care pierise într-un mod atât de tragic şi să-i spună că putea să continue să locuiască acolo, căci făcea parte din înţelegerea cu răposatul, iar promisiunile trebuie respectate.

Holger 2 bătu la uşă.

Dinăuntru nu se auzea nicio mişcare.

Bătu şi Holger 1.

— Sunteţi de la CIA? zise o voce.

— Nu, de la Sodertälje, răspunse Holger 2.

Urmă o tăcere de câteva secunde. Apoi uşa fu deschisă cu multă prudenţă.

Vizita se derulă într-o ambianţă pozitivă. La început atmosfera fu un pic încordată, dar se destinse simţitor când Holger şi Holger lăsară să se înţeleagă că măcar puţin unul dintre ei avea, de asemenea, o relaţie destul de complicată cu sistemul social. Deşi odinioară primise azil, americanul rupsese ulterior orice legătură cu autorităţile suedeze, deci nici nu îndrăznea să mai evalueze valoarea actuală a acelei decizii.

Ceramistul acceptă fără dificultate faptul că blocul dărăpănat avea acum un nou proprietar şi se hotărî să rămână acolo, zicându-şi în sinea lui că nu existau dovezi suficiente care să demonstreze că domnii Holger şi Holger ar fi fost în cârdăşie cu serviciile secrete americane. De fapt, nu exista aproape niciun indiciu în acest sens, căci, indiferent cât de şmecheri ar fi fost cei de la CIA, nici măcar lor nu le-ar fi trecut prin cap să trimită doi agenţi care să semene leit şi, în plus, să mai aibă şi acelaşi nume.

Americanul chiar se gândea serios să accepte propunerea lui Holger 2 de a le da o mână de ajutor din când în când cu livrările de perne. Insistă însă să se pună plăcuţe de înmatriculare false camionului, ca nu cumva CIA să-l poată localiza în caz că l-ar fi recunoscut în vreuna dintre înregistrările pe care această organizaţie le făcea cu ajutorul miilor de camere de luat vederi ascunse peste tot

prin ţară.

Holger 2 îşi dădu ochii peste cap, dar îl trimise totuşi pe Holger 1 într-o expediţie nocturnă cu scopul de a fura o pereche de plăcuţe de înmatriculare. Când ceramistul insistă, de asemenea, să fie vopsit camionul în negru ca să-i fie mai uşor să scape de serviciile de informaţii americane camuflându-se de-a lungul vreunui drum forestier întunecat la momentul când aceştia vor fi reuşit oricum să-l localizeze, Holger 2 se decise să renunţe la serviciile lui.

— Cred că e mai bine să ne livrăm pernele singuri. Mulţumesc în orice caz!

Ceramistul îl privi lung. Oare de ce se răzgândise aşa de brusc?

În ansamblu, Holger 2 avea sentimentul că ducea o viaţă dezolantă, în ciuda aranjamentului cu firma de perne şi cu blocul dărăpănat. În plus, constatarea că fratele său reuşise să-şi facă o iubită îl umpluse de invidie. Din punctul lui de vedere, tipa nu prea era sănătoasă la cap, dar, e clar, cine se-aseamănă se-adună! Era o fată tânără de vreo şaptesprezece ani şi totul în jur părea s-o înfurie, cu excepţia lui Holger 1, eventual. Cei doi se întâlniseră în centrul orăşelului Gnesta, unde tânăra furioasă organizase propria demonstraţie împotriva sistemului bancar corupt. În calitatea sa de reprezentant autodesemnat al preşedintelui nicaraguan Daniel Ortega, fata ceruse un împrumut de o jumătate de milion de coroane. Directorul băncii, care se întâmpla să fie şi tatăl tinerei furioase, replicase însă că un astfel de împrumut nu putea fi acordat prin împuternicire şi că preşedintele Ortega n-avea decât să se prezinte la Gnesta în persoană, să se legitimeze şi să-şi demonstreze solvabilitatea.

Trebuia să fii solvabil? Faţă de un director de bancă ce nici măcar nu ştia să fie amabil cu propria fiică?

Fata se pusese prin urmare pe demonstrat. Efectele demonstraţiei nu fuseseră de amploare, căci publicul era alcătuit din tatăl fetei, care se afla în uşa băncii, doi beţivani amărâţi ce stăteau pe o canapea aşteptând să se

facă ora zece şi să deschidă monopolul de băuturi alcoolice, şi Holger 1, care se afla în centru ca să cumpere pansamente şi dezinfectant, deoarece îşi dăduse cu ciocanul în deget când începuse să repare gaura din solul apartamentului pe care îl împărţea cu fratele său.

Nu era greu de ghicit care era părerea tatălui despre această poveste. Cei doi amărâţi visau doar la ce şi-ar fi putut cumpăra de la monopolul de alcool cu o jumătate de milion (cel mai îndrăzneţ dintre ei declarase că s-ar putea alege cu o sută de sticle de vodcă Explorer). Iar Holger 1 era cu totul absorbit de fată. Era de partea unui *preşedinte* care la rândul său se lupta cu morile de vânt, mai ales având în vedere faptul că se afla în conflict cu SUA şi cu o mare parte din restul lumii.

După ce fata termină de demonstrat, Holger 1 se prezentă şi îi povesti despre visul său de a-l detrona pe regele suedez. În mai puţin de cinci minute înţeleseseră că erau făcuţi unul pentru celălalt. Fata se îndreptă către nefericitul său tată, care încă se mai afla în uşa băncii, şi îi declară că n-avea decât să se ducă naibii, căci ea avea de gând să se mute acasă la… stai un pic, cum îl chema oare? Holger!

Holger 2 fu izgonit din apartamentul pe care îl împărţise până atunci cu fratele său şi nevoit să se instaleze în apartamentul mult mai uzat de vizavi. Viaţa îşi continua deci cursul mizerabil.

Într-o bună zi, Holger 2 avu drum la Upplands Väsby, o localitate situată la nord de Stockholm, unde se afla centrul de primire a refugiaţilor. Intră în incintă, parcă lângă depozitul centrului, văzu o femeie de culoare, cu siguranţă recent sosită, care stătea singură pe o bancă, iar apoi îşi livră pernele fără să-i acorde prea mare atenţie. Când ieşi din depozit, femeia i se adresă brusc. Holger 2 îi răspunse politicos şi fu întâmpinat de o expresie de admiraţie din partea femeii căreia nu-i venea să creadă că încă mai existau bărbaţi aşa de plini de curtoazie.

Acest comentariu îl unse la inimă pe Holger 2, care nu se putu abţine să nu replice: – *Problema e că, de fapt,*

nu-i aşa.

Dacă ar fi ştiut ce avea să urmeze, Holger 2 ar fi luat-o cel mai probabil la sănătoasa.

Partea 3

„Prezent, acea parte a eternităţii care desparte domeniul dezamăgirii de tărâmul speranţei”.

Ambrose Bierce

Capitolul 9

Despre o întâlnire, o încurcătură şi o apariţie neaşteptată

Nombeko se prezentase ca fiind o militantă pentru libertate în Africa de Sud pe capul căreia se pusese un preţ. Suedezii se dădeau în vânt după astfel de persoane, aşa că fu imediat lăsată să intre în ţară. Primul popas: centrul de primire a refugiaţilor Carislund din Upplans Väsby, localitate aflată un pic la nord de Stockholm.

Era a patra zi pe care o petrecea pe o bancă, în frig, în faţa clădirii numărul 7 a centrului, înfăşurată într-o pătură cafenie cu inscripţia „Autoritatea pentru imigrare”, reflectând la modul în care avea să se folosească de supradoza de libertate care îi fusese administrată atât de subit.

Avea deja douăzeci şi şase de ani şi chiar i-ar fi surâs să întâlnească în sfârşit nişte oameni de treabă. Nişte oameni *normali*. Sau măcar un singur om normal care să-i poată explica cum mergeau treburile în Suedia.

Iar apoi? Păi, se putea presupune că exista o bibliotecă naţională chiar şi în ţara aceasta, deşi majoritatea cărţilor de pe rafturi aveau să fie într-o limbă pe care nu o înţelegea. Acel om normal care avea s-o înveţe cum mergeau treburile în Suedia urma să o înveţe şi limba suedeză.

Pe vremuri, Nombeko avusese obiceiul să mestece carne uscată de antilopă în timp ce reflecta. La Pelindaba nu se găsea aşa ceva, ceea ce cu siguranţă explica faptul că îi luase unsprezece ani să găsească o modalitate să

scape de acolo.

Era oare posibil să fi sosit carnea de antilopă la ambasada israeliană? Avea măcar curajul să treacă pe acolo? De ce nu? înregistrarea cu care îi ameninţase pe agenţi ar trebui să-şi îndeplinească în continuare funcţia, deşi existenţa sa nu era altceva decât pură ficţiune.

Chiar în acel moment intră în curtea centrului un camion cu remorcă roşie. Maşina dădu cu spatele spre un depozit, iar un bărbat de vârsta lui Nombeko coborî şi începu să care perne împachetate în plastic. Parcurse drumul dintre maşină şi depozit de nenumărate ori, iar când remorca se goli în sfârşit, primi o semnătură pe o hârtie de la o femeie ce părea să fie responsabila depozitului respectiv. O *femeie* într-un post de răspundere! Adevărul e că era albă, dar orişicât.

Nombeko se îndreptă spre distribuitor şi i se adresă în engleză, explicându-i că nu vorbea suedeză, dar că, dacă dorea, ar putea să poarte discuţia şi în xhosa sau în wu.

Bărbatul o privi pe Nombeko şi răspunse că puteau continua în engleză, căci de celelalte limbi nici măcar nu auzise.

— Bună ziua, zise el întinzându-i mâna. Pe mine mă cheamă Holger. Cu ce vă pot ajuta?

Nombeko dădu mâna cu Holger uluită. Un bărbat alb care ştia cum să se poarte.

— Nombeko, răspunse Nombeko. Sunt din Africa de Sud, refugiată pe motive politice.

Holger îşi exprimă regretul pentru soarta lui Nombeko şi îi ură bun venit în Suedia. Apoi o întrebă dacă nu cumva îi era frig şi se oferi să se ducă în depozit să mai ceară o pătură.

Dacă îi era frig? Să mai aducă o pătură? Lui Nombeko nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era oare posibil să fi întâlnit deja acel om normal de care nu avusese încă parte, la doar câteva secunde după ce îndrăznise să formuleze această dorinţă? Nu se putu abţine să nu-şi exprime surprinderea şi admiraţia:

— E incredibil că există totuşi oameni ca

dumneavoastră!

Holger o privi cu mâhnire.

— Problema e că, de fapt, nu-i aşa, zise el.

Ce n-o fi aşa? se miră Nombeko. Apoi îl întrebă direct:

— Ce nu-i aşa?

— C-aş exista, răspunse Holger. Eu nu exist.

Nombeko îl scrută de câteva ori din cap până în picioare. Ce ghinion! Acum când dăduse în sfârşit peste cineva care îi merita respectul, se dovedea că persoana în cauză nici măcar nu exista.

Nombeko nu comentă afirmaţia lui Holger, ci se mulţumi să-l întrebe dacă ştia cumva unde se afla ambasada Israelului.

Cel ce nu exista nu prea înţelegea exact ce legătură putea fi între o refugiată sud-africană şi ambasada Israelului, dar îşi zise că oricum nu era treaba lui.

— Se află în centru, dacă nu mă înşel. Eu am oricum drum în direcţia respectivă, dacă vreţi, vă pot duce până acolo, dacă nu cumva găsiţi că propunerea mea e prea îndrăzneaţă?

Devenise din nou normal. Aproape că-şi cerea scuze că există, ceea ce era în totală contradicţie cu afirmaţia sa de mai devreme, aceea cum că nu ar exista.

Nombeko decise să acţioneze cu prudenţă. Îl analiză îndelung pe Holger 2. Părea cumsecade. Era amabil şi se exprima cu chibzuinţă, inteligenţă şi amiciţie.

— Chiar vă rog, răspunse ea în cele din urmă. Aşteptaţi-mă însă câteva momente, trebuie să mă duc până în cameră să-mi iau foarfeca.

O porniră deci spre sud, către centrul Stockholmului. Bărbatul de lângă Nombeko se dovedi a fi priceput la vorbă. Cum îl chema oare? Parcă Holger. Îi povesti lui Nombeko despre Suedia, despre lucruri inventate de suedezi, despre premiul Nobel şi Björn Borg…

Nombeko punea multe întrebări. Björn Borg chiar câştigase Wimbledonul de cinci ori consecutiv? Fantastic! Dar Wimbledonul ce era, de fapt?

Camionul roşu ajunse la ambasadă, iar Nombeko coborî din cabină, se îndreptă spre paznic, se prezentă şi îl întrebă dacă nu cumva primiseră un pachet din Africa de Sud pe numele ei.

Tocmai sosise şi era excelent că domnişoara se prezentase deja, căci ambasada nu putea avea grijă de astfel de pachete prea multă vreme. Paznicul i se adresă apoi şoferului lui Nombeko, rugându-l să dea cu spatele spre zona special amenajată pentru livrări de la colţul străzii.

Pe domnişoară o rugă să rămână la ghişeu ca să semneze de primire. Unde naiba pusese hârtiile?

Nombeko încercă să protesteze. Nu era nevoie să pună pachetul în camion. Îl putea lua ea singură sub braţ. Avea să se descurce ea cumva să ajungă înapoi la centrul de primire a refugiaţilor. Paznicul îi zâmbi însă şi-i făcu semn lui Holger să se execute, după care îşi cufundă din nou privirea în hârtii.

— Ia să vedem… Vedeţi dumneavoastră, domnişoară, eu nu prea am ordine în hârtii… Nu-i asta. Poate asta?

Dură o bucată bună de timp. Când terminară formalităţile, pachetul era deja încărcat în remorcă, iar Holger era gata de plecare. Nombeko îşi luă rămas-bun de la paznic şi urcă în cabină.

— Aţi putea să mă duceţi doar până la cea mai apropiată staţie de autobuz, zise ea.

— Nu prea înţeleg, replică Holger.

— Ce nu înţelegeţi?

— Păi credeam că erau doar zece kilograme de carne de antilopă în pachet.

— Da, şi? răspunse Nombeko şi strânse în mână foarfeca din buzunar.

— Eu cred că e mai degrabă vreo tonă.

— O tonă?

— Noroc că sunt cu camionul.

Nombeko rămase tăcută câteva secunde, procesând informaţia, apoi declară:

— Asta nu-i deloc bine.

— Ce nu e bine? se miră Holger.

— Nimic, dacă stau să mă gândesc bine, răspunse Nombeko.

* * *

Agentul Mossad A era în toane bune. Tocmai se trezise în camera sa de hotel din Johannesburg. Colegul său de la Pelindaba era deja în drum spre Buenos Aires pentru o nouă misiune. După ce lua micul dejun la hotel, agentul A avea să plece direct spre aeroportul Jan Smuts International, de unde avea să zboare spre casă, să petreacă vreo câteva săptămâni de concediu bine-meritat înainte s-o pornească spre Suedia în căutarea femeii de serviciu căreia trebuia să-i aplice tratamentul cuvenit, lucru pe care, de altfel, avea să-l execute cu mare plăcere.

Se auzi ţârâitul telefonului. Agentul A îşi manifestă surprinderea, dar se hotărî să răspundă. Nu era nimeni altul decât ministrul de externe Shimon Peres, care era cunoscut pentru faptul că trecea direct la subiect.

— La ce dracu' mi-ai trimis zece kile de carne de cal? îl luă la întrebări ministrul de externe pe agent.

Agentul Mossad A era un tip inteligent. Înţelese imediat ce se întâmplase.

— Mii de scuze, domnule ministru. E vorba despre o mare încurcătură. Mă voi ocupa de asta de urgenţă!

— Cum naiba e posibil să încurci ce trebuia să-mi trimiţi cu zece kile de carne de cal? se răsti Shimon Peres, care se ferea să folosească expresia „bombă nucleară" la telefon.

— De fapt, este carne de antilopă, preciză agentul A şi regretă numaidecât cele spuse.

Agentul Mossad A reuşi să scape temporar de mânia ministrului său de externe şi telefonă la ambasada Israelului la Stockholm. I se făcu legătura cu paznicul căruia îi ordonă:

— Să nu cumva să laşi livrarea aia de opt sute de kilograme din Africa de Sud să părăsească ambasada. *Nici*

măcar să nu te atingi de ea înainte să vin eu!

— Îmi pare rău, replică paznicul. O femeie de culoare tare cumsecade tocmai a trecut pe aici cu un camion şi a luat-o. Din păcate, nu vă pot spune cum o cheamă, căci nu găsesc chitanţa acum.

Agentul Mossad A nu înjura niciodată. Era foarte religios şi primise o educaţie foarte strictă cu privire la exprimare. Acum însă puse receptorul în furcă, se aşeză pe marginea patului şi se dezlănţui:

— Fi-ţi-ar dracu' al dracu'!

În sinea lui îşi imagina cum avea s-o omoare pe Nombeko Mayeki. Cu cât era mai lentă metoda, cu atât îi dădea mai multă satisfacţie.

— O bombă atomică? se miră Holger.

— O bombă atomică, răspunse Nombeko.

— O armă nucleară?

— Da, în plus e şi armă nucleară.

Având în vedere întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Nombeko era de părere că Holger merita să audă întreaga poveste. Îi povesti aşadar despre Pelindaba, despre proiectul nuclear secret, despre cele şase bombe care deveniseră şapte, de inginerul Westhuizen, de norocul lui, de dependenţa sa de Klipărift şi de plecarea lui nefericită dintre cei vii, de cei doi agenţi Mossad, de lada cu carne de antilopă care trebuia trimisă la Stockholm şi de pachetul cu mult mai mare, cel pe care îl cărau după ei acum Holger şi Nombeko, care trebuia să ajungă la

Ierusalim. Deşi Nombeko nu intrase în detalii, după o bucată de vreme Holger îşi putu face o imagine aproximativă a situaţiei.

Holger înţelegea totul, cu excepţia faptului că se încurcaseră pachetele. Nombeko şi agenţii nu fuseseră confruntaţi decât cu două pachete, unul mic şi unul gigantic, cât de greu putea să fie?

Nombeko nu era sigură, dar avea oarecare bănuieli, îi explică deci lui Holger că serviciile de curierat ale centrului erau asigurate de trei surori chinezoaice, care erau foarte cumsecade, dar, din păcate, foarte ameţite.

Era, prin urmare, posibil ca etichetarea simultană a doua pachete să se fi dovedit prea dificilă pentru ele. Iată deci cum se produsese încurcătura.

— Încurcătură e puţin spus! exclamă Holger simţind cum i se scurge un fir de sudoare rece pe şira spinării.

Nombeko continua să tacă. Holger adăugă:

— Deci reprezentanţii serviciilor secrete israeliene, printre cele mai bune din lume poate, au încredinţat unor fete ameţite etichetarea?

— S-ar putea spune şi aşa, declară Nombeko, dacă ar fi să despicăm firul în patru, ceea ce poate că ar trebui să facem, având în vedere gravitatea situaţiei.

— Cine naiba încredinţează corespondenţa externă unor persoane care nu sunt de încredere?

— Şi pe cea internă, adăugă Nombeko. Evident, inginerul! Era unul dintre cei mai stupizi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Ştia să citească, dar cam asta-i tot. Îmi aducea mereu aminte de un asistent idiot de la serviciul de salubritate al municipalităţii din Johannesburg cu care avusesem de-a face destul de des în adolescenţă.

Holger nu zise nimic, dar creierul îi lucra cu înfrigurare. Doar cine a avut o bombă atomică în portbagaj poate înţelege sentimentul care-l încerca.

— N-ar fi mai bine să ne întoarcem şi să dăm bomba înapoi israelienilor? zise Nombeko.

Auzind acestea, Holger se trezi din paralizia cerebrală în care picase.

— Pentru nimic în lume! exclamă el.

Îi mărturisi apoi că şi povestea vieţii lui era un pic altfel şi că, după cum lăsase să se înţeleagă deja, din punct de vedere legal nici măcar nu exista. Cu toate acestea, îşi iubea ţara şi nici nu se punea problema să înmâneze de bunăvoie o bombă atomică serviciului de informaţii israelian sau oricărui alt serviciu de informaţii – *pe teritoriul suedez*.

— Pentru nimic în lume! repetă el. Iar dumneavoastră nu puteţi rămâne în centrul de primire a refugiaţilor. Sunt convins că israelienii încearcă să vă găsească, şi bomba, şi

pe dumneavoastră.

Nombeko reflectă la cele spuse de Holger. Ceea ce o frapa erau afirmaţiile repetate legate de faptul că el n-ar exista.

— E o poveste lungă, mormăi Holger.

Nombeko continua să reflecteze. Singura concluzie la care ajunsese cu privire la viitorul său ca femeie liberă era dorinţa de a întâlni nişte oameni normali, căci constituiau o categorie de oameni de care nu avusese încă parte. Iar viaţa îi adusese în cale un bărbat suedez aparent obişnuit. Cumsecade. Plin de compasiune. Educat. Dar care afirma că nu există.

Nu apucă să-şi sfârşească gândul, căci Holger zise:

— Eu locuiesc într-un bloc dărăpănat din Gnesta.

— Încântător, zise Nombeko.

— N-aţi vrea să vă mutaţi şi dumneavoastră în aceeaşi clădire?

Nombeko pricepuse deja că nu era nevoie de foarfecă în compania lui Holger. Un bloc dărăpănat la… Gnesta, parcă aşa se chema?

De ce nu, îşi zise ea. Locuise într-o colibă jumătate din viaţă, iar cealaltă jumătate şi-o petrecuse în spatele gratiilor. Văzută din această perspectivă, mutarea ei într-un bloc dărăpănat era un semn de progres.

Dar domnul Holger era oare sigur că îşi dorea să aibă pe cap o refugiată şi o armă nucleară? Şi să fie urmărit de serviciile secrete ale altui stat?

Holger nu era sigur de nimic. Îşi dădu seama însă că această femeie îi era simpatică şi că nu se vedea lăsând-o pradă organizaţiei israeliene Mossad.

— Nu, răspunse el. Nu sunt sigur. Dar invitaţia rămâne deschisă.

Nombeko, la rândul ei, îl aprecia pe Holger, cel puţin în măsura în care exista îndeajuns încât să fie apreciat.

— Deci, nu eşti supărat pe mine din cauza bombei?

— Ei, zise Holger, aşa ceva i se putea întâmpla oricui.

După ce părăsiseră ambasada israeliană, traversaseră cartierul Östermalm, apoi Norrmalm şi

Kungsholmen, ca apoi să iasă pe autostrada E4 şi să-şi continue drumul spre sud.

Pe fereastră cei doi vedeau perindându-se prin faţa ochilor cel mai înalt bloc din Suedia, zgârie-norul cotidianului *Dagens Nyheter*, cu o înălţime de optzeci şi patru de metri. Holger nu se putu abţine să nu se gândească la ce s-ar întâmpla cu el dacă bomba ar exploda. În cele din urmă fu nevoit să întrebe:

— Dacă ar fi ca lucrurile să meargă rău, cam care ar fi consecinţele? zise el.

— Ce vrei să spui? întrebă Nombeko.

— Păi, dacă intru într-un stâlp cu maşina şi bomba explodează… atunci ce se întâmplă, mai exact? Presupun că noi doi n-am avea nicio şansă, dar blocul ăla, spre exemplu, s-ar prăbuşi?

Nombeko răspunse că presupunerea lui Holger că ei doi nu ar supravieţui era corectă. Nici blocul n-ar rămâne în picioare. Bomba ar mătura aproape tot i-ar sta în cale pe o rază de… aproximativ… cincizeci şi opt de kilometri.

— Aproape tot pe o rază de cincizeci şi opt de kilometri? bolborosi Holger 2.

— Da. Sau, mai bine zis, chiar totul.

— Pe o rază de cincizeci şi opt de kilometri? întregul Stockholm cu împrejurimile lui cu tot?

— Nu ştiu exact cât de mare e întregul Stockholm cu împrejurimile lui, dar pare într-adevăr să fie vorba despre o zonă mare. Mai sunt însă şi alte aspecte care trebuie avute în vedere…

— Aspecte?

— În afară de mingea de foc. O să se adauge unda de şoc, radioactivitatea imediată, direcţia vântului. Apoi, să ne închipuim că intri într-un stâlp aici şi acum şi că bomba explodează…

— Sau, mai bine, hai să ne închipuim că *nu* se întâmplă asta, răspunse Holger strângând volanul cu putere în ambele mâini.

— Ei, era doar un exemplu. Ceea ce s-ar întâmpla, bănuiesc, e că toate spitalele din regiune ar lua imediat

foc.

Prin urmare, cine s-ar ocupa atunci de sutele de mii de răniţi grav din zonele periferice?

— Păi da, cine s-ar ocupa de ei? întrebă Holger.

— Oricum nu eu sau tu, răspunse Nombeko.

Holger simţi nevoia să iasă cât mai repede cu putinţă din acea rază de cincizeci şi opt de kilometri, ieşi pe autostradă şi mări viteza. Nombeko îi aminti însă că oricât de repede şi de departe s-ar fi dus, atâta timp cât transporta ceea ce transporta în maşină, avea să se afle mereu la cincizeci şi opt de kilometri distanţă de zona de siguranţă.

Aceste cuvinte îl făcură să încetinească din nou şi, după ce mai reflectă câteva momente, o întrebă pe Nombeko dacă nu putea să dezarmeze bomba ea însăşi, având în vedere că fusese de faţă când fusese construită. Nombeko răspunse că existau două tipuri de bombe atomice: cele operative şi cele neoperative. Bomba pe care o transportau era, din păcate, operativă, ceea ce însemna că ar fi durat patru-cinci ore să fie dezarmată, iar cum lucrurile se petrecuseră în grabă în Africa de Sud, nu mai rămăsese vreme pentru aşa ceva. Iar acum, schema unică de dezarmare a bombei se afla, din păcate, în posesia israelienilor. În plus, după cum Holger cu siguranţă înţelegea, nu era momentul cel mai potrivit să sune la Ierusalim şi să-i roage să le-o trimită prin fax.

Holger încuviinţă din cap cu îngrijorare. Nombeko îl consolă spunându-i că bomba nu era deloc fragilă şi că şansele erau destul de mari ca ei şi întregul Stockholm cu împrejurimile lui să supravieţuiască în caz că maşina ar ieşi de pe carosabil.

— Chiar crezi asta? întrebă Holger.

— Cel mai bine e să nu încercăm, de bună seamă, zise Nombeko. Apropo, încotro ziceai că ne îndreptăm? Spre Gnesta?

— Da. Iar acolo, misiunea noastră principală o să fie să-l facem pe fratele meu să înţeleagă că nu poate folosi ce avem în remorcă pentru a schimba regimul politic al ţării.

Holger chiar locuia într-o dărăpănătură, ceea ce lui Nombeko i se părea de-a dreptul şarmant. Era un bloc cu patru etaje în formă de L, ataşat de un depozit care, la rândul lui, era în formă de L, ceea ce făcea ca totul să formeze o micuţă curte interioară cu o poartă îngustă care dădea în stradă.

Pentru Nombeko, faptul că autorităţile voiau să demoleze clădirea era un act de risipă. E drept că erau câteva găuri în scara de lemn ce ducea la etajul unde i se spusese că avea să locuiască ea. Fusese, de asemenea, avertizată că unele dintre ferestrele apartamentului pe care avea să-l ocupe erau acoperite cu scânduri în loc de geamuri şi că se făcea curent înăuntru de la crăpăturile din faţadă. Per total, reprezenta însă o îmbunătăţire netă faţă de coliba sa din Soweto. Simplul fapt că avea duşumea pe jos şi nu pământ bătătorit era fantastic.

Holger şi Nombeko reuşiră cu chiu, cu vai să dea jos bomba din remorcă şi s-o ascundă într-un colţ al depozitului unde se aflau o mulţime de perne. Cei doi nu discutaseră niciodată despre asta, dar nu era nevoie să fii supradotat, aşa cum probabil Nombeko oricum era, ca să-ţi dai seama că Holger vindea şi distribuia chiar perne.

Bomba se afla acum pe un suport de lemn într-o margine a magaziei şi nu mai reprezenta o ameninţare imediată. Cu condiţia ca niciuna dintre miile de perne potenţial inflamabile să nu ia foc, şansele erau destul de ridicate ca regiunea în care se găseau Nykoping, Sodertälje, Flen, Eskilstuna, Strângnäs şi Stockholm să rămână intactă. Ca să nu mai vorbim de Gnesta.

Imediat ce bomba fusese pusă în depozit la adăpost, Nombeko îi adresă câteva întrebări lui Holger. Mai întâi vru să ştie de ce pretindea că nu există. Apoi ceru detalii despre fratele lui Holger. Ce-l făcea pe Holger să creadă că fratele lui ar vrea să pună mâna pe bombă şi s-o utilizeze cu scopul de a schimba regimul politic al ţării? Cine era, de fapt, fratele său? Şi unde se afla? Şi cum îl chema?

— Îl cheamă Holger, explică Holger. Şi cred că se află prin preajmă. Am avut mare noroc că nu a apărut cât timp

ne-am ocupat de ladă.

— Holger? se miră Nombeko. Holger şi Holger?

— Da. El e eu, ca să zic aşa.

Holger simţea că venise momentul să spună lucrurilor pe nume dacă nu voia ca Nombeko să-l lase baltă cu bomba de care ea oricum se săturase deja.

Nombeko îşi făcu un culcuş din perne pe lada din colţul magaziei şi se aşează într-o parte. Apoi îi ordonă lui Holger, care rămăsese nemişcat în picioare:

— Povesteşte-mi!

Nu ştia ce avea să afle, dar după patruzeci de minute, când Holger îşi terminase povestea, se simţea uşurată.

— Nu exişti pentru că nu ai acte de identitate? Asta-i o nimica toată! Dacă ai şti câţi sud-africani sunt în aceeaşi situaţie! Eu exist pentru simplul motiv că imbecilul de inginer pentru care munceam ca o sclavă mi-a făcut acte de identitate ca să-şi simplifice propria viaţă.

Holger îi era recunoscător lui Nombeko pentru consolare. Se îndreptă şi el spre ladă şi se instală printre perne la celălalt capăt. Se simţea dintr-odată copleşit de evenimentele zilei. Mai întâi, îl trecuseră toate sudorile când aflase de bomba ce se găsea acum sub ei, iar apoi îşi etalase pentru prima dată povestea sa de viaţă în faţa unei străine. Era pentru prima oară când îşi deschidea inima faţă de altcineva.

— Ai de gând să pleci sau vrei să rămâi? întrebă Holger 2.

— Rămân, zise Nombeko. Dacă îmi dai voie…

— Îţi dau, zise Holger 2. Acum însă, aş avea nevoie să mă liniştesc.

— Şi eu, zise Nombeko.

Nombeko se instală vizavi de noul ei prieten, ca să poată respira.

Chiar în acel moment se auzi un trosnet, iar una dintre scândurile de pe latul lăzii în care se afla bomba se desprinse.

— Ce-a fost asta? strigă Holger 2 în aceeaşi clipă în care se desprinse o a doua scândură şi dinăuntru apăru

braţul unei femei.

— Am oarecare bănuieli, răspunse Nombeko. Bănuielile îi fură imediat confirmate, căci din ladă ieşiră cele trei chinezoaice cu ochii mijiţi.

— Bună! zise mezina când dădu cu ochii de Nombeko.

— N-ai cumva ceva de mâncare? interveni sora mijlocie.

— Şi ceva de băut? adăugă sora cea mare.

Capitolul 10

Despre un prim-ministru incoruptibil şi despre un chef nebun de a-l răpi pe rege

Nu se mai termina odată această zi absurdă? Holger 2 îşi aranjă pernele la spate şi apoi se rezemă, urmărindu-le cu privirea pe cele trei chinezoaice care tocmai se iviseră dinăuntru.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Nombeko îşi făcuse griji pentru cele trei fete şi se gândise cu teamă la ce li s-ar fi putut întâmpla când măsurile de securitate aveau să fie intensificate la Pelindaba. Îi fusese teamă ca nu cumva să le aştepte soarta de care tocmai scăpase ea.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se întâmple, zise ea, căci aşa e mersul vieţii. Dar ştiu că tocmai am aflat răspunsul la încurcătura cu cele două pachete. O evadare de toată lauda, fetelor!

După ce petrecuseră patru zile şi patru nopţi în ladă, laolaltă cu bomba, având la dispoziţie numai două kilograme de orez rece şi cinci litri de apă, chinezoaicele erau lihnite de foame. Holger le ghidă spre apartamentul său, unde gustară pentru prima dată în viaţă sângerete cu gem de fructe de pădure.

— Îmi aduce aminte de argila din care făceam gâşte odinioară, zise sora mijlocie printre îmbucături. Aş mai vrea încă o porţie totuşi.

După ce îşi potoliră foamea, fetele fură trimise la

culcare în patul cel lat al lui Holger. Fură în prealabil informate că li se acordase singurul apartament cât de cât funcţional care mai rămăsese în bloc, şi anume cel de la ultimul etaj, care însă nu avea să devină locuibil decât după ce avea să fie astupată gaura din peretele de la sufragerie.

— Îmi cer scuze că trebuie să dormiţi înghesuite în noaptea asta, se adresă Holger 2 fetelor care adormiseră deja.

Prin însăşi natura lui, un bloc dărăpănat trebuie demolat şi nu e locuit decât în cazuri extreme.

De aceea se poate spune că blocul dărăpănat din Gnesta era un caz realmente surprinzător, căci reunea sub acelaşi acoperiş un ceramist american, doi fraţi ce semănau leit – deşi erau diametral opuşi –, o femeie tânără şi furioasă, o refugiată sud-africană dată dispărută şi trei chinezoaice ameţite.

Cu toţii se aflau în Suedia, o ţară ce nu deţinea arme nucleare. Cu toate acestea, în imediata lor vecinătate se găsea o bombă atomică de trei megatone.

Până atunci, lista naţiunilor ce deţineau arme nucleare se limitase la SUA, Uniunea Sovietică, Marea Britanie, Franţa, China şi India. Experţii estimau numărul total de focoase nucleare la aproximativ şaizeci şi cinci de mii. Aceiaşi experţi întâmpinau dificultăţi în a se pune de acord de câte ori aceste dispozitive nucleare ar fi reuşit în teorie să distrugă Pământul, căci nu toate încărcăturile aveau aceeaşi putere. Pesimiştii erau de părere că de paisprezece până la şaisprezece ori, iar optimiştii doar de două ori.

La lista de mai sus ar mai trebui adăugate Africa de Sud şi Israelul, deşi niciuna dintre cele două ţări nu voia să recunoască oficial. Era posibil ca şi Pakistanul să fie pe listă, căci promisese să-şi construiască propriile arme nucleare încă de pe vremea când se întâmplase ca India să arunce în aer una dintre bombele sale.

Pe listă se înscria acum şi Suedia, deşi involuntar şi în necunoştinţă de cauză.

* * *

Holger şi Nombeko le lăsară pe chinezoaice să doarmă şi se duseră în depozit unde puteau să discute în linişte. Bomba se afla în lada sa şi, acoperită cu perne cum era, semăna mai degrabă cu un divan confortabil, deşi situaţia în sine nu era deloc una foarte confortabilă.

Se aşezară amândoi din nou pe ladă, fiecare în colţul lui.

— Bomba… începu Holger 2.

— N-o putem ţine aici până când nu va mai reprezenta un pericol public, completă Nombeko.

Holger 2 simţi o licărire de speranţă. Cam cât timp ar dura?

— Douăzeci şi şase de mii două sute de ani, răspunse Nombeko. Plus minus trei luni.

Holger 2 şi Nombeko căzură de acord că nu puteau aştepta douăzeci şi şase de mii două sute de ani, nici măcar în cazul în care ar fi avut noroc cu marja de eroare. Holger 2 îi explică apoi lui Nombeko urmările explozive pe care bomba le-ar avea pe plan politic. Suedia era o ţară neutră şi se vedea ca pe un exemplu demn de urmat. Era o ţară care ar fi mers până în pânzele albe în convingerea sa că nu deţinea arme nucleare şi care se mândrea cu faptul că nu mai fusese implicată în niciun război din 1809.

După părerea lui Holger 2, în primul rând, trebuiau să predea bomba conducătorilor ţării, iar în al doilea rând, trebuiau să acţioneze într-un mod foarte abil, astfel încât să nu dea naştere unor zvonuri. În plus şi în al treilea rând, operaţiunea trebuia executată cu o rapiditate care să nu-i permită fratelui său şi prietenei acestuia să le pună beţe în roate.

— Atunci să trecem la treabă, declară Nombeko. Cine e şeful statului?

— Regele, replică Holger. Dar nu e el cel care decide.

Un şef fără putere de decizie. Cam ca la Pelindaba.

Inginerul făcuse aproape tot ce-i spusese Nombeko

să facă, fără să priceapă o iotă din tot ce făcea.

— Păi atunci, cine decide?

— Aăă, prim-ministrul, cred.

Holger 2 îi povesti lui Nombeko că prim-ministrul se numea Ingvar Carisson şi că fusese propulsat în acest post peste noapte, după ce predecesorul său, Olof Palme, fusese ucis în buricul Stockholmului.

— Sună-l pe Carisson, propuse Nombeko.

Holger 2 se execută. De fapt, formă numărul Cancelariei prim-ministrului, îşi exprimă dorinţa de a i se adresa prim-ministrului şi i se făcu legătura cu asistenta acestuia.

— Bună ziua, mă numesc Holger, zise Holger. Aş dori să vorbesc cu Ingvar Carisson, este o chestiune urgentă.

— Mda, despre ce e vorba, mai exact?

— Nu vă pot spune, din păcate, este secret.

Pe vremea când încă mai era în viaţă, numărul de telefon al lui Olof Palme putea fi găsit în cartea de telefon. Orice cetăţean care voia să i se adreseze prim-ministrului nu avea decât să-l sune pe numărul de acasă. Iar acesta chiar şi răspundea, dacă nu se întâmpla să stea la masă sau să-i pregătească pe copii de culcare.

Astfel de reacţii ţineau însă de epoca de aur, o eră care apusese subit la 28 februarie 1986, când Palme, care nu era însoţit de gardă de corp, fusese împuşcat în spate la ieşirea dintr-un cinematograf.

Succesorul era deci protejat de cetăţeanul de rând. Asistenta acestuia îi răspunse că spera că domnul Holger înţelege că era imposibil să dea legătura cu şeful statului unor oameni total necunoscuţi.

— Dar este vorba despre lucruri importante.

— Asta poate pretinde oricine.

— Foarte importante.

— Nu se poate, îmi pare rău. Dacă doriţi, puteţi scrie o scrisoare…

— Este vorba despre o bombă atomică, preciză Holger.

— Mă scuzaţi, e cumva vorba despre vreo

ameninţare?

— Nu, Doamne-fereşte! Dimpotrivă. Sau, mai bine zis, *bomba* reprezintă fireşte o ameninţare şi acesta este şi motivul pentru care vreau să scap de ea.

— Vreţi să scăpaţi de bomba dumneavoastră nucleară? Şi îl sunaţi pe prim-ministru ca să i-o faceţi cadou?

— Da, dar…

— Vă pot spune că se întâmplă destul de des ca diferite persoane să încerce să ofere cadouri prim-ministrului. Chiar săptămâna trecută am avut de-a face cu un domn foarte insistent de la un departament de vânzări care voia să-i trimită o maşină de spălat. Adevărul este însă că prim-ministrul nu acceptă niciun cadou, lucru valabil şi pentru… bombe atomice? Sunteţi sigur că nu este vorba despre o ameninţare?

Holger o asigură încă o dată că nu avea intenţii nefaste. Înţelese însă că nu putea s-o scoată la capăt, deci îi mulţumi din politeţe şi încheie convorbirea.

Urmă apoi sfatul lui Nombeko şi îl sună şi pe rege. I se făcu legătura cu secretarul Curţii Regale, care îi dădu cam acelaşi răspuns ca şi asistenta prim-ministrului, însă pe un ton mult mai arogant.

Într-o lume perfectă, prim-ministrul (sau cel puţin regele) ar fi răspuns la telefon, şi-ar fi însuşit informaţia şi s-ar fi îndreptat de urgenţă spre Gnesta, de unde ar fi preluat bomba cu ambalaj cu tot. Şi totul s-ar fi petrecut înainte ca fratele lui Holger 2, un pericol potenţial pentru echilibrul societăţii, să fi remarcat lada, să înceapă să pună întrebări şi – Doamne-fereşte! – să mai vină şi cu cine ştie ce idei.

Dar, după cum spuneam, lucrurile s-ar fi petrecut aşa într-o lume perfectă.

În lumea reală însă, Holger 1 şi tânăra furioasă trecură pragul uşii depozitului. Voiau să ştie cum se făcea că sângeretele pe care aveau de gând să-l fure din frigiderul lui Holger 2 dispăruse şi de ce apartamentul era plin de chinezi ce dormeau duşi. Odată intraţi în depozit, în

mintea lor se mai formulară câteva întrebări: cine era negresa de pe Iada din colţ şi de unde apăruse, de fapt, lada respectivă.

Nombeko înţelese din limbajul corporal al celor doi că ea şi lada se aflau în centrul atenţiei şi declară că i-ar face plăcere să participe la discuţie, dacă nu-i deranja să vorbească în engleză.

— Eşti americancă? întrebă tânăra furioasă, adăugând că îi detesta pe americani.

Nombeko îi spuse că era din Africa de Sud. Apoi adăugă că trebuia să fie foarte obositor să-i urască pe toţi americanii, având în vedere faptul că erau aşa de mulţi la număr.

— Ce-i în lada aia? întrebă Holger 1.

Holger 2 lăsă întrebarea în aer. Explică, în schimb, că acele trei chinezoaice din apartament şi femeia de lângă el erau toate refugiate politic şi că aveau să locuiască în blocul dărăpănat pentru o vreme. Profită apoi de ocazie şi îşi ceru scuze că sângeretele apucase să fie mâncat înainte ca Holger 1 să-l poată fura.

Holger 1 îşi exprimă încă o dată nemulţumirea vizavi de dispariţia mâncării. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lăzii şi întrebă ce se află înăuntru.

— Lucrurile mele, zise Nombeko.

— Lucrurile tale? repetă tânăra furioasă pe un ton ce dădea de înţeles că aştepta mai multe lămuriri.

Nombeko observă cum curiozitatea se răspândeşte din ce în ce mai larg în ochii lui Holger 1 şi ai prietenei sale. Trebuia deci să pună piciorul în prag:

— Lucrurile mele, repetă ea, sosite tocmai din Africa. La fel ca şi mine. Iar eu nu sunt o persoană rea, dar sunt cam imprevizibilă. Odată am înfipt o foarfecă în coapsa unui tip care nu-şi vedea de treabă. Şi pe urmă… am mai înfipt-o o dată. În acelaşi tip, de altfel. Foarfeca era însă alta şi a doua oară i-am înfipt-o în cealaltă coapsă.

Descifrarea subînţelesurilor se dovedi prea complicată pentru Holger 1 şi prietena lui. Femeia de pe ladă vorbise amical, dar lăsase în acelaşi timp să se

înţeleagă că putea oricând trece la atac cu o foarfecă, dacă nu-i lăsau lada în pace.

Prin urmare, Holger 1 o luă pe tânăra furioasă de braţ, mormăi un rămas-bun în numele ambilor şi apoi dispărură.

— Cred că mai am nişte parizer în bacul de legume din frigider, strigă Holger 2 după ei. În caz că nu aveţi de gând să vă cumpăraţi singuri de mâncare.

Holger 2, Nombeko şi bomba rămaseră singuri în depozit. Holger 2 îi zise lui Nombeko că, după cum probabil pricepuse deja, tocmai făcuse cunoştinţă cu fratele său, republicanul, şi cu prietena furioasă a acestuia.

Nombeko încuviinţă din cap. Ideea că Holger, fata şi bomba atomică se aflau pe acelaşi continent nu-i dădea pace. Ca să nu mai menţionăm că era vorba, de fapt, despre aceeaşi ţară. Şi că mai locuiau şi în acelaşi bloc. Problema trebuia rezolvată cât mai curând cu putinţă. Dar mai întâi trebuiau să se odihnească. Fusese o zi lungă şi plină de evenimente.

Holger 2 era de acord. Lungă şi plină de evenimente.

Holger 2 îi înmână o pătură şi o pernă lui Nombeko, apoi o conduse, cu o saltea sub braţ, până în apartamentul ei. Deschise uşa, lăsă jos salteaua şi zise că, deşi nu-i oferea un palat, spera că se va simţi bine acolo.

Nombeko îi mulţumi, îi ură noapte bună şi rămase de una singură în tocul uşii filosofând.

În pragul noii sale vieţi, reflectă ea. O viaţă plină de obstacole, având în vedere bomba cu care se pricopsise şi faptul că era cu siguranţă urmărită de câţiva agenţi Mossad sârguincioşi.

Orişicât. Avea propriul său apartament acum, în locul colibei din Soweto. Nu avea să mai fie niciodată nevoită să administreze excremente şi nu mai era încuiată în spatele unor garduri duble împreună cu un inginer care susţinea aproape de unul singur întreaga industrie producătoare de coniac.

Biblioteca Naţională de la Pretoria era un vis pierdut.

Acum trebuia să se mulţumească doar cu echivalentul acesteia din Gnesta. Din spusele lui Holger 2 însă, şi aceasta dispunea de o colecţie relativ bogată.

Iar în rest?

Ar fi avut chef să ia nemernicia de bombă şi s-o ducă înapoi la ambasada israeliană. Ar fi putut s-o lase în stradă, să-i atragă atenţia paznicului de la poartă şi apoi s-o ia la fugă. Astfel ar fi putut să se reintegreze în procesul de imigrare în Suedia, să obţină permis de rezidenţă, să facă studii universitare şi, cu timpul, să devină cetăţean suedez.

Iar apoi? Păi, ambasadoare la Pretoria, de ce nu? Primul lucru pe care l-ar face atunci ar fi să-l invite pe preşedintele Botha la cină fără să-i ofere nimic de mâncare.

Nombeko zâmbi cu gândul la aceste fantezii.

În realitate însă, Holger refuza să cedeze bomba oricui altcuiva în afară de prim-ministrul Suediei. Sau eventual de rege. Însă niciunul dintre ei nu era de găsit.

Holger era cea mai normală persoană pe care o întâlnise până atunci. Era un tip cu adevărat simpatic. Iar Nombeko simţea că voia să-i respecte decizia.

Cu excepţia lui însă, părea că e destinul ei să fie înconjurată numai de nebuni de legat. Merita oare să se opună? De fapt, cum trebuie să te comporţi cu un nebun?

Cu ceramistul american despre care îi vorbise Holger, spre exemplu? Trebuia oare să-l lase să-şi facă de cap în nebunia lui? Sau era poate mai bine să-l viziteze şi să-l facă să priceapă că dacă vorbea engleză nu însemna în mod automat că era trimisă de CIA?

Şi cu chinezoaicele, care erau femei în toată firea deja de o bună bucată de vreme, deşi nu se purtau mereu întocmai? în curând aveau să-şi revină după călătorie, graţie sângeretelui şi porţiei de somn, şi aveau să înceapă să cerceteze împrejurimile. Trebuia oare să-şi asume răspunderea pentru viitorul lor?

Din fericire, situaţia era mult mai simplă în ceea ce-l privea pe fratele lui Holger. Nombeko ştia că acesta trebuia ţinut la distanţă de bombă. Şi el, şi prietena lui. Iar

răspunderea pentru acest lucru nu putea fi delegată.

Femeia de serviciu de la Pelindaba înţelese că avea ceva curăţenie de făcut şi lucruri de aranjat chiar şi în Suedia, înainte ca noua sa viaţă să poată începe cu adevărat. Cel mai important lucru era, bineînţeles, să înveţe suedeză, căci Nombeko nu suporta gândul să se afle la doi kilometri de o bibliotecă fără să poată profita de ea. La fel de important era să aibă grijă de bombă. În acelaşi timp, simţea că nu avea să-şi găsească liniştea înainte să se fi ocupat de ceramistul ţicnit şi de cele trei surori ameţite. Dincolo de toate acestea, spera să-i rămână timp pe care să-l petreacă în compania singurei persoane pe care o aprecia cu adevărat, Holger 2.

Înainte de orice altceva însă, trebuia să doarmă. Nombeko intră în apartament şi închise uşa după ea.

* * *

A doua zi, când evalua situaţia, se dovedi că Holger 1 plecase devreme la Göteborg să livreze perne şi că o luase cu el şi pe tânăra furioasă. Cele trei chinezoaice se treziseră, mâncaseră tot parizerul şi se culcaseră la loc. Holger 2 răsfoia nişte hârtii administrative pe noul divan din depozit (şi păzea în acelaşi timp bomba), iar cum cea mai mare parte a hârţogăriei era în suedeză, Nombeko nu putea să-i dea o mână de ajutor.

— Poate că ar trebui să fac cunoştinţă cu ceramistul între timp? propuse ea.

— Îţi urez multă baftă, replică Holger 2.

— Cine e? zise ceramistul din spatele uşii.

— Mă numesc Nombeko, zise Nombeko. Nu sunt de la CIA, dar sunt urmărită de Mossad, deci vă rog să-mi deschideţi.

Cum nevroza ceramistului era legată de serviciul de informaţii american şi nu de cel israelian, acesta se conformă.

Faptul că vizitatoarea era femeie şi, în plus, şi de culoare reprezenta o circumstanţă atenuantă în ochii lui. E

drept că agenţii americani plasaţi în cele patru colţuri ale lumii puteau lua orice formă sau culoare, dar arhetipul era reprezentat de un bărbat alb cam la treizeci de ani.

Femeia părea, de asemenea, să fie capabilă să vorbească o limbă tribală africană. În plus, îşi descrisese într-un mod atât de detaliat copilăria, pe care pretindea că şi-o petrecuse în Soweto, încât nu era exclus să fi locuit cu adevărat acolo.

La rândul ei, Nombeko era de-a dreptul fascinată de cât de măcinaţi păreau să fie nervii ceramistului. Decise că tactica pe care avea s-o adopte era să-i facă vizite scurte, dar dese şi să încerce să-i câştige încrederea încetul cu încetul.

— Pe mâine! zise ea când se ridică să plece.

La etajul superior, chinezoaicele se treziseră din nou. Găsiseră pâine uscată în cămară, iar când intră în apartament, Nombeko le găsi ronţăind la ea.

Le întrebă ce planuri aveau, iar ele răspunseră că nu apucaseră să se gândească atât de departe. O posibilitate era să se ducă la unchiul din partea mamei, Cheng Tao, care se întâmpla să locuiască prin apropiere. La Basel. Sau poate la Berna. Sau la Bonn. Nici la Berlin nu era exclus. Unchiul era expert în producerea de antichităţi noi şi, cu siguranţă, nu avea să refuze o mână de ajutor.

Printre multele lucruri pe care Nombeko le învăţase din cărţile din biblioteca de la Pelindaba se numărau şi cunoştinţe de bază despre continentul european şi poziţia principalelor sale oraşe. Era, prin urmare, aproape convinsă că nici Basel, nici Berna, Bonn sau Berlin nu se aflau prin apropiere. În plus, intuia că unchiul nu avea să fie aşa de uşor de localizat, chiar dacă fetele ar fi ştiut cu exactitate oraşul în care se afla. Sau cel puţin ţara, pentru început.

Fetele răspunseră însă că nu aveau nevoie decât de o maşină şi de nişte bani, restul avea să vină de la sine. N-avea nicio importanţă dacă unchiul se afla la Bonn sau la Berlin, puteau întreba pe cineva pe drum. Principalul era că se afla în Elveţia.

Nombeko avea bani berechet pentru chinezoaice. Cel puţin, indirect. În căptuşeala singurei sale geci, ce data de pe vremea adolescenţei petrecute în Soweto, se afla în continuare o avere sub formă de diamante. Nombeko scoase unul dintre ele şi se duse cu el la bijutierul din Gnesta pentru a-i evalua valoarea. Acesta fusese însă înşelat cu ceva timp în urmă de asistentul său, care nu era suedez la origine, şi de atunci îmbrăţişase convingerea că străinii nu sunt oameni de încredere.

Prin urmare, când în magazinul său intră o femeie de culoare care vorbea în engleză şi îi puse pe tejghea un diamant brut, o invită să iasă înainte să cheme poliţia.

Nombeko nu tânjea după o relaţie prea intimă cu oamenii legii din Suedia, deci îşi luă diamantul şi părăsi magazinul, cerându-şi scuze pentru deranj.

Fetele n-aveau decât să câştige bani pe cont propriu şi să-şi facă rost de maşină şi singure. Iar Nombeko n-avea decât să încerce să le ajute cu lucruri mai mărunte.

În aceeaşi după-amiază se întoarseră acasă Holger 1 şi tânăra furioasă. Holger 1 constată că nu mai rămăsese niciun pic de mâncare în cămara fratelui său. Prin urmare, se văzu nevoit să meargă la cumpărături. Nombeko avu astfel răgazul de a purta o primă conversaţie între patru ochi cu tânăra furioasă.

Urmărea două obiective bine definite. În primul rând, voia să-şi cunoască inamicii – adică pe tânăra furioasă şi pe Holger 1. În al doilea rând, cu ajutorul informaţiilor obţinute, avea de gând să-i facă să se îndepărteze mental şi, în primul rând, fizic de bombă.

— Ia te uită, e americanca! exclamă tânăra furioasă când văzu cine bătea la uşă.

— Ţi-am zis deja că sunt din Africa de Sud, răspunse Nombeko. Dar tu ce origine nobilă oi fi având?

— Sunt suedeză, fireşte.

— Păi atunci sigur îmi poţi oferi o ceaşcă de cafea. Sau, mai degrabă, de ceai.

Tânăra se învoi, dar lăsă să-i scape observaţia că totuşi cafeaua era de preferat, întrucât auzise că pe

plantaţiile de cafea din America de Sud condiţiile de muncă erau mult mai bune decât cele de pe culturile de ceai din India. Deşi şi asta putea să fie o minciună. Ca multe altele care circulau prin ţară.

Nombeko se aşează pe unul dintre scaunele din bucătăria tinerei furioase, făcând observaţia că minciuna era folosită la scară largă în toate ţările. Continuă apoi conversaţia printr-o întrebare simplă şi comună:

— Care mai e viaţa ta?

Primi un răspuns care dură mai bine de zece minute. Lucrurile nu mergeau deloc bine.

Se dovedi că tânăra furioasă era furioasă pe toţi şi toate. Era furioasă că naţiunea se încăpăţâna să rămână dependentă de energia nucleară. Şi de petrol. În loc să construiască hidrocentrale pe fluviile cu albii lărgite ce traversau ţara. În loc să tot instaleze mori eoliene crăcănate şi gălăgioase. În loc de podul spre Danemarca pe care tocmai îl construiau. Era furioasă pe toţi danezii pentru simplul fapt că erau danezi. Pe fermierii de nurci pentru că erau fermieri de nurci. Pe crescătorii de animale în general, de fapt. Pe toată lumea care mânca necontenit carne. Pe toată lumea care nu consuma carne (aici Nombeko pierdu firul pentru câteva clipe). Pe toţi capitaliştii. Pe aproape toţi comuniştii. Pe tatăl său pentru că era bancher. Pe mama sa pentru că era casnică. Pe bunica sa pentru că era de origine nobilă. Pe sine însăşi pentru că era nevoită să-şi câştige pâinea ca o sclavă în loc să schimbe lumea. Şi pe lume pentru că nu-i oferea un loc de muncă plăcut în care să-şi petreacă sclavia.

Era, de asemenea, furioasă pe faptul că ea şi Holger locuiau gratis în blocul dărăpănat, prin urmare, nu putea să refuze să plătească întreţinerea. Doamne-Dumnezeule, de-abia aştepta să se afle pe baricade! Dar lucrul care o înfuria cel mai rău era faptul că nu găsea nici măcar o singură baricadă pe care să merite să se afle.

Nombeko îşi zise că tânăra furioasă ar trebui să se angajeze pe post de negresă în Africa de Sud pentru câteva săptămâni şi să golească o latrină sau două ca să

capete o nouă perspectivă asupra existenţei.

— Cum te cheamă, de fapt?

Auzind acestea, tânăra furioasă se înfurie şi mai tare. Se dovedi că avea un nume atât de hidos că era imposibil de dezvăluit.

Dar Nombeko insistă, aşa că în cele din urmă obţinu ce dorea.

— Celestine.

— O, ce nume frumos! zise Nombeko.

— A fost ideea tatii. Director de bancă, ce vrei! La naiba!

— Şi atunci cum să-ţi spun fără să mă expun la vreun risc? întrebă Nombeko.

— Oricum, în afară de Celestine, spuse Celestine. Şi pe tine cum te cheamă?

— Nombeko.

— Ce nume hidos ai şi tu!

— Mulţumesc, zise Nombeko. Îmi mai torni nişte ceai?

Iar pentru că Nombeko îşi spunea pe nume, după ce îşi bău a doua ceaşcă de ceai, primi încuviinţarea de a-i spune lui Celestine Celestine. În plus, Celestine acceptă să dea mâna cu ea în semn de rămas-bun şi de recunoştinţă pentru ceai şi pentru conversaţie. În timp ce cobora scările, Nombeko se hotărî să aştepte până a doua zi înainte de a-l lua la puricat şi pe Holger 1. Primul exerciţiu de cunoaştere a inamicului o secase de toate puterile.

Rezultatul pozitiv al întrevederii cu cea care îşi detesta numele fu faptul că îi dădu voie lui Nombeko să folosească abonamentul ei la biblioteca din Gnesta. Refugiata politic chiar avea nevoie de aşa ceva, în vreme ce tânăra furioasă tocmai ajunsese la concluzia că tot ce era de împrumutat acolo nu reprezenta altceva decât propagandă burgheză de diferite feluri. În afară de *Das Kapital* de Karl Marx, care nu era decât pe jumătate burgheză, dar era disponibilă doar în germană.

Cu ocazia primei sale vizite la bibliotecă, Nombeko împrumută un curs de limba suedeză cu suport audio pe

casetă.

Holger 2 avea şi casetofon, deci ţinură primele trei lecţii împreună printre pernele de pe lada din depozit.

— Bună! Ce faci? Cum te simţi? Eu sunt bine, se auzi din casetofon.

— Şi eu, replică Nombeko care era foarte perspicace.

Un pic mai târziu, după-amiază, Nombeko simţi că venise vremea să-l abordeze pe Holger 1. Îl căută şi i se adresă fără ocolişuri:

— Am auzit că ai convingeri republicane.

Holger 1 confirmă şi adăugă că toată lumea ar trebui să aibă, căci monarhia era drumul spre pierzanie. Singura lui problemă era lipsa cronică de idei.

Nombeko răspunse că şi republica avea bubele ei, în speţă cea sud-africană, dar că avea să încerce să-l ajute în orice caz.

Ceea ce voia să spună, de fapt, era că avea de gând să-l ajute pe Holger 1 să se îndepărteze de bombă, dar se exprimase îndeajuns de vag încât să lase loc şi pentru alte interpretări.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnişoară Nombeko, să vă oferiţi să-mi daţi o mână de ajutor, zise el.

Nombeko începu să pună în aplicare planul pe care tocmai îl născocise. Îl rugă deci pe Holger 1 să-i povestească despre acţiunile republicane pe care le întreprinsese în lunile ce trecuseră de când statuia regelui se prăbuşise peste tatăl său.

— Nu regele! Lenin.

Holger 1 recunoscu că nu era la fel de perspicace precum fratele lui, dar avea în orice caz o idee de împărtăşit. Ideea era să-l răpească pe rege cu un elicopter, să-l facă să se urce la bord fără gărzile sale de corp, să-l ducă într-un loc anume şi acolo să-l constrângă să abdice.

Nombeko îl privi pe Holger cu stupoare, întrebându-l dacă terminase de povestit.

— Da. Ce părere aveţi, domnişoară Nombeko?

În loc să-i mărturisească tot ce credea de fapt,

Nombeko zise:

— Dar poate că ideea nu e finalizată, nu?

— Cum aşa?

Păi, spre exemplu, de unde avea să facă rost de un elicopter, cine avea să-l piloteze, de unde avea să-l răpească pe rege, unde avea să-l ducă mai apoi şi cum avea să-l convingă să abdice? Printre altele.

Holger 1 îşi plecă încet capul. Rămăsese fără replică.

Lui Nombeko îi era din ce în ce mai clar că Holger 2 nu fusese deloc dezavantajat în momentul în care înţelepciunea fusese împărţită între cei doi fraţi. Era însă o altă observaţie pe care o păstră pentru sine însăşi.

— Dă-mi răgaz de gândire o săptămână sau două şi o să vezi că totul se rezolvă. Acum însă trebuie să vorbesc cu fratele tău. De dragul variaţiei.

— Vă mulţumesc mult, domnişoară Nombeko! zise Holger 1. Vă mulţumesc din suflet!

Nombeko îi raportă lui Holger 2 că deschisese calea dialogului cu fratele său şi că urma să ticluiască o metodă care să-i distragă atenţia acestuia de la conţinutul secret al lăzii. Planul său iniţial era să-l facă pe Holger 1 să creadă că se apropia de visul său de a schimba regimul politic, când de fapt nu avea decât să se îndepărteze din ce în ce mai mult de bombă.

Holger 2 dădu aprobator din cap. Lucrurile păreau să meargă spre bine.

Capitolul 11

Despre cum s-a rezolvat totul, temporar

Chinezoaicele, care avuseseră răspunderea bucătăriei la Pelindaba, se săturară rapid de sângerete, parizer şi pâine crocantă şi începură să gătească pentru toţi locatarii blocului de pe strada Fredsgatan. Şi cum chiar se pricepeau la gătit, Holger 2 se hotărî să finanţeze afacerea cu profitul obţinut din vânzările de perne.

La iniţiativa lui Nombeko, Holger 2 reuşi de asemenea s-o convingă pe tânăra furioasă să-şi asume

responsabilitatea pentru livrările de perne, deşi, la început, negocierile se împotmoliseră. Lucrurile luaseră însă o întorsătură pozitivă imediat ce tânăra înţelesese că avea să conducă în mod ilicit un camion cu plăcuţe de înmatriculare false.

Existau trei megatone de motive pentru care nu era indicat ca tânăra furioasă să atragă poliţia către strada Fredsgatan (chiar dacă tânăra cu pricina nu era conştientă de acest lucru). Camionul nu ieşea nicidecum în evidenţă, iar plăcuţele de înmatriculare erau oricum furate, deci camionul nu putea fi depistat în Gnesta. Pe de altă parte, şoferul era o fetişcană de şaptesprezece ani fără carnet de conducere. Prin urmare, primise instrucţiuni stricte să nu spună nimic, mai ales să nu-şi divulge numele, în caz că era oprită pentru control.

Tânăra furioasă nu credea că ar fi putut să-şi ţină gura, dacă avea de-a face cu poliţiştii, căci îi detesta mult prea mult.

Holger 2 îi sugeră atunci să înceapă să cânte vreo melodie, ceea ce oricum avea să-i enerveze şi, în plus, s-o ajute să nu divulge nimic.

După ceva parlamentări, Holger 2 şi tânăra furioasă căzuseră de acord ca Celestine să declare că se numea Edith Piaf (în eventualitatea că avea să fie prinsă), să se dea cam sărită de pe fix (lucru pentru care, după părerea lui Holger 2, avea un talent natural) şi să se pună pe fredonat „Non, je ne regrette rien”. În afară de asta, nu avea voie să scoată niciun cuvânt. În plus, trebuia să facă rost de un telefon şi să-l sune de urgenţă pe Holger. În receptor, putea să continue să cânte aceeaşi melodie, căci el avea să priceapă oricum mesajul.

Holger 2 făcu o pauză, dându-i tinerei furioase de înţeles că urma să se grăbească s-o salveze, dar, de fapt, primul lucru pe care avea de gând să-l facă era să scape de bomba din depozit, în timp ce ea se afla pe mâini bune la pârnaie.

Tânăra furioasă era încântată de plan: – Mamă, ce distracţie o să fie să fac mişto de curcanii ăştia, îi urăsc pe

fasciştii ăştia, zise ea promiţând să înveţe textul melodiei franceze clasice pe de rost.

Era atât de exuberantă, încât Holger 2 se simţi nevoit să sublinieze că ideea era mai degrabă să nu fie prinsă de poliţie, deci nu trebuia să facă din asta un scop în sine.

Dimpotrivă, în sarcina ei, ca distribuitor de perne, intra să se străduiască să *nu* nimerească la pârnaie.

Tânăra furioasă aprobă din cap, însă nu la fel de încântată ca înainte.

Holger 2 îi ceru să confirme încă o dată că înţelesese natura misiunii.

— Da, am înţeles, ce dracu'!

În paralel, Nombeko făcea progrese neaşteptate în a-i distrage lui Holger 1 atenţia de la lada din depozit. Cochetase cu gândul ca operaţiunea să constea în a-l trimite pe băncile şcolii ca să obţină un permis de pilot pentru elicopter. Lui Nombeko planul i se părea lipsit de riscuri, căci şansele ca Holger 1 să reuşească să-şi pună în practică aşa-zisa idee erau aproape inexistente.

Unui elev normal i-ar fi luat cel puţin un an să obţină permisul, ceea ce însemna că lui Holger 1 avea să-i ia cam patru ani. Era un răgaz generos pentru Nombeko, Holger 2 şi bomba lor.

O analiză mai detaliată arătă însă că Holger 1 trebuia să treacă examene la materii precum sisteme de transport aerian, siguranţă aeriană, randament, planificarea traiectoriei, meteorologie, pilotaj, proceduri operative de zbor şi aerodinamică. Erau opt materii la care Nombeko era convinsă că avea să eşueze. Exista deci riscul ca lui Holger 1 să i se facă lehamite de studiat după câteva luni, în caz că nu era exmatriculat între timp.

Prin urmare, Nombeko se răzgândi. Îi ceru sfatul lui Holger 2. Se puseră pe citit anunţuri de posturi vacante în presă. După câteva zile găsiră unul care se potrivea.

Singurul lucru care le rămânea de făcut era o minoră operaţie estetică. Sau, mai bine zis, o operaţiune de falsificare. Fratele lui Holger 2, care nu avea absolut nicio calificare în muncă, trebuia să apară într-o lumină cu totul

nouă.

Holger 2 ticlui formularele cu dibăcie, adăugând înfloriturі pe ici, pe colo, în conformitate cu instrucţiunile lui Nombeko. Odată ajunsă la un rezultat satisfăcător, Nombeko îi mulţumi lui Holger 2 pentru ajutor şi porni în căutarea lui Holger 1.

— Ce-ar fi să-ţi cauţi ceva de lucru? propuse ea.

— Nici gând! replică Holger 1.

Dar Nombeko nu-i propunea un job oarecare. Ea îi spuse că firma Elicopterul Taxi SA din Bromma căuta un agent pentru serviciul cu clienţii. Dacă obţinea postul, Holger 1 avea şansa să-şi facă numaidecât cunoştinţe în branşă şi, în acelaşi timp, să înveţe câte ceva despre pilotajul elicopterelor. Prin urmare, avea să fie pregătit pentru momentul când trebuia să acţioneze.

Cam asta zise Nombeko, fără să creadă un singur cuvânt din tot ce spusese.

— Grozav! exclamă Holger 1.

Însă cum putea el să obţină acest job, după părerea domnişoarei Nombeko?

Păi, cu ajutorul noului copiator color al Bibliotecii din Gnesta, bineînţeles! Acesta producea copii color de o calitate remarcabilă!

Nombeko îi arătă apoi certificatele şi recomandările deja redactate care erau pline de cuvinte de laudă la adresa lui Holger 1 (şi a lui Holger 2, fireşte). Operaţiunea ceruse ceva eforturi şi pagini rupte din publicaţii ale Institutului Regal Politehnic din Stockholm. În linii mari însă, rezultatul era impresionant.

— Institutul *Regal* Politehnic? zise Holger 1 scârbit.

Nombeko nu lăsă să i se citească în ochi nimic din ce gândea, ci continuă:

— Iată certificatul tău de absolvire a Institutului, eşti inginer specializat în mecanică şi ai cunoştinţe solide despre diferite aparate de zbor.

— Zău?

— Şi din certificatul ăsta reiese că ai lucrat patru ani ca asistent de control aerian pe aeroportul Sturup de lângă

Malmö. Iar prin ăsta se certifică faptul că ai o experienţă de patru ani ca recepţioner pentru Taxi Skâne.

— Dar eu nu am… începu Holger 1, dar fu imediat întrerupt.

— Candidează la post, îl îndemnă Nombeko. Nu mai sta pe gânduri, trimite-ţi candidatura!

Zis şi făcut. Holger 1 primi fireşte postul.

Era mulţumit. Încă nu-l răpise pe rege cu elicopterul şi nici n-avea permis de pilot ori de elicopter şi nici măcar idei, dar cel puţin lucra în preajma unui elicopter (erau de fapt trei), învăţa, căci lua lecţii gratuite din când în când de la piloţii firmei, şi îşi menţinea visul confuz în viaţă – exact aşa cum planificase Nombeko.

În plus, odată ce începu munca, se mută într-o garsonieră spaţioasă în Blackeberg, la o distanţă rezonabilă de Bromma. Tăntălăul de frate al lui Holger 2 fusese prin urmare şters de pe lista de ameninţări la adresa bombei pe o perioadă nedeterminată. Situaţia ideală ar fi fost ca Holger 1 să fie urmat de prietena sa la fel de îngustă la minte. Aceasta însă abandonase lupta în materie de chestiuni energetice (unde pornea de la premisa că toate sursele de energie deja cunoscute erau malefice) şi se lansase într-o campanie pentru emanciparea femeii. Din punctul ei de vedere, emanciparea femeii presupunea dreptul ca o femeie să poată conduce un camion la vârsta de şaptesprezece ani şi să care mult mai multe perne decât orice bărbat. În consecinţă, se decisese să continue să locuiască în blocul dărăpănat şi să fie sclava capitalismului. Ea şi Holger 1 făceau naveta ca să se vadă.

Printre lucrurile care păreau să meargă bine, cel puţin pe moment, se număra şi starea de spirit a ceramistului american. Nombeko observă că era din ce în ce mai relaxat de fiecare dată când îl întâlnea. În plus, faptul că putea vorbi cu cineva despre ameninţarea pe care o reprezenta CIA părea să aibă o influenţă pozitivă asupra lui. La rândul său, americanul o răsplătea pe Nombeko povestindu-i lucruri la fel de interesante precum

fuseseră odinioară povestirile despre aventurile măreţe ale lui Thabo în Africa. Din cele spuse de ceramist reieşea că serviciile secrete americane se infiltraseră absolut peste tot. Nombeko află de la el şi că noile centrale de dispecerat automatizate folosite de firmele de taxi din toată ţara se produceau la San Francisco, ceea ce, după părerea americanului, spunea totul. Acesta descoperise însă cu ocazia anchetei prin telefon pe care o realizase dintr-o cabină că exista cel puţin o firmă de taxi care refuzase să se alăture serviciilor secrete americane. Borlänge Taxi continua să folosească o centrală manuală.

— E bine de ştiut, domnişoară Nombeko, în caz că vreţi să mergeţi pe undeva.

Cum însă Nombeko încă nu ştia cât de departe se afla Borlänge faţă de Gnesta, ceramistul ieşi basma curată din această situaţie, spre deosebire de multe altele.

Bătrânul dezertor fusese atât de traumatizat de Războiul din Vietnam, încât devenise foarte labil psihic şi paranoic. Cu toate acestea, avea un talent remarcabil pentru creaţiile din piatră, ceramică şi porţelan cu decoraţiuni în diferite nuanţe de galben napalm. Vindea din când în când aceste produse prin diferite pieţe şi târguri. De fiecare dată când avea nevoie de bani, lua autobuzul sau comanda o maşină prin Borlänge Taxi şi se îndrepta spre piaţa cu pricina. Nu lua niciodată trenul, căci, după cum se ştie, CI şi Căile ferate sunt în cârdăşie de când lumea şi pământul. Lua cu el două genţi grele ca plumbul umplute ochi cu piese din propria colecţie. Vindea totul în câteva ore, deoarece avea preţuri incredibil de mici. De fiecare dată când călătorise cu Borlänge Taxi ieşise în pierdere la sfârşitul zilei, căci traseele de mai bine de două sute de kilometri rareori se pot face gratis. Printre toate lucrurile care îi dădeau de furcă ceramistului se numărau în primul rând relaţia dintre debit şi credit şi puterea de apreciere a propriului său talent.

După ceva vreme, Nombeko vorbea o suedeză acceptabilă cu cei doi Holgeri şi cu Celestine. În acelaşi timp, comunica în dialectul wu cu chinezoaicele şi în

engleză cu ceramistul american. În plus, împrumuta cărţi de la biblioteca din Gnesta într-un ritm atât de alert, încât fusese nevoită să refuze în numele lui Celestine un post în conducerea Societăţii literare din Gnesta.

Îşi petrecea restul timpului în compania lui Holger 2, singura persoană normală din anturajul său actual. Nombeko îl ajuta să ţină contabilitatea firmei de perne şi îl asista cu sugestii privind eficientizarea stocului, a vânzărilor şi a distribuţiei. Holger 2 era mulţumit de ajutorul primit, dar îi luase ceva până la sfârşitul primăverii anului 1988 să priceapă că Nombeko ştia să socotească. Adică *să socotească*, pe bune!

Lui Holger 2 îi pică fisa într-o dimineaţă frumoasă de iunie. Când intră în depozit, fu întâmpinat de exclamaţia lui Nombeko:

— Optzeci şi patru de mii patru sute optzeci.

— O dimineaţă bună şi ţie! răspunse Holger. Ce tot spui acolo?

Holger se tot plânsese că antreprenorul surmenat apucase să moară înainte să facă inventarul cum se cuvine. Prin urmare, era imposibil de ştiut exact câtă marfă aveau în stoc.

Nombeko îi înmână patru coli de hârtie. În timp ce Holger se lăfăia în pat, Nombeko măsurase localul şi calculase volumul unei perne şi cu ajutorul acestor informaţii ajunsese la numărul total de perne din stoc.

f//9 x Wt /bxl, bevv 1

([20 X 7 *X* 6 xia] t [7 X 12 X 6 >VIV V 7* 7 «(20 + 12) j-3 xăx9 x-2 x 3>» O, 5 X O, 6 X 0, 05

([20 X 7 X 6 xăjî] t [7 X 12 X 6 x¥f **” ”)) x 7 x (20 + li) 1 – 3 X 3 X 9 x-2 X 3 x»

O, 5 X O, 6 X O, OŞ

(672 + 403, 24 – 1.2X7X32 – 3 xăx9 x2 x3X

O, 5 X O, bx0.05 – (672 + 403, 2 4268, 8 – 64, B – 12) O.015 – 1267, 2

0, 015

Holger aruncă o privire la prima coală de hârtie, dar nu pricepu nimic. Nombeko spuse că nu era de mirare,

căci ecuaţia trebuia analizată în întregimea sa.

— Uită-te aici, zise ea şi dădu pagina.

AF-E) xl\.

Volumul depozitului = (Axb + ExD) xE + J x (A + D)

C (f (O™b” F + h) – (Umb™ E + H)) x c)

(Axe + BxD) xumbntex+ – S – Jxlă + D) =

G1 r El / (ÎNmbr» F X) – (umbre X §))!

[ăxe Umbr, Ex] + [BxDUmbr. ExJ + }1) x x (A + D) J

— Umbra E? bâigui Holger 2 neştiind ce altceva să zică.

— Da, când a dat soarele, am profitat de ocazie şi am măsurat volumul mansardei.

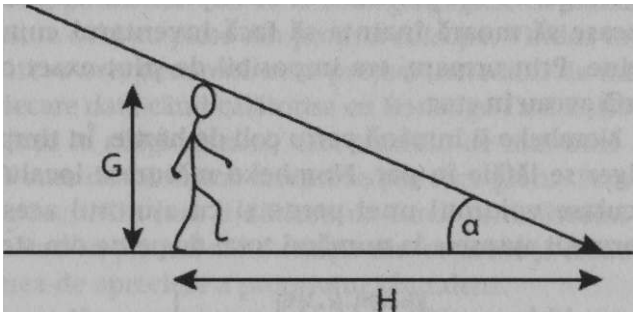

— Cine e omuleţul pe care l-ai schiţat? întrebă Holger 2, care se simţea în continuare lipsit de orice replică inteligentă.

— Sunt eu, răspunse Nombeko. Sunt cam palidă la faţă, dar altfel asemănarea e chiar izbitoare, aş zice. În ziua în care inginerul a binevoit să-mi facă paşaport, am aflat cât de înaltă sunt. Şi atunci, tot ce rămâne de făcut e să măsori umbra care se proiectează pe mansardă. Noroc că soarele nu se ridică prea sus pe cer în ţara asta. Nu ştiu dacă mi-ar fi reuşit figura, dacă ne aflam la Ecuator. Sau dacă începea să plouă.

Când observă că Holger în continuare nu părea să priceapă, Nombeko făcu o nouă încercare.

— E foarte simplu, spuse ea, şi dădu să întoarcă din nou pagina, dar fu întreruptă de Holger.

— Nu, nu e deloc simplu. Ai numărat şi pernele de pe ladă?

— Da, pe toate cincisprezece.
— Şi pe aia de la tine din pat?
— Pe aia am uitat-o.

Capitolul 12

Despre dragoste pe o bombă atomică şi politica diferenţiată a preţurilor

Viaţa lui Holger 2 şi a lui Nombeko era complicată. Dar nu erau singurii care se găseau într-o situaţie încurcată la vremea respectivă. În iunie 1988, multe ţări şi canale de televiziune din jurul lumii îşi puneau întrebări despre modul în care ar trebui să reacţioneze faţă de faptul că se punea la cale un concert în cinstea lui Nelson Mandela cu ocazia împlinirii a şaptezeci de ani. La urma urmelor, Mandela era un terorist şi poate că ar fi continuat să fie etichetat ca atare, dacă vedetele mondiale nu ar fi fost de altă părere şi nu ar fi anunţat că acceptă să participe la concertul ce urma să aibă loc pe stadionul Wembley din Londra.

Soluţia aleasă de mulţi a fost să difuzeze evenimentul, dar să se prefacă a nu-i acorda prea mare atenţie. Gurile rele zic că, la început, canalul american Fox Television, de pildă, care a difuzat doar o înregistrare a concertului, a eliminat absolut orice putea fi interpretat ca având o tentă politică, atât discursuri, cât şi textele cântecelor, pentru a nu supăra firma Coca-Cola, care cumpărase spaţiu publicitar în jurul orei de transmisie a concertului.

Cu toate acestea, peste şase sute de milioane de persoane din şaizeci şi şapte de ţări au văzut concertul. N-a existat decât o singură ţară în care evenimentul a fost întâmpinat într-o tăcere mormântală.

Africa de Sud.

La alegerile parlamentare din Suedia, care s-au desfăşurat câteva luni mai târziu, social-democraţii şi Ingvar Carisson au reuşit să se menţină la putere.

Din păcate.

De fapt, Holger 2 şi Nombeko nu priveau rezultatul alegerilor într-o lumină ideologică, dar simplul fapt că Ingvar Carisson continua să se afle la cârma guvernului însemna că nu avea niciun rost să telefoneze din nou. Aşadar, bomba continua să rămână acolo unde se afla.

Dincolo de asta, una dintre consecinţele cele mai demne de menţionat ale alegerilor ce tocmai avuseseră loc a fost intrarea în Parlament a Partidului Ecologist care, la vremea respectivă, reprezenta o nouă grupare politică. O altă consecinţă, mult mai puţin mediatizată, a fost anularea votului acordat partidului inexistent „Faceţi praf tot rahatul", cu care votase o fată din Gnesta ce tocmai împlinise optsprezece ani.

La 17 noiembrie 1988 se împlinea exact un an de când Nombeko se stabilise în blocul dărăpănat. Holger 2 hotărî să sărbătorească evenimentul pe ladă, cu un tort-surpriză. În aceeaşi zi reveniră şi chinezoaicele, care însă nu erau invitate. Holger voia să fie singur cu Nombeko. Iar Nombeko cu Holger.

Ce scump e Holger ăsta, îşi zise Nombeko în sinea ei şi îl sărută pe obraz.

De când ajunsese la maturitate, Holger 2 nu-şi dorise altceva decât să existe. Tânjea după o viaţă normală, visa să aibă soţie şi copii şi să-şi câştige existenţa în mod cinstit, făcând orice atâta vreme cât n-avea nicio legătură cu pernele. Sau cu vreo casă regală.

Să fie părinţi, să aibă copii… asta da viaţă! Copilăria lui Holger fusese aproape inexistentă. În vreme ce colegii săi aveau pe pereţi afişe cu Batman sau Sweet, în dormitorul lui Holger trona portretul preşedintelui finlandez.

Dar avea să găsească oare vreodată o potenţială mamă pentru eventualii copii din familia sa ipotetică? O mamă care să se mulţumească doar cu faptul că tati există numai pentru ea şi pentru copii, dar nu şi pentru restul societăţii? Şi să accepte să locuiască într-un bloc dărăpănat tocmai din motivele menţionate mai sus? Şi ca jocul cel mai la îndemână pentru copii să fie o bătaie cu

perne în jurul unei bombe atomice?

Nu, n-avea să meargă.

Singurul lucru care mergea era timpul, iar acesta înainta neiertător.

Cu vremea însă, Holger 2 începuse să nutrească o anumită idee… în adâncul sufletului său se cristalizase realizarea faptului că… Nombeko… într-o oarecare măsură exista la fel de puţin ca şi el. În plus, soarta ei era poate şi mai mult legată de bombă decât a lui. Şi era o persoană… minunată.

Apoi venise sărutul pe obraz.

Holger 2 se hotărî. Nombeko nu era doar cea pe care o dorea cel mai mult dintre toate, era şi singura care era disponibilă. Chiar ar fi fost păcat să nu-şi încerce norocul într-o astfel de situaţie.

— Ia ascultă, Nombeko, zise el.

— Ce e, dragă Holger?

Dragă? Chiar avea şanse!

— Dacă… dacă m-aş da un pic mai aproape…

— Da?

— Ai scoate foarfeca?

Nombeko îi răspunse că foarfeca se afla într-un sertar din bucătărie şi avea de gând să o lase acolo unde îi era locul. De fapt, se confesă ea, de multă vreme îşi dorea ca Holger să facă exact această mişcare, să vină mai aproape de ea. Amândoi se apropiau de vârsta de douăzeci şi opt de ani, iar Nombeko îi mărturisi că nu fusese niciodată într-o situaţie intimă cu un bărbat. Pe vremea când se afla în Soweto era doar o copilă, iar apoi fusese închisă timp de unsprezece ani, înconjurată doar de bărbaţi respingători şi care aparţineau unui grup rasial interzis pentru ea. Din fericire însă, acum se afla într-o ţară în care era permis ceea ce fusese interzis în cealaltă. În plus, Nombeko îşi dăduse seama cu o bună bucată de timp în urmă că Holger 2 era exact opusul fratelui său. Deci, dacă el avea chef… atunci ea n-avea să zică nu.

Holger era într-o stare de euforie. Exact opusul fratelui său, ăsta era cel mai frumos compliment pe care i-l

făcuse cineva vreodată! Holger mărturisi că nici el n-avea niciun fel de experienţă cu… cu treaba aia. Nu prea… era din cauza tatălui… Nombeko chiar vorbea serios?…

— Ţine-ţi mai bine gura şi vino mai aproape! îi spuse Nombeko.

E clar că o persoană care nu există se potriveşte cel mai bine cu altă persoană care nu există. Nombeko plecase din centrul de primire a refugiaţilor din Upplands Väsby după doar câteva zile de la sosirea sa în ţară şi dispăruse apoi fără urmă. Nu era decât o paranteză în analele autorităţilor, unde apărea de mai bine de un an ca fiind dispărută. Prin urmare, nu apucase să primească în mod oficial permis de rezidenţă.

La rândul său, Holger 2 nu făcuse niciun pas să rezolve chestiunea propriei sale inexistenţe. Situaţia era nespus de încâlcită. Iar interesul său pentru Nombeko nu făcea decât să complice şi mai mult lucrurile. În caz că autorităţile începeau să facă cercetări cu scopul de a confirma povestea lui şi de a-i stabili identitatea, se putea întâmpla orice, exista riscul ca Nombeko şi bomba să fie descoperite. În ambele cazuri reuşita lui familială s-ar fi dus pe apa sâmbetei şi asta încă înainte să fi început cu adevărat.

Având în vedere cele enumerate mai sus, decizia lui Holger şi a lui Nombeko de a nu exclude venirea pe lume a unui copil poate fi considerată de-a dreptul contradictorie. Ca să nu mai menţionăm faptul că au început să tânjească după un copil, când şi-au dat seama că nu avea să vină de la sine.

Nombeko visa să aibă o fată care să nu fie nevoită să care rahat de la vârsta de cinci ani şi nici să aibă o mamă dependentă de aurolac până în pânzele albe. Pentru Holger nu avea nicio importanţă dacă era băiat sau fată, singurul lucru important era ca odraslei să-i fie îngăduit să crească fără să fie spălată pe creier.

— Deci vrei o fată care să aibă aceeaşi părere despre rege ca şi tine, nu? rezumă Nombeko şi se dădu mai aproape de iubitul său Holger printre pernele de pe ladă.

— Cu un tată inexistent şi o mamă dată dispărută, chiar că o să înceapă viaţa cu dreptul, adăugă Holger.

Nombeko se apropie şi mai mult.

— Încă o dată? întrebă Holger. Cu mare plăcere!

Însă pe ladă? Holger nu încetă să se îngrijoreze decât după ce Nombeko îi promise că bomba nu avea să explodeze indiferent de cât de multe ori o făceau.

* * *

Chinezoaicele erau nişte bucătărese cu adevărat pricepute. Cu toate acestea, se întâmpla foarte rar ca toate locurile să fie ocupate în jurul mesei din sufrageria apartamentului de la etajul patru. Holger 1 lucra în Bromma. Celestine era mai mereu plecată să distribuie perne. Ceramistul american prefera să apeleze la propria sa rezervă de conserve pentru a nu se expune niciunui risc inutil (el fiind de altfel singurul care înţelegea în ce putea consta un astfel de risc). Din când în când se întâmpla ca până şi Holger 2 şi Nombeko să aleagă să mănânce la vreun restaurant din centrul oraşului într-o ambianţă mai romantică.

Dacă expresia „a strica orzul pe gâşte” ar fi existat în dialectul wu, cu siguranţă fetele ar fi simţit că acesta era exact lucrul pe care îl făceau de multe ori. În plus, nici măcar nu erau plătite pentru munca pe care o făceau, ceea ce însemna că nu puteau porni în căutarea unchiului lor din Elveţia.

În inocenţa lor, fetele deciseră aşadar să deschidă un restaurant în adevăratul sens al cuvântului. Decizia fusese alimentată şi de faptul că singurul restaurant chinezesc care exista în Gnesta la vremea respectivă aparţinea unui suedez care angajase două bucătărese thailandeze, în ideea de a spori credibilitatea localului. Fetele erau de părere că era o adevărată crimă să pui bucătăria chinezească în mâinile unor thailandeze, deci dădură un anunţ în ziarul local, în care declarau ceremonios că un nou restaurant cu numele Micul Beijing tocmai îşi

deschisese porţile pe strada Fredsgatan.

— Ia uite ce-am făcut, îl îndemnară ele cu mândrie pe Holger 2, arătându-i anunţul.

După ce îşi reveni de pe urma şocului, Holger 2 le spuse că tocmai deschiseseră un restaurant pentru care nu aveau autorizaţiile de funcţionare necesare într-un bloc ce trebuia demolat şi în care era deci interzis să se locuiască şi toate acestea într-o ţară în care ele trăiau ilegal. Iar cireaşa de pe tort era că tocmai aveau să încalce cel puţin opt dintre dispoziţiile cele mai stricte ale Autorităţii pentru Siguranţa Alimentară.

Fetele îl priviră cu nedumerire. Ce treabă aveau autorităţile cu felul cum se gătea mâncarea şi cui îi era servită?

— Bine aţi venit în Suedia! le ură Holger 2 care cunoştea la perfecţie această ţară ce însă nu părea să-l cunoască absolut deloc pe el.

Din fericire, era vorba despre un anunţ de mici dimensiuni, în plus, şi în engleză, deci singura persoană care se prezentă la faţa locului în decursul serii fu responsabila municipală pe probleme de siguranţă alimentară şi nici aceasta nu venise să mănânce, ci să închidă activitatea ce fusese demarată în mod ilegal.

Responsabila fu însă întâmpinată încă de la poartă de Holger 2, care o linişti explicându-i că anunţul nu fusese nimic altceva decât o mică farsă. Fireşte că nu se servea mâncare în acel bloc dărăpănat şi cu siguranţă nu se locuia acolo. Era pur şi simplu un loc în care se depozitau şi de unde se distribuiau perne, nimic altceva.

Responsabila n-ar vrea cumva să cumpere vreo două sute de perne? E posibil totuşi să fie prea multe pentru administraţia în cauză, dar, din păcate, se vindeau la pachet şi era imposibil să obţină o cantitate mai mică.

Nu, funcţionara municipală nu dorea să cumpere perne. La Administraţia pentru Siguranţa Alimentară din Gnesta, a te menţine treaz pe durata orelor de lucru făcea parte din demnitatea profesională. Se mulţumi deci cu explicaţia lui Holger 2 cum că totul fusese o farsă şi se

întoarse la treburile sale.

Pericolul imediat fu astfel îndepărtat. Holger 2 şi Nombeko îşi dădeau însă seama că trebuiau să tranşeze cumva situaţia chinezoaicelor, care acum dădeau semne clare că erau nerăbdătoare să facă următorul pas în viaţă.

— Tactica de a distrage atenţia a funcţionat cu succes până acum, zise Holger 2, referindu-se atât la jobul lui Holger 1 în preajma elicopterelor, cât şi la bucuria manifestată de prietena acestuia din urmă la gândul că avea să conducă ilegal un camion cu plăcuţe false de înmatriculare. Am putea să încercăm din nou, nu?

— Dă-mi ceva timp de gândire, replică Nombeko.

A doua zi, Nombeko îi făcu o nouă vizită ceramistului american, în ideea de a mai sta un pic de vorbă. De data aceasta, el îi expuse teoria sa, de al cărei adevăr era pe de-a întregul convins, cum că totalitatea convorbirilor telefonice efectuate în Suedia erau înregistrate şi analizate de personalul specializat al serviciilor secrete americane, atât de numeros, încât ocupa un întreg etaj al sediului central al organizaţiei din Virginia.

— Trebuie să fie un etaj enorm, comentă Nombeko.

În timp ce ceramistul îşi continua expunerea într-o direcţie din ce în ce mai iraţională, gândurile lui Nombeko se îndreptară spre cele trei surori chinezoaice. Cu ce se puteau oare ocupa acum, când se dovedise că nu puteau deschide un restaurant? La ce se mai pricepeau?

Păi, de exemplu, la otrăvit câini, şi încă poate un pic prea bine. Dar Nombeko nu vedea cum ar fi putut obţine vreun profit imediat practicând această activitate în Gnesta şi prin împrejurimi.

Se mai pricepeau şi la făcut gâşte din dinastia Han. Poate că nu era deloc o idee rea? Atelierul de ceramică se afla la o aruncătură de băţ. Şi, în plus, aveau la dispoziţie un ceramist sărit de pe fix. O posibilitate ar fi să le pună pe fete în legătură cu americanul.

Şi aşa încolţi germenele unei idei.

— Avem şedinţă în această după-amiază la ora trei, declară ea în timp ce ceramistul îşi continua raţionamentul

despre ascultarea convorbirilor telefonice.

— Pentru ce? întrebă ceramistul.

— La ora trei, precizează Nombeko din nou.

Exact la ora stabilită, Nombeko bătu din nou la uşa americanului surmenat. Le luase cu ea pe cele trei chinezoaice sud-africane.

— Cine e? întrebă ceramistul de pe partea cealaltă a uşii.

— Mossad, răspunse Nombeko.

Ceramistul nu avea deloc simţul umorului, dar, cum îi recunoscu vocea, deschise totuşi uşa.

Americanul şi chinezoaicele nu se văzuseră aproape deloc până atunci, deoarece ceramistul, din motive de siguranţă, prefera să apeleze la propriile conserve în loc să se înfrupte din bunătăţile gătite de fete la prânz şi la cină. Pentru ca relaţiile să pornească de la început cu dreptul, Nombeko îi explică americanului că fetele făceau parte dintr-o minoritate din Cao Bang în nordul Vietnamului, unde îşi câştigaseră existenţa în mod paşnic cultivând opiu înainte să fie alungate de acolo de apariţia îngrozitoare a armatei americane.

— Îmi pare sincer rău, spuse americanul, care părea să accepte identitatea inventată a fetelor.

Nombeko îi dădu cuvântul surorii celei mai mari, care povesti despre talentul celor trei pentru realizarea obiectelor de ceramică ce păreau să aibă două mii de ani vechime. Odinioară se ocupaseră cu asta, acum însă nu mai aveau acces la niciun atelier şi, în plus, mama lor, care fusese designerul-şef, rămăsese în Africa de Sud.

— Africa de Sud? se miră ceramistul.

— Vietnam.

Sora cea mare se grăbi să continue. Dacă domnul ceramist avea bunătatea să le dea voie fetelor să folosească atelierul lui şi să se ocupe de partea creativă a procesului de realizare a pieselor din Dinastia Han, atunci ele îi promiteau că aveau să-l ajute cu sfaturi legate de aspectul pieselor respective. În plus, ele cunoşteau toate tertipurile cu ajutorul cărora se prelucra suprafaţa

obiectelor de ceramică în ultima fază a procesului, astfel încât rezultatul final să fie o gâscă autentică din Dinastia Han. Sau pseudo-autentică.

Totul mergea ca pe roate şi ceramistul nu dădea nici cel mai mic semn de împotrivire. Când veni vorba despre preţuri însă, negocierile se împotmoliră. După părerea ceramistului, un preţ de treizeci de coroane ar fi fost cel mai potrivit. La rândul lor, fetele susţineau cu tărie că treizeci de mii era mult mai indicat. Treizeci de mii de dolari.

Nombeko ar fi preferat să nu se amestece. Dar în cele din urmă, se văzu nevoită să intervină: – N-aţi putea totuşi să ajungeţi la un compromis?

Până la urmă, cele două părţi găsiră o cale de cooperare. Americanul învăţă rapid cum trebuiau să arate gâştele. În plus, devenise atât de priceput la realizarea cailor din Dinastia Han, încât se văzură nevoiţi să spargă câte o ureche fiecăruia dintre cai ca să arate mai autentici.

Odată terminaţi, fiecare gâscă şi fiecare cal erau îngropaţi în pământ în spatele atelierului de ceramică. Apoi chinezoaicele turnau găinaţ şi urină peste piese, iar după trei săptămâni arătau ca şi cum ar fi avut două mii de ani vechime. În ceea ce priveşte preţurile, grupul se pusese în cele din urmă de acord asupra a două categorii. O categorie la treizeci şi nouă de coroane, scoasă la vânzare prin târguri şi pieţe de-a lungul Suediei, şi o alta la treizeci şi nouă de mii de dolari, scoasă la vânzare însoţită de certificatul de autenticitate realizat de sora cea mare, care învăţase acest meşteşug de la mama sa, care la rândul său fusese ucenica fratelui ei, maestrul maeştrilor: Cheng Tao.

Toţi cei implicaţi erau mulţumiţi cu acest compromis, iar vânzările debutară cu un succes răsunător. Încă din prima lună de activitate, fetele şi ceramistul găsiseră cumpărători pentru nouăsprezece piese. Optsprezece dintre ele fuseseră vândute în piaţa Kivik, iar cea de-a nouăsprezecea, Galeriilor de artă Bukowski.

Punerea la vânzare prin intermediul celebrelor

galerii din Stockholm nu era însă atât de simplă, mai ales dacă nu doreai să ajungi după gratii, experienţă pe care Nombeko şi fetele nu doreau s-o retrăiască. De aceea, fetele intrară în legătură cu un grădinar ieşit la pensie, prin intermediul Asociaţiei Chineze din Stockholm. După treizeci de ani de muncă în Suedia, acesta tocmai se pregătea să se întoarcă acasă, în Shenzhen. În schimbul unui comision de zece la sută, fostul grădinar se învoise să apară ca vânzător în actele firmei de licitaţie. Deşi certificatul de autenticitate al surorii celei mari era impecabil, exista totuşi riscul ca falsul să fie descoperit după un an sau doi. Iar în acest caz, ar fi fost mult prea complicat pentru sistemul judiciar să tragă la răspundere o persoană stabilită în Shenzhen, unde locuiau peste unsprezece milioane de oameni. Era, de fapt, o locaţie de vis pentru orice chinez ce nu dorea să fie găsit de poliţia suedeză.

Nombeko ţinea contabilitatea şi făcea parte din consiliul de conducere neoficial al societăţii la fel de neoficiale, de altfel.

— În concluzie, în prima lună de activitate am câştigat şapte sute două coroane din vânzările prin pieţe şi două sute şaptezeci şi trei de mii minus comisionul din vânzarea la licitaţie, îi informă ea. Costurile se reduc la şase sute cincizeci de coroane pentru transportul dus-întors la piaţa Kivik.

Prin urmare, contribuţia financiară a ceramistului în această primă lună de activitate era de cincizeci şi două de coroane net. Până şi el înţelese cu această ocazie că una din cele două categorii de vânzare era mult mai profitabilă decât cealaltă. Cu toate acestea, nu puteau apela la Bukowski prea des. Dacă avea să apară o nouă gâscă din Dinastia Han imediat ce prima fusese vândută, în curând firma de licitaţii avea să devină suspicioasă indiferent de calitatea certificatului de autenticitate. Deciseră deci să reducă afacerile de acest tip la o tranzacţie pe an, cu condiţia să aibă la dispoziţie un nou vânzător de faţadă, ce urma să se întoarcă în China.

Cu profitul obţinut în prima lună de activitate, chinezoaicele şi americanul cumpărară o camionetă bunicică la mâna a doua. Apoi modificară preţul de vânzare la nouăzeci de coroane, căci mai mult ceramistul nu concepea să ceară. Se încumetă însă să adauge şi colecţia sa de Saigon cu obiecte de culoare galben-napalm la bunurile comune ale firmei şi, per total, în aşteptarea unor noi oportunităţi de afaceri cu Galeriile Bukowski, chinezoaicele şi ceramistul câştigau cam zece mii de coroane pe lună. Era mai mult decât de-ajuns, căci nu plăteau chirie.

Capitolul 13

Despre o revedere călduroasă şi despre un tip la înălţimea poreclei sale

Avea să mai treacă ceva timp înainte să se apropie ceasul morţii unuia dintre locuitorii de pe strada Fredsgatan.

Lui Holger 1 îi mergea foarte bine la Elicopterul Taxi SA. Sarcinile sale erau să răspundă la telefon şi să prepare cafea, achitându-se de ele cu brio. În plus, din când în când făcea câte un tur cu unul dintre cele trei elicoptere şi de fiecare dată îşi închipuia că în acest fel se afla cu un pas mai aproape de răpirea regelui.

În acelaşi timp, tânăra şi furioasa lui prietenă călătorea de-a lungul şi de-a latul Suediei conducând un camion cu plăcuţe de înmatriculare false şi-şi menţinea la rândul ei moralul ridicat prin speranţa nestrămutată că într-o bună zi avea să fie prinsă în vreun control de rutină.

Cele trei chinezoaice şi americanul se plimbau din piaţă în piaţă şi vindeau antichităţi ceramice cu nouăzeci şi nouă de coroane bucata. La început îi însoţea şi

Nombeko, ca să ţină ochii pe ei, dar cum se dovedi că lucrurile mergeau şnur, începuse să rămână din ce în ce mai des acasă. Vânzările de prin pieţe şi târguri erau suplinite cam o dată pe an cu ajutorul unei oferte făcute firmei Bukowski, care vindea cât ai clipi preţioasa piesă

din Dinastia Han.

Planul chinezoaicelor era să umple camioneta cu piese de ceramică şi să o pornească spre unchiul lor din Elveţia imediat ce vor fi făcut rost de ceva bani. Sau mai bine zis, de mulţi bani. Acum nu se mai grăbeau. Ţara aceasta (cum i-o fi zicând oare?) le aducea şi profituri şi se dovedise a fi şi foarte plăcută.

Ceramistul muncea cot la cot cu fetele, iar nevrozele sale exacerbate nu se mai manifestau decât foarte rar. De pildă, cam o dată pe lună trecea prin întregul atelier în căutare de microfoane ascunse. Evident, nu găsea niciunul. Absolut niciunul. Niciodată. Suspect.

La alegerile parlamentare din 1991 singurul vot acordat Partidului Faceţi praf tot rahatul fu din nou anulat. Majoritatea voturilor îi reveniră Partidului Moderat. Prin urmare, se schimbă prim-ministrul, iar Holger 2 avu din nou ocazia să telefoneze şi să-i ofere noului şef al guvernului un lucru pe care cu siguranţă nu şi-l dorea, dar pe care avea să fie obligat să-l accepte în orice caz. Din păcate, prim-ministrului Bildt nu i se dădu niciodată şansa de a spune nici da, nici ba, deoarece asistentul lui avea aceeaşi părere ca şi predecesorul său despre convorbirile care îi puteau fi transferate şefului. Iar atunci când Holger 2 făcu o nouă încercare de a-l contacta pe rege, cel de cu patru ani în urmă, primi acelaşi răspuns de la acelaşi secretar al Curţii ca data trecută. Eventual pe un ton un pic şi mai pretenţios.

Nombeko înţelegea insistenţele lui Holger 2 ca bomba să fie predată numai şi numai prim-ministrului. Sau, în mod excepţional, regelui, în caz că se întâmpla ca acesta să le iasă în cale.

Acum însă, după patru ani de încercări şi o schimbare de guvern, Nombeko începea să-şi dea seama că trebuia să *fii* cineva ca să te poţi apropia de prim-ministrul suedez fără să se tragă semnalul de alarmă. Trebuia să fii preşedintele vreunei alte ţări, de preferinţă, sau măcar şef la vreo companie cu treizeci sau patruzeci de mii de angajaţi.

Sau artist. În primăvara anului respectiv, o fetiţă pe nume Carola[6] cântase o melodie despre cum fusese prinsă în mijlocul furtunii şi câştigase un concurs muzical ce fusese transmis la televiziune în toată lumea. Nombeko nu ştia dacă artista îl întâlnise ulterior pe prim-ministru, dar acesta îi trimisese în orice caz o telegramă.

Sau sportiv de elită. La vremea lui, Björn Borg ar fi fost cu siguranţă primit în audienţă la orice oră. Şi poate că ar fi primit chiar şi în ziua de azi.

Era clar că trebuia să fii cineva. Iar Holger 2 era un nimeni, în vreme ce ea însăşi mai era şi imigrantă ilegală.

În schimb, se făceau patru ani de când nu se mai afla închisă în spatele unor garduri electrificate. Iar Nombeko chiar îşi dorea ca viaţa ei să continue să se desfăşoare în libertate. Prin urmare, dacă n-avea încotro, se putea resemna cu faptul că bomba avea să rămână în acelaşi loc pentru încă o bucată de timp, în vreme ce ea, săptămână după săptămână, dădea gata raft după raft din cărţile bibliotecii locale.

Între timp, Holger 2 îşi diversificase activităţile de import care acum includeau, de asemenea, prosoape şi săpunuri pentru hoteluri.

În visurile sale din tinereţe, când îşi imagina cum se va desprinde de tatăl său Ingmar, Holger 2 n-ar fi crezut nicicând că va ajunge să facă negoţ cu perne, prosoape şi săpun, dar aşa fusese să fie.

* * *

La începutul anului 1993, starea de bună dispoziţie se răspândea atât la Casa Albă, cât şi la Kremlin. SU şi Rusia tocmai făcuseră încă un pas în cooperarea privind controlul reciproc al arsenalului nuclear al celeilalte superputeri mondiale. În plus, noul acord Start II prevedea

6 Carola este una dintre cele mai cunoscute cântăreţe de muzică uşoară din Suedia. în 1991 a câştigat concursul Eurovision cu melodia Fångad av en stormvind (Prinsă în mijlocul furtunii) la care face aluzie textul. (N.t.)

extinderea dezarmării.

George Bush şi Boris Elţîn erau amândoi de părere că planeta noastră devenise un loc cu mult mai sigur.

Asta pentru că niciunul dintre ei nu vizitase vreodată Gnesta.

În vara anului respectiv, şansele chinezoaicelor de a-şi continua activităţile lucrative în Suedia se deteriorară subit. Totul începu cu descoperirea făcută de un negustor de artă din Soderkoping, care observă că se vindeau gâşte din Dinastia Han prin pieţele şi târgurile din Suedia. Acesta cumpără douăsprezece bucăţi şi încercă să le vândă pe toate Galeriilor Bukowski din Stockholm. Cerea un preţ de două sute douăzeci şi cinci de mii de coroane bucata, în schimb primi cătuşe şi detenţie. Încă douăsprezece gâşte din Dinastia Han, în afară de cele cinci pe care firma le vându-se în ultimii cinci ani, era un pic exagerat.

Escrocheria fu mediatizată în presă, de unde fu reperată de Nombeko, care le povesti imediat fetelor ce se întâmplase şi le îndemnă să nu mai facă afaceri cu Bukowski, indiferent dacă găseau noi vânzători fictivi sau nu.

— Păi, de ce nu? se miră sora cea mică, lipsită total de simţul primejdiei.

Nombeko se mulţumi să declare că era imposibil de explicat celor ce nu pricepuseră deja şi insistă ca fetele să facă exact aşa cum li se spusese.

Atunci fetele găsiră de cuviinţă să pună capăt prezentei aventuri. Făcuseră deja ceva bani buni şi oricum nu aveau să mai câştige cine ştie ce de aici încolo, dacă erau nevoite să recurgă exclusiv la preţul de vânzare hotărât de comun acord cu ceramistul american.

În consecinţă, umplură camioneta cu două sute şaizeci de piese de ceramică nou-create, dar datând de dinainte de Hristos, îşi luară rămas-bun de la Nombeko şi o porniră spre Elveţia unde se aflau atât unchiul Cheng Tao, cât şi magazinul de antichităţi al acestuia. Piesele pe care le luaseră cu ele urmau să fie vândute cu patruzeci şi nouă de mii de dolari bucata gâştele, şaptezeci şi nouă de mii de

dolari bucata caii şi între o sută şaizeci de mii şi trei sute de mii de dolari bucata pentru restul obiectelor care erau atât de nereuşite, încât, pe bună dreptate, puteau fi considerate mai mult decât exemplare unicat, între timp, ceramistul american îşi reluase pelerinajul prin pieţele suedeze şi îşi vindea propriile creaţii la un preţ de treizeci şi nouă de coroane bucata, răsuflând uşurat că nu mai era nevoie să facă de-acum înainte compromisuri legate de preţ.

Înainte de despărţire Nombeko le mărturisise chinezoaicelor că nivelul preţurilor alese de ele era cu siguranţă adecvat, având în vedere vechimea şi măiestria pieselor, mai ales pentru un ochi neexperimentat, dar că, pentru eventualitatea în care elveţienii s-ar fi dovedit mai greu de păcălit decât suedezii, nu trebuiau în niciun caz să neglijeze certificatele de autenticitate.

Sora cea mare răspunsese atunci că nu era cazul ca Nombeko să-şi facă griji. Unchiul îşi avea şi el defectele lui, ca oricare alt om, dar în arta de a crea certificate de autenticitate false era însă de neîntrecut. Ce-i drept, fusese prins o singură dată în Anglia şi făcuse patru ani de pârnaie, dar vina era întru totul a incapabilului de la Londra, care realizase un certificat de autenticitate autentic atât de nereuşit, încât falsul unchiului bătuse la ochi prin comparaţie. Acest incapabil fusese şi el băgat la pârnaie timp de trei luni, până când Scotland Yard-ul îşi dăduse seama cum stăteau de fapt lucrurile, şi anume că falsul, şi nu originalul era falsificat.

Cheng Tao îşi învăţase însă lecţia. De atunci avea mare grijă să nu mai atingă perfecţiunea. Era acelaşi principiu ca acela folosit de fete când spărgeau una dintre urechile cailor din Dinastia Han pentru a le mări astfel valoarea. Fetele erau convinse că totul avea să meargă ca pe roate.

— În Anglia? se miră Nombeko care nu era convinsă că fetele înţelegeau care era diferenţa dintre Marea Britanie şi Elveţia.

Anglia ţinea însă de domeniul trecutului. În

închisoare, unchiul fusese coleg de celulă cu un pierde-vară din Elveţia care o dăduse atât de rău în bară, încât era condamnat la de două ori mai mulţi ani decât unchiul lor. Rezulta că elveţianului n-avea să-i trebuiască identitatea o bună bucată de vreme, deci o putea împrumuta unchiului fetelor, deşi nu se ştie dacă acesta din urmă îi ceruse voie colegului său. Unchiul n-avea reflexul de a cere voie înainte de a împrumuta ceva. În ziua când urma să fie eliberat, unchiul fusese aşteptat la ieşire de poliţie, cu intenţia de a-l expulza în Liberia, ţara din care venise înainte să fie prins. Se dovedise însă că chinezul nu era african, ci elveţian, deci fusese trimis la Basel. Sau la Berna. Sau poate Bonn. Nu-i exclus să fi fost nici Berlin, în orice caz, ideea era că fusese trimis în Elveţia.

— La revedere, dragă Nombeko! ziseră fetele într-o xhosa ruginită pe care nu şi-o mai aduceau aminte decât parţial şi apoi o porniră la drum.

— Iftift-fia! strigă Nombeko după camionetă. Baftă!

În timp ce le privea dispărând în depărtare, Nombeko făcu în câteva secunde un calcul rapid al probabilităţii statistice ca trei refugiate ilegale din China care nu făceau diferenţa între Basel şi Berlin să se descurce prin Europa într-o camionetă fără asigurare de răspundere auto, să găsească Elveţia, să reuşească să intre în ţară şi acolo să-şi găsească unchiul. Fără a fi date în vileag.

Deoarece nu le-a mai întâlnit din nou, Nombeko nu a aflat niciodată că fetele se hotărâseră rapid să cutreiere întreaga Europă până aveau să dea peste ţara pe care o căutau. Din punctul lor de vedere, aceasta era singura soluţie, căci drumurile erau pline de indicatoare imposibil de interpretat ce arătau în toate direcţiile. Nombeko nu a aflat nici dacă maşina cu plăcuţe suedeze şi aspect turistic a fost lăsată să treacă fără a fi controlată la toate vămile de pe drum, inclusiv la cea dintre Austria şi Elveţia. În plus, nu a aflat nici că primul lucru făcut de fete după trecerea graniţei a fost să intre în întâiul restaurant chinezesc care le-a ieşit în cale, să-l întrebe pe proprietar

dacă nu cumva îl cunoştea pe domnul Cheng Tao. Proprietarul nu-l cunoştea, dar ştia pe cineva care era posibil să cunoască pe cineva care cunoştea pe cineva care era posibil să cunoască pe cineva care spusese că avea un frate care ar fi fost posibil să aibă un chiriaş cu numele respectiv. Fetele îl găsiră pe unchiul lor într-o suburbie din Basel, iar revederea fu foarte călduroasă.

Dar nici asta n-a aflat Nombeko vreodată.

Toţi chiriaşii rămaşi în blocul de pe strada Fredsgatan erau în continuare în viaţă. Holger 2 şi Nombeko deveniseră inseparabili. Nombeko realizase că simpla prezenţă a lui Holger o umplea de bucurie, în timp ce Holger se simţea incredibil de mândru de fiecare dată când Nombeko deschidea gura, căci era cea mai înţeleaptă fiinţă pe care o cunoscuse vreodată. Şi cea mai frumoasă.

Continuau să menţină un nivel de activitate foarte ridicat printre pernele de pe ladă, în ideea că ar putea fi binecuvântaţi cu un copil. Deşi procrearea ar fi dus la nenumărate complicaţii, nereuşita ei nu făcea decât să intensifice gradul de frustrare al cuplului. Era ca şi cum viaţa lor nu mai avea niciun sens şi singurul lucru care putea schimba această situaţie era venirea pe lume a unui bebeluş.

Aşa că au început să dea vina pe bombă. Dacă s-ar fi putut descotorosi de ea cumva, cu siguranţă ar fi venit şi bebeluşul aproape de la sine. Logic vorbind, îşi dădeau seama că nu exista nicio legătură cauzală între bombă şi bebeluş, dar totul se reducea acum la sentimente, nu la raţiune. O dată pe săptămână, de pildă, îşi mutau activităţile erotice în atelierul de ceramică, în speranţa că noul loc avea să le ofere şanse noi. Sau poate că nu.

Cele douăzeci şi opt de diamante brute se aflau în continuare în căptuşeala gecii pe care Nombeko nu o mai purta însă. După prima încercare eşuată, desfăşurată cu câţiva ani în urmă, Nombeko nu dorise să expună întregul grup riscului pe care l-ar fi reprezentat încercarea de a le vinde prin diferite locuri. Acum însă, începea să cocheteze din nou cu gândul de a le vinde. Dacă ea şi cu Holger ar fi

făcut rost de o groază de bani, atunci s-ar fi deschis cu siguranţă noi porţi către prim-ministru. Era mare păcat însă că Suedia se întâmpla să fie o ţară care se încăpăţâna să fie atât de incoruptibilă, altfel ar fi putut să-şi atingă obiectivul dând ceva mită.

Holger rămase pe gânduri. Ideea cu mita nu era deloc rea. Prin urmare, se hotărî să o pună în practică negreşit. Căută deci în cartea de telefon numărul Partidului Moderat, sună, se prezentă ca fiind Holger şi declară că era gata să doneze două milioane de coroane partidului, cu condiţia să-l poată întâlni mai întâi pe preşedintele partidului (care nu era nimeni altul decât prim-ministrul) între patru ochi.

Cei din secretariatul partidului nu întârziară să-şi arate interesul. O întâlnire cu Carl Bildt putea fi organizată, fără îndoială, dar mai întâi Holger trebuia să-şi divulge identitatea, să spună ce chestiuni dorea să abordeze şi să-şi comunice întregul nume şi adresa completă.

— Aş prefera să rămân incognito, încercă Holger şi i se răspunse că putea, dar că era totuşi nevoie de un anumit grad de siguranţă când venea vorba despre preşedintele partidului, care, în plus, se întâmpla să fie şi şeful guvernului ţării.

Holger cugetă rapid şi îşi zise că se putea da drept fratele său şi putea declara că locuieşte în Blackeberg şi lucrează la Elicopterul Taxi SA în Bromma.

— Îmi garantaţi că-l voi întâlni pe prim-ministru atunci? întrebă el.

Secretariatul nu putea garanta, dar aveau să facă tot posibilul.

— Deci vreţi să donez două milioane în schimbul promisiunii că *poate* îl voi întâlni? replică Holger.

Cam aşa ceva. Domnul Holger înţelegea cu siguranţă.

Nu, de fapt domnul Holger nu pricepea chiar deloc. Frustrat de faptul că se dovedea a fi atât de dificil să-i spună două vorbe unui simplu prim-ministru, Holger declară că Partidul Moderat n-avea decât să-şi găsească alt

prost pe care să-l jecmănească, apoi le ură să le meargă cum nu se poate mai rău în alegerile următoare, după care le trânti telefonul în nas.

Între timp, Nombeko profitase de răgazul de gândire oferit. De fapt, prim-ministrul nu stătea închis non-stop în cancelaria guvernului până i se termina mandatul. Dimpotrivă, întâlnea oameni! Tot felul de oameni, de la şefi de stat la propriii colaboratori. Câteodată mai apărea şi la televizor. Mai făcea şi declaraţii de presă la stânga şi la dreapta. În cazul prim-ministrului, mai degrabă la dreapta.

Era puţin probabil ca Holger şi Nombeko să se poată transforma în şefi de stat ai altor naţiuni. În schimb, deşi n-avea să fie uşor, era cel puţin posibil ca unul dintre ei să obţină un post de funcţionar la guvern sau prin alte instituţii de stat. Holger 2 n-avea decât să se înscrie la universitate. Mai întâi trebuia să reuşească la admitere şi apoi putea studia orice voia în numele fratelui său, cu condiţia ca pe termen mediu specializarea respectivă să îl ajute să se apropie de prim-ministru. Iar dacă reuşeau să transforme avutul lui Nombeko în bani lichizi, n-ar mai fi fost nevoie să menţină nici firma de distribuţie de perne.

Holger 2 începu să se gândească serios la cele zise de Nombeko. Putea face ştiinţe politice sau economie politică. Dar ambele presupuneau mai mulţi ani pe băncile şcolii. Iar apoi, poate că n-aveau să ducă la nimic concret. Alternativă era ca lucrurile să rămână aşa cum erau până la sfârşitul vieţii sau cel puţin până când Holger 1 avea să-şi dea seama că nu era în stare să înveţe să zboare cu elicopterul sau poate până când tânăra furioasă avea să se plictisească aşteptând să fie prinsă de poliţie. Asta cu condiţia ca americanul ţăcănit să nu-i fi băgat în bucluc până atunci.

În plus, ideea de a face studii universitare îi surâsese dintotdeauna lui Holger 2.

Nombeko îl îmbrăţişă pe Holger al său în semn de confirmare a planului pe care tocmai îl ticluiseră în lipsă de moştenitori. Ce senzaţie plăcută!

Nu le mai rămânea decât să găsească o cale sigură

de a vinde diamantele.

* * *

În timp ce Nombeko încă mai rumega modalităţile şi momentul cel mai potrivit în care să-l abordeze pe negustorul de diamante adecvat, soluţia îi fu servită pe tavă. Întâlnirea avu loc pe trotuarul din faţa bibliotecii din Gnesta.

Elementul salvator se numea, de fapt, Antonio Suarez şi era un chilian care se refugiase în Suedia împreună cu părinţii săi, în urma loviturii de stat din 1973. Aproape nimeni din anturajul său nu-i ştia însă numele adevărat. I se spunea sus şi tare *Bijutierul*, deşi nu avea nici în clin, nici în mânecă cu această meserie. E drept însă că lucrase odinioară ca vânzător în singurul magazin de bijuterii din Gnesta, unde aranjase să fie jefuit de propriul său frate, care golise localul de marfă.

Lovitura le reuşise, dar în ziua următoare, fratele se pusese pe petrecut de unul singur, apoi se urcase la volan beat criţă şi fusese oprit de o patrulă a poliţiei care observase că depăşise şi viteza legală şi, în plus, mergea şi în zigzag.

Fratele, care era mai romantic de felul lui, începuse discuţia cu cuvinte de laudă pentru forma sânilor singurei reprezentante de gen feminin din patrulă, motiv pentru care încasase un pumn în bot. Lovitura îi picase cu tronc, căci nimic nu e mai irezistibil decât o femeie cu temperament. Dăduse deci la o parte fiola în care agenta ofensată îl îndemnase să sufle, scosese din buzunar un inel cu diamante de o valoare de două sute de mii de coroane şi o ceruse de soţie.

În locul răspunsului afirmativ la care se aştepta, fratele avusese parte de o pereche de cătuşe şi de un drum gratuit cu maşina până la cea mai apropiată secţie de poliţie.

În urma investigaţiilor declanşate, fratele amorezului se trezi şi el în spatele gratiilor, deşi negase totul cu

hotărâre.

— E prima dată în viaţa mea când îl văd pe omul ăsta, declarase el procurorului în tribunalul din Katrineholm.

— E totuşi fratele tău! replicase procurorul.

— Da, dar e prima dată când îl văd.

Procurorul avea însă dovezi serioase. Printre altele, dispunea de fotografii cu cei doi împreună din fragedă pruncie şi până la maturitate. În plus, faptul că ambii aveau domiciliul la aceeaşi adresă din Gnesta era o circumstanţă agravantă, precum şi faptul că mare parte a bunurilor furate fuseseră găsite în debaraua lor comună. Dincolo de asta, până şi propriii lor părinţi, care erau nişte oameni cinstiţi, depuseseră mărturie împotriva lor.

Tipul căruia de atunci a început să i se spună Bijutierul a fost condamnat la patru ani de închisoare, la fel ca şi fratele lui, de altfel. După ispăşirea pedepsei, fratele s-a întors în Chile, în timp ce Bijutierul a început o afacere cu bijuterii ieftine importate din Bolivia. Planul lui era să pună bani la ciorap până reuşea să strângă un milion de coroane, iar apoi să iasă la pensie în Thailanda. Pe Nombeko o ştia din vedere de prin pieţele şi târgurile în care îşi vindea bijuteriile. Nu erau prieteni la cataramă, dar se salutau de fiecare dată când se întâlneau.

Problema era că publicul care frecventa pieţele suedeze nu părea să priceapă măiestria inimilor de argint boliviene fabricate din plastic. După doi ani de trudă, Bijutierul căzuse în depresie, cuprins de sentimentul că totul era în zadar (ceea ce, în linii mari, chiar era just).

În goana lui după milion, Bijutierul ajunsese la o sută douăzeci şi cinci de mii de coroane, dar se simţea cu totul sleit de puteri. În starea sa de depresie, se dusese la hipodromul Solvalla într-o sâmbătă după-amiază şi mizase toţi banii pe cursele de trap în ideea că îi va pierde pe toţi şi că apoi tot ce avea să-i rămână de făcut era să se întindă pe o bancă din parcul Humlegârden în aşteptarea morţii.

Întâmplarea făcuse atunci ca toţi caii să aibă o cursă bună, cum şi trebuia (dar nu reuşeau niciodată), iar la sfârşitul zilei un singur câştigător putea încasa treizeci şi

şase virgulă şapte milioane de coroane, dintre care două sute de mii pe loc în bani gheaţă.

Bijutierul se hotărâse să renunţe la planul de a-şi aştepta sfârşitul pe o bancă din parcul Humlegârden şi se îndreptase spre barul Café Opera cu gândul să se îmbete.

Noul plan îi reuşise peste măsură. În după-amiaza zilei următoare se trezise în apartamentul de lux al hotelului Hilton de lângă Slussen, complet dezbrăcat, cu excepţia şosetelor şi a chiloţilor. Primul gând care îi trecuse prin minte, având în vedere prezenţa chiloţilor, fusese că probabil nu se distrase aşa cum merita situaţia în noaptea de dinainte, dar nu era pe deplin convins, căci nu-şi aducea aminte absolut nimic.

Comandase apoi micul dejun în cameră. Înfruptându-se din omletă şi sorbind din şampanie, Bijutierul hotărâse ce avea să facă cu viaţa sa. Renunţase la ideea de a se pensiona în Thailanda. Avea de gând să rămână în Suedia şi să-şi deschidă propria afacere.

Bijutierul avea să devină… bijutier.

Din pură răutate îşi alesese un spaţiu perete în perete cu magazinul în care lucrase odinioară şi pe care mai apoi îl jefuise. Iar cum Gnesta era Gnesta şi un magazin de bijuterii era deja prea mult, după mai puţin de o jumătate de an reuşise să-l aducă pe vechiul său patron în pragul falimentului. Patronul nu era nimeni altul decât cel care aproape că sunase poliţia când Nombeko intrase în magazin cu gândul să-i vândă un diamant.

Într-o bună zi din 1994, Bijutierul întâlni aşadar în drumul său spre lucru o femeie de culoare în faţa bibliotecii. Oare unde o mai văzuse?

— Bijutiere! strigă Nombeko. Nu te-am mai văzut de o grămadă de timp. Care mai e viaţa ta?

A, da, era tipa care umbla cu americanul ăla ţicnit şi cu cele trei chinezoaice cu care nu se putea ajunge niciodată la o înţelegere.

— Sunt bine, mulţumesc. Am renunţat la inimile de argint boliviene din plastic şi m-am apucat de lucruri mai serioase, ca să zic aşa. Sunt bijutier aici în Gnesta acum.

Nombeko fu încântată de veste. Într-un mod neaşteptat îşi făcuse rost de un contact în breasla bijutierilor din Suedia. În plus, era vorba despre unul care se dovedise a fi lipsit de mustrări de conştiinţă sau care poate că era cu totul lipsit de conştiinţă.

— Minunat, zise ea. Atunci ar trebui să-ţi spun *domnul* Bijutier de acum încolo. Ai fi cumva interesat de o afacere sau două? întâmplarea face că am câteva diamante brute puse deoparte şi aş vrea să încasez ceva bani gheaţă pe ele.

„Nebănuite sunt căile Domnului" îşi zise Bijutierul în sinea lui. Se rugase la Dumnezeu de când se ştia şi Domnul nu-i dăduse nimic înapoi. Iar acel jaf eretic pe care îl comisese ar fi trebuit să facă relaţia sa cu Cel de

Sus şi mai delicată. Domnul însă se grăbea acum să-i dea totul mură-n gură.

— Interesul meu pentru diamantele brute este enorm, domnişoară… Nombeko, dacă nu cumva mă înşel?

Până atunci, afacerile nu merseseră deloc aşa cum îşi dorea Bijutierul. Acum însă putea renunţa la planul de a se jefui pe sine însuşi încă o dată.

Trei luni mai târziu, toate cele douăzeci şi opt de diamante fuseseră achiziţionate şi vândute mai departe, în locul lor, Nombeko şi Holger dispuneau acum de un rucsac plin cu bani. Nouăsprezece virgulă şase milioane de coroane, cu siguranţă cu cincisprezece la sută mai puţin decât ar fi obţinut dacă afacerea nu ar fi trebuit să fie reglată cu atâta discreţie. Reacţia lui Holger 2 fu:

— Nouăsprezece virgulă şase milioane sunt totuşi nouăsprezece virgulă şase milioane!

Holger 2 tocmai se înscrisese la examenul de admitere la facultate. Soarele strălucea şi păsările ciripeau.

Partea 4

„Nu e nevoie ca viaţa să fie simplă, atâta vreme cât nu e lipsită de conţinut".

Lise Meitner

*

Capitolul 14

Despre o vizită nedorită şi un deces subit în primăvara anului 1994, Africa de Sud a devenit prima şi, până în momentul de faţă, singura ţară din lume care şi-a produs propriile arme nucleare, pentru ca apoi să se debaraseze imediat de ele. De bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, şi-au desfiinţat întregul program nuclear cu puţin timp înainte ca minoritatea albă să fie constrânsă să predea puterea negrilor. Procesul s-a întins pe mai mulţi ani şi a fost realizat sub tutela Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică, iar aceasta, odată ce operaţiunea a fost oficial încheiată, a confirmat eliminarea celor şase bombe atomice ale Africii de Sud.

Cea de-a şaptea, cea care, oficial vorbind, nu existase niciodată, continua să existe. Iar în curând avea chiar s-o ia la picior.

Totul a început când tânăra furioasă s-a săturat în cele din urmă că nu era deloc prinsă de poliţie. Ce mama naibii făceau? Ea depăşea viteza legală, trecea peste linii continue, le claxona pe babele care traversau strada, şi ei nimic. Trecuseră ani după ani fără ca nici măcar un agent de poliţie să-şi arate interesul pentru ea. Existau mii de poliţişti în această ţară şi n-aveau decât să se ducă naibii cu toţii, problema era însă că Celestine nu avusese ocazia să transmită acest mesaj niciunuia dintre ei.

Ideea că ar putea să cânte „Non, je ne regrette rien” îi surâdea în continuare mult prea mult ca să renunţe la job, dar simţea că trebuia să se întâmple ceva în curând, căci altfel avea să se trezească într-o bună zi făcând parte din orânduirea socială. Şi când te gândeşti că Holger 2 îi propusese doar cu câteva zile în urmă să-şi ia permisul pentru camion. Păi asta ar fi distrus totul!

Cuprinsă de frustrare, tânăra furioasă se duse la Bromma şi îi spuse lui Holger 1 că venise vremea să iasă la atac. *Acum*.

— La atac? zise Holger 1 nedumerit.

— Da. Să schimbăm macazul.

— Şi la ce te-ai gândit?

Tânăra furioasă nu putea preciza exact, dar s-a dus la cel mai apropiat chioşc şi a cumpărat un exemplar al cotidianului burghez de rahat *Dagens Nyheter*, care nu făcea altceva decât să-i pupe în fund pe cei de la putere. De-a dreptul ruşinos!

Apoi începu să răsfoiască. Găsi multe lucruri care o făcură şi mai furioasă decât era ea de fel. Ceea ce-o făcu să-şi iasă de-a dreptul din pepeni fu un mic articol de la pagina şaptesprezece.

— Uite aici! zise ea. Ăsta-i un lucru pe care pur şi simplu nu-l putem accepta!

În articol era vorba despre un partid relativ recent înfiinţat, Democraţii Suedezi, care urmau să demonstreze în piaţa Sergel în ziua următoare. Cu aproape trei ani în urmă, partidul obţinuse 0, 09% din voturi la alegerile parlamentare din Suedia şi, după părerea tinerei furioase, era al dracului de mult. Aceasta îi explică prietenului său că partidul era compus din indivizi care încercau să ascundă faptul că erau rasişti şi care, în plus, erau conduşi de un fost nazist. Mai adăugă că Democraţii Suedezi se dădeau cu toţii în vânt după Casa Regală.

Prin urmare, din punctul de vedere al tinerei furioase, această demonstraţie avea nevoie urgentă de o antidemonstraţie!

Atitudinea partidului faţă de statutul regelui şi al reginei îl făcu şi pe Holger 1 să se înfierbânte. Ce plăcere să se dedice educării opiniei publice în spiritul tatălui său Ingmar după atâta amar de ani!

— Hai, că tot sunt eu liber mâine, se învoi el. Hai, mergem întâi acasă la Gnesta să ne pregătim!

Nombeko îi surprinse pe Holger 1 şi pe tânăra furioasă în timp ce îşi fabricau pancarte pentru a doua zi. Pe ele apăreau următoarele inscripţii: „Afară cu Democraţii Suedezi din Suedia”, „Jos Casa Regală”, „Pe lună cu regele” şi „Democraţii Suedezi sunt bătuţi în cap”.

Nombeko citise deja câte ceva despre acest partid şi recunoscuse stilul. A fi nazist nu reprezenta o piedică în calea unei cariere politice. Aproape toţi prim-miniştrii sud-africani din cea de-a doua jumătate a secolului XX aveau exact acest profil. Era drept că partidul nu obţinuse decât o zecime de procent din voturi la cele mai recente alegeri parlamentare, dar discursul lui se baza pe frică şi Nombeko era convinsă că frica era o armă de viitor, căci aşa fusese dintotdeauna.

De aceea Nombeko nu era deloc de acord cu afirmaţia „Democraţii Suedezi sunt bătuţi în cap”. Dimpotrivă, faptul că renunţaseră la calificativul de nazişti, continuând însă să urmeze ideologia, era chiar o mişcare inspirată.

Auzind acestea, tânăra furioasă prezentă o nouă teorie din care reieşea că bănuia că şi Nombeko era de fapt nazistă.

Nombeko îi lăsă în pace pe producătorii de pancarte şi se grăbi să-l avertizeze pe Holger 2 în legătură cu faptul că nerodul său de frate şi prietena acestuia erau pe drum spre Stockholm să facă scandal, ceea ce le putea crea probleme.

— Nimic nu e etern, nici măcar liniştea, replică Holger 2, fără să-şi poată închipui amploarea încercărilor care îi aşteptau.

Vorbitorul principal la demonstraţia Democraţilor Suedezi era însuşi liderul partidului. Cocoţat pe un podium improvizat şi cu microfonul în mână, declama valorile suedeze şi pericolele care le ameninţau. Formulă, de asemenea, cerinţe precum interzicerea imigraţiei şi reintroducerea pedepsei cu moartea, care nu mai fusese practicată în Suedia din noiembrie 1910.

În faţa lui stăteau vreo cincizeci de adepţi şi aplaudau. În spatele lor se aflau o tânără furioasă şi prietenul ei, cu pancartele împachetate deocamdată. Planul lor era să dea startul antidemonstraţiei exact în momentul în care liderul partidului îşi va fi terminat discursul, ca să nu rişte ca protestul lor să fie acoperit de

strigătele celorlalţi.

Discursul tocmai începuse când Celestine, tânăra noastră furioasă, îşi dădu seama că trebuie să facă treaba mică. Îi şopti lui Holger în ureche că avea să se strecoare în casa de cultură de peste drum, dar că avea să revină imediat.

— Şi atunci le arătăm noi lor, zise ea dându-i un pupic pe obraz iubitului ei Holger.

Din păcate, discursul se termină subit, iar publicul începu să se împrăştie în toate direcţiile. Holger 1 se simţi obligat să acţioneze de unul singur. Prin urmare, despachetă prima pancartă pe care scria „Democraţii Suedezi sunt bătuţi în cap”. De fapt, ar fi preferat-o pe cea cu inscripţia „Pe lună cu regele”, dar acum nu mai avea încotro. În plus, asta era preferata lui Celestine.

Nici nu apucase să-şi afişeze pancarta mai mult de două secunde, că fu observată de doi tineri democraţi suedezi care nu apreciară deloc mesajul.

Deşi ambii erau pensionaţi pe caz de boală, se îndreptară în fugă spre Holger, îi smulseră pancarta din mână şi încercară s-o rupă în bucăţele. Nereuşind, unul dintre ei începu să muşte din pancartă, sugerând astfel că formularea inscripţionată avea baze reale.

Dar cum nici această tehnică nu dădu rezultatul dorit, celălalt tânăr începu să-l lovească pe Holger cu pancarta în cap până o rupse în două. Apoi ambii tineri se puseră să sară pe Holger cu bocancii lor negri până obosiră. Holger zăcea zdrobit la pământ, dar îi mai rămăsese energia să scâncească „Vive la République” către cei doi tineri care se simţiră din nou provocaţi.

Nu că ar fi înţeles ce zisese Holger, dar scosese nişte sunete şi pentru asta merita încă o tură.

Odată ce terminară şi cea de-a doua repriză de lovituri, cei doi se hotărâră să se descotorosească de epavă. Îl târâră pe Holger de păr şi de un braţ de-a lungul pieţei până la gura de metrou. Acolo, îl trântiră din nou la pământ în faţa porţilor de acces şi începură să-l agreseze pentru a treia oară. De data aceasta, îi dădură câteva

şuturi strigându-i celui care acum de-abia se mai putea mişca să se târască în jos în staţia de metrou şi să nu-şi mai arate niciodată căpăţâna urâtă la suprafaţă.

— Vive la République! strigă Holger cu destul curaj după cei doi pentru a doua oară de unde zăcea zdrobit. Aceştia bombăniră la rândul lor un „imigrant nenorocit" şi îşi luară tălpăşiţa.

Holger în schimb rămase la pământ până îi veni în ajutor un reporter de la televiziunea suedeză, care se afla acolo împreună cu fotograful său pentru a pregăti un articol despre partidele periferice de extremă dreapta a căror activitate lua amploare.

Reporterul îl întrebă pe Holger cine era şi ce organizaţie reprezenta. Victima zdrobită şi confuză răspunse că se numea Holger Qvist şi că îi reprezenta pe toţi cetăţenii ţării care sufereau sub jugul monarhiei.

— Deci sunteţi republican? întrebă reporterul.

— Vive la République, zise Holger pentru a treia oară într-un răstimp de patru minute.

Tânăra furioasă îşi făcuse nevoile, dar când ieşi din casa de cultură nu-l găsi pe Holger decât după ce se hotărâse să urmeze mulţimea de oameni spre gura de metrou, îşi făcu loc cu coatele, îl îmbrânci pe reporter şi îl trase pe Holger după ea spre metroul care avea să-i lase exact în staţia de unde trebuia să ia personalul de Gnesta.

Povestea s-ar fi putut sfârşi aici, dacă fotograful reporterului nu ar fi documentat măcelul, încă de la primul atac asupra lui Holger, inclusiv tentativa de a muşca din pancartă. Exact la momentul potrivit, fotograful reuşise pe deasupra să prindă chipul chinuit al lui Holger în prim-plan în momentul când aproape că şoptise „Vive… la… République" după cei doi suedezi-democraţi pensionaţi pe caz de boală, deşi erau sănătoşi tun.

După montaj, atacul fu scurtat la treizeci şi două de secunde şi fu transmis la telejurnal chiar în aceeaşi seară, împreună cu scurtul interviu obţinut. Deoarece efectul dramatic al celor treizeci şi două de secunde era de-a dreptul fenomenal, în mai puţin de douăzeci şi şase de ore,

canalul de televiziune reuşi să vândă drepturile de difuzare în treizeci şi trei de ţări. Într-un timp record, mai mult de un miliard de oameni din jurul lumii îl văzuseră pe Holger 1 mâncând bătaie.

* * *

A doua zi de dimineaţă, Holger se trezi cu nişte dureri sfâşietoare în tot corpul. Cum însă nimic nu părea să fie rupt, se hotărî în cele din urmă să meargă la serviciu. Două dintre cele trei elicoptere plecau în misiune în dimineaţa respectivă şi, de obicei, avea o groază de hârţogărie de completat în asemenea cazuri.

Ajunse la serviciu cu zece minute întârziere, iar şeful, care se întâmpla să fie unul dintre piloţi, îi ordonă să se întoarcă acasă de urgenţă.

— Te-am văzut aseară la televizor. Cum de reuşeşti să te ţii pe picioare după aşa o ciomăgeală? Du-te acasă şi odihneşte-te, ia-ţi liber, pentru numele lui Dumnezeu! zise şeful înainte să decoleze cu unul dintre cele două elicoptere Robinson 66, în drum spre Karistad.

— La cum arăţi, o să bagi frica în oameni, ţicnitule, zise celălalt pilot şi apoi luă cel de-al doilea elicopter Robinson 66 şi se înălţă în direcţia Göteborg.

Holger rămase singur cu cel de-al treilea elicopter, un Sikorsky 76.

Holger nu se putea hotărî dacă să se întoarcă acasă. Intră şchiopătând în bucătărie, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi apoi se întoarse la biroul său. Nu prea ştia cum să reacţioneze. Pe de o parte, se simţea cu totul zdrobit. Pe de altă parte, se simţea tare mândru de ecoul pe care îl avuseseră imaginile transmise la telejurnal. Poate că avea să declanşeze o mişcare republicană în întreaga Europă!

Holger înţelesese că nu exista vreun canal de televiziune cu ceva pretenţii care să nu fi difuzat filmuleţul în care lua bătaie. Şi ce mamă de bătaie luase! Dăduse bine de tot la televizor. Holger nu se putea abţine să nu fie mândru de sine însuşi.

Chiar în acel moment intră un bărbat în birou. Pe neaşteptate.

Clientul îl privi pe Holger, care simţi instantaneu că avea în faţa sa o persoană şi o situaţie pe care era mai bine să le evite. Însă n-avea loc să treacă pe lângă bărbat, iar privirea acestuia era atât de severă, încât Holger rămase pe scaun.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el îngrijorat.

— Daţi-mi voie să mă prezint, zise bărbatul în engleză. Numele meu nu vă priveşte şi reprezint un serviciu de informaţii cu care n-aveţi nimic de-a face. Când mi se fură lucruri, mă înfurii. Iar când lucrul furat se întâmplă să fie o bombă atomică, atunci mă înfurii şi mai tare. În plus, în cazul de faţă am avut destul timp la dispoziţie ca să-mi sporească şi mai mult furia. Pe scurt, sunt *extrem de furios*.

Holger Qvist nu pricepea nimic. Era o senzaţie care nu-i era deloc străină, cu toate acestea încă îl mai incomoda. Bărbatul cu privirea severă (şi o voce la fel de severă) scoase două fotografii mărite din servietă şi le aşează pe birou în faţa lui. În prima se vedea clar Holger 2 pe o platformă de încărcat marfă, iar în cea de-a doua, Holger 2 încărca o ladă mare în camion cu ajutorul unui alt bărbat care conducea un cărucior. Era lada *aia*. Fotografiile erau datate 17 noiembrie 1987.

— Ăsta eşti tu, zise agentul arătând cu degetul spre fratele lui Holger. Iar asta e a mea, adăugă el arătând spre ladă.

Agentul Mossad A suferise timp de şapte ani din cauza bombei atomice dispărute. Şi tot atâta timp dedicase încercărilor de a o localiza. Începuse imediat să lucreze urmând două piste paralele. Prima era dedicată eforturilor de a găsi hoţul, în speranţa că hoţul şi obiectul furat se găseau în continuare în acelaşi loc. Cea de-a doua consta în a trage cu urechea, în caz că ar fi apărut o bombă atomică la vânzare în Europa Occidentală sau în restul lumii. Dacă nu reuşea să pună mâna pe bombă urmărind hoţul, spera să reuşească totuşi cu ajutorul celui care

aranja târguielile.

Primul lucru pe care îl făcuse A fusese să zboare de la Johannesburg la Stockholm, unde analizase înregistrările camerelor de supraveghere de la ambasada israeliană. Camera de la poartă arăta clar că femeia care semna de primire în condica paznicului nu era nimeni alta decât Nombeko Mayeki.

Nu era oare posibil ca totul să fi fost o greşeală? Nu, altfel de ce ar fi venit la ambasadă cu camionul? Zece kilograme de carne de antilopă ar fi încăput şi într-un coş de bicicletă.

Dacă ar fi fost o greşeală, atunci s-ar fi întors când şi-ar fi dat seama, căci trebuie zis că, din câte se putea vedea din filmele disponibile, Nombeko nu era de faţă atunci când lada fusese mutată în camion. În acel moment, se afla în continuare la poartă şi semna documentele.

Nu, nu exista nicio îndoială. Agentul secret Mossad, cu multiple decoraţii la activ, fusese păcălit pentru a doua oară în cariera sa. De o femeie de serviciu. Aceeaşi care îl păcălise şi prima dată.

Din fericire, agentul era un om cu multă răbdare, într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, drumurile lor aveau să se întâlnească din nou.

— Şi atunci, scumpa mea Nombeko Mayeki, o să-ţi doreşti să fii altcineva şi să te afli altundeva.

Camera de la poarta ambasadei filmase de asemenea plăcuţa de înmatriculare a camionului roşu care fusese folosit pentru furtul armei. Cealaltă cameră, cea de pe platforma de încărcare, captase mai multe imagini clare ale bărbatului care o ajutase – alb, cam de aceeaşi vârstă ca Nombeko. Agentul A avusese grijă să imprime câteva copii.

Apoi se pusese pe treabă. În cadrul investigaţiilor ulterioare se dovedise că Nombeko Mayeki dispăruse din centrul de primire a refugiaţilor din Upplands Väsby în ziua în care recuperase bomba de la ambasadă. Iar de atunci nu-i mai dăduse nimeni de urmă.

Plăcuţa de înmatriculare aparţinea unei anumite

Agnes Salomonsson din Atingsâs. Atunci ieşi la iveală că maşina era într-adevăr roşie, dar nicidecum un camion, ci un Fiat Ritmo. Plăcuţele erau, prin urmare, furate. Această femeie de serviciu acţiona extrem de profesionist.

Singurul lucru care îi rămăsese de făcut agentului A în această primă fază a operaţiunii era să transmită Interpolului fotografia proaspăt realizată a şoferului camionului. Nici această pistă nu dusese însă nicăieri. Persoana în cauză nu era membrul vreunui grup de trafic de arme cunoscut. Şi totuşi se afla la volanul unei maşini care transporta o bombă atomică.

Agentul A trăsese atunci concluzia logică, deşi greşită, că fusese păcălit de cineva care ştia exact ce făcea, că bomba atomică părăsise deja teritoriul Suediei şi că, prin urmare, el trebuia să se concentreze asupra tuturor posibilităţilor adiacente ce puteau fi identificate pe plan internaţional.

Munca agentului A fu cu mult îngreunată de apariţia pe piaţă a altor bombe atomice de-a lungul anilor. Odată cu prăbuşirea Uniunii Sovietice, bombe atomice reale sau închipuite au invadat piaţa. Încă din 1991 în rapoartele serviciilor de informaţii se putea citi despre o bombă atomică dispărută în Azerbaidjan. Hoţii avuseseră de ales între două rachete disponibile şi o luaseră pe cea care cântărea cel mai puţin. Prin urmare, nu luaseră cu ei decât învelişul, dovedind astfel că hoţii de bombe atomice nu sunt neapărat mai inteligenţi decât restul populaţiei.

În 1992 agentul A început să urmărească o nouă pistă. Uzbekul Şiavkat Abdoujaparov, fost căpitan în armata sovietică, îşi lăsase soţia şi copiii în Taşkent şi dispăruse, reapărând ulterior în Shanghai, unde, după propriile spuse, avea o bombă de vânzare la un preţ de cincisprezece milioane de dolari. Preţul dădea de înţeles că era vorba despre o armă cu un potenţial distructiv extrem, dar înainte ca agentul A să fi apucat să ajungă la faţa locului, căpitanul Abdoujaparov fusese găsit într-un bazin din port cu o şurubelniţă înfiptă în ceafă. Bomba lui nu era nicăieri de găsit însă, şi nici nu mai apăru vreodată pe

piaţă.

Începând din 1994, agentul A fusese obligat să staţioneze la Tel Aviv, pe un post deloc neînsemnat, dar cu mult sub nivelul pe care l-ar fi obţinut dacă nu ar fi avut loc incidentul cu bomba atomică sud-africană. Agentul nu s-a lăsat însă bătut, ci a continuat să urmărească diferite piste, însă fără să mai facă deplasări, dar imaginile lui Nombeko şi ale bărbatului necunoscut care conducea camionul îi rămăseseră proaspete în memorie.

Pe neaşteptate, cu o seară în urmă, în timpul unei misiuni de scurtă durată şi fără prea mari pretenţii, la Amsterdam, lucrurile luaseră o nouă întorsătură! După şapte ani! La ştirile de la televizor. Nişte imagini de la un tumult politic într-o piaţă din Stockholm. Membri ai partidului xenofob Suedezii Democraţi îl duc târâş pe un antidemonstrant. Îl bagă într-o gură de metrou. Îi dau şuturi cu bocancii. Şi apoi momentul de graţie: un prim-plan cu victima!

Ele!

E bărbatul cu camionul roşu!

Din informaţiile transmise la ştiri: Holger Qvist, Blackeberg, Suedia.

* * *

— Vă rog să mă scuzaţi, dar nu înţeleg despre ce bombă atomică vorbiţi.

— Chiar n-ai mâncat destulă bătaie ieri? întrebă agentul A. Poţi să-ţi bei cafeaua dacă vrei, dar grăbeşte-te, pentru că peste cinci secunde tu şi cu mine plecăm să-i facem o vizită lui Nombeko Mayeki, oriunde s-ar afla ea.

Efortul depus pentru a pune lucrurile cap la cap îi intensifică lui Holger 1 durerea în capul deja umflat. Bărbatul de pe partea cealaltă a mesei lucra deci pentru serviciile de informaţii ale unui alt stat. Şi credea că Holger 1 era Holger 2. Şi o căuta pe Nombeko. Care îi furase o… bomb*ă ato*m*ică.*

— Lada! strigă Holger 1 subit.

— Exact. Unde e? întrebă agentul A. Zi-mi unde se află lada cu bomba!

Holger contemplă adevărul care tocmai i se revelase. Avuseseră mama tuturor visurilor revoluţionare într-un depozit de pe strada Fredsgatan timp de şapte ani, fără ca el să-şi fi dat seama de asta. Timp de şapte ani avusese la dispoziţie poate singurul lucru din lume care l-ar fi putut convinge pe rege să abdice.

— Să arzi în focurile iadului! mormăi Holger 1 în engleză, mai mult din reflex.

— Ce-ai spus? întrebă agentul A.

— A, nu dumneavoastră, domnule, se scuză Holger, ci domnişoara Nombeko.

— Sunt total de acord cu tine, zise agentul, dar nu am de gând să aştept să se întâmple. De-aia trebuie să mă conduci la ea *acum*. Unde este? Răspunde-mi!

Agentul A avea încredere în vocea sa severă. Iar acum scosese şi pistolul.

Lui Holger îi treceau prin minte imagini din copilărie. Se gândea la lupta pe care o purtase tatăl său, la cum el însuşi fusese angrenat să i se alăture şi la neputinţa lui de a continua lupta pe cont propriu.

Iar acum avea conştiinţa faptului că soluţia fusese tot timpul sub nasul său.

Ceea ce-l durea cel mai tare nu era faptul că se afla în faţa unui agent secret pregătit să-l împuşte dacă nu-l ducea la Nombeko şi la lada ei. Era faptul că fusese păcălit de iubita sud-africană a fratelui său. Şi că acum era prea târziu. Timp de şapte ani ar fi putut să îndeplinească visul tatălui său în orice zi. Şi nu-şi dăduse nicio clipă seama de asta.

— Poate că n-ai auzit întrebarea? zise agentul. Crezi că un glonţ în genunchi te-ar putea ajuta să mă asculţi cu mai multă atenţie?

Un glonţ în genunchi, nu între ochi. Holger 1 încă mai avea un rol de jucat. Dar ce avea să se întâmple mai târziu? Dacă îl ducea pe agent pe strada Fredsgatan, bărbatul cu pistolul avea oare să pună lada care probabil

cântărea o tonă la subraţ şi să-şi ia rămas-bun?

Nu, lucrurile n-aveau să se petreacă aşa. Dimpotrivă, avea să-i omoare pe toţi, după ce îl vor fi ajutat să încarce bomba în camionul roşu.

Avea să-i omoare pe toţi dacă Holger 1 nu făcea imediat ceea ce tocmai înţelesese că trebuia să facă. Singurul lucru pentru care mai putea lupta acum era dreptul fratelui său şi al lui Celestine să rămână în viaţă.

— O să vă duc la Nombeko, domnule agent, zise Holger 1 în cele din urmă. Dar trebuie să luăm elicopterul dacă nu vreţi s-o rataţi din nou. E pe picior de plecare, cu bombă cu tot.

Minciuna că trebuia să acţioneze rapid îi venise din senin. Eventual, ar fi putut chiar fi calificată drept idee, caz în care ar fi fost vorba despre o premieră, reflectă Holger. Ar fi fost prima şi ultima lui idee, căci avea de gând să-şi dedice în sfârşit viaţa unui scop nobil.

Avea să moară.

Agentul A nu avea de gând să se lase păcălit pentru a treia oară de femeia de serviciu şi de lacheii ei. Care era şpilul de data asta?

Poate că Nombeko îşi dăduse seama de riscul la care se expunea odată cu apariţia lui Holger Qvist la televizor? Oare ăsta să fi fost motivul pentru care se pregătea să-şi ia tălpăşiţa? Printre talentele agentului se numărau capacitatea de a face diferenţa între o gâscă din Dinastia Han autentică şi una falsă, între un diamant brut şi o bucată de sticlă, precum şi multe, multe altele.

Dar să piloteze un elicopter nu ştia însă. Trebuia deci să aibă încredere în pilot, adică în bărbatul din faţa sa. Aveau să fie doar ei doi în cabină, el cu pistolul în mână, iar celălalt la cârmă.

Hotărî să ia elicopterul, dar nu înainte de a-l contacta pe B, în caz că avea să intervină ceva.

— Dă-mi coordonatele exacte ale locului în care se află femeia de serviciu, ordonă A.

— Femeia de serviciu? se miră Holger 1.

— Domnişoara Nombeko.

Holger se execută. În câteva secunde, cu ajutorul programului cartografic din calculatorul de la birou, obţinu datele cerute.

— Bine. Acum stai pe loc până termin de comunicat. Apoi decolăm.

Agentul A dispunea de un dispozitiv extrem de modern, şi anume un telefon mobil foarte avansat, cu ajutorul căruia trimise un mesaj cifrat colegului său B, punându-l la curent în legătură cu locul în care se afla, cu cine, precum şi încotro se îndrepta şi de ce.

— Plecarea! ordonă el apoi.

De-a lungul anilor, Holger luase cel puţin nouăzeci de ore de pilotaj de la colegii săi, piloţii firmei Elicopter Taxi din Bromma. Asta era însă prima dată când zbura singur. Viaţa lui se apropia de sfârşit şi era conştient de acest lucru. I-ar fi făcut mare plăcere să o tragă după el în ghearele morţii şi pe nemernica de Nombeko. Cum îi zisese agentul – femeia de serviciu? Nu-i dorea însă aceeaşi soartă şi fratelui său. Şi cu atât mai puţin încântătoarei Celestine.

Imediat ce avea să treacă deasupra nivelului de supraveghere, avea să rămână la două mii de picioare înălţime, la o viteză de o sută douăzeci de noduri. Era o tură de maximum douăzeci de minute.

În momentul când Holger 1 şi agentul se aflau în apropiere de Gnesta, Holger *nu* începu aterizarea. Trecu pe pilotul automat în direcţia est, menţinând înălţimea de două mii de picioare şi viteza de o sută douăzeci de noduri. Apoi îşi dădu jos centura de siguranţă şi căştile şi se îndreptă spre spatele cabinei.

— Ce naiba faci? îl întrebă agentul, dar Holger nu se obosi să-i răspundă.

În timp ce Holger 1 descuia uşa din spate a elicopterului împingând-o la o parte, agentul se afla în continuare pe scaunul din faţă. Nu reuşea să se întoarcă să vadă ce făcea Holger fără să-şi dea şi el jos centura de siguranţă. Dar cum naiba se desfăcea? Era complicat, iar el se grăbea, dar continua să încerce. Se zvârcolea şi

centura i se strângea şi mai mult în jurul corpului. Îl ameninţă pe Holger:

— Dacă sari, te împuşc!

Holger 1, care în mod normal nu avea replică, se surprinse pe sine însuşi:

— Vreţi să fiţi sigur că mor înainte să lovesc pământul? Şi cum credeţi că o astfel de acţiune v-ar îmbunătăţi situaţia, domnule agent?

A se simţea frustrat. Urma să fie lăsat singur în aer într-o aeronavă pe care nu ştia s-o conducă. În plus, mai fusese şi surclasat verbal de pilotul care avea de gând să se sinucidă. Pentru a doua oară în viaţă, era gata-gata să tragă o înjurătură. Se mai zvârcoli un pic în centură, încercă să-şi mute pistolul din mâna dreaptă în stânga şi… îi scăpă din mână!

Pistolul ateriză pe podea în spatele scaunului din spate. Alunecă apoi mai departe şi ajunse la Holger care stătea cu hainele fluturându-i în vânt, gata să sară.

Acesta ridică pistolul mirat şi-l băgă în buzunar. Apoi îi ură domnului agent multă baftă în înţelegerea modului de funcţionare a unui elicopter S-76.

— Ce ghinion că am uitat manualul la birou!

Holger spusese tot ce avea de zis. După care sări. Iar pentru câteva clipe se simţi cuprins de o senzaţie de pace interioară. Numai pentru câteva clipe.

Apoi îşi dădu seama că ar fi putut să folosească pistolul împotriva agentului.

„Tipic!” îşi zise Holger 1 în sinea lui. „Mai mereu sunt greu de cap şi niciodată destul de rapid”.

Corpul său acceleră şi atinse o viteză maximă de două sute patruzeci şi cinci de kilometri la oră în cursul traseului cu o lungime de şase sute zece metri pe care îl avea de parcurs înainte de a lovi pântecele dur al mamei Pământ.

— Adio, lume necruţătoare! Iată-mă, tată, vin! zise Holger fără măcar să-şi audă propriile cuvinte în vâjâitul vântului.

Agentul A rămase de unul singur într-un elicopter ce

zbura pe pilot automat, înspre est, în direcţia Mării Baltice, cu o viteză de o sută douăzeci de noduri. Habar n-avea cum să deconecteze pilotul automat sau ce trebuia să facă în caz că reuşea. Avea combustibil pentru circa optzeci de minute de zbor, până la graniţa estoniană erau o sută şaizeci de minute de zbor, iar la mijloc se întindea marea.

Agentul A cercetă multitudinea de butoane, lămpi şi instrumente din faţa sa. Apoi se întoarse şi privi în spate. Uşa rămăsese deschisă, nu mai avea cine pilota aeronava. Idiotul de pilot îi luase pistolul şi sărise. Dedesubt pământul începea să dispară şi în locul lui apăreau întinderi de apă. Peste tot doar apă.

Agentul se mai aflase şi în alte situaţii-limită de-a lungul carierei sale. Era antrenat să-şi păstreze de fiecare dată sângele-rece. Prin urmare, îşi examină situaţia în mod analitic şi fără grabă. Apoi se auzi murmurând: – Mama.

* * *

Blocul dărăpănat de pe strada Fredsgatan nr. 5 din Gnesta îndeplinise condiţiile pentru a fi demolat timp de aproape douăzeci de ani înainte să-l ajungă din urmă realitatea crudă a vieţii. Totul începu într-o zi când şefa Administraţiei pentru Siguranţa Alimentară ieşise să-şi plimbe câinele. Era în toane cam rele, căci cu o seară înainte îi dăduse papucii partenerului ei de viaţă din motive întemeiate. Se enervă şi mai tare când câinele o luă la fugă după o căţea. Toţi masculii sunt o apă şi-un pământ, indiferent dacă sunt bipezi sau patrupezi!

Plimbarea din acea dimineaţă se prelungi astfel destul de mult, iar înainte de a prinde câinele aţâţat, şefa de la Administraţia pentru Siguranţa Alimentară apucă să observe că blocul dărăpănat de pe strada Fredsgatan nr. 5 părea să fie locuit. Era vorba despre acelaşi bloc cu care avusese de-a face cu câţiva ani în urmă când cineva anunţase la ziar că acolo se deschisese un restaurant.

Era oare posibil să fi fost păcălită? Şefa

Administraţiei pentru Siguranţa Alimentară detesta două lucruri mai presus de toate: pe fostul partener şi să fie păcălită. Fireşte, combinaţia între a fi păcălită şi fostul partener de viaţă fusese apogeul. Dar nici situaţia de faţă nu era de tolerat.

Zona fusese declarată zonă industrială încă din 1992, când Gnesta se rupsese de Nykoping şi devenise municipalitate de sine stătătoare. Municipalitatea avusese intenţia de a se ocupa de zona respectivă, dar între timp apăruseră alte priorităţi. Oricum, asta nu însemna că acolo se putea aciua oricine. În plus, se părea că mai desfăşurau şi activităţi economice fără autorizaţie în vechiul atelier de ceramică de pe cealaltă parte a străzii, altfel tomberonul de gunoi din faţa uşii n-ar fi fost plin de saci goi de argilă.

Şefa Administraţiei pentru Siguranţa Alimentară era dintre cei care erau de părere că a desfăşura o activitate economică fără autorizaţie reprezintă etapa premergătoare anarhiei.

Mai întâi îşi descarcă frustrarea pe bietul câine, apoi se întoarse acasă, unde îi turnă nişte bucăţele de carne într-un castron, după care îşi luă rămas-bun de la năbădăiosul Akilles. La fel ca oricare alt mascul ale cărui nevoi sexuale tocmai au fost satisfăcute, câinele adormi buştean, în timp ce stăpâna se îndreptă spre serviciu unde, împreună cu colegii săi, avea de gând să pună capăt vestului sălbatic în plină desfăşurare de pe strada Fredsgatan.

Câteva luni mai târziu, când ciclul birocratic şi politic se încheiase, proprietarul imobilului, Holger St Holger SA, fu înştiinţat că, în conformitate cu capitolul doi, al cincisprezecelea paragraf din Constituţie, clădirea urma să fie expropriată, golită şi demolată. Municipalitatea îşi făcuse deja datoria legală de a comunica acest fapt în Monitorul Oficial. Şefa cu câinele uşor excitabil însă hotărî să facă gestul de omenie de a le trimite tuturor potenţialilor locatari o scrisoare pe această temă.

Scrisoarea cu pricina ateriză în cutiile poştale în dimineaţa zilei de 14 august 1994. În ea se preciza, cu

referiri la diferite paragrafe, că toţi eventualii locatari trebuiau să părăsească incinta cel mai târziu la 1 decembrie.

Preafurioasa Celestine fu cea care citi prima scrisoarea. În dimineaţa cu pricina, Celestine tocmai îşi luase rămas-bun de la iubitul său care, plin de vânătăi după atacul din ziua precedentă, insistase totuşi să plece la muncă la Bromma.

Celestine se înfurie din nou şi dădu buzna în apartamentul lui Nombeko, fluturând scrisoarea ameninţătoare. Autorităţi fără niciun pic de suflet care îi aruncau în stradă pe oamenii de rând cinstiţi!

— N-aş zice că suntem de rând şi nici cinstiţi, replică Nombeko. Hai cu mine şi cu Holger să şedem un pic pe lada aia comodă din depozit în loc să stai aici bosumflată pentru o nimica toată. Tocmai ne pregăteam să ne bem ceaiul de dimineaţă. Din motive politice, ţie îţi putem oferi cafea, dacă vrei. Şi putem să şi discutăm situaţia în linişte.

În linişte? Acum când în sfârşit – *în sfârşit* – apăruse o baricadă pe care se puteau posta? Nombeko şi Holger n-aveau decât să-şi bea scârboşenia de ceai pe rahatul lor de ladă comodă, Celestine avea de gând să protesteze! *Hai la lupta cea mare / Rob cu rob să ne unim*![7]

Tânăra furioasă mototoli scrisoarea municipalităţii înainte să coboare, turbată de furie (ar fi fost imposibil altfel), în curte, unde demontă plăcuţele de înmatriculare furate de pe camionul roşu aparţinând firmei Holger & Holger, se urcă la volan, porni motorul, băgă în marşarier şi aşeză maşina în aşa fel încât să blocheze intrarea care unea depozitul cu clădirea principală şi care dădea spre curtea comună. Apoi trase cu putere frâna de mână, se strecură afară pe una dintre ferestrele laterale, azvârli cheile într-o fântână şi sparse toate cele patru pneuri, ca să se asigure că va rămâne pe loc, blocând într-un mod foarte eficace orice încercare de a ieşi sau de a intra.

După această primă manevră beligerantă, îşi puse plăcuţele maşinii la subsuoară şi plecă în căutarea lui

7 Primele două versuri din refrenul Internaţionalei. (N.t.)

Holger şi a lui Nombeko, pentru a-i informa că se terminase pauza de ceai (precum şi cea de cafea) pe lada lor comodă, căci acum venise momentul ocupaţiei! Pe drum, îl trase după ea şi pe ceramist, ca să fie cât mai mulţi adunaţi laolaltă. Mare păcat însă că iubitul ei Holger era la muncă. Dar asta e, lupta trebuie să înceapă atunci când e vremea ei.

Holger 2 şi Nombeko stăteau îmbrăţişaţi călare pe bombă în momentul în care Celestine dădu buzna înăuntru escortată de bietul ceramist neştiutor.

— A început războiul! declară Celestine.

— Zău? se miră Nombeko.

— Sunt de la CIA? vru să ştie ceramistul.

— Ce faci cu plăcuţele maşinii mele la subsuoară? întrebă Holger 2.

— Păi sunt furate, răspunse tânăra furioasă. M-am gândit că…

În acel moment se auzi o bubuitură deasupra capetelor lor. Era Holger 1 care, după ce străbătuse circa şase sute de metri cu o viteză de peste două sute de kilometri la oră, trecuse acum prin acoperişul putrezit al depozitului şi aterizase pe cele cincizeci de mii şase sute patruzeci de perne care se întâmplau să se afle în stoc în acel moment.

— Bună, iubitule! exclamă tânăra furioasă cu zâmbetul pe buze. Păi nu erai la Bromma?

— Sunt în viaţă? izbucni Holger 1 ţinându-se de umăr – singurul punct de pe corpul său unde nu avusese dureri după atac – care acum se izbise de ţigla de pe acoperişul ce se prăbuşise imediat sub greutatea şi viteza lui.

— Se pare că da, replică Nombeko. Dar de ce ai intrat prin acoperiş?

Holger 1 o sărută pe Celestine pe obraz. Apoi îşi rugă fratele să-i servească un whisky dublu. Nu, mai bine triplu. Simţea nevoia să-l dea pe gât, să se asigure că organele lui interne nu făcuseră schimb de locuri, să-şi adune gândurile şi să-şi vină în fire. Apoi promitea să le povestească totul.

Holger 2 îi făcu pe plac fratelui, după care ieşi

împreună cu ceilalţi, lăsându-l pe Holger 1 cu whisky-ul, pernele şi lada.

Tânăra furioasă profită de ocazie să verifice dacă făcuse valuri pe stradă odată cu lansarea ocupaţiei. Nu făcuse. Ceea ce nu era deloc şocant. În primul rând, locuiau pe o stradă foarte puţin circulată, la marginea unei zone industriale, iar singurul lor vecin era un centru de fier vechi. În al doilea rând, nu era evident pentru toată lumea că avusese loc o ocupaţie, pentru simplul fapt că la intrare se afla un camion cu pneurile sparte.

O ocupaţie care nu trezea niciun interes nu-şi merita numele. Prin urmare, tânăra furioasă se hotărî să facă lucrurile să avanseze în direcţia dorită.

Începu să dea telefoane.

Mai întâi sună la cotidianul *Dagens Nyheter*, apoi la *Radio Sormland* şi în cele din urmă la gazeta *Sodermanlands*

Nyheter. La *Dagens Nyheter* fu întâmpinată cu un aer plictisit. Văzut de la Stockholm, Gnesta se afla la capătul lumii. La *Radio Sormland* în Eskilstuna convorbirea fu transferată la Nykoping de unde i se spuse să revină după prânz. Cei de la *Sodermanlands Nyheter* se arătară interesaţi, însă numai până în momentul când a fiară că poliţia nu era deloc implicată în această acţiune.

— Nici măcar nu se poate vorbi despre o ocupaţie, dacă nimeni din afară nu declară că i s-a ocupat ceva, zise redactorul de la gazetă care se pare că era dotat cu vână filosofică (şi eventual cu o bună doză de comoditate).

Tânăra furioasă avusese aceeaşi reacţie faţă de fiecare dintre cei trei, şi anume să-i trimită la origini. Apoi sună la poliţie. Îi răspunse o biată telefonistă de la centrala din Sundsvall:

— Poliţia, cu ce vă putem fi de ajutor?

— Salutare, Garcea! replică tânăra furioasă. A venit vremea să distrugem societatea asta capitalistă plină de hoţi. Puterea o să revină în mâinile poporului!

— Despre ce e vorba? întrebă speriată telefonista, care nici măcar nu era poliţistă.

— Îţi zic imediat, scorpie. Am ocupat jumate din Gnesta. Şi dacă nu obţinem tot ce cerem…

În acel moment tânăra furioasă îşi pierdu şirul gândurilor. Ce-o apucase să zică „jumate din Gnesta”? Şi ce cerinţe aveau de fapt? Şi ce aveau să facă în caz că nu le erau îndeplinite?

— Jumate din Gnesta? repetă telefonista. Vă fac legătura…

— Doar clădirea de la numărul 5 de pe strada Fredsgatan, zise tânăra furioasă. Eşti surdă?

— De ce aţi ocupat… apropo, cine sunteţi?

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala! Dacă nu ne îndepliniţi toate cerinţele, sărim de pe acoperiş unul după altul până umplem tot oraşul de sânge.

Întrebarea e care dintre cele două era mai uimită de cele zise de Celestine: telefonista sau Celestine însăşi.

— Doamne Dumnezeule! zise telefonista. Un moment, vă fac legătura cu…

Nu apucă să zică mai mult, căci tânăra furioasă puse telefonul în furcă. Mesajul fusese recepţionat de poliţie, în plus, o cam luase gura pe dinainte şi nu zisese exact ceea ce-şi propusese.

În orice caz, ocupaţia era acum realitate şi asta îi dădea o senzaţie de bine.

În acel moment se auzi o ciocănitură în uşa lui Celestine. Era Nombeko, care o anunţă că Holger 1 dăduse pe gât whisky-ul dublu sau triplu şi îşi terminase momentul de reculegere. Acum era gata să le spună ce avea de zis. Nombeko o invită pe Celestine în depozit, rugând-o să-l ia şi pe ceramist cu ea.

— Ştiu ce aveţi în ladă, fu prima replică a lui Holger 1.

Nombeko, care avea o idee clară despre aproape orice, nu părea să aibă nici cea mai vagă idee despre cum Holger 1 ar fi putut să afle acest lucru.

— De unde ştii? zise ea. Ai aterizat aici prin acoperiş şi dintr-odată declari că ştii ceva despre care n-ai avut nici cea mai vagă idee în ultimii şapte ani. Ai fost în cer şi

acum te-ai întors? Şi cu cine ai stat de vorbă acolo sus, mă rog?

— Tacă-ţi fleanca, nemernică de femeie de serviciu! zise Holger 1, iar Nombeko înţelese îndată că acesta fie luase legătura cu Mossad, fie dăduse peste inginer în timpul sejurului său în rai. Singurul lucru care făcea cea de-a doua alternativă puţin plauzibilă era faptul că inginerul cu siguranţă nu se afla în rai.

Holger 1 povesti despre cum se afla singur la birou, deşi i se ordonase să plece acasă, în momentul când intrase pe uşă un bărbat ce făcea parte dintr-un serviciu străin de informaţii, cerându-i să-l conducă la Nombeko.

— Sau la *femeia de serviciu*? întrebă Nombeko.

Bărbatul îl obligase pe Holger sub ameninţarea pistolului să urce în singurul elicopter disponibil şi să-l ducă la Gnesta.

— Să ne aşteptăm deci să pice un agent furios dintr-un serviciu străin de informaţii prin acoperiş în orice moment? întrebă Holger 2.

Nu, nu era cazul. Agentul respectiv se îndrepta spre largul mării şi avea să se prăbuşească în ea în curând – imediat ce i se termina combustibilul. Holger sărise din elicopter în ideea de a salva viaţa fratelui său şi a lui Celestine.

— Şi pe a mea, zise Nombeko. Ca o consecinţă secundară.

Holger 1 se holbă la ea şi declară că ar fi preferat să pice în capul lui Nombeko în loc să pice pe perne. Dar ce să-i faci, niciodată n-avusese noroc în viaţă.

— După părerea mea, ai cam avut noroc adineauri, zise Holger 2, care era de-a dreptul uluit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Celestine sări în braţele eroului său, îl îmbrăţişă şi îl sărută, iar apoi zise că nu mai putea aştepta.

— Spune ce-i în ladă. Spune, spune, spune!

— O bombă atomică, zise Holger 1.

Celestine îi dădu drumul iubitului şi salvatorului său. Apoi reflectă câteva momente înainte de a rezuma situaţia

cu un:

— Ups!

Nombeko se întoarse spre Celestine, ceramist şi Holger 1 şi zise că, având în vedere informaţia pe care tocmai o primiseră, era important să facă un efort colectiv să nu atragă atenţia asupra clădirii lor. Dacă se crea un dute-vino în depozit, nu era exclus să se întâmple vreun accident. Iar cu o astfel de bombă, nu ar fi fost un accident oarecare.

— O bombă atomică? repetă ceramistul care, deşi auzise, nu pricepuse exact cele spuse.

— Prin perspectiva informaţiilor proaspăt căpătate, aş zice că am luat măsuri pe care nu le-aş fi luat dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum, declară Celestine.

— Cum adică? întrebă Nombeko.

În acel moment, de afară se auzi o voce vorbind la megafon.

— Aici poliţia! Dacă se află cineva înăuntru, vă rugăm să vă identificaţi!

— Exact cum vă ziceam, comentă tânăra furioasă.

— CIA! izbucni ceramistul.

— Faptul că a venit poliţia înseamnă în mod automat că e şi CIA-ul aici? replică Holger 1.

— CIA! zise ceramistul încă o dată şi apoi încă o dată.

— Cred că a intrat în stare de şoc, zise Nombeko. Am întâlnit mai demult un interpret care a reacţionat exact la fel când l-a muşcat un scorpion de un deget de la picior.

Ceramistul mai repetă de vreo câteva ori, apoi rămase tăcut. Şedea pe scaunul lui şi se holba în faţa sa cu gura pe jumătate deschisă.

— Credeam că se vindecase, zise Holger 2.

Vocea răsună din nou prin megafon.

— Aici poliţia! Dacă se află cineva înăuntru, daţi un semn! Poarta e blocată, deci avem intenţia să intrăm cu forţa. Am primit un apel telefonic pe care îl tratăm cu cea mai mare seriozitate!

Tânăra furioasă le povesti celorlalţi isprava sa, adică faptul că iniţiase ocupaţia casei şi un război împotriva

societăţii în numele democraţiei, folosindu-se de camion, printre altele, pe post de armă. În scopuri informative, sunase, de asemenea, poliţia. Şi fără lipsă de modestie, putea spune că făcuse treabă bună.

— Ce-ai zis că ai făcut cu maşina mea? zise Holger 2.

— A ta? interveni Holger 1.

Tânăra furioasă îi atrase atenţia lui Holger 2 că se supăra pentru o nimica toată, când la mijloc erau de fapt lucruri mult mai importante, precum apărarea principiilor democratice. În comparaţie cu acestea, un pneu spart nu valora cine ştie ce. Şi pe urmă de unde era ea să ştie că vecinii puseseră la păstrare bombe atomice în magazie?

— Bombă atomică. La singular, o corectă Holger 2.

— De trei megatone, adăugă însă Nombeko pentru a nu-l lăsa să minimalizeze problema.

Ceramistul bolborosi din nou ceva ininteligibil, cel mai probabil numele serviciului de informaţii cu care nu se avea prea bine.

— Vindecat nu este termenul potrivit, fără nicio îndoială, zise Nombeko.

Holger 2 nu voia să mai lungească discuţia legată de camion, căci răul era oricum făcut. În sinea lui se întreba însă la ce principiu democratic se referea Celestine. În plus, era vorba despre *patrii* pneuri sparte şi nu de unul singur, dar nu spuse nimic nici în legătură cu asta. Situaţia era deja destul de problematică.

— Mai rău de-atât n-are cum să fie, zise el.

— Nu spune asta, zise Nombeko. Ia uită-te la ceramist. Eu cred că a dat ortul popii.

Capitolul 15

Despre uciderea unui om deja mort şi despre două persoane strângătoare îşi îndreptară cu toţii privirea mai întâi spre ceramist şi apoi spre Nombeko, cu excepţia ceramistului însuşi, care privea drept înainte.

Nombeko înţelese că viaţa prosperă alături de Holger 2 la care visa trebuia în cel mai bun caz amânată, deşi cel

mai probabil avea să fie de-a dreptul anulată. Acum era însă momentul să ia măsuri imediate, putea să-şi plângă de milă în viitor, dacă se dovedea că urma să aibă parte de unul.

Nombeko le spuse tuturor că aveau cel puţin două motive să întârzie activitatea poliţiei. Primul era riscul evident ca aceasta să încerce să forţeze peretele sudic al depozitului, ceea ce ar fi însemnat să bage bormaşina sau aparatul de sudură într-o bombă de trei megatone.

— Cred că ar fi tare miraţi, zise Holger 2.

— Nu, mai degrabă morţi, zise Nombeko. A doua problemă cu care ne confruntăm e că avem un cadavru aşezat pe un scaun.

— Că tot veni vorba de ceramist, zise Holger 2. Nu construise el oare un tunel prin care să scape în caz că-l încolţeau cei de la CIA?

— Păi atunci de ce nu şi-a luat tălpăşiţa prin el în loc să se pună pe scaun şi să dea ortul popii? zise Holger 1.

Nombeko îl felicită pe Holger 2 pentru sugestia sa şi îi răspunse lui Holger 1 că într-o bună zi avea cu siguranţă să afle răspunsul la întrebarea lui. Apoi îşi propuse să găsească acest tunel, dacă exista într-adevăr, să vadă încotro ducea, dacă ducea undeva, şi, fireşte, dacă era destul de mare încât să se poată trece cu o bombă atomică prin el. Tunelul trebuia găsit rapid, căci, în orice moment, cei de pe partea cealaltă puteau să dea buzna.

— Peste 5 minute lansăm asaltul! strigă un poliţist în megafon.

Cinci minute erau, fireşte, mult prea puţine pentru:

1) a găsi un tunel artizanal.

2) a descoperi încotro ducea.

3) a se dota cu şine, sfoară şi multă imaginaţie pentru a putea scăpa prin el cu bombă cu tot.

Asta în caz că bomba ar fi avut loc. În tunelul care poate că nici măcar nu exista.

În mod normal, tânăra furioasă ar fi trebuit să se simtă vinovată în situaţia de faţă, dar se întâmpla să fie total lipsită de această capacitate de bază. În convorbirea

cu poliţia spusese exact ce-i trecuse prin cap.

Dintr-odată îşi dădu seama că totul putea fi folosit în avantajul lor.

— Cred că ştiu cum putem câştiga ceva timp, zise ea.

Nombeko îi propuse să le expună ideea rapid, deoarece poliţia avea să intre cu bormaşina în bombă în aproximativ patru minute şi jumătate.

— Păi, să vedeţi, adevărul e că am cam ridicat vocea în convorbirea cu poliţia, dar e vina lor de fapt, căci ei au început. Au răspuns la telefon cu „aici poliţia”. Pe un ton foarte provocator.

Nombeko o rugă pe Celestine să treacă la subiect.

A, da, subiectul. Ideea era că, dacă grupul dovedea că este la înălţimea ameninţărilor pe care le făcuse Celestine, atunci poate că replica sticleţilor avea să întârzie. Cu siguranţă că avea să întârzie. Şi încă mult. Avea să fie… cum se spune oare?… imoral, dar ceramistul cu siguranţă nu mai avea să se împotrivească.

Tânăra furioasă îşi prezentă ideea şi aştepta reacţia celorlalţi.

— Mai avem patru minute, zise Nombeko. Holger, tu îl iei de picioare, iar tu, Holger, de cap. Eu vă ajut cu partea din mijloc.

Exact în momentul când Holgerii apucaseră fiecare din partea lui de fostul ceramist cu o greutate de nouăzeci şi cinci de kilograme, se auzi soneria telefonului mobil de serviciu al lui Holger 1. Era şeful, care îi dădu vestea tristă că unul dintre elicoptere fusese furat. Culmea era că întâmplarea avusese loc exact după ce Holger plecase acasă să-şi îngrijească rănile, altfel ar fi putut să împiedice nenorocirea. Nu era cumva disponibil să declare furtul la poliţie şi să se ocupe de formalităţile legate de asigurări? Nu? îl ajuta pe un prieten să se mute? Păi atunci, cel mai bine era să nu ridice prea multe greutăţi.

Ofiţerul ce purta răspunderea operaţiunii hotărâse să creeze o nouă intrare în imobil tăind tabla peretelui sudic al depozitului. Ameninţările fuseseră foarte dramatice şi era imposibil de ştiut cine îşi făcea de cap înăuntru. Cel

mai simplu mod de a intra ar fi fost să tragă afară camionul care bloca intrarea cu ajutorul unui tractor, firește. Dar mașina putea să fie o capcană, la fel ca toate ferestrele clădirii, de altfel. Prin urmare, cea mai bună soluție era să intre prin perete.

— Aprinde lampa de sudat, Bjorkman, zise ofițerul.

În acel moment apăru o persoană din spatele perdelelor de la una dintre ferestrele cu geamurile sparte de la mansarda imobilului. De-abia se zărea, dar vocea i se auzi clar:

— Nu ne prindeți niciodată! Dacă încercați să intrați cu forța, ne aruncăm unul după altul! Ați auzit? zise Holger 2 pe un ton de descreierat disperat.

Ofițerul îl opri pe Bjorkman. Cine naiba urla acolo sus? Și ce voia?

— Cine sunteți? Ce doriți? întrebă ofițerul prin megafon.

— Nu ne prindeți niciodată! se auzi din nou vocea de după perdea.

Apoi apăru un bărbat care părea să se aplece peste pervaz. Îl ajuta oare altcineva? Chiar avea de gând să sară? Avea de gând să sară și să se prăpădească doar pentru că…

La naiba!

Bărbatul își dădu drumul. Și se avântă spre asfalt. Era ca și cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume, ca și cum ar fi fost ferm hotărât să facă ceea ce făcea. Iar în timpul căderii nu scosese nici un singur sunet. Nu încercase nici măcar să reducă șocul întinzând brațele.

Aterizã în cap. Se auzi o trosnitură, apoi o izbitură, împroșcă sânge împrejur. N-avea nicio șansă să fi supraviețuit.

Tentativa de intrare forțată fu oprită imediat.

— La naiba! zise polițistul cu lampa de sudat, simțind cum îl ia cu rău la stomac de la ce vedea.

— Și acum ce facem, șefu’? întrebă celălalt coleg care se simțea la fel de rău.

— Întrerupem operațiunea, zise ofițerul, care părea

să se simtă cel mai rău, şi chemăm Forţele Naţionale de Intervenţie de la Stockholm.

Ceramistul american se stinsese la vârsta de numai cincizeci şi doi de ani. E drept că fusese urmărit pentru tot restul vieţii de amintirile Războiului din Vietnam şi, în plus, chinuit şi de mania persecuţiei. Cu toate acestea, de când intrase în contact cu Nombeko şi cu chinezoaicele, lucrurile păreau să meargă în direcţia bună. Aproape că se debarasase de angoasele sale paranoice, nu mai avea nivelul adrenalinei la fel de ridicat, iar corpul său se dezobişnuise să le prelucreze. În momentul în care se trezise cu presupuşii angajaţi ai CIA-ului bătându-i într-adevăr la uşă, totul se petrecuse cu aşa o viteză, că adrenalina nu reuşise să-i revină la nivelul protector de dinainte. Prin urmare, pe ceramist îl apucaseră palpitaţiile. Pupilele i se dilataseră şi inima îi stătuse în loc.

În astfel de cazuri, persoana dă mai întâi impresia că a murit şi abia mai apoi moare. Dacă, în plus, este şi aruncată de la o fereastră de la etajul patru şi se loveşte de asfalt cu capul înainte – atunci moare din nou, cu condiţia să nu fi murit deja prima oară.

Holger 2 le dădu tuturor ordin să revină în depozit, unde organiză un moment de reculegere rapid, de vreo treizeci de secunde, pentru cel care nu se mai afla printre ei, mulţumindu-i pentru ajutorul important acordat în aceste momente grele.

Holger 2 predă apoi conducerea lui Nombeko. Aceasta îi mulţumi pentru încrederea acordată şi începu prin a le împărtăşi faptul că identificase şi inspectase vizual tunelul săpat de ceramist. Se vedea treaba că bietul ceramist avea să ajute grupul nu o dată, ci chiar de două ori după propria-i moarte.

— Nu numai că a construit un tunel cu o lungime de o sută patruzeci de metri până în atelierul de ceramică de pe partea cealaltă a străzii, dar l-a şi întreţinut şi l-a electrificat. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, a pus şi lămpi cu petrol lampant, de rezervă, şi a stocat conserve şi apă îmbuteliată cu care să supravieţuieşti mai multe luni.

Ce să mai chiar era nebun de legat.

— Să-i fie ţărâna uşoară! zise Holger 1.

— Cât de mare e tunelul? întrebă Holger 2.

— Taman cât să încapă lada, zise Nombeko. Nici mai mult, nici mai puţin.

Nombeko începu să delege sarcini. Celestine primi misiunea să treacă prin apartamente şi să ia tot ce ar fi putut conduce la identificarea diferitelor persoane, lăsând restul în urmă.

— În afară de un singur obiect, adăugă ea. În camera mea se află un rucsac pe care vreau să-l iei. Conţine lucruri importante pentru viitor.

Nouăsprezece virgulă şase milioane de lucruri importante, îşi zise în sine ei.

Holger 1 primi misiunea să treacă prin tunel şi să vină cu căruciorul din atelierul de ceramică, în timp ce

Holger 2 fu rugat suav să despodobească ambalajul bombei, astfel încât să arate din nou ca o ladă obişnuită.

— Obişnuită? exclamă Holger 2.

— Pune-te pe lucru, iubitule.

Odată împărţite sarcinile, fiecare plecă la treaba lui.

Tunelul era exemplul ideal de inginerie paranoică. Avea tavanul înalt şi pereţii drepţi, precum şi un sistem bine pus la punct de bârne care se îmbinau unele în altele, împiedicând astfel prăbuşirea întregii construcţii.

Tunelul ducea până în beciul atelierului de ceramică, din care se putea ieşi prin spate, la adăpost de privirile mulţimii care se adunase în faţa clădirii de pe strada Fredsgatan nr. 5.

Încărcarea şi transportul bombei de peste opt sute de kilograme într-un cărucior cu patru roţi se dovedi o operaţiune la fel de complicată în practică precum păruse şi în teorie. În mai puţin de o oră însă bomba se afla pe o străduţă adiacentă, la mai puţin de două sute de metri distanţă de tămbălăul care se crease în faţa blocului dărăpănat, unde tocmai sosiseră Forţele Naţionale de Intervenţie.

— Hai să ne cărăm de-aici, zise Nombeko.

Holgerii şi Nombeko împingeau căruciorul, în timp ce tânăra furioasă ţinea cârma.

Înaintau anevoios pe un drum de ţară îngust şi asfaltat. Se aflau deja la un kilometru distanţă de asediul de pe strada Fredsgatan. La doi kilometri. Şi aşa mai departe.

Era o muncă grea pentru toţi cei implicaţi, cu excepţia lui Celestine. După trei kilometri însă, ajunseră la capătul unui urcuş aproape insesizabil şi povara se uşură. În plus, urmă un coborâş lin, dându-le astfel ocazia celor doi Holgeri şi lui Nombeko să-şi tragă un pic sufletul.

Preţ de câteva secunde.

Nombeko fu prima care îşi dădu seama de ceea ce era pe cale să se întâmple. Le ordonă celor doi Holgeri să înceapă să tragă în loc să împingă. Unul dintre ei înţelese şi se execută imediat. Celălalt înţelese şi el în cele din urmă, dar tocmai se oprise să se scarpine undeva şi rămăsese în urmă.

Absenţa temporară a lui Holger 1 n-avea oricum nicio importanţă. Era deja prea târziu, căci cele opt sute de kilograme se puseseră deja în mişcare.

Celestine fu cea care abandonă ultima. Alerga în faţa bombei şi încerca să ţină cârma, dar până la urmă bomba începu să ruleze mult prea repede chiar şi pentru ea. Atunci blocă mânerul cârmei şi sări într-o parte. Celor patru nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să privească arma de distrugere în masă cu o capacitate de trei megatone îndepărtându-se cu o viteză din ce în ce mai mare de-a lungul pantei din ce în ce mai înclinate a drumului de ţară. Pe unul dintre pereţii lăzi atârna un rucsac ce conţinea nouăsprezece virgulă şase milioane de coroane.

— Ştie vreunul dintre voi cum am putea să ne teleportăm la cincizeci şi opt de kilometri distanţă de aici în zece secunde? întrebă Nombeko în timp ce privea bomba îndepărtându-se.

— Doar ştii că nu stau deloc bine la departamentul idei, zise Holger 1.

— Nu, dar la scărpinat în fund eşti maestru, răspunse fratele lui, iar în sinea lui îşi zise că îşi încheia viaţa cu o replică destul de ciudată.

La două sute de metri mai încolo, drumul o cotea uşor la stânga. Spre deosebire de bomba atomică pe roţi, care continuă drept înainte.

Doamna şi domnul Blomgren aveau un singur numitor comun, ceea ce îi şi făcuse, de altfel, să se apropie odinioară, şi anume faptul că ambii erau de părere că virtutea virtuţilor e să fii econom. De peste patruzeci de ani Margareta îl ţinea din scurt pe Harry, care la rândul lui ţinea cu dinţii de fiecare bănuţ al familiei. După părerea lor, era o chestiune de responsabilitate. Orice observator independent ar fi zis însă că era mai degrabă vorba despre zgârcenie.

De-a lungul întregii sale vieţi profesionale, Harry reciclase fier vechi prin intermediul firmei moştenite de la tatăl său încă de la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Ultimul lucru întreprins de tată înainte să fie strivit de un Chrysler New Yorker fusese să angajeze o tânără care să ţină contabilitatea firmei. Moştenitorul Harry catalogase această acţiune a tatălui drept o risipă nesăbuită, până în momentul când fata inventase taxa de facturare şi dobânda pe întârzierea de plată. Atunci îi picase cu tronc, deci o ceruse în căsătorie, iar fata acceptase. Nunta fusese organizată la centrul de reciclare, iar ceilalţi trei angajaţi fuseseră invitaţi la eveniment cu ajutorul unui bileţel afişat la avizier în care se menţiona că fiecare dintre invitaţi trebuia să-şi plătească toată consumaţia.

N-avuseseră parte de copii, căci reprezentau un cost pe care Harry şi Margareta îl tot calculaseră până când îşi dăduseră seama că nu mai era cazul să calculeze.

Cu locuinţa însă, lucrurile stăteau mult mai bine. În primii douăzeci de ani locuiseră cu mama Margaretei în casa ei din Ekbacka. Apoi, spre încântarea cuplului, bătrâna se stinsese din viaţă. Baba era tare friguroasă şi se plângea tot timpul iarna când Harry şi Margareta ţineau un asemenea frig în casă încât ferestrele îngheţau de tot.

În cele din urmă, bătrâna nimerise însă la căldurică în groapa cimitirului din Herrijungă, aflată la o adâncime destul de mare încât să n-o supere îngheţul. Nici Harry şi nici Margareta nu consideraseră că era necesar să cheltuiască banii pe flori pentru mormântul ei.

Mama Margaretei crescuse trei oiţe într-un ţarc ce dădea spre drum. Baba nici măcar nu apucase să-şi dea bine duhul şi cei doi sacrificaseră deja animalele şi le mâncaseră. Rămăsese numai un adăpost amărât care se şubrezise şi mai rău odată cu trecerea anilor.

Soţii apucaseră să iasă la pensie, să vândă centrul de reciclare, să împlinească şi şaptezeci şi apoi şi şaptezeci şi cinci de ani înainte de a se hotărî într-o bună zi să se descotorosească de acel adăpost prăpădit din ţarc. Harry îl demolase, iar Margareta aranjase scândurile în grămăjoare. Apoi le dăduseră foc şi cum flăcările ardeau cu putere, Harry Blomgren stătea de pază cu furtunul lângă el în caz că focul s-ar fi extins. În apropierea lui se afla, ca de obicei, soţia sa Margareta.

În acel moment se auzi o bubuitură. Gardul fu spulberat sub greutatea celor opt sute de kilograme ale bombei atomice care continuă să ruleze spre fostul adăpost al soţilor Blomgren, oprindu-se drept în mijlocul focului.

— Ce Dumnezeu mai e şi asta? exclamă doamna Blomgren.

— Gardul! se vaită domnul Blomgren.

Apoi amuţiră văzând grupul de patru persoane care veneau în urma căruţului şi a lăzii.

— Bună ziua, zise Nombeko. Vă rog din suflet să stingeţi focul, domnule. De îndată.

Harry Blomgren nu răspunse. Rămăsese stană de piatră.

— De îndată, repetă Nombeko. Adică: *Acum*!

Moşul stătea însă în continuare pe loc cu furtunul închis în mână. Părţile din lemn ale căruţului începuseră să se încingă, iar rucsacul era deja în flăcări.

În cele din urmă, Harry Blomgren deschise gura.

— Să ştiţi că apa costă bani, zise el.

Chiar atunci se auzi o explozie.

Această primă explozie le provocă lui Nombeko, Celestine, Holger şi Holger o stare asemănătoare stopului cardiac care îi curmase viaţa ceramistului cu vreo oră înainte. Spre deosebire de acesta din urmă, cei patru îşi reveniră când îşi dădură seama că nu fusese decât un cauciuc care sărise în aer şi nu o regiune întreagă.

Urmă o a doua explozie, apoi o a treia şi o a patra. Harry Blomgren continua să refuze să stropească lada şi rucsacul cu apă. Mai întâi voia să ştie cine avea să-l despăgubească pentru gardul distrus. Şi cine avea să plătească apa.

— Cred că nu vă daţi seama de gravitatea situaţiei, zise Nombeko. Lada conţine… material inflamabil. Dacă se încinge, o să fie de rău. Foarte rău, chiar. Credeţi-mă!

La rucsac renunţase deja. Cele nouăsprezece virgulă şase milioane se duseseră pe apa sâmbetei.

— De ce aş avea încredere într-o străină şi în complicii ei? Zi-mi mai bine cine plăteşte gardul!

Nombeko îşi dădu seama că nu avea să ajungă nicăieri cu bărbatul din faţa sa. Prin urmare, o rugă pe Celestine să preia frâiele conversaţiei.

Tânăra furioasă acceptă cu mare plăcere şi, ca să nu lungească inutil conversaţia, declară:

— Stinge focul, altfel te omor!

Harry Blomgren citi în ochii fetei că nu era de glumă şi se execută de urgenţă.

— Bravo, Celestine! zise Nombeko.

— Bravo, iubito! zise şi Holger 1 cu mândrie.

Holger 2 preferă să nu spună nimic, dar în sinea lui îşi zise că era normal ca singura intervenţie benefică pentru grup a tinerei furioase să fi luat forma unei ameninţări.

Căruţul fusese pe jumătate mistuit de flăcări, lada fumega la încheieturi, iar rucsacul dispăruse cu desăvârşire. Focul fusese însă stins, iar lumea continua să existe în aceeaşi formă ca mai înainte. Harry Blomgren

prinse din nou curaj.

— Putem în sfârşit să discutăm despre despăgubire?

Nombeko şi Holger 2 erau singurii conştienţi de faptul că bărbatul care acum voia să discute despre despăgubire tocmai lăsase să ardă nouăsprezece virgulă şase milioane de coroane pentru că voia să facă economie de apă. Apă ce venea din propria lui fântână.

— Mă întreb cine ar trebui să despăgubească pe cine, de fapt, mormăi Nombeko.

În zorii zilei respective, ea şi Holger aveau o viziune concretă asupra viitorului. Câteva ore mai târziu însă, le fusese ameninţată întreaga existenţă şi asta chiar de două ori. În momentul de faţă se aflau pe undeva pe la mijloc. Nombeko nu putea nicidecum pretinde că o duceau ca pe roze.

* * *

Harry şi Margareta Blomgren nu voiau să se despartă de musafirii nepoftiţi înainte ca aceştia să-şi fi plătit datoriile. Se apropia însă înserarea, iar Harry asculta argumentele grupului, cum că nu aveau bani gheaţă şi că puţinul pe care îl avuseseră în rucsac tocmai se mistuise în flăcări. Prin urmare, nu puteau face nimic înainte să se deschidă băncile a doua zi. Apoi însă aveau să-şi repare căruţul şi s-o pornească din nou cu lada la drum.

— A, lada, zise Harry Blomgren. Şi ce conţine, mă rog?

— Asta nu-i treaba ta, moşu dracului! izbucni tânăra furioasă.

— Nişte efecte personale, explică Nombeko.

Membrii grupului mutară cu chiu, cu vai lada pârlită de pe rămăşiţele căruţului în remorca maşinii lui Harry şi a Margaretei. După multe insistenţe şi o intervenţie a lui Celestine, Nombeko reuşi apoi să-l convingă pe Harry Blomgren să bage remorca în singurul garaj, în locul maşinii. Altfel lada ar fi fost vizibilă de pe drum, iar simplul gând la o asemenea situaţie i-ar fi provocat insomnie lui

Nombeko.

În curte se afla şi o căbănuţă pe care soţii o închiriaseră unor turişti germani înainte de a fi boicotaţi de agenţia de turism, din cauza faptului că încercau în mod sistematic să îi supratаxeze pe bieţii turişti. Merseseră atât de departe încât instalaseră un automat cu monede la toaletă.

De atunci, cabana şi automatul (care funcţiona cu monede de zece coroane) nu mai fuseseră folosite. Acum însă, îi putea găzdui pe intruşi.

Lui Holger 1 şi lui Celestine li se dădu camera de zi, în vreme ce Holger 2 şi Nombeko puseră mâna pe dormitor. Margareta Blomgren le explică, nu fără un oarecare sentiment de încântare, cum funcţiona automatul şi adăugă că nu voia să vadă pe absolut nimeni făcându-şi nevoile în grădină.

— Aţi putea să-mi schimbaţi în monede de zece? întrebă Holger 1 pe care îl tăia deja nevoia, întinzându-i doamnei Blomgren o bancnotă de o sută de coroane.

— Pronunţă cuvintele „taxă de schimb”, dacă ai curajul! o ameninţă tânăra furioasă.

Cum Margareta Blomgren nu îndrăzni să zică taxă de schimb, până la urmă nu mai avu loc nici schimbul. Prin urmare, Holger 1 îşi făcu nevoile într-un tufiş de liliac, imediat ce se întunecase îndeajuns încât să nu fie observat. Numai că, de fapt, fireşte că fu observat, deoarece domnul şi doamna Blomgren la momentul respectiv se aflau în bucătărie cu lumina stinsă, fiecare cu un binoclu la ochi.

Faptul că intruşii îşi scăpaseră căruţul drept în gardul soţilor Blomgren era bineînţeles supărător, dar cel puţin fusese un act involuntar. Faptul că apoi îi obligaseră pe soţi să facă risipă de apă ca să le salveze bunurile din flăcări era un act criminal, dar în cel mai rău caz explicabil prin prisma disperării care trebuie să-i fi încercat în această situaţie-limită.

Dar faptul că urinaseră dinadins într-un tufiş din curtea soţilor, în ciuda instrucţiunilor clare primite, era atât de provocator, încât Harry şi Margareta Blomgren nici

nu mai ştiau cum să reacţioneze. Era înşelăciune, era un comportament iresponsabil, era poate cel mai rău lucru care li se întâmplase vreodată.

— Huliganii ăştia or să ne nenorocească finanţele, îi mărturisi Margareta soţului.

Harry Blomgren dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate, zise el. Trebuie să facem ceva înainte să fie prea târziu.

Nombeko, Celestine şi cei doi Holgeri se duseră la culcare. Între timp, Forţele Naţionale de Intervenţie se pregăteau să dea năvală în localul de pe strada Fredsgatan nr. 5, la doar câţiva kilometri distanţă. O femeie ce vorbea fluent suedeză sunase la poliţie, apoi de după perdeaua de la etajul patru apăruse un bărbat care vorbise tot în suedeză, cel care apoi se aruncase. Cadavrul urma să fie supus unei autopsii, dar între timp era păstrat într-o ambulanţă aflată pe o străduţă din apropiere. O primă analiză sumară arătase că era vorba despre un bărbat alb cu o vârstă de circa cincizeci de ani.

Ocupanţii fuseseră, prin urmare, cel puţin doi la număr. Poliţiştii care fuseseră martori oculari presupuneau că se mai aflau şi alte persoane în spatele perdelelor, deşi nu puteau fi siguri.

Operaţiunea fu lansată la ora 22: 32, în ziua de joi, 14 august 1994. Forţele de intervenţie începură atacul din trei părţi diferite cu gaze, un buldozer şi un elicopter. Tinerii membri ai forţelor de intervenţie erau copleşiţi de nervozitate. Niciunul dintre ei nu se mai aflase într-o situaţie-limită înainte, deci nu era deloc de mirare că, în bălmăjeala creată, se trăseseră mai multe focuri de armă. Cel puţin unul dintre ele nimerise în depozitul de perne care luase astfel foc şi degaja un fum în care era aproape imposibil de operat.

În dimineaţa următoare, foştii locatari ai blocului de pe strada Fredsgatan, aflaţi acum în bucătăria soţilor Blomgren, putură urmări la ştiri finalul dramei.

După spusele trimisului special al canalului de televiziune, ocupanţii opuseseră rezistenţă. Cel puţin unul

dintre membrii forţelor de intervenţie fusese împuşcat în picior, iar alţi trei sufereau de intoxicaţie cu gaze. Elicopterul cu o valoare de douăsprezece milioane de coroane al forţelor se prăbuşise în spatele unui atelier de ceramică părăsit, din cauză că nu se putuse orienta cum trebuie în fumul gros. Buldozerul luase foc împreună cu clădirea principală, depozitul, patru maşini de poliţie şi ambulanţa în care fusese depozitat cadavrul sinucigaşului în aşteptarea autopsiei.

În linii mari, operaţiunea fusese însă reuşită. Toţi teroriştii fuseseră neutralizaţi. Rămânea de văzut câţi fuseseră cu toţii, căci cadavrele nu fuseseră încă descoperite în resturile de după incendiu.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Holger 2. Forţele Naţionale de Intervenţie în război cu ele însele.

— Dar totuşi au câştigat şi asta denotă ceva competenţă, replică Nombeko.

La micul dejun, soţii Blomgren nu menţionară nici măcar o singură dată că aveau să adauge şi acest cost la mulţimea de lucruri pentru care grupul se făcea deja dator. Dimpotrivă, nu scoaseră niciun cuvânt. Păreau amărâţi, aproape că le era ruşine de ceva. Acest lucru o intrigă pe Nombeko, căci erau cei mai neruşinaţi oameni pe care îi întâlnise vreodată şi avusese parte de multe exemplare neruşinate la viaţa ei.

Milioanele erau pierdute, dar Holger 2 mai avea optzeci de mii de coroane la bancă (în numele fratelui său). În plus, în contul firmei se mai aflau încă patru sute de mii. Următoarea mişcare era să le plătească tot ce le datorau acestor oameni nesuferiţi, să închirieze o maşină cu remorcă şi să mute bomba dintr-o remorcă în cealaltă. Iar apoi să-şi ia tălpăşiţa. Încotro nu se ştia încă, esenţialul era să fie cât mai departe de Gnesta şi de soţii Blomgren.

— Am băgat de seamă că v-aţi făcut nevoile în grădină azi-noapte, zise doamna Blomgren subit.

„Fir-ai al dracului, Holger 1!” îşi zise Nombeko în sinea ei.

— Chiar nu eram la curent cu acest fapt, zise

Nombeko. Vă cer scuze şi propun să mai adăugăm zece coroane la datoria pe care aveam de gând să vă sugerez să o discutăm acum.

— Nu e nevoie, zise Harry Blomgren. Deoarece nu sunteţi de încredere, am avut deja grijă să ne compensăm şi pentru asta.

— Cum aşa? se miră Nombeko.

— „Material inflamabil" pe dracu'! Lucrez cu fier vechi de când mă ştiu. Iar fierul vechi nu ia foc, continuă Harry Blomgren.

— Aţi deschis lada? întrebă Nombeko care începea să aibă bănuieli sinistre.

— Acum sar la beregata lor, interveni tânăra furioasă, care fu însă oprită din acţiune de Holger 2.

Situaţia era mult prea greu de interpretat pentru Holger 1, care găsi de cuviinţă să iasă din cameră. În plus, simţea nevoia să mai facă încă o vizită în tufişul de liliac din seara precedentă. Între timp, Harry Blomgren se dădu un pas înapoi, depărtându-se de tânăra furioasă pe care o considera de-a dreptul înspăimântătoare.

Apoi continuă să spună ce avea de spus. Nu trebuia să-şi caute cuvintele, căci îşi învăţase discursul pe de rost în timpul nopţii.

— Aţi ales să abuzaţi de ospitalitatea noastră şi să nu ne daţi banii ce ni se cuvin, v-aţi făcut nevoile în grădina noastră, prin urmare, nu sunteţi nişte oameni de încredere. N-am avut încotro, a trebuit să ne asigurăm că o să obţinem despăgubirea, pe care cu siguranţă voi nu aveaţi de gând să ne-o daţi de bunăvoie. De aceea, vechea voastră bombă nu vă mai aparţine.

— Nu ne mai aparţine? zise Holger 2 în mintea căruia începeau deja să se proiecteze imagini ale bombei detonate.

— Nu vă mai aparţine, repetă Harry Blomgren. Am dus vechitura la un centru de fier vechi azi-noapte. Am obţinut o coroană pe kilogram. Cam puţin, dar asta este. De-abia dacă acoperă costul daunelor pe care le-aţi provocat. Şi nici n-am mai pus la socoteală chiria pe

cabana în care aţi dormit. Să nu credeţi cumva că am de gând să vă spun unde se află centrul de reciclare. Aţi cauzat destulă bătaie de cap deja.

Holger 2 continua să o împiedice pe tânăra furioasă să comită un dublu omicid. Atât el, cât şi Nombeko îşi dădeau seama că moşul şi baba nu realizaseră că ceea ce ei numeau fier vechi şi vechitură de bombă era de fapt o bombă relativ nouă şi în perfectă stare de funcţionare.

Harry Blomgren adăugă că făcuseră un profit infim pe afacere, motiv pentru care nu mai era cazul să plătească pentru apă, gard şi faptul că-şi făcuseră nevoile în grădină. Asta cu condiţia să-şi facă nevoile la toaletă, dacă era cazul, înainte de a dispărea de pe proprietatea lor, ceea ce îi încuraja să facă imediat. Şi, bineînţeles, să nu mai cauzeze alte daune.

Holger 2 fu acum nevoit să o ia pe sus pe tânăra furioasă şi să o scoată afară. În grădină reuşi s-o facă să se calmeze un pic. Celestine mărturisi că nu suporta să le vadă moaca celor doi boşorogi care o înfuriaseră atât. Plus tot ce făcuseră şi ziseseră.

Harry şi Margareta Blomgren nu se aşteptaseră la o aşa criză de furie când plănuiseră toată tărăşenia în miezul nopţii şi efectuaseră transportul către fostul lor centru de fier vechi, care acum se afla în proprietatea fostului lor angajat, Rune Runesson. Această femeie ţicnită era lipsită de orice urmă de logică.

Adevărul e însă că până şi Nombeko, care niciodată nu se înfuria, era acum de-a dreptul furioasă. Cu doar câteva zile înainte, Holger 2 şi cu ea aveau un plan de viitor. Pentru prima dată simţiseră încredere, speranţă şi mângâierea a nouăsprezece virgulă şase milioane. Din toate astea nu le rămăseseră decât… domnul şi doamna Blomgren.

— Domnule Blomgren, zise Nombeko. Aş vrea să vă propun un aranjament.

— Un aranjament? zise Harry Blomgren mirat.

— Da. Vedeţi dumneavoastră, domnule Blomgren, mie îmi era tare drag fierul meu vechi. De aceea vă propun

ca în următoarele zece secunde să-mi dezvăluiţi unde l-aţi dus. În schimbul acestei informaţii, vă promit să n-o las pe femeia din grădină să vă muşte de beregată nici pe dumneavoastră, nici pe soţia dumneavoastră.

Harry Blomgren pălise. Nu mai zicea nimic. Nombeko continuă:

— Dacă binevoiţi să ne şi împrumutaţi maşina dumneavoastră pe o perioadă nedeterminată, vă dau cuvântul meu că o vom returna, în cele din urmă, la un moment dat şi că nu vă vom sparge automatul de la toaletă şi nici nu vă vom da foc la casă.

Margareta Blomgren sări să răspundă, dar soţul o împiedică.

— Taci, Margareta, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Până acum propunerile mele au fost foarte delicate, continuă Nombeko. Dar poate preferaţi un ton mai agresiv?

Harry Blomgren continua să abordeze situaţia în acelaşi mod – prin tăcere. Margareta sări din nou să răspundă. Dar Nombeko fu mai rapidă:

— Apropo, faţa de masă e cusută de dumneavoastră, doamnă Blomgren?

Margareta fu intimidată de schimbarea bruscă a subiectului de discuţie.

— Da, răspunse ea.

— Este foarte frumoasă, zise Nombeko. V-ar face plăcere să v-o băgăm pe gât?

Holger 2 şi tânăra furioasă urmăreau dialogul din grădină.

— Bravo iubito! exclamă Holger 2.

Când nu e să fie, nu e să fie. Fireşte că bomba fusese transportată la singurul centru de fier vechi de pe faţa pământului unde nu trebuia să fie dusă – cel de pe strada Fredsgatan nr. 9 din Gnesta. Harry Blomgren era acum convins că miza jocului era supravieţuirea şi nimic altceva. De aceea le spusese unde dusese bomba, împreună cu soţia lui, în puterea nopţii. Le zisese şi că se aşteptaseră să

nu-l găsească acolo decât pe Rune Runesson, care trebuia să preia marfa, dar când ajunseseră la faţa locului era un haos total. Două clădiri, aflate la numai cincizeci de metri de centrul de fier vechi, erau în flăcări. Drumul era parţial închis şi era imposibil de intrat în curte la Runesson.

Runesson în persoană se trezise şi se dusese la firmă ca să preia livrarea nocturnă, dar, din cauza circumstanţelor inedite, remorca în care era fierul vechi fusese lăsată în stradă, lângă bariera care bloca drumul. Runesson le promisese să-i sune să-i informeze imediat ce recuperase marfa. De-abia atunci afacerea putea fi considerată încheiată.

— Bine, zise Nombeko după ce Harry termină de povestit. Acum am să vă rog pe amândoi să vă duceţi dracului.

Apoi părăsi bucătăria soţilor Blomgren, adună grupul, îi ordonă tinerei furioase să se aşeze la volanul maşinii lui Harry Blomgren şi lui Holger 1 să-şi preia poziţia pe scaunul pasagerului. Ea şi Holger 2 se instalară pe bancheta din spate unde puteau să poarte o discuţie strategică.

— Hai să plecăm, ordonă Nombeko, iar tânăra furioasă porni maşina.

Alese să iasă prin singura parte din gardul soţilor Blomgren care încă mai stătea în picioare.

Capitolul 16

Despre uimirea unui agent şi despre o contesă care cultiva cartofi

Agentul B servea organizaţia Mossad şi Israelul de aproape trei decenii. Se născuse la New York în mijlocul războiului şi se mutase încă din copilărie, din 1949, împreună cu părinţii la Ierusalim, imediat după înfiinţarea Israelului.

Pe vremea când nu avea decât douăzeci de ani, primise deja prima misiune externă, şi anume de a se infiltra în gruparea studenţească de stânga de la

Universitatea Harvard, cu scopul de a înregistra şi analiza orice stare de spirit antiisraeliană.

Deoarece părinţii lui B crescuseră în Germania, de unde fuseseră nevoiţi să fugă în 1936 pentru a-şi salva vieţile, agentul B vorbea şi germana la perfecţie. Prin urmare, fusese omul potrivit pentru operaţiuni în RDG în anii şaptezeci. Trăise şi lucrase sub acoperire în Germania de Est timp de aproape şapte ani. Printre multe altele, din misiune făcea parte să pretindă că era suporter al echipei de fotbal FC Karl-Marx-Stadt.

B nu fusese nevoit să se prefacă decât câteva luni. După aceea, devenise un suporter la fel de înfocat ca miile de subiecţi din jurul său pe care trebuia să-i supravegheze. Faptul că oraşul şi clubul îşi modificaseră numele după ce comunismul căzuse pradă capitalismului nu schimbase ataşamentul lui B faţă de clubul de fotbal. Ca un semn discret şi oarecum pueril de admiraţie pentru unul dintre juniorii relativ necunoscuţi, dar promiţători ai echipei, B începuse să opereze sub numele neutru, dar cu o rezonanţă plăcută, de Michael Ballack. Originalul era un tip creativ, cu un simţ al jocului foarte bine dezvoltat şi care trăgea la poartă la fel de bine cu ambele picioare. Prin urmare, îl aştepta un viitor strălucit. Agentul B simţea că se potrivea cu tovarăşul său de nume din toate punctele de vedere.

În momentul în care primise raportul colegului său A despre evoluţia lucrurilor în regiunea din jurul Stockholmului, agentul B era staţionat temporar la Copenhaga. Când A nu mai dădu niciun semn de viaţă, B primi undă verde de la Tel Aviv să plece în căutarea lui.

Vineri, 15 august, luă un zbor de dimineaţă spre Stockholm, iar odată ajuns pe aeroportul Arlanda, închirie o maşină. Prima oprire: destinaţia spre care colegul A îl informase că se îndrepta cu o zi înainte. B avu grijă să nu depăşească viteza legală, căci nu voia să facă de ruşine numele lui Ballack.

Odată ajuns la Gnesta o coti cu atenţie pe strada Fredsgatan, unde fu întâmpinat de… o barieră? Şi de un

cartier ars din temelii, de o mare de poliţişti, de camionete ale televiziunii şi de hoarde de gură-cască.

Iar pe remorca aflată un pic mai încolo ce vedea? Nu era…? N-avea cum. Era imposibil. Dar totuşi nu era oare…?

Dintr-odată se trezi cu ea lângă el.

— Salutare, domnule agent! zise Nombeko. Toate bune?

Nombeko nici măcar nu se mirase când îl zărise dincolo de barieră privind cu insistenţă remorca pe care se afla bomba pe care venise să o recupereze. De ce să nu apară şi agentul chiar în acel moment, dacă restul lucrurilor ce nu trebuiau să se-ntâmple tocmai se întâmplaseră?

Agentul B îşi luă privirea de la bombă, întoarse capul şi dădu cu ochii de… femeia de serviciu? Mai întâi lada furată pe o remorcă, şi acum şi hoaţa. Ce se întâmpla aici de fapt?

În mod neaşteptat, Nombeko se simţea liniştită, înţelegea că agentul era buimac şi, în plus, n-avea nicio şansă. Erau înconjuraţi de cel puţin cincizeci de poliţişti, iar prin preajmă se mai aflau cu siguranţă încă vreo două sute, ca să nu mai punem la socoteală şi toţi jurnaliştii.

— E o privelişte încântătoare, nu-i aşa? zise ea arătând cu capul spre bomba pârlită.

B nu îi răspunse.

Lângă Nombeko îşi făcu apariţia şi Holger 2.

— Holger, se prezentă el întinzând mâna într-o răbufnire subită de inspiraţie.

B îi privi mâna fără să i-o strângă. Apoi se întoarse spre Nombeko:

— Unde se află colegul meu? Printre resturile incendiului?

— Nu. După ultimele informaţii pe care le deţin, era în drum spre Tallinn. Dar nu ştiu dacă a ajuns cu bine.

— Tallinn?

— Dacă o fi ajuns, zise Nombeko şi îi făcu semn tinerei furioase să întoarcă maşina.

În timp ce Holger 2 cupla remorca la maşină, Nombeko îşi ceru scuze că nu mai putea sta la taclale cu agentul. Avea ceva treburi de rezolvat şi venise vremea să plece împreună cu tovarăşii săi. Poate că vor avea ocazia să stea mai mult de vorbă data viitoare când se vor vedea. Asta cu condiţia să aibă ghinionul să se întâlnească din nou.

— La revedere, domnule agent! zise Nombeko şi se aşează pe bancheta din spate lângă Holger al ei.

Agentul B nu răspunse. Cugeta. Iar lucrul la care tot cugeta în timp ce maşina şi remorca se îndepărtau era: „Tallinn?”

* * *

B rămăsese pe strada Fredsgatan reflectând la cele întâmplate, în vreme ce Celestine părăsise Gnesta şi se îndrepta acum spre nord, cu Holger 1 pe scaunul de lângă ea şi cu Nombeko şi Holger 2 continuându-şi discuţia pe bancheta din spate. Benzina era pe terminate. Tânăra furioasă se enervă constatând că nemernicul de babalâc zgârcoman căruia îi furaseră maşina nu avusese bunul-simţ să facă plinul. Apoi se îndreptă spre cea mai apropiată benzinărie.

După ce făcură plinul, Holger 1 îi luă locul lui Celestine la volan, căci oricum nu mai era niciun gard prin apropiere pe care să-l vandalizeze într-o criză de furie. Nombeko încurajă schimbul de şoferi, gândindu-se că era de-ajuns că transportau o bombă atomică pe o remorcă având o capacitate maximă mai mică decât lada transportată şi care, în plus, mai era şi trasă de o maşină furată. Măcar şoferul să aibă carnet! Holger 1 continuă spre nord.

— Încotro te îndrepţi, iubitule? întrebă tânăra furioasă.

— Habar n-am, zise Holger 1. Niciodată n-am ştiut încotro mă îndrept.

Celestine căzu pe gânduri. Poate că… n-ar fi totuşi…?

— Norrtälje? propuse ea.

Nombeko întrerupse discuţia de pe bancheta din spate. Ceva în vocea lui Celestine îi spunea că Norrtälje nu era o alegere oarecare.

— De ce Norrtälje?

Celestine explică faptul că acolo locuia bunica ei. O trădătoare a clasei muncitoare cu care era imposibil de trăit. Însă, având în vedere situaţia în care se aflau, nu prea îşi puteau permite să facă mofturi. Tânăra furioasă era pregătită sufleteşte să facă faţă unei nopţi în compania bunicii sale, cu condiţia ca şi restul găştii să facă la fel. Bunica avea nişte culturi de cartofi, deci putea măcar să scoată câţiva şi să le facă ceva de mâncare.

Nombeko o rugă pe Celestine să îi povestească mai în detaliu despre bunica ei şi fu realmente surprinsă când primi un răspuns lung şi relativ bine închegat.

Celestine povesti că nu-şi mai văzuse bunica de peste şapte ani şi că n-o contactase nici măcar o singură dată în acest răstimp. Totuşi, în copilărie, îşi petrecuse toate verile în casa bunicii la Sjolida şi se simţiseră… bine… împreună (Celestine făcu un efort să pronunţe acel „bine”, căci principiul său de bază în viaţă era tocmai acela că lucrurile nu mergeau niciodată bine).

Povesti apoi despre cum ajunsese, în adolescenţă, să se implice în politică. Realizase că trăia într-o societate coruptă, în care cei bogaţi deveneau din ce în ce mai bogaţi, în vreme ce ea însăşi era din ce în ce mai săracă, din cauză că tatăl său refuza să-i dea alocaţia atâta vreme cât nu făcea cum ziceau el şi mama ei (îi pretindeau, spre exemplu, să înceteze să-i mai facă porci capitalişti în fiecare dimineaţă la micul dejun).

La vârsta de cincisprezece ani devenise membră a Partidului Comunist Marxist-Leninist (Revoluţionar), în mare parte tentată de cuvântul din paranteză, deşi încă nu ştia ce fel de revoluţie îşi dorea. O făcuse însă şi pentru că nu mai era deloc la modă să fii marxist-leninist. Mişcarea de stânga a anilor şaizeci fusese înlocuită în anii optzeci de un curent de dreapta care inventase inclusiv un nou 1 Mai

Muncitoresc pe care, laşi cum erau, îl sărbătoreau la 4 octombrie.

Desuetă şi rebelă era combinaţia perfectă pentru Celestine, mai ales că intra astfel în contradicţie cu toate principiile tatălui său. Tatăl era director de bancă şi, prin urmare, fascist. Visul lui Celestine era ca într-o bună zi să dea buzna în banca tatălui său împreună cu tovarăşii ei şi, fluturând drapele purpurii, să-l oblige să-i plătească nu numai alocaţia pe ultima lună, ci şi toate alocaţiile neplătite, retroactiv şi cu dobândă, pe deasupra.

Însă, când se întâmplă să propună în timpul unei şedinţe ca filiala locală a partidului să se îndrepte spre Banca Comercială din Gnesta din motivele descrise mai sus, fu mai întâi huiduită, apoi batjocorită şi, în cele din urmă, exclusă din partid. Partidul nu mai prididea trimiţându-i ajutoare tovarăşului Robert Mugabe în Zimbabwe. Acum, că tocmai obţinuse independenţa, Zimbabwe putea în sfârşit să aspire la a deveni un stat cu un partid unic. Într-o astfel de situaţie la nivel internaţional era de neconceput ca partidul să-şi concentreze atenţia pe jefuirea unei bănci suedeze cu scopul de a recupera alocaţia unuia dintre membri. Celestine fu catalogată drept lesbiană de preşedinta filialei locale şi dată pe uşă afară (la vremea respectivă, marxist-leniniştii considerau homosexualitatea drept una dintre cele mai mari crime).

După excludere, Celestine îşi concentră eforturile asupra obiectivului de a termina gimnaziul cu cele mai proaste note posibile la absolut toate materiile şi asta, evident, în semn de protest faţă de părinţii săi. De exemplu, îşi scrisese compunerea la engleză în germană, iar într-un extemporal la istorie scrisese că epoca de bronz începuse la 14 februarie 1972.

Imediat după ultima zi de şcoală îşi lăsase carnetul pe biroul tatălui, apoi îşi luase rămas-bun şi se mutase la bunica ei. Maică-sa şi taică-su nu interveniseră, gândindu-se că avea să revină peste vreo lună sau două. Cu notele catastrofale din gimnaziu oricum nu putea intra la niciunul

dintre liceele mai acătării. De fapt, nici măcar la unul dintre cele mai amărâte.

Bunica tocmai împlinise şaizeci de ani şi lucra de zor cultivând cartofi pe pământurile moştenite de la părinţi. Fata o ajuta după puterile sale, căci o iubea pe bătrână la fel de mult ca în copilărie. Asta până la marea bombă (dacă Nombeko îi dădea voie să se exprime în acest fel), într-o seară, pe când se încălzeau în faţa focului din cămin, bunica îi povesti că, de fapt, era *contesă*. Iar Celestine habar n-avusese! Ce mişelie!

— În ce sens? întrebă Nombeko cu seriozitate.

— Păi doar nu mă apucam să fraternizez cu clasa asupritoare? răspunse Celestine, revenind subit la vechea sa stare de spirit pe care Nombeko o cunoştea deja atât de bine.

— Dar era totuşi propria ta bunică? Şi încă mai e, dacă am înţeles bine cum stau lucrurile, nu?

Celestine răspunse că Nombeko n-avea cum să înţeleagă. Şi că nu avea de gând să mai vorbească despre asta. În orice caz, în ziua următoare îşi făcuse bagajele şi plecase. N-avea unde să se ducă. Dormise câteva nopţi într-o centrală termică. Apoi se postase în faţa băncii tatălui său şi începuse să demonstreze. După care îl întâlnise pe Holger 1. Republican şi fiul unui mic funcţionar al poştei, mânat de patos şi care murise luptând pentru cauza sa. Era cum nu se putea mai bine. Fusese dragoste la prima vedere.

— Iar acum eşti totuşi pregătită să te întorci la bunica ta? remarcă Nombeko.

— Dacă nu-ţi convine, atunci vino tu cu o idee mai bună! Că doar tu ne-ai pus pe cap bomba din remorcă. Dacă ar fi după mine, m-aş duce de urgenţă la Drottningholm şi aş detona bomba în faţa palatului. Măcar aşa aş muri cu demnitate.

Nombeko îi puse în vedere că nu era nevoie să facă un drum de patru sute de kilometri până la palatul regelui pentru a anihila monarhia, precum şi restul lucrurilor din jur. Era un lucru pe care îl puteau face şi de la distanţă,

deşi nu era deloc de recomandat. Nombeko susţinea, dimpotrivă, că ideea lui Celestine de a merge la bunica sa era excelentă.

— Spre Norrtälje, declară Nombeko, iar apoi se întoarse la conversaţia ei cu Holger 2.

Holger 2 şi Nombeko încercau să acopere urmele găştii, astfel încât să-i fie mai greu agentului B să-i găsească din nou, deşi rămânea de discutat cine găsise pe cine data trecută.

Holger 1 trebuia să renunţe la jobul din Bromma şi să nu-şi mai arate niciodată faţa la vechea sa adresă din Blackeberg. Holger 1 trebuia deci să facă bine şi să urmeze exemplul fratelui său şi să existe cât mai puţin cu putinţă.

Acelaşi lucru i se recomandase şi lui Celestine, dar aceasta refuzase. În toamnă veneau din nou alegerile parlamentare, urmate de referendumul privind intrarea în UE. Dacă nu avea adresă, nu putea primi buletine de vot şi fără buletine de vot nu-şi putea exersa dreptul democratic de a vota cu partidul inexistent „Faceţi praf tot rahatul”. În plus, avea de gând să voteze pentru intrarea în UE. Şi asta pentru că era convinsă că totul avea să se ducă la dracu’, era deci important ca Suedia să fie membră.

În sinea ei, Nombeko îşi zise că se mutase dintr-o ţară în care majoritatea populaţiei nu avea drept de vot într-una în care anumite persoane chiar n-ar fi trebuit să aibă. Luară decizia ca tânăra furioasă să folosească o cutie poştală undeva prin Stockholm, iar de fiecare dată când venea să o golească, trebuia să se asigure că nu era urmărită. Era poate o măsură exagerată, dar, având în vedere cum merseseră lucrurile până atunci, era mai bine să fie precauţi.

Dincolo de asta, nu prea mai aveau alte urme de şters. Le mai rămânea doar să contacteze poliţia cât de curând cu privire la faptul că un grup de terorişti dăduseră foc firmei de perne Holger & Holger. Era mai bine să acţioneze preventiv decât să fie nevoiţi să răspundă apoi la întrebări. Dar acest lucru mai putea aştepta un pic.

Nombeko închise ochii şi îşi permise un moment de odihnă.

Odată ajunşi la Norrtälje, gaşca se opri să cumpere mâncare cu care s-o mituiască pe bunica lui Celestine. Ideea de a o trimite pe gazdă pe câmp să dezgroape cartofi nu-i surâsese deloc lui Nombeko.

Îşi continuară apoi drumul spre Vato şi de acolo intrară pe un drum neasfaltat, un pic mai la nord de Nysättra.

Bunica locuia la câteva sute de metri de drum şi nu mai era de mult obişnuită să primească musafiri. Când auzi şi apoi văzu o maşină străină cu remorcă intrându-i în curte, se repezi pentru orice eventualitate la puşca răposatului său tată, iar abia apoi ieşi pe verandă.

Când coborâră din maşină, Nombeko, Celestine şi cei doi Holgeri fură întâmpinaţi de o babă cu puşca de vânătoare îndreptată spre ei care îi anunţă că hoţii şi bandiţii n-aveau ce căuta în curtea ei. Nombeko, care era moartă de oboseală, simţi că o lasă de tot răbdarea:

— Dacă simţiţi neapărat nevoia să trageţi, v-aş ruga să ochiţi spre oameni şi nu spre remorcă.

— Ce mai faci, mamaie? strigă tânăra furioasă (pe un ton destul de satisfăcut).

Când dădu cu ochii de nepoata sa, baba puse jos puşca şi o îmbrăţişă pe Celestine îndelung. Apoi le spuse că o chema Gertrud şi întrebă cine erau prietenii nepoatei.

— Nu ştiu dacă sunt chiar prieteni, comentă Celestine.

— Pe mine mă cheamă Nombeko, zise Nombeko. Am intrat într-o mică încurcătură şi v-am fi recunoscători dacă ne-aţi permite să vă invităm la o cină pentru care ne-aţi putea răsplăti lăsându-ne să dormim aici la noapte.

Baba reflectă câteva clipe pe scări.

— Nu prea ştiu ce să zic, începu ea. Dar dacă îmi spuneţi cine sunteţi şi ce aveţi de gând să pregătiţi la cină, putem sta de vorbă.

Apoi dădu cu ochii de cei doi Holgeri.

— Şi băieţii ăştia care seamănă leit cine mai sunt?

— Pe mine mă cheamă Holger, zise Holger 1.

— Şi pe mine, adăugă Holger 2.

— Tocăniţă de pui, zise Nombeko. V-ar surâde?

Tocăniţă de pui fu parola care deschise sesamul reprezentat de Sjolida. Din când în când, Gertrud avea obiceiul să taie gâtul câte unei găini din propria ogradă în acest scop. Acum însă, tocăniţa avea să-i fie servită fără ca ea să ridice vreun deget, ceea ce, evident, era de preferat.

În timp ce Nombeko pregătea mâncarea, ceilalţi se aşezară în jurul mesei din bucătărie. Gertrud le turnă tuturor bere de casă, inclusiv bucătăresei. Nombeko îşi mai reveni un pic.

Celestine începu să explice diferenţa dintre Holger şi Holger. Primul era iubitul ei minunat, în vreme ce al doilea… nu era aproape nimic de capul lui. Cu spatele la Celestine, Nombeko declară că se bucura să audă că aşa stăteau lucrurile, căci asta însemna că nu ar fi existat niciodată pericolul unui schimb de iubiţi.

Când veni vorba despre motivul pentru care sosiseră la Sjolida, câtă vreme aveau de gând să rămână acolo şi de ce cărau după ei o remorcă şi lada de pe ea, cei patru se cam fâstâciră. Gertrud îi atenţionă cu severitate că, dacă se ţineau de prostii, n-aveau decât să se ducă altundeva. Pe Celestine o primea oricum, dar nu şi pe ceilalţi, dacă aşa era vorba.

— Haideţi să discutăm mai bine la masă, propuse Nombeko.

După încă două pahare de bere, tocăniţa era gata şi putea fi servită. Baba se mai dezmorţise un pic, iar când gustă din tocană se topi de-a binelea. Venise însă vremea să afle cum stăteau de fapt lucrurile.

— Puteţi vorbi şi printre îmbucături, sugeră Gertrud.

Nombeko reflecta la strategia cea mai potrivită. Cel mai simplu ar fi fost să o mintă, fără nicio îndoială, iar apoi să încerce să se agaţe de minciună cât mai mult cu putinţă.

Cu Holger 1 şi cu tânăra furioasă după ei… cât timp ar fi durat însă înainte ca pe vreunul dintre ei să-l ia gura pe dinainte? O săptămână? O zi? Un sfert de oră? Pe

deasupra, era probabil ca baba să aibă acelaşi temperament coleric ca nepoata ei, şi cine ştie cum ar fi reacţionat atunci? Ridicând din nou puşca poate.

Holger 2 îşi privea iubita cu îngrijorare. Doar n-avea de gând să *povestească* adevărul?

Nombeko îi întoarse privirea cu un zâmbet. Totul avea să fie bine. Statistic vorbind, erau şanse destul de mari, având în vedere că totul le mersese de-a-ndoaselea până atunci.

— Deci? se impacientă Gertrud.

Nombeko o întrebă pe gazdă dacă îi putea propune un târg.

— Vă mărturisesc totul, de la cap la coadă, fără să vă ascund absolut nimic. Consecinţa cea mai probabilă este că ne veţi da afară, deşi noi tare am vrea să mai rămânem. Vă cer deci doar să ne lăsaţi să stăm aici în noaptea asta, în semn de mulţumire pentru sinceritatea arătată. Ce ziceţi?

Apropo, mai vreţi o porţie de tocană? Să vă umplu şi paharul?

Gertrud încuviinţă din cap. Apoi zise că se încumeta să facă târgul, cu condiţia să i se spună adevărul adevărat. Nu accepta nici cea mai mică minciună.

— N-am să mint deloc, promise Nombeko. Să vedeţi cum stau lucrurile.

Şi se puse pe povestit.

Îi făcu un rezumat al situaţiei începând cu centrul de la Pelindaba şi până în prezent. Îi explică şi cum Holger şi Holger deveniseră Holger & Holger. Menţionă evident bomba a cărei menire fusese să apere Africa de Sud de comuniştii diabolici de pretutindeni. Între timp, se luase însă decizia că era mai bine ca bomba să fie dusă la Ierusalim şi să servească drept scut de apărare împotriva arabilor, care erau la fel de diabolici. Întâmplarea făcuse însă ca bomba să nimerească în Suedia, unde n-avea de cine să apere pe nimeni (căci norvegienii, danezii şi finlandezii nu erau îndeajuns de diabolici). Prin urmare, bomba fusese păstrată într-un depozit din Gnesta care, din

păcate, tocmai luase foc.

Iar acum, din nefericire, bomba se afla în remorca din curte, iar gaşca avea nevoie de un acoperiş deasupra capului, câtă vreme avea să mai dureze până îi venea mintea la cap prim-ministrului. Nu erau urmăriţi de poliţie, deşi motive să-i urmărească s-ar fi găsit. În schimb, cam supăraseră serviciile secrete ale unui alt stat.

Când Nombeko termină povestea, aşteptară cu toţii cu sufletul la gură verdictul gazdei.

— Bine, bine, zise ea după ce cugetă câteva momente. Nu puteţi lăsa bomba la uşă. Mutaţi-o mai bine în remorca ataşată de camionul de cartofi din spatele casei şi băgaţi apoi camionul în şură, ca nu cumva să ni se întâmple ceva în caz că explodează.

— Dar asta nu ne ajută cu nimic… apucă Holger 1 să spună înainte să-l întrerupă Nombeko.

— Ai tăcut în mod exemplar de când am sosit. N-ai putea s-o ţii tot aşa?

Gertrud nu ştia ce-s alea servicii secrete, dar numele îi inspira încredere. Şi cum nu erau nici urmăriţi de poliţie, n-aveau decât să rămână câtva timp, cu condiţia să-i mai facă din când în când câte o tocană. Sau vreun iepure la cuptor.

Nombeko îi promise tocăniţă şi iepure la cuptor cel puţin o dată pe săptămână, dacă le dădea voie să mai rămână. Holger 2, căruia, spre deosebire de Holger 1, nu-i era interzis să intervină în conversaţie, găsi de cuviinţă să schimbe subiectul şi să se îndepărteze cât mai repede cu putinţă de bombe şi israelieni, ca nu cumva baba să-şi schimbe părerea.

— Sunt convins că şi povestea vieţii dumneavoastră este fascinantă, nu-i aşa? zise el.

— Povestea vieţii mele? zise Gertrud. Şi încă cum!

* * *

Gertrud începu prin a le mărturisi că, de fapt, era contesă şi nepoata aristocratului, mareşalului şi eroului

naţional finlandez Carl Gustaf Emil Mannerheim.

— Ptiu! exclamă Holger 1.

— Sarcina ta principală în această seară e să-ţi ţii gura, îi tăie fratele său macaroana. Continuaţi, vă rog, doamnă Gertrud.

Păi, să vedeţi, Gustaf Mannerheim plecase în Rusia încă din tinereţe şi acolo jurase credinţă eternă ţarului, în linii mari, îşi îndeplinise promisiunea, până când devenise irelevantă, odată cu uciderea ţarului şi a întregii lui familii de către bolşevici în iulie 1918.

— Bravo! interveni din nou Holger 1.

— Ţi-am zis să taci! îl mustră Holger 2. Continuaţi, vă rog.

Deci, ca să nu mai lungim vorba, Gustaf făcuse o carieră militară strălucită. Şi nu numai atât. Fusese trimis de ţar în China în calitate de spion şi acolo răpusese tigri cu colţi ce te puteau sfâşia într-o clipită, se întâlnise cu Dalai Lama şi devenise şeful unui regiment întreg.

În dragoste însă n-avea deloc noroc. Se căsătorise totuşi cu o frumoasă femeie de rang înalt, de origine sârbo-rusă, cu care avusese o fată şi apoi încă una. Cu puţin înainte de sfârşitul secolului i se născuse şi un băiat, deşi în anunţul oficial se menţiona că băiatul murise la naştere. Cum însă soţia lui Gustai se convertise la catolicism imediat după aceea şi plecase în Anglia să devină măicuţă, şansele unor noi progenituri comune se înrăutăţiseră în mod dramatic.

Gustaf începuse să sufere de depresie şi pentru a-şi împrăştia gândurile negre se hotărâse să participe la războiul ruso-japonez. Devenise astfel erou de război şi fusese decorat cu Crucea Sfântului Gheorghe pentru curajul extraordinar de care dăduse dovadă pe câmpul de luptă.

Şmecheria era doar că băiatul lui nu murise de fapt la naştere. Fusese un tertip folosit de viitoarea maică pentru a-l păcăli pe soţul ei, aflat mereu pe drumuri. Micuţul fusese trimis la Helsinki, având în jurul încheieturii mâinii o etichetă pe care îi era înscris numele.

Odată ajuns acolo, fusese plasat într-o familie adoptivă.

— Ce domir? se înfuriase tatăl adoptiv. Sub nicio formă. O să-l cheme Tapio.

Tapio Mannerheim alias Virtanen nu moştenise curajul eroic al tatălui său biologic. Tatăl adoptiv îl învăţase însă tot ce ştia, şi anume cum să falsifice bancnote.

La vârsta de şaptesprezece ani, tânărul Tapio era deja maestru în această artă. După câţiva ani în branşă, când tatăl şi fiul adoptiv reuşiseră să păcălească jumătate din Helsinki, cei doi îşi dăduseră seama că numele Virtanen era atât de pătat încât nu mai putea fi folosit.

Tapio, care la vremea respectivă aflase deja totul despre originile sale nobile, avusese ideea de a redeveni Mannerheim pentru a impulsiona afacerile. De atunci începuse să le meargă mai bine ca niciodată. Treaba durase până la întoarcerea acasă a lui Gustaf Mannerheim, după o călătorie în Asia, unde fusese la vânătoare împreună cu regele Nepalului. În acel moment, Gustaf aflase că un fals Mannerheim păcălise banca al cărui preşedinte era el însuşi.

Nu trecuse mult şi tatăl adoptiv al lui Tapio fusese prins şi băgat la închisoare, în vreme ce Tapio reuşise să scape şi se refugiase la Roslagen, în Suedia, unde ajunsese după ce trecuse prin insula Åland. În Suedia, Tapio începuse să-şi spună Virtanen din nou, cu excepţia situaţiilor când avea de-a face cu băncile suedeze în faţa cărora Mannerheim dădea mult mai bine.

Tapio se căsătorise de patru ori într-o perioadă relativ scurtă de timp. Primele trei femei se căsătoriseră cu un conte şi divorţaseră de un nătărău. Cea de-a patra însă cunoştea încă de la bun început adevărata natură a lui Tapio Virtanen. Ea fusese cea care reuşise să-l convingă să se lase de falsificat bancnote înainte ca totul să sfârşească la fel ca în Finlanda.

Doamna şi domnul Virtanen cumpăraseră o moşie mai mică, Sjolida, aflată la nord de Norrtälje, şi investiseră toate veniturile pe care familia le câştigase în mod ilegal în

trei hectare de culturi de cartofi, două vaci şi patruzeci de găini. Apoi doamna Virtanen rămăsese gravidă şi în 1927 se născuse fiica lor, Gertrud.

Anii treceau, începuse un nou război mondial, iar lui Gustaf Mannerheim îi reuşea absolut totul, ca de obicei (în afară de relaţiile amoroase). Devenise erou de război şi erou naţional încă o dată, un pic mai târziu chiar şi mareşal şi apoi preşedintele Finlandei. Chipul îi fusese imprimat şi pe timbre în SUA. Între timp, fiul său necunoscut avea mult mai puţin prestigioasă ocupaţie de cultivator de cartofi pe un câmp din Suedia.

Când Gertrud crescu, se dovedi că moştenise ghinionul bunicului său în dragoste, căci la vârsta de optsprezece ani nimerise la o petrecere în Norrtälje unde îi făcuse curte un vânzător de la o benzinărie care o tratase cu o limonadă amestecată cu tărie şi apoi o lăsase gravidă într-o tufă de rododendron. Romantismul durase mai puţin de două minute.

Vânzătorul îşi scuturase apoi pământul de pe genunchi, zicând că trebuia să se grăbească să prindă ultimul autobuz înapoi spre casă, iar la despărţire îi şoptise un „Ne mai vedem noi!”

Dar nu se mai văzuseră. După nouă luni însă, Gertrud născuse o fată din flori. Între timp, mama ei se prăpădise de cancer. La Sjolida nu mai rămăseseră decât tatăl

Tapio, Gertrud şi micuţa Kristina. În vreme ce primii doi munceau în continuare pe câmp cultivând cartofi, fetiţa creştea văzând cu ochii. Odată cu începerea liceului la Norrtälje, mama o avertizase pe fiică să se ţină la distanţă de toţi bărbaţii dezgustători. Apoi Kristina îl întâlnise pe Gunnar care se dovedise a fi exact opusul. Cei doi deveniseră un cuplu, se căsătoriseră şi apoi se născuse micuţa Celestine. Pasămite, Gunnar ajunsese după aceea director de bancă.

— La naiba! se văicări tânăra furioasă.

— Ia mai tacă-ţi gura şi ţie! zise Holger 2, dar pe un ton mai blând ca nu cumva s-o supere pe Gertrud.

— N-am dus-o ca pe roze mereu în viaţă, fu concluzia

lui Gertrud, după care îşi goli berea. O am însă pe Celestine. Mă bucur nespus că ai venit înapoi, fata mamei.

Nombeko, care în ultimii şapte ani citise o bibliotecă întreagă, ştia destul de multe despre istoria Finlandei şi destinul mareşalului Mannerheim încât să poată constata că povestea lui Gertrud avea anumite slăbiciuni. În sinea ei îşi zise că nu era deloc evident că fiica unui bărbat care scornise că era fiul unui aristocrat devenea astfel contesă. Apoi exclamă:

— Vă daţi seama? Luăm cina cu o contesă!

Contesa Virtanen se îmbujoră. Se duse apoi în cămară şi mai aduse de băut. Holger 2 observă că fratele său se pregătea să protesteze faţă de povestirea lui Gertrud. Prin urmare, Holger 2 îi puse în vedere preventiv că era mai important ca niciodată să-şi ţină gura, căci în situaţia de faţă nu era deloc vorba de genealogie, ci de a-şi asigura un acoperiş deasupra capului.

* * *

Pământurile lui Gertrud rămăseseră necultivate de când bătrâna ieşise la pensie cu câţiva ani înainte. Avea un camion mic, camionul de cartofi, cu care se ducea la Norrtälje o dată pe lună ca să-şi facă provizii. În restul timpului îl ţinea parcat în spatele casei. Camionul fu acum transformat în dispozitiv temporar de păstrare a bombei nucleare, motiv pentru care fu mutat în şura care se afla la vreo sută cincizeci de metri distanţă de casă. Nombeko puse stăpânire pe chei, pentru orice eventualitate. Cumpărăturile aveau să fie făcute cu Toyota pe care soţii Blomgren avuseseră bunăvoinţa să le-o împrumute pe o perioadă nedeterminată. Prin urmare, Gertrud nu mai era nevoită să părăsească moşia, ceea ce îi convenea de minune.

Casa era încăpătoare. Lui Holger 1 şi lui Celestine li se alocă o cameră la etaj, vizavi de camera lui Gertrud, iar Nombeko şi Holger 2 se instalară la parter, în camera de lângă bucătărie.

Nombeko şi Holger 2 purtaseră încă de la bun început o conversaţie serioasă cu Holger 1 şi cu Celestine. Gata cu demonstraţiile şi cu ideile de a muta cumva lada! Fără prostii, pe scurt. Altfel puneau în pericol viaţa tuturor, inclusiv a lui Gertrud.

În cele din urmă, Holger 2 reuşi să-l facă pe fratele său să promită că nu avea să se dedice niciunei activităţi de destabilizare a ordinii sociale şi că nu avea să se atingă de bombă. Cu această ocazie, Holger 1 comentase că era cazul ca fratele lui să înceapă să reflecteze mai profund la ce urma să-i spună tatălui lor când aveau să se revadă în rai.

— Ce zici de „mulţumesc că mi-ai distrus viaţa”? replică Holger 2.

Marţea următoare aveau programare la poliţie în Stockholm. Holger 2 insistase în acest sens. În goana lor după dezvăluirea identităţii teroriştilor care nici măcar nu existaseră şi cu atât mai puţin nu muriseră în incendiu, poliţiştii aveau cu siguranţă să-l întrebe dacă locuise cineva în blocul dărăpănat.

Soluţia fusese deci să inventeze o poveste credibilă şi s-o ia cu el pe tânăra furioasă. Îşi asumau un mare risc, cu toate că Nombeko îi explicase lui Celestine în nenumărate rânduri nenorocirile ce aveau să se abată asupra găştii dacă nu făcea exact aşa cum stabiliseră. Celestine promisese să nu îi facă pe poliţişti copoi în timpul convorbirii, deşi ar fi meritat-o cu vârf şi îndesat.

Holger 2 se prezentă ca fiind fratele său şi o introduse şi pe singura angajată a firmei Holger & Holger, tânăra Celestine, aflată chiar lângă el.

— Bună ziua, Celestine! zise agentul de poliţie şi întinse mâna.

Celestine îi strânse mâna şi răspunse cu un „grmpf”, deoarece e imposibil să vorbeşti şi să-ţi muşti buzele în acelaşi timp.

Agentul începu prin a-şi exprima părerea de rău vizavi de faptul că întreaga firmă, cu depozit cu tot, fusese spulberată de flăcări. Evident, aceasta era o chestiune pe

care domnul Qvist trebuia s-o rezolve cu compania de asigurări. Îşi exprimă, de asemenea, părerea de rău în caz că evenimentele petrecute făcuseră ca domnişoara Celestine să rămână şomeră.

Ancheta era în continuare într-o fază incipientă, deci nu se ştia încă nimic despre identitatea teroriştilor. La început crezuseră că aveau să le găsească trupurile carbonizate în resturile imobilului, dar singurul lucru pe care îl găsiseră până la momentul respectiv era un tunel secret, prin care presupuneau că şi fugiseră. Situaţia nu era însă foarte clară, deoarece se întâmplase ca elicopterul forţelor de intervenţie să se prăbuşească exact la ieşirea din tunel.

Între timp însă, un funcţionar comunal depusese mărturie că blocul dărăpănat fusese locuit.

— Ce aveţi de zis în acest sens, domnule Qvist?

Holger 2 schiţă o mină tragică, exact cum se puseseră de acord. Holger & Holger SA era o societate cu un singur angajat, tânăra Celestine, care se ocupa de depozit, de sarcinile administrative şi multe altele, în vreme ce Holger însuşi făcea livrările în timpul său liber. În restul timpului, Holger lucrase pentru firma Elicopter Taxi SA din Bromma, după cum presupunea că agentul ştia deja. Acum însă era nevoit să-şi dea demisia din cauza unui incident nefericit. Holger nu credea că ar fi fost posibil să locuiască cineva în acele ruine.

Chiar în acest moment, tânăra furioasă izbucni în plâns, în conformitate cu planul.

— Dragă Celestine, zise Holger. Ai cumva ceva de adăugat?

Smiorcăindu-se, Celestine mărturisi că se certase cu maică-sa şi taică-su (ceea ce era adevărat, de altfel) şi că locuise o vreme într-unul dintre apartamentele din blocul dărăpănat, fără să-i ceară voie lui Holger (ceea ce era, de asemenea, adevărat într-o oarecare măsură).

— Iar acum mă bagă la închisoare, continuă ea să se văicărească.

Holger 2 o consolă pe fată, zicându-i că ce făcuse nu

era deloc bine, căci îl pusese în situaţia să-l mintă pe agentul de poliţie în necunoştinţă de cauză, dar că nu se punea vorba de închisoare, mai degrabă avea să primească o amendă usturătoare.

— Sau dumneavoastră ce credeţi, domnule agent?

Agentul îşi drese vocea şi zise că era clar interzis să locuieşti, chiar şi temporar, într-o zonă industrială, dar asta n-avea nimic de-a face cu ancheta în curs privind acţiunile teroriste. Prin urmare, domnişoara Celestine ar face bine să se oprească din plâns, căci nu avea de gând să povestească nimănui despre această întâmplare.

— Poftiţi un şerveţel, în caz că aveţi nevoie, zise el.

Tânăra furioasă îşi suflă nasul în vreme ce reflecta la faptul că agentul de poliţie mai era şi corupt. Orice delict trebuia pedepsit, indiferent de natura lui, ce mama dracului? îşi ţinu însă gura.

Holger 2 adăugă că firma de perne fusese acum închisă pentru totdeauna şi că nu mai era cazul să aibă locatari iliciţi. Se întreba, prin urmare, dacă puteau considera cazul închis?

Agentul aprobă zicându-i că nu mai avea nimic de adăugat. Le mulţumi domnului Qvist şi tinerei domnişoare Celestine pentru că-şi făcuseră timp să stea de vorbă cu el.

Holger îi mulţumi la rândul lui, iar Celestine scoase din nou un sunet nearticulat.

După ce fuseseră maltrataţi în piaţa Sergel, săriseră fără paraşută de la o altitudine de şase sute de metri, uciseseră o persoană care tocmai decedase, se sustrăseseră autorităţilor şi reuşiseră să stingă focul ce ameninţa o bombă atomică, noii locatari ai moşiei Sjolida simţeau nevoia s-o ia mai uşurel. Asta în timp ce agentul B, de acolo de unde se afla, le dorea exact opusul.

Cu câteva zile înainte o lăsase pe Nombeko să se evapore de pe strada Fredsgatan împreună cu gaşca ei şi cu bombă cu tot. Şi asta nu pentru că aşa ar fi vrut, ci pentru că nu avusese încotro. Un agent secret israelian care se încăiera în plină stradă în Suedia, cu cincizeci de poliţişti în jur drept martori, pentru a pune mâna pe o

bombă atomică – nu, nu era cea mai bună modalitate de a-şi servi naţiunea.

Situaţia nu era însă deloc una disperată. B ştia acum că Nombeko Mayeki şi bomba se aflau în continuare împreună. În Suedia. Era limpede, deşi incredibil. Ce naiba făcuse în ultimii şapte ani? Şi unde dracu' se afla acum? Şi de ce?

B se cazase la un hotel din Stockholm sub numele de Michael Ballack pentru a analiza situaţia.

În joia precedentă primise un mesaj cifrat de la colegul său A. Acesta îl informa că îl localizase pe un anumit Holger Qvist (identificat într-un program la televizor), care urma să-l conducă la Nombeko Mayeki, nenorocita de femeie de serviciu care îi păcălise nu o dată, ci de două ori.

După aceea, A nu mai dăduse niciun semn de viaţă, în plus, nici nu răspundea la mesajele lui B. Cel mai probabil, era deja mort.

Înainte să fi dispărut, A lăsase în urma lui numeroase piste pe care B le putea urmări. Avea spre exemplu coordonatele geografice ale locului unde se aflau bomba şi femeia de serviciu. Deţinea, de asemenea, adresa presupusului apartament al lui Holger Qvist într-o localitate care se chema Blackeberg. În plus, ştia şi unde lucra Holger Qvist la Bromma. Nimic nu părea să fie secret în sistemul suedez, era o situaţie de vis pentru orice agent secret.

B îşi începuse căutările pe strada Fredsgatan nr. 5, unde nu se mai afla absolut nimic. Locul arsese din temelii cu o noapte în urmă.

Se părea că cineva reuşise să salveze bomba din flăcări pe ultima sută de metri, căci o găsise cu lada pârlită pe o remorcă dincolo de barieră. O privelişte ireală, ce devenise şi mai halucinantă când femeia de serviciu apăruse din senin lângă agent şi îl salutase cu veselie, după care luase bomba şi dispăruse.

Imediat după aceea dispăruse şi agentul B. Cumpărase câteva ziare şi le inspectase cât de bine

putuse. Cine vorbeşte şi germană, şi engleză poate recunoaşte câte un cuvânt pe ici, pe colo şi poate face şi ceva asocieri. La Biblioteca Regală făcuse rost şi de câteva articole în engleză.

Incendiul părea să se fi declanşat în timpul unei lupte cu o grupare teroristă. Cu toate acestea, Nombeko, terorista-şefă, apăruse lângă el din senin foarte calmă. De ce nu o reţinuseră? Era imposibil ca poliţia suedeză să fie atât de incompetentă încât mai întâi să scoată o ladă de opt sute de kilograme din flăcări, pentru ca mai apoi să uite să verifice ce conţine şi să permită oricui să dispară cu ea. Sau se înşela?

Iar colegul A? Fusese cu siguranţă mistuit de flăcările ce copleşiseră imobilul de la numărul 5. Altceva era imposibil de crezut. Dacă nu cumva se afla la Tallinn. Dar ce să caute acolo? Şi ce ştia de fapt femeia de serviciu despre toate astea?

Bărbatul de lângă ea se prezentase ca fiind Holger. Adică bărbatul pe care agentul A îl avusese sub control cu un mai mult de o zi înainte. Se dovedise Holger oare mai puternic decât agentul A? Şi după ce îl învinsese, îl trimisese la Tallinn?

Nu, A era mort, era singura alternativă plauzibilă. Femeia de serviciu îi păcălise deci pentru a treia oară. Păcat că nu o putea omorî decât o singură dată.

Agentul B avea mult material de prelucrat. Pe de o parte, pistele pe care i le trimisese A şi pe de alta, câteva observaţii proprii. Ca, de exemplu, numărul de înmatriculare al remorcii pe care se aflase bomba atunci când dispăruse. Aceasta aparţinea unui anumit Harry Blomgren care locuia în apropiere de Gnesta. Agentul se hotărî să-i facă o vizită.

Harry şi Margareta Blomgren vorbeau foarte prost englezeşte, iar nemţeşte nu cu mult mai bine. Din câte înţelegea agentul, cei doi păreau să vrea ca el să-i despăgubească pentru un gard stricat şi pentru o maşină cu remorcă – ambele le fuseseră furate. Păreau să creadă că agentul o reprezenta pe femeia de serviciu într-un fel

sau altul.

În cele din urmă agentul fusese nevoit să-şi scoată pistolul ca să poată face ordine în interogatoriu.

Află că femeia de serviciu şi gaşca ei dăduseră buzna rupând gardul şi îi obligaseră pe bătrâni să-i cazeze peste noapte. Nu reuşi însă să obţină informaţii clare despre ceea ce se întâmplase ulterior. Cunoştinţele lingvistice ale soţilor erau atât de proaste, încât dădeau impresia că o persoană încercase să-i muşte de beregată.

Nimic nu părea să indice că soţii ar fi avut vreo altă vină, în afară de faptul că se întâmplase să-i apară în cale femeii de serviciu. Motivul principal de a le trage oricum câte un glonţ în frunte era simplul fapt că agentul nu-i îndrăgea deloc. Dar B nu fusese niciodată înclinat să ucidă din motive atât de neserioase. De aceea, îndreptă pistolul spre etajera şemineului şi împuşcă ambii purceluşi de porţelan ai doamnei Blomgren, punându-le în vedere soţilor că acelaşi lucru avea să li se întâmple şi lor dacă nu uitau de urgenţă de vizita agentului. Purceluşii costaseră patruzeci de coroane bucata şi era tare dureros pentru soţii Blomgren să-i vadă făcuţi ţăndări. Gândul că şi-ar fi putut pierde viaţa, fiind astfel nevoiţi să se despartă pe vecie de cele aproape trei milioane de coroane pe care reuşiseră să le strângă de-a lungul anilor, era însă şi mai dureros. Prin urmare, dăduseră afirmativ din cap, promiţând solemn să nu povestească niciodată ce li se întâmplase.

Agentul îşi continuă treaba. Se dovedi că Holger Qvist era unicul proprietar al firmei Holger & Holger SA, înregistrată pe adresa Fredsgatan nr. 5. Şi tocmai aceasta era firma care arsese din temelii. Terorişti, pe dracu'! Era mâna nemernicei de femei de serviciu, care îi îmbârligase nu numai pe membrii Mossad, ci şi pe cei din Forţele Naţionale de Intervenţie. O femeie foarte enervantă. Şi o adversară de calibru.

Din acte reieşea că Holger Qvist locuia în continuare la aceeaşi adresă din Blackeberg. Agentul îi supraveghease apartamentul timp de trei zile şi trei nopţi. Nu văzuse însă

niciun bec aprinzându-se sau stingându-se. Prin deschizătura cutiei poştale zărise un maldăr neatins de reclame. Qvist nu se afla acolo, nu mai fusese acolo din ziua când se întâmplase acel eveniment ieşit din comun.

Asumându-şi riscul de a fi dezvăluit, agentul B merse apoi la firma Elicopter Taxi SA, unde se prezentase ca fiind reporterul Michael Ballack de la ziarul german *Stern* şi întrebase dacă Holger Qvist era cumva disponibil pentru un interviu.

Nu, Qvist îşi dăduse demisia după ce fusese grav maltratat cu câteva zile înainte. Era o poveste cu care domnul Ballack era cu siguranţă deja la curent.

Dar unde se afla acum? Păi, asta nu se putea şti. Poate prin Gnesta sau prin împrejurimi. Avea o firmă de import de perne în care nu prea era activ, dar din câte ştia proprietarul de la Elicopter Taxi SA, Holger se ducea în mod regulat pe acolo. Parcă şi prietena lui tot acolo locuia?

— Prietena? Nu cumva ştiţi cum o cheamă, domnule director?

Nu, directorul nu-şi aducea aminte. Poate, Celestine? Era un nume neobişnuit, în orice caz.

Se dovedi că existau douăzeci şi patru de persoane cu prenumele Celestine în Suedia. Numai una dintre ele însă, şi anume Celestine Hedlund, îşi avusese domiciliul pe strada Fredsgatan nr. 5 din Gnesta.

„Mă întreb dacă nu cumva te aflai la volanul unei Toyota Corolla roşii cu remorcă acum câteva zile, dragă Celestine”, îşi zise agentul în sinea lui. „Cu Nombeko Mayeki şi cu Holger Qvist pe bancheta din spate. Iar lângă tine se afla un bărbat încă neidentificat de mine”.

Pista reprezentată de Celestine se ramifică mai apoi în patru direcţii. Adresa ei actuală era o cutie poştală din Stockholm. Înainte de asta, îşi avusese domiciliul pe strada Fredsgatan. Şi mai înainte, locuise la o anumită Gertrud Virtanen, lângă Norrtälje, iar prima adresă din registru era cu siguranţă cea a casei părinteşti din Gnesta. Agentul pornea de la premisa că, mai devreme sau mai târziu, Celestine avea să-şi facă apariţia la una dintre cele patru

adrese.

Din punctul de vedere al supravegherii, locul cel mai puţin interesant era cel care tocmai se transformase în cenuşă. Locul cel mai interesant era cutia poştală. Apoi, în ordinea inversă a importanţei, veneau casa părintească şi Gertrud Virtanen.

Nombeko o interogase pe Celestine şi aflase că fata îşi avusese domiciliul la Sjolida o scurtă perioadă de timp. Acest lucru o îngrijora pe Nombeko, deşi n-avea niciun motiv să creadă că agentul care se afla pe urmele ei ar şti de existenţa lui Celestine.

Refugiata neoficială din Africa de Sud nu prea avusese noroc în viaţă şi asta începând cu ziua când fusese călcată cu maşina de un inginer alcoolizat pe un trotuar din Johannesburg. Iar de norocul cu care fusese binecuvântată acum nu era deloc conştientă.

Ceea ce se întâmplă în continuare fu că agentul alese să supravegheze mai întâi cutia poştală din Stockholm timp de o săptămână şi, mai apoi, casa părintească a lui Celestine pentru încă o săptămână. În ambele cazuri, fără prea mare succes.

În momentul în care se pregătea să-şi aplece atenţia asupra obiectivului celui mai puţin probabil, cel de lângă Norrtälje, şeful agentului de la Tel Aviv îşi pierduse deja răbdarea. Prin urmare, şeful îi declară agentului B că operaţiunea părea să se transforme într-o vendetă personală şi că activitatea Mossad se baza pe alte criterii, mult mai intelectuale. Era exclus ca un hoţ profesionist de arme nucleare să se ascundă într-o pădure suedeză cu bombă cu tot. Agentul trebuia să revină la bază. Nu, nu cât se poate de curând, ci acum.

Partea 5

„Dacă persoana cu care vorbeşti pare să nu te asculte, ai răbdare. Ar putea pur şi simplu să aibă un puf în ureche”.

Winnie de Pluş

Mp ¿1
Capitolul 1 7

Despre cât de chinuitor poate fi ca o altă persoană să-ţi semene leit în Africa de Sud se întâmpla ca un bărbat condamnat pentru acte de terorism să fie eliberat după douăzeci şi şapte de ani, să i se acorde Premiul Nobel pentru pace şi să fie ales preşedintele ţării.

În acelaşi timp, la Sjolida nu se întâmpla aproape nimic.

Zilele treceau, treceau şi lunile. Anotimpurile se succedau, vara se transforma în toamnă, toamna în iarnă, iarna în primăvară şi tot aşa.

Nu apăru niciun agent secret al vreunui alt stat (unul dintre ei se afla la două sute de metri adâncime în Marea

Baltică, iar celălalt, la biroul lui din Tel Aviv).

Nombeko şi Holger 2 reuşiră pentru o vreme să-şi ia gândul de la bombă şi de la restul necazurilor. Plimbările prin pădure culegând ciuperci şi expediţiile la pescuit cu bărcuţa lui Gertrud avuseseră un efect liniştitor asupra lor.

În plus, odată cu venirea căldurii primiseră binecuvântarea bătrânei să trezească la viaţă culturile de cartofi.

Tractorul şi restul uneltelor nu mai erau moderne, dar, după calculele lui Nombeko, afacerea avea oricum potenţialul de a le oferi un profit de două sute douăzeci şi cinci de mii şapte sute douăzeci şi trei de coroane pe an, ca să nu mai punem la socoteală faptul că le-ar fi oferit ceva de făcut lui Holger 1 şi lui Celestine (adică altceva decât posibilitatea să se ţină de prostii). Iar ceva venituri care să completeze viaţa idilică de la ţară erau fireşte binevenite, mai ales acum că firma de perne fusese lichidată, iar cele nouăsprezece virgulă şase milioane se transformaseră în cenuşă.

Chestiunea viitorului lor comun nu reapăru pe ordinea de zi a lui Nombeko şi a lui Holger 2 decât odată cu căderea primei zăpezi din noiembrie 1995.

— O ducem destul de bine aici, nu-i aşa? întrebă Nombeko în timpul plimbării lor de duminică în pas agale.

— O ducem bine aici, încuviinţă din cap Holger 2.

— Păcat doar că nu existăm de-adevăratelea, continuă Nombeko.

— Şi că bomba din şură continuă să existe, adăugă Holger 2.

Apoi începură să discute atât de îndelung despre modalităţile de a schimba o dată pentru totdeauna ambele situaţii, încât la un moment dat constatară că discutau de fapt despre numărul de ocazii precedente în care abordaseră deja acest subiect.

Indiferent pe ce parte întorceau lucrurile, ajungeau invariabil la aceeaşi concluzie: nu se puteau încumeta să predea bomba unui consilier municipal oarecare din

Norrtälje. Erau *nevoiţi* să intre în legătură directă cu

sediul central.

— Să-l sun din nou pe prim-ministru? întrebă Holger 2.

— Ce rost are? răspunse Nombeko.

Încercaseră deja de trei ori cu doi asistenţi diferiţi şi de două ori cu acelaşi secretar al Curţii Regale şi de fiecare dată primiseră acelaşi răspuns. Prim-ministrul şi regele nu stăteau de vorbă cu muritorii de rând. Ba prim-ministrul poate că ar fi stat, dacă i s-ar fi prezentat mai întâi situaţia în detaliu în scris. Însă pentru Nombeko şi Holger 2, acest lucru era absolut de neimaginat.

Prin urmare, Nombeko reiteră vechea lor idee ca Holger să se apuce de studii în numele fratelui său şi apoi să-şi găsească de lucru în anturajul prim-ministrului.

De data aceasta, alternativă nu mai era să rămână în blocul dărăpănat până avea să se prăbuşească de la sine, căci blocul dispăruse deja. Acum n-aveau decât să cultive cartofi la Sjolida. Şi, cu toate că era o activitate relativ plăcută, nu reprezenta sub nicio formă viziunea lor despre viitor.

— Dar nici academician nu pot deveni cât ai bate din palme, reflectă Holger. Tu poate că ai reuşi, dar eu nu. O să dureze câţiva ani. Crezi că vei putea aştepta?

Sigur că putea aştepta. Trecuseră deja o mulţime de ani. Nombeko se obişnuise cu aşteptarea. Avea să reuşească să facă timpul să treacă şi de acum încolo. Nici măcar nu terminase de citit tot ce avea de oferit biblioteca din Norrtälje. Doar simplul fapt de a fi cu ochii pe cei doi zăpăciţi şi pe bătrână reprezenta o slujbă cu jumătate de normă. În plus, mai trebuia să se ocupe şi de culturile de cartofi.

— Păi atunci mă apuc ori de economie politică, ori de ştiinţe politice, zise Holger 2.

— Sau de ce nu, de amândouă, zise Nombeko, dacă tot faci o treabă. Dacă vrei, îţi mai dau şi eu o mână de ajutor. Mă pricep chiar binişor la socotit.

* * *

În primăvara următoare Holger 2 trecu examenul de intrare la facultate. Inteligenţa sa, combinată cu o porţie bună de entuziasm, îi permise să obţină rezultate excelente, iar din toamna aceluiaşi an începu atât cursurile de economie politică, cât şi pe cele de ştiinţe politice la Universitatea din Stockholm. Câteodată se întâmpla să aibă cursuri la ambele specializări în acelaşi timp şi atunci Nombeko se furişa în sala de curs şi îi luă locul lui Holger la economie politică. Seara, Nombeko îi reproducea aproape literal cursurile, adăugând din când în când câte un comentariu privind erorile care se strecuraseră în cursurile profesorului Bergman sau ale conferenţiarului Jăregârd.

Holger 1 şi Celestine se ocupau de cultivatul cartofilor şi mergeau în mod regulat la Stockholm să asiste la reuniunile Asociaţiei Anarhiştilor. Nombeko şi Holger 2 aprobaseră aceste deplasări, cu condiţia ca Holger 1 şi Celestine să nu participe la manifestaţiile publice. În plus, Asociaţia Anarhiştilor era într-atât de anarhistă, încât nu deţinea un registru al membrilor. Prin urmare, Holger 1 şi Celestine puteau rămâne anonimi.

Ambii apreciau compania unor persoane care le împărtăşeau convingerile; anarhiştii stockholmezi erau nemulţumiţi de absolut tot ce-i înconjura.

Capitalismul trebuia exterminat, împreună cu majoritatea celorlalte – ismuri. Socialismul. Marxismul, în măsura în care mai exista încă. Fascismul şi darwinismul, fireşte (pe care le considerau oricum acelaşi lucru). Cubismul putea însă să-şi continue existenţa, cu condiţia să nu se lase înconjurat de o mulţime de reguli.

Regele trebuia evident şi el înlăturat. Nişte membri veniseră cu propunerea ca oricine să poată deveni rege. Ceilalţi protestaseră însă, iar Holger argumentase că lucrurile mergeau deja destul de rău cu un singur rege.

Stupoare: toată lumea ascultase ce avea de zis Holger. Acelaşi lucru se întâmplase când Celestine povestise că vota în mod consecvent cu partidul inventat

de ea însăşi „Faceţi praf tot rahatul”.

Holger 1 şi Celestine se simţeau în sfârşit ca acasă. * * *

Nombeko îşi zise că, dacă tot cultiva cartofi, n-avea decât să o facă, dar cu acte în regulă. Se împăca de minune cu Gertrud şi, deşi bătrâna bombănise cu privire la alegerea numelui, se învoise în cele din urmă ca Nombeko să înregistreze firma Contesa Virtanen SA în numele ei.

Se apucară apoi împreună să cumpere pământ în jurul propriilor tarlale ca să-şi mărească profitul. Gertrud îi cunoştea pe toţi agricultorii din zonă şi ştia care dintre ei erau cei mai bătrâni şi mai obosiţi. Se urca deci pe bicicletă, neuitând să ia cu ea o plăcintă cu mere şi un termos cu cafea, şi se ducea în vizită. Cam pe la a doua ceaşcă de cafea, pământul avea deja un nou proprietar. Pasul următor era să ceară evaluarea terenului cumpărat. Atunci intervenea Nombeko, care schiţa o vilă pe terenul cu pricina, adăugând apoi două zerouri pe documentul oficial.

În acest mod Contesa Virtanen SA reuşi să împrumute aproape zece milioane de coroane, garantând cu un teren ce fusese evaluat la o sută treizeci de mii. Cu banii obţinuţi, Nombeko şi Gertrud cumpărară noi pământuri, folosindu-se iarăşi de aceleaşi mijloace, şi anume plăcinte cu mere şi termosuri cu cafea. După doi ani, Gertrud era cea mai mare proprietară de culturi de cartofi din zonă, deşi datoriile îi depăşeau de cel puţin cinci ori veniturile de la vremea respectivă.

Le mai rămânea deci de rezolvat problema culesului. Graţie modelului de împrumut promovat de Nombeko, firma nu avea probleme de lichiditate, în schimb se confrunta cu un parc de unelte şi utilaje mult prea mic şi prea vechi.

Pentru a rezolva această problemă, Nombeko o puse pe Gertrud la volan şi o trimise la firma Pontus Widen Maşini şi Utilaje SA din Västerâs, unde îi dădu mână liberă să discute cu agentul de vânzări.

— Ziua bună, sunt Gertrud Virtanen din Norrtälje şi am nişte cartofi de dezgropat. Îi vând imediat ce i-am cules.

— Mda, zise agentul de vânzări, întrebându-se în sinea lui ce treabă avea el cu tarlaua babei Virtanen, că doar utilajele lui costau de la opt sute de mii de coroane în sus.

— Înţeleg că matale vinzi tot felul de utilaje pentru culturile de cartofi? continuă Gertrud.

Agentul de vânzări simţea că avea să fie o conversaţie enervant de lungă, deci se hotărî să-i taie scurt macaroana babei.

— Da, avem fertilizatoare, maşini de plantat pe patru, şase şi opt rânduri, maşini de dezgropat pe patru rânduri şi maşini de recoltat pe un rând sau două rânduri. Cumpăraţi măcar una din fiecare şi vă putem acorda o reducere.

— Reducere? Bun, bun. Dar ia zi, maică, cam cât m-ar costa?

— Patru virgulă nouă milioane, răspunse agentul de vânzări cu maliţiozitate.

Gertrud începu să socotească pe degete, în timp ce agentul de vânzări dădea semne tot mai clare că era pe cale să-şi piardă răbdarea.

— Doamnă Virtanen, vă rog frumos, să ştiţi că nu am timp să…

— Păi atunci iau câte două din fiecare, răspunse Gertrud. Cam în cât timp poţi să mi le livrezi, măi băiete?

În următorii şase ani se întâmplară şi lucruri importante, dar şi mărunte. În lumea largă, Pakistanul se alătură clubului exclusivist al puterilor nucleare, vrând să se apere de ţara vecină – India – care cu douăzeci şi patru de ani înainte luase aceeaşi măsură de apărare împotriva Pakistanului, ceea ce spune de fapt totul despre relaţiile dintre cele două ţări.

În Suedia, deşi era şi ea o putere nucleară, situaţia era mult mai liniştită.

Holger 1 şi Celestine erau mulţumiţi în nemulţumirea

lor. Munceau săptămână după săptămână pentru o cauză nobilă. Nu participau la demonstraţii, ci acţionau în secret. Vopseau mottouri anarhiste pe uşile tuturor toaletelor publice care le ieşeau în cale şi puneau în secret afişe pe pereţii instituţiilor şi ai muzeelor. Mesajul lor politic principal era că politica era de tot rahatul, însă Holger avea grijă să-l insulte în mod regulat şi pe rege.

În paralel cu activitatea lor antipolitică, Holger 1 şi Celestine îşi vedeau de cultivatul cartofilor, lucru pe care, de altfel, nu-l făceau deloc rău. Prin urmare, câştigau un salariu modest. Iar de bani chiar aveau nevoie, căci cariocile, spray-urile şi afişele nu şi le puteau procura degeaba.

Nombeko încerca să stea cu ochii pe ei, fără însă să-i dea motive de îngrijorare lui Holger 2. Acesta, chiar şi fără ajutorul ei, era un student harnic, avid de cunoaştere şi cu rezultate excelente. Faptul că Holger 2 era mulţumit îi dădea şi ei un nemaipomenit sentiment de satisfacţie.

Alt aspect interesant era modul în care înflorise Gertrud, care, dacă e să fim sinceri, îşi trăise întreaga viaţă sub semnul nereuşitei. Gertrud rămăsese gravidă la vârsta de optsprezece ani, ca urmare a primei şi singurei ei întâlniri cu un porc care o ademenise cu o limonadă amestecată cu tărie. Se transformase deci peste noapte într-o mamă singură, devenise apoi din ce în ce mai singură, odată cu moartea mamei sale, care suferise de cancer, şi apoi a tatălui său, care înţepenise cu mâna în primul bancomat din Norrtälje într-o noapte de iarnă din 1971, nefiind găsit decât în dimineaţa zilei următoare, după ce murise îngheţat de frig.

Gertrud îşi văzuse în continuare de culturile de cartofi şi se achitase cu brio de rolul de mamă şi bunică, dar nu văzuse nimic din lume. Îşi permisese însă să viseze la turnura pe care ar fi putut-o lua viaţa sa, dacă nobila ei bunică, Anastasia Arapova, n-ar fi fost atât de păgână încât să-l trimită pe fiul său Tapio la Helsinki, astfel încât ea să-şi poată dedica viaţa lui Dumnezeu.

Sau cum s-or fi petrecut de fapt lucrurile… Nombeko

înţelesese că Gertrud se abţinuse să verifice la sânge povestea tatălui său. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să se trezească fără nimic. Cu excepţia culturilor de cartofi.

Întoarcerea nepoatei şi prezenţa lui Nombeko o treziseră oricum la viaţă pe biata bătrână. În timpul cinelor împreună, de care se ocupa, de altfel, ea însăşi, îi străluceau ochii de fericire. Tăia singură gâtul câte unei găini şi o făcea tocăniţă. Sau punea plasa ca să prindă ştiuci pe care le gătea cu hrean la cuptor. Într-o bună zi, împuşcase până şi un fazan în grădină cu puşca de vânătoare a tatălui său, Tapio, şi rămăsese uluită de faptul că arma încă mai funcţiona. Şi că nimerise. Şi încă cum, din fazan nu mai rămăseseră decât nişte bieţi fulgi împrăştiaţi în toate direcţiile.

Pământul continua să se învârtească în jurul Soarelui cu o viteză mereu constantă, dar cu aceeaşi inconstanţă a stării de spirit. Nombeko citea şi îşi însuşea tot ce-i ieşea în cale, de la lucruri mărunte la cele mai importante, în plus, se simţea stimulată intelectual şi de raportul pe care îl dădea celorlalţi în fiecare zi la ora cinei. Printre evenimentele pe care le relatase de-a lungul anilor se afla şi ziua în care Boris Elţîn declarase că se retrage din politică. În Suedia, Elţîn era faimos pentru vizita de stat pe care o efectuase odinioară, pe când era atât de luat pe ulei, încât ceruse ca ţara, care nu deţinea nici măcar o singură termocentrală pe bază de cărbune, să-şi închidă absolut toate termocentralele pe bază de cărbune.

Într-un alt foileton interesant, Nombeko le explicase cum cea mai dezvoltată ţară din lume reuşise să intre într-o aşa încurcătură la propriile alegeri prezidenţiale, încât îi luase Curţii Supreme de Justiţie mai multe săptămâni înainte de a putea decide cu scorul de 5 – 4 că pierduse candidatul care primise mai multe voturi. Aşa se făcuse că George W. Bush devenise preşedintele SUA, în vreme ce Al Gore fusese redus la rolul de agitator ecologist pe care nici măcar anarhiştii din Stockholm nu-l luau în serios. Apropo, prima mutare făcută de Bush fusese să invadeze Irakul, ca să distrugă toate armele pe care Saddam Hussein nu le

avea de fapt.

Printre ştirile mai mărunte se număra şi cea despre un fost culturist austriac care reuşise să devină guvernatorul Californiei. Nombeko simţise o împunsătură în piept când îi văzuse poza din ziar în care zâmbea afişându-şi dinţii albi, înconjurat de soţie şi cei patru copii, îşi zisese în sinea ei că lumea era nedreaptă, dându-le unora în abundenţă, iar altora deloc. Iar la momentul respectiv, Nombeko nici măcar nu ştia că sus-numitul guvernator reuşise să conceapă chiar şi un al cincilea copil cu concursul menajerei sale.

În linii mari însă, protagoniştii noştri de la Sjolida duceau o viaţă destul de fericită şi plină de speranţă. În jurul lor, viaţa lumii îşi urma cursul ei firesc.

Iar bomba rămânea în continuare acolo unde se afla.

* * *

În primăvara lui 2004 lucrurile păreau să meargă mai bine ca niciodată. Holger aproape că-şi terminase studiile de ştiinţe politice, iar în acelaşi timp îşi pregătea doctoratul în economie politică. Ceea ce avea să se cristalizeze în teza de doctorat începuse în mintea lui

Holger 2 sub formă de terapie. Gândul că bomba risca să-l facă, până la urmă, complice la distrugerea a jumătate din teritoriul ţării şi a vieţii întregii naţiuni nu era deloc uşor de suportat. Pentru a putea face faţă, Holger începuse deci să privească lucrurile dintr-o perspectivă alternativă şi ajunsese la concluzia că, din punct de vedere strict economic, Suedia şi lumea întreagă s-ar putea ridica din propria cenuşă. Aşa se născuse teza sa: *Bomba atomică – factor de creştere economică*. *Avantajele dinamismului unei catastrofe nucleare*.

Dezavantajele evidente îl ţinuseră treaz pe Holger 2 nopţi la rând, nopţi în care se dedicase cercetărilor în acest sens. Din statistici reieşea că ar fi murit douăzeci de milioane de oameni doar dintr-un potenţial conflict nuclear între India şi Pakistan, şi asta înainte ca numărul de kilotone să fi apucat să-l depăşească pe cel pe care

Nombeko şi Holger 2 se întâmpla să-l aibă în stoc. Diferite modele computerizate arătau că după câteva săptămâni s-ar fi adunat atât de mult fum în stratosfera, încât ar fi durat zece ani înainte ca soarele să-l poată străbate pe deplin. Şi asta nu numai deasupra celor două state beligerante, ci şi la nivel mondial.

Aici intervenea însă dinamismul forţelor pieţei, după părerea lui Holger 2. Graţie creşterii frecvenţei cancerului tiroidian cu 200%, şomajul avea să scadă. Exodul de oameni din paradisurile de vacanţă însorite (care acum nu mai aveau soare de oferit) spre marile aglomeraţii urbane ar fi dus la egalizarea distribuţiei resurselor. Un şir de pieţe saturate ar fi devenit peste noapte nesaturate, ceea ce la rândul său ar fi sporit şi mai mult dinamismul. Monopolul de facto al chinezilor în materie de panouri solare ar fi devenit în mod firesc irelevant.

India şi Pakistanul ar fi putut, de asemenea, să-şi combine eforturile pentru a anula efectul galopant de seră. Pentru a neutraliza scăderea cu două sau trei grade a temperaturii, provocată de războiul nuclear dintre cele două ţări, acestea ar fi putut recurge din nou la defrişări şi la utilizarea energiilor fosile, de data asta însă cu conştiinţa curată.

Cam acestea erau gândurile care îl menţineau pe Holger 2 pe linia de plutire. În acelaşi timp, Nombeko şi Gertrud reuşiseră să transforme cultivatul cartofilor într-o afacere profitabilă. Avuseseră, ce-i drept, şi un pic de noroc, căci în Rusia se înregistraseră recolte foarte slabe mai mulţi ani la rând. În plus, una dintre vedetele cele mai vizate de presa (şi în acelaşi timp cele mai neinteresante) din Suedia îşi atribuise noua siluetă zveltă dietei NADC (Nimic Altceva Decât Cartofi).

Reacţia suedezilor fusese imediată. Mâncau mai mulţi cartofi ca niciodată.

Firma Contesa Virtanen SA, odinioară îndatorată până peste cap, îşi achitase acum aproape toate datoriile, în acelaşi timp, Holger 2 se afla la numai două săptămâni de absolvire şi, prin prisma rezultatelor sale remarcabile,

era gata să se îmbarce în călătoria spre întâlnirea între patru ochi cu prim-ministrul suedez. Între timp, prim-ministrul se schimbase din nou. Acum se numea Goran Persson, dar era la fel de greu de găsit la telefon ca şi ceilalţi.

Pe scurt: planul lor de bătaie pe ultimii opt ani se apropia de final. Totul mersese ca la carte până atunci şi nu exista niciun motiv de îngrijorare pentru viitor. Senzaţia că nu se putea întâmpla nimic rău era similară cu cea care îl încercase pe Ingmar Qvist exact înaintea plecării sale la Nisa.

Unde o luase pe cocoaşă de la Gustaf al V-lea. * * *

În ziua de joi, 6 mai 2004, trebuiau ridicate cele mai noi cinci sute de fluturaşi ale lui Holger 1 şi Celestine de la tipografia din Solna. Cei doi erau extrem de mulţumiţi de noua lor creaţie, care conţinea o fotografie a regelui alături de imaginea unui lup. Dedesubt se afla textul, care făcea o paralelă între populaţia de lupi din Suedia şi casele regale din Europa, concluzia fiind că ambele sufereau de endogamie.

Soluţia la prima problemă putea fi importul de lupi din Rusia. În cazul celei de-a doua, fluturaşul sugera execuţia sau deportarea celor implicaţi în Rusia. Autorii îşi permiseseră să propună până şi un troc: un lup din Rusia pentru fiecare membru al casei regale deportat.

Odată ce fuseseră anunţaţi de tipografie că fluturaşi! sunt gata, Celestine îşi exprimă dorinţa de a-i ridica imediat, astfel încât să poată împodobi pereţii cât mai multor instituţii încă din acea zi. Nici Holger 1 nu voia să mai aştepte, dar îi aduse aminte lui Celestine că în ziua cu pricina maşina fusese rezervată de Holger 2. Celestine nu dădu însă nicio importanţă acestui aspect.

— Da, doar nu e singurul proprietar al maşinii? Vino, iubitule! O să schimbăm lumea!

Ziua de joi, 6 mai 2004, era, de asemenea, ziua cea mare din viaţa lui Holger 2. Susţinerea tezei de doctorat era programată la ora unsprezece.

La ora nouă, când Holger 2, la costum şi cu cravată la gât, se îndreptă spre vechea Toyota a soţilor Blomgren – ia-o de unde nu-i!

Holger 2 înţelese imediat că asta era opera catastrofei de frate-su, cu siguranţă sub conducerea lui Celestine. Iar cum la Sjolida nu era reţea de mobil, nu putea nici măcar să-i sune şi să le ordone să se întoarcă. Nu putea nici măcar să cheme un taxi. Erau cinci sute de metri până la drumul naţional, unde reţeaua mergea din când în când, în funcţie de cum bătea vântul. Dar nu-şi putea permite s-o ia la fugă până acolo şi să rişte să apară la susţinere cu sudoarea curgându-i şiroaie peste tot. Aşa că luă tractorul.

La nouă şi douăzeci şi cinci dădu în sfârşit de ei. Îi răspunse Celestine.

— Alo, da?

— Aţi luat maşina?

— De ce? Tu eşti, Holger?

— Răspunde dracului la întrebare! îmi trebuie maşina acum! Am o întâlnire importantă în oraş la unşpe.

— Mda, replică Celestine. Deci întâlnirile tale sunt mai importante decât ale noastre.

— N-am zis asta. Dar rezervasem maşina. La dracu', întoarceţi-vă acum! Mă grăbesc.

— Of, ce mai înjuri!

Holger 2 îşi păstră firea şi schimbă tactica.

— Te rog, Celestine dragă! Putem să stăm de vorbă despre maşină şi cine o rezervase de fapt azi cu altă ocazie. Însă, te implor, întoarce şi luaţi-mă şi pe mine. Am o întâlnire foarte imp…

Celestine închise telefonul.

— Ce-a zis? întrebă Holger 1 care se afla la volan.

— A zis „te rog, Celestine dragă, putem să stăm de vorbă despre maşină şi cine o rezervase de fapt azi cu altă ocazie". Cam aşa ceva.

Lui Holger 1, căruia îi fusese frică de reacţia fratelui său, nu i se păru foarte grav.

Holger 2 rămase la marginea drumului în costum şi

încercă apoi cu disperare timp de zece minute să facă autostopul. Pentru a reuşi într-o astfel de întreprindere e însă musai să treacă maşini, ceea ce, din nefericire, nu era deloc cazul. Când Holger 2 realiză în cele din urmă că trebuia să fi chemat un taxi, îşi dădu brusc seama că mantoul în care îşi ţinea portofelul atârna în continuare în cuierul din hol. Cum însă găsi o sută douăzeci de coroane în buzunarul de la piept al sacoului, se hotărî să ia tractorul până la Norrtälje, iar de acolo autobuzul. Cel mai probabil e că i-ar fi luat mai puţin timp să se întoarcă, să-şi ia portofelul, să revină şi apoi să sune un taxi. Sau şi mai bine: să sune mai întâi un taxi şi în timp ce îl aştepta să dea o fugă cu tractorul acasă şi înapoi ca să-şi recupereze portofelul.

Holger 2, deşi supradotat, fu cuprins de un stres cu puţin sub nivelul celui ce-l răpusese pe bietul ceramist. Risca să nu-şi facă apariţia la propria sa susţinere. După ani şi ani de pregătiri. Nu-i venea să creadă.

Şi ăsta era doar începutul.

Primul şi singurul dram de noroc de care Holger 2 avu parte în ziua cu pricina fu consumat în schimbul de vehicule la Norrtälje. Holger 2 reuşi în penultima secundă să blocheze drumul autobuzului cu tractorul, astfel încât să se poată urca şi el. Şoferul autobuzului se pregătea să coboare să se ia la ceartă cu şoferul tractorului, dar rămase fără replică atunci când din tractor, în locul unui ţăran prăfuit, coborî un bărbat pieptănat, în costum, cu cravată şi pantofi de lac.

Odată urcat în autobuz, Holger îl contactă pe decan, profesorul Berner, şi se scuză explicându-i că dintr-o sumedenie de motive extrem de nefericite avea să ajungă cu o întârziere de aproape o jumătate de oră.

Profesorul îi răspunse iritat că întârzierile la susţineri nu făceau parte din tradiţia şcolii, dar, neavând încotro, se învoi să încerce să-i convingă pe membrii comisiei şi publicul să-l aştepte.

* * *

Holger 1 şi Celestine ajunseseră la Stockholm şi îşi preluaseră fluturaşii. Celestine, care era strategul operaţiunii, hotărî că primul obiectiv avea să fie Muzeul Naţional de Istorie Naturală. Acolo era o expoziţie cunoscută despre Charles Darwin şi teoria evoluţiei. Darwin furase expresia „survival of the fittest" de la un coleg şi prin asta voia să spună că era în natura lucrurilor ca exemplarele puternice să supravieţuiască, iar cele slabe să fie exterminate. Rezulta deci că Darwin era fascist şi trebuia pedepsit, chiar şi acum, la o sută douăzeci şi doi de ani după moartea sa. Faptul că şi fluturaşii lor aveau o destul de puternică tentă fascistoidă nu părea să le fi trecut prin cap lui Holger 1 şi Celestine. Erau mult prea concentraţi pe lipitul afişelor pe furiş. Prin tot muzeul, în numele sfintei anarhii.

Misiunea fu îndeplinită fără niciun incident. Holger 1 şi Celestine putură acţiona în linişte. Lumea nu prea se îngrămădeşte să viziteze muzeele naţionale.

Următoarea ţintă era Universitatea din Stockholm, care se afla la o aruncătură de băţ de muzeu. Celestine se năpusti asupra toaletelor damelor, în vreme ce Holger 1 începu să opereze în toaletele domnilor. Nenorocirea se întâmplă în prima toaletă. Holger fu abordat din uşă.

— Ai ajuns până la urmă la timp? întrebă profesorul Berner.

Holger îl urmă năuc prin hol şi profesorul îl trase apoi după el în sala numărul patru. Toate acestea în timp ce Celestine îşi vedea de treaba ei în toaleta femeilor.

Fără să se fi dumerit bine, Holger 1 se trezi stând la un pupitru în faţa unui public de cel puţin cincizeci de persoane.

Profesorul Berner făcu o introducere în engleză în care folosi multe cuvinte complicate şi din care, prin urmare, Holger 1 nu înţelese prea multe. Se părea totuşi că se aşteptau de la el să vorbească despre avantajele detonării unei bombe atomice. De ce naiba, habar n-avea.

Nu se dădu însă înapoi de la a-şi exprima opiniile pe

această temă, deşi engleza lui nu era foarte bună. Principalul nu e oricum ce zici, ci mesajul pe care îl transmiţi, nu-i aşa?

În timp ce recolta cartofi, Holger 1 avusese timp berechet să viseze cu ochii deschişi şi ajunsese la concluzia că ar fi cel mai bine să transporte familia regală în Laponia şi să detoneze bomba acolo, în caz că nu se încumetau să abdice cu toţii de bunăvoie. Printr-o astfel de manevră nu avea să piară aproape nicio persoană nevinovată, iar restul daunelor ar fi infime. În plus, creşterea eventuală a temperaturii ca urmare a exploziei ar fi şi ea un lucru pozitiv, căci era îngrozitor de frig acolo la nordul nordului.

A nutri astfel de convingeri e destul de nefast în sine. Întâmplarea făcea însă ca Holger 1 să le şi exprime de la pupitrul său.

Primul oponent era un oarecare profesor Lindkvist de la Universitatea Linné din Växjo. În timp ce Holger vorbea, acesta începuse să-şi răsfoiască notiţele. Apoi întrebă, tot în engleză, dacă cele auzite constituiau în vreun fel introducerea.

Introducerea? Da, se putea spune şi aşa. Odată cu dispariţia familiei regale, se putea naşte şi înflori o republică. Sau nu asta o fi vrut să zică domnul?

Profesorul Lindkvist voia să zică de fapt că nu înţelegea ce se întâmpla, dar nu spuse decât că i se părea imoral să extermini întreaga casă regală. Indiferent de metoda pe care o propunea domnul Qvist.

Acum însă Holger 1 se simţea ofensat. Doar nu era vreun criminal! Plecase de la premisa că regele şi alaiul lui aveau să abdice cu toţii. Consecinţele nucleare nu aveau să apară decât dacă refuzau şi atunci nu ar fi fost altceva decât rezultatul direct al unei alegeri a familiei regale şi nimic mai mult.

Confruntat cu tăcerea profesorului Lindkvist (care îşi înghiţise limba), Holger 1 se hotărî să dea încă o dimensiune raţionamentului său, şi anume posibilitatea ca, în loc de niciun rege, să poată deveni rege oricine voia.

— Nu este o idee pe care eu personal o susţin, dar este oricum destul de interesantă, adăugă Holger 1.

Profesorul Lindkvist părea să nu fie de acord, căci îi arunca priviri imploratoare colegului Berner, care, la rândul său, încerca să-şi dea seama dacă fusese vreodată mai nefericit ca acum. Susţinerea cu pricina fusese gândită ca un fel de spectacol pentru cei doi invitaţi de onoare din public, şi anume ministrul suedez al Educaţiei Superioare şi al Cercetării, Lars Leijonborg, şi nou-numita lui omoloagă din Franţa, Valérie Pécresse. Cei doi aveau planuri avansate de a crea programe de studiu comune, care să ofere diplome binaţionale. Leijonborg îl contactase pe profesorul Berner în persoană şi îl rugase să-i recomande o susţinere la care el şi ministra colegă să poată asista. Profesorul se gândise numaidecât la studentul-model Holger Qvist.

Şi iată urmarea!

Berner se decise să pună capăt circului. Era clar că se înşelase în ceea ce-l privea pe doctorand, pe care îl rugă să părăsească podiumul. Şi apoi sala. Şi universitatea. Chiar şi ţara, dacă era posibil.

Însă cum rostise toate aceste lucruri în engleză, Holger 1 nu pricepu cum trebuie.

— Vreţi s-o iau din nou de la capăt?

— Nu, sub nicio formă, interveni profesorul Berner. În ultimele douăzeci de minute am îmbătrânit cu douăzeci de ani şi eram deja destul de bătrân încă dinainte, deci e de ajuns. Te rog frumos să părăseşti incinta!

Atunci Holger 1 se execută. Pe drumul spre ieşire îşi dădu seama că tocmai se exprimase în public, ceea ce îi promisese fratelui său că n-avea s-o facă. Oare Holger 2 avea să se supere pe el? Dar dacă nu-i spunea nimic?

Pe coridor, Holger 1 dădu cu ochii de Celestine. O luă de braţ şi îi şopti că era mai bine să se ducă în altă parte. Îi promise să-i povestească totul pe drum.

Cinci minute mai târziu, Holger 2 trecea în fugă pragul aceleaşi universităţi. Profesorul Berner fusese nevoit să-şi ceară scuze în faţa ministrului Educaţiei

Superioare, care, la rândul său, fusese nevoit să-i prezinte scuze omoloagei sale franceze. Aceasta din urmă răspunsese că, judecând din cele tocmai auzite, era mai potrivit ca Suedia să-şi îndrepte atenţia spre Burkina Faso în căutarea sa de parteneri cu aceleaşi exigenţe în materie de educaţie.

Apoi profesorul dădu cu ochii de neghiobul de Holger Qvist pe coridor. Qvist chiar credea că era de ajuns să se schimbe din blugi în costum ca totul să poată fi dat uitării?

— Îmi cer mii de scuze… începu un Holger 2 elegant, dar cu sufletul la gură.

Profesorul Berner îl întrerupse, zicându-i că nu mai era cazul să-şi ceară scuze, ci să dispară. În mod permanent.

— Susţinerea s-a terminat, Qvist. Du-te acasă şi reflectează asupra efectelor politico-economice nefaste ale faptului că exişti.

* * *

Holger 2 picase la susţinere. Îi luă însă o zi întreagă să înţeleagă ce se întâmplase de fapt şi încă o zi să pătrundă de-a binelea implicaţiile celor petrecute. Nu putea să-l sune pe profesor şi să-i spună adevărul, şi anume că toţi aceşti ani studiase în numele altei persoane, care se întâmplase să apară la locul cu pricina chiar în ziua susţinerii. Asta n-ar fi dus decât la şi mai multă suferinţă.

Holger 2 ar fi preferat să-şi sugrume fratele. Dar nici asta nu putea face, căci fratele se afla la reuniunea de sâmbătă a Asociaţiei Anarhiştilor în momentul în care îi picase fisa lui Holger 2. Iar când Holger 1 şi Celestine reveniră acasă în după-amiaza aceleaşi zile, Holger 2 plonjase deja în depresie.

Capitolul 18

Despre succesul efemer al unei reviste şi despre un prim-ministru care acceptă brusc o întâlnire

Indiferent de cât de rău mergeau treburile, Holger 2 înţelese după o săptămână că nu putea rămâne în pat pe vecie. Nombeko şi Gertrud aveau nevoie de ajutor cu recolta. Iar la recoltat participau cu oarecare însufleţire şi Holger 1 şi Celestine, prin urmare, existau motive strict economice să nu-i sugrume pe amândoi.

Viaţa la Sjolida reintrase pe făgaşul obişnuit ce includea cinatul împreună mai multe zile pe săptămână. Atmosfera în jurul mesei era însă încărcată, deşi Nombeko îşi dădea silinţa să le distragă atenţia. Continua să le relateze ce se întâmplase şi ce era în curs de desfăşurare în lumea largă. Printre altele, într-o seară le povesti că Prinţul Harry din Marea Britanie se dusese la o petrecere îmbrăcat în costum de nazist (ceea ce declanşase un scandal aproape la fel de mare ca toate cele care urmaseră după alţi câţiva ani, când prinţul petrecuse complet dezbrăcat).

— Vedeţi şi voi ce înseamnă monarhia, comentase Holger 1 vizavi de deghizarea prinţului.

— Mda, replică Nombeko. Naziştii aleşi pe cale democratică în Africa de Sud cel puţin şi-au lăsat acasă uniformele.

Holger 2 nu zicea nimic. Nici măcar nu-şi trimisese fratele la origini.

Nombeko înţelegea că era nevoie de o schimbare. Mai presus de toate, le trebuia o idee inovatoare. Pentru început, se aleseră însă numai cu un potenţial cumpărător al firmei de cartofi.

Acum Contesa Virtanen SA era în posesia a două sute de hectare de pământ, avea un parc de utilaje modern, o cifră de afaceri bună, rentabilitatea ridicată şi aproape nicio datorie. Toate aceste atuuri atrăseseră atenţia celui mai mare exploatator agricol din regiunea centrală a Suediei care, după ce îşi făcuse calculele, le oferise un preţ de şaizeci de milioane de coroane.

Nombeko intuia că perioada de vârf a cartofului se apropia de final. Vedeta care slăbise cu ajutorul dietei pe bază de cartofi se îngrăşase din nou şi, conform agenţiei

de presă Itar-Tass, recoltele de cartofi din Rusia se îndreptau în sfârşit spre un an-record.

Deci, dincolo de faptul că tarlaua de cartofi a lui Gertrud nu era de fapt scopul lor în viaţă, chiar era momentul potrivit să vândă.

Nombeko aduse chestiunea la cunoştinţa proprietarei oficiale a firmei, care declară că nu avea nimic împotriva unei reorientări profesionale. Cartofii începeau să-i stea în gât.

— Am auzit că există o chestie nouă pe piaţă, spaghete parcă le zice, zise Gertrud.

Nombeko îi explică că spaghetele existau într-adevăr de ceva timp. Mai bine zis de pe la 1100 după Hristos. Dar nu erau aşa de uşor de cultivat. De aceea propuse să facă altceva cu banii.

Ideea mult-aşteptată îi veni din senin.

— Gertrud, ce-ar fi să lansăm o revistă?

— O revistă? Gata! Ce scriem în ea?

* * *

Reputaţia lui Holger Qvist era distrusă, căci fusese mai mult sau mai puţin exmatriculat de la Universitatea din Stockholm. În ciuda acestui fapt, deţinea în continuare cunoştinţe foarte aprofundate atât de economie, cât şi de ştiinţe politice. În plus, nici Nombeko nu era deloc grea de cap. Prin urmare, cei doi puteau dirija activitatea din culise.

Nombeko îi prezentă ideea lui Holger 2 care nu se dădu înapoi. Dar despre ce culise era vorba? Şi care era scopul unei astfel de activităţi?

— Scopul, scumpul meu Holger, este să ne descotorosim de bombă.

Primul număr al revistei lunare *Politica suedeză* apăru în aprilie 2007. Această publicaţie somptuoasă fu distribuită gratuit celor mai importante cincisprezece mii de personalităţi politice din ţară. Nici mai mult, nici mai puţin de şaizeci şi patru de pagini pline de conţinut de

calitate, fără nici măcar un singur anunţ publicitar. Era o afacere din care cu greu se putea face profit, dar oricum nu acesta era scopul.

Proiectul atrase atenţia cotidienelor *Svenska Dagbladet* şi *Dagens Nyheter*, ambele printre cele mai respectate din ţară. Revista părea să fie publicată sub conducerea unui personaj excentric, Gertrud Virtanen, fostă cultivatoare de cartofi în vârstă de optzeci de ani. Madam Virtanen nu dădea interviuri, dar avea un editorial la pagina doi, în care explicase semnificaţia principiului de bază al revistei, ca toate articolele şi analizele să rămână nesemnate. Fiecare text trebuia analizat exclusiv prin prisma conţinutului.

Dincolo de interesul trezit de persoana doamnei Virtanen, revista era apreciată pentru conţinutul său foarte interesant. Primul număr fu elogiat la loc de cinste într-un şir de ziare din Suedia. Printre articolele principale se afla o analiză aprofundată a Suedezilor Democraţi, care la alegerile din 2006 crescuseră de la un procent şi jumătate din voturi la un procentaj dublu. Analiza conţinea şi o dimensiune internaţională foarte complexă care făcea o comparaţie cu diferite grupări naziste istorice, inclusiv din Africa. Concluzia era poate un pic prea dramatică însă: „E greu de crezut că un partid ai cărui simpatizanţi executau odinioară salutul nazist în faţa conducătorului partidului a reuşit să-şi cizeleze stilul într-o aşa măsură încât să ajungă să intre în Parlamentul Suediei, dar iată-ne în faţa unui fapt împlinit”.

Un alt articol descria în detaliu consecinţele umane, politice şi financiare ale unui accident nuclear în Suedia. Doar citind aspectele statistice ale articolului te treceau fiorii. Într-o perioadă de douăzeci şi cinci de ani de la o potenţială distrugere a centralei nucleare de la Oskarshamn, s-ar putea crea treizeci şi două de mii de noi locuri de muncă, dacă această centrală ar fi reconstruită la cincizeci şi opt de kilometri mai la nord de unde se aflase înainte.

În afară de articole, pe care le scriseseră aproape

bătând din palme, Holger 2 şi Nombeko fuseseră nevoiţi să introducă anumite elemente care să-l bine dispună pe noul prim-ministru conservator. Realizaseră, spre exemplu, un periplu în istoria Uniunii Europene, cu ocazia aniversării a cincizeci de ani de la semnarea Tratatului de la Roma, eveniment la care prim-ministrul sus-menţionat se întâmplase să participe, de altfel. În plus, făcuseră şi o analiză aprofundată a crizei prin care trecea social-democraţia. Partidul Social-Democrat tocmai înregistrase cele mai proaste rezultate electorale din 1914 şi până în prezent, iar acum avea un nou lider, Mona Sahlin. Concluzia era că Sahlin avea două variante: fie se distanţa de forţele de stânga şi se alia doar cu Partidul Ecologist (situaţie în care ar fi pierdut următoarele alegeri), fie îi includea pe foştii comunişti şi constituia o alianţă tripartită, ceea ce, de asemenea, ar fi dus la pierderea alegerilor (în realitate, în lunile ce au urmat, Sahlin a încercat ambele variante, după care a fost demisă).

Sediul revistei se afla într-o clădire din Kista, în afara Stockholmului. La cererea lui Holger 2, lui Celestine şi lui Holger 1 le era interzis să se implice în vreun fel în munca de redacţie. În plus, Holger 2 trasase pe podea cu creta un cerc cam la doi metri în jurul biroului său şi îi ordonase lui Holger 1 să nu intre niciodată în perimetrul respectiv, cu excepţia situaţiei în care trebuia să arunce coşul de gunoi.

De fapt, Holger 2 ar fi preferat ca fratele său să nu se afle deloc în clădire, dar Gertrud refuzase să participe la proiect, dacă nepoata sa, Celestine, nu era implicată şi, în plus, cele două personaje-catastrofă trebuiau supravegheate într-un fel sau altul, acum că nu mai aveau cartofi de recoltat.

Gertrud era cea care finanţa totul în mod formal. Avea chiar şi propriul ei birou la redacţie, unde huzurea la adăpostul panoului de pe uşă cu inscripţia „Redactor-şef”. Cam la asta se rezuma contribuţia ei.

După primul număr, Nombeko şi Holger 2 planificau un al doilea în mai 2007 şi un al treilea imediat după vacanţă. După aceea, ideea era să-l abordeze pe prim-

ministru. Revista *Politica suedeză* avea să-i ceară un interviu. Iar prim-ministrul avea să accepte. Dacă nu mai devreme, cu siguranţă mai târziu, atâta timp cât aveau grijă să-şi joace cărţile cum trebuie.

De data asta însă, lucrurile luară o turnură mult mai bună decât se aşteptau Holger 2 şi Nombeko. În cadrul unei conferinţe de presă în care, de fapt, era vorba despre vizita pe care se pregătea s-o efectueze la Washington şi la Casa Albă, prim-ministrul fusese întrebat ce părere avea despre noua revistă *Politica suedeză*. Răspunsese că da, citise revista cu mult interes, că era în linii mari de acord cu analiza politicii europene pe care aceasta o realizase şi că de-abia aştepta să apară numărul următor.

O situaţie mai bună de-atât nici că se putea! Nombeko îi propuse lui Holger 2 să contacteze imediat Cancelaria prim-ministrului. De ce să mai aştepte? Ce aveau de pierdut?

Holger 2 răspunse că fratele său şi iubita acestuia păreau să aibă o capacitate paranormală de a distruge totul şi că nu îndrăznea să spere prea mult, câtă vreme cei doi nu se aflau în spatele gratiilor. Pe de altă parte, era adevărat, nu aveau nimic de pierdut.

Prin urmare, Holger 2 o contactă, pentru a câta oară, pe asistenta actualului prim-ministru, de data aceasta însă în legătură cu o altă chestiune, şi – să vezi şi să nu crezi – asistenta îi răspunse că avea să-l contacteze pe şeful serviciului de presă. Acesta din urmă îl sună înapoi pe Holger 2 a doua zi şi îl informă că prim-ministrul era disponibil în data de 27 mai, la ora zece fix, pentru un interviu de patruzeci şi cinci de minute.

Prin urmare, convorbirea avea să aibă loc la cinci zile după apariţia celui de-al doilea număr al revistei. După care nici nu aveau să mai aibă nevoie de altele.

— Sau poate vrei să continui? întrebă Nombeko. Nu te-am mai văzut atât de fericit niciodată.

Nu, primul număr costase patru milioane, iar cel de-al doilea nu putea să fie deloc mai ieftin. Aveau nevoie de banii câştigaţi cultivând cartofi pentru a-şi finanţa noua lor

viaţă, care urma să înceapă cât de curând, cu condiţia să aibă parte de un dram de noroc. O viaţă în care amândoi să existe în mod legal, cu permis de rezidenţă şi acte în regulă.

Nombeko şi Holger îşi dădeau seama că aveau un drum lung de parcurs chiar şi după ce reuşeau să aducă existenţa bombei la cunoştinţa celui care decidea în ţara în care se aflau şi ei. De exemplu, era de aşteptat ca prim-ministrul să nu fie tocmai încântat. Era, de asemenea, posibil ca acesta să nu arate prea multă înţelegere faţă de situaţia creată. Şi nici să nu aprecieze eforturile depuse de Holger 2 şi Nombeko pentru a păstra secretul timp de douăzeci de ani.

Atâta timp cât acţionau, exista însă o mică şansă.

În al doilea număr, revista se apleca asupra situaţiei politice internaţionale. Printre altele, se prezenta o analiză a contextului politic actual din SUA, lucru aflat în congruenţă cu întâlnirea prim-ministrului cu George W. Bush la Washington. Apoi urma o retrospectivă a genocidului din Rwanda, unde un milion de etnici tutsi fuseseră măcelăriţi pentru simplul motiv că nu erau etnici hutu.

Iar la final, un nou flirt cu prim-ministrul vizavi de desfiinţarea monopolului privind farmaciile.

Holger 2 şi Nombeko recitiseră fiecare cuvânt. Nu aveau voie să dea greş. Revista trebuia să continue să ofere substanţă, să continue să fie interesantă, fără însă să-l vexeze pe prim-ministru.

Nu aveau voie să dea greş! Prin urmare, este de necrezut că Holger 2 i-a propus lui Nombeko să iasă la restaurant pentru a sărbători închiderea redacţiei şi trimiterea la tipografie a celui de-al doilea număr. După evenimentele ce aveau să intervină, Holger 2 se blestemase cu atâta amar, încât uitase să-şi mai omoare fratele în bătaie.

La redacţie rămăseseră Gertrud, care dormea în fotoliul său de director, precum şi Holger 1 şi Celestine, care trebuiau să facă inventarul la scotch, pixuri şi alte

produse de birotică. Asta în timp ce ediţia tocmai terminată a revistei le făcea cu ochiul din calculatorul lui Holger 2.

— Acum se desfată amândoi la local de lux în timp ce noi numărăm agrafe, se plânse Celestine.

— Şi nici în numărul ăsta nu e nici măcar un singur cuvânt despre imbecilii din casa regală, adăugă Holger 1.

— Sau despre anarhism, cel puţin, interveni Celestine.

Iar Nombeko se purta ca şi cum toţi banii câştigaţi de pe urma culturilor de cartofi ale lui Gertrud ar fi fost ai ei. Cine dracu' se credea, de fapt? în plus, ea şi Holger 2 cheltuiau toate milioanele pupându-l în fund pe un prim-ministru conservator şi partizan al regelui.

— Ia vino încoace, iubito! exclamă Holger 1 şi pătrunse în zona interzisă din jurul biroului lui Holger 2.

Luă loc pe scaunul fratelui său şi dădu clic pe pagina doi cu editorialul lui Gertrud. Era o apă de ploaie despre incompetenţa opoziţiei. Scrisă de Holger 2, fără nicio îndoială. Holger 1 nu avu nici măcar răbdarea să o citească în întregime înainte de a o suprima.

În timp ce scria despre ofurile ce-i umpleau pe moment sufletul, Holger 1 mormăi că începând din acel moment Holger 2 nu mai decidea decât asupra a şaizeci şi trei dintre cele şaizeci şi patru de pagini ale revistei. Cea de-a şaizeci şi patra pagină tocmai fusese readjudecată.

Când fu gata, trimise noua versiune tipografiei, însoţită de un mesaj pentru şeful atelierului tipografic cum că tocmai fusese corectată o greşeală gravă care le scăpase la corectură.

* * *

În lunea următoare, revista *Politica suedeză* fu tipărită şi distribuită aceloraşi cincisprezece mii de personaje de vârf ale scenei politice din Suedia ca şi primul număr. La pagina doi, redactorul-şef declara:

A venit momentul ca porcul de rege să abdice. Şi s-o

ia cu el şi pe scroafa de regină. Şi pe scrofuşoara de prinţesă moştenitoare. Precum şi pe prinţ şi pe prinţesă – ceilalţi doi porcuşori. Şi pe scorpia aia bătrână de Lilian.

Monarhia este o formă de conducere a statului potrivită doar pentru porci (şi anumite scorpii). Suedia trebuie să devină republică ACUM.

Alte idei nu-i mai veniseră lui Holger 1, dar cum îi mai rămăseseră vreo cincisprezece centimetri din spaţiul pe două coloane al editorialului, se apucase să deseneze într-un program pe calculator pe care nu-l stăpânea deloc şi adăugase un omuleţ cu capul atârnat în laţul unei spânzurători ce purta textul „regele” pe piept. Apoi schiţase un balon de dialog lângă gura omuleţului. Spânzuratul nu părea să fie atât de spânzurat încât să nu mai poată vorbi. Iar în balonul de dialog era înscris „Guiţ!”

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost suficient sau poate chiar prea mult, Celestine mai adăugase încă un rând dedesubt:

Pentru mai multe informaţii, contactaţi Asociaţia Anarhiştilor din Stockholm.

La cincisprezece minute după ce numărul doi al revistei *Politica suedeză* fusese distribuit în Cancelaria prim-ministrului, asistenta prim-ministrului telefonă pentru a-i informa că interviul programat era anulat.

— De ce? întrebă Holger 2 care încă nu primise varianta tipărită a revistei.

— Tu de ce dracu’ crezi? răspunse asistenta.

Prim-ministrul Fredrik Reinfeldt refuza să aibă de-a face cu orice reprezentant al revistei *Politica suedeză*. În curând însă, avea să aibă de-a face cu ei în orice caz. Şi, în plus, să se trezească şi cu o bombă atomică pe cap.

Băiatul care în timp avea să devină prim-ministru era cel mai mare dintre cei trei fii ai unei familii caracterizate de dragoste şi ordine. Fiecare lucru îşi avea locul său şi toţi membrii familiei păstrau ordinea şi curăţenia.

Acest lucru l-a influenţat pe tânărul Fredrik într-o asemenea măsură, încât odată ajuns la maturitate a recunoscut că în viaţă ceea ce îi plăcea cel mai mult nu era politica, ci să dea cu aspiratorul. Cu toate acestea, a

devenit prim-ministru, şi nu lucrător de serviciu. Cert este că era talentat în ambele sensuri. Şi chiar în multe altele.

De exemplu, la frageda vârstă de unsprezece ani a fost ales preşedinte al asociaţiei elevilor. Câţiva ani mai târziu a devenit şef de promoţie al Regimentului de vânători din Laponia, unde şi-a efectuat serviciul militar, în caz că ruşii i-ar fi invadat, ar fi avut de-a face cu un tip care ştia la fel de bine ca ei ce înseamnă să te lupţi la minus patruzeci şi opt de grade.

Dar ruşii nu i-au invadat, aşa că Fredrik a intrat la Universitatea din Stockholm unde şi-a petrecut timpul făcând studii de economie, participând la spectacolele teatrului studenţesc şi menţinând o ordine militărească în căminul studenţesc în care locuia. Şi cât ai zice peşte a devenit economist.

Interesul pentru politică fusese cultivat încă din familie. Tatăl lui Fredrik era politician la nivel municipal. Fiul i-a călcat pe urme. Apoi a intrat în parlament. După care a devenit preşedintele organizaţiei de tineret a Partidului Moderat.

Apoi partidul său a câştigat alegerile din 1991. La vremea respectivă, tânărul Fredrik nu juca încă vreun rol central în partid, cu atât mai puţin după critica la adresa liderului partidului, Carl Bildt, pe care îl acuzase a fi excesiv de autoritar. Bildt i-a confirmat cu modestie că avea dreptate, excluzându-l din cercul de membri influenţi ai partidului pentru următorii zece ani, timp în care Bildt însuşi a găsit de cuviinţă să plece în fosta Iugoslavie ca negociator de pace. Era cu mult mai amuzant să salvezi lumea decât să eşuezi în a salva Suedia.

Succesorul lui, Bo Lundgren, ştia să socotească aproape la fel de bine ca Nombeko, dar cum poporul suedez nu voia să audă numai cifre, ci şi câte o vorbă de duh, din când în când, nu i-a ieşit nici lui figura.

Prin urmare, se simţea nevoia unei schimbări în Partidul de Coaliţie Moderată. Şi aşa i se făcu loc lui Fredrik Reinfeldt în cercul membrilor influenţi. Odată iniţiat, a fost ales în unanimitate drept preşedinte al

partidului, la 25 octombrie 2003. Nici trei ani mai târziu, Fredrik împreună cu partidul şi cu alianţa sa burgheză spălaseră pe jos cu social-democraţii. Reinfeldt devenise prim-ministru şi se ocupase personal de ştergerea tuturor amprentelor lăsate de predecesorul său, Persson, în Cancelarie, în acest scop, folosise în principal săpun medicinal, care lăsa o peliculă cu efect antidepuneri pe suprafaţa tratată. După ce terminase treaba, se spălase pe mâini şi deschisese porţile unei noi ere în politica suedeză.

Reinfeldt era mândru de realizările sale. Şi mulţumit. Cel puţin, pe moment.

Nombeko, Celestine, Holgerii şi Gertrud reveniseră cu toţii la Sjolida. Atmosfera fusese încărcată încă dinainte de aventura revistei *Politica suedeză*, acum însă devenise de-a dreptul incendiară. Holger 2 refuza să vorbească cu fratele său sau cel puţin să stea la aceeaşi masă cu el. La rândul său, Holger 1 se simţea neînţeles şi marginalizat. În plus, el şi Celestine se puseseră rău cu anarhiştii după trimiterea făcută în editorialul revistei. Majoritatea reporterilor politici din ţară dăduseră curs invitaţiei şi se îmbulziseră în sediul anarhiştilor pentru a afla raţionamentul din spatele paralelei dintre casa regală şi un coteţ de porci.

În consecinţă, Holger 1 îşi petrecea mai nou zilele în podul cu fân privind în jos la camionul de cartofi al lui Gertrud. În remorcă se afla în continuare o bombă cu o capacitate de trei megatone. Care, într-un fel sau altul, avea să-l constrângă pe rege să abdice. Şi de care Holger 1 promisese să nu se atingă.

Şi când te gândeşti că-şi ţinuse promisiunea toţi aceşti ani! Cu toate astea, frate-su tot supărat de mama focului era. Ce nedreptate!

La rândul ei, Celestine era supărată pe supărarea lui Holger 2 pe Holger 1 şi îi declară chiar lui Holger 2 că nu putea face studii de curaj civic, căci curajul era un lucru pe care ori îl aveai, ori nu-l aveai. Iar fratele lui îl avea, fireşte.

Drept răspuns, Holger 2 îi ură lui Celestine să se

împiedice şi să-şi spargă capul plin de prostii. Între timp, el simţea nevoia să facă o plimbare.

O porni aşadar pe cărarea spre lac, se aşeză pe banca de pe punte şi îşi lansă privirea în largul apei. Era cuprins de un sentiment de… Nu, de fapt nu era cuprins de nimic. Era de-a dreptul secătuit.

O avea pe Nombeko şi pentru asta era recunoscător, în afară de ea însă? Copii n-avea, ducea o viaţă de rahat şi n-avea nici cea mai vagă perspectivă. Holger 2 îşi zicea că n-avea să-l întâlnească niciodată pe prim-ministru: nici pe cel actual, nici pe următorul şi pe niciunul dintre cei ce aveau să urmeze după el. Mai rămâneau încă douăzeci şi şase de mii o sută optzeci de ani din cei douăzeci şi şase de mii două sute până la neutralizarea bombei. Plus minus trei luni. Până atunci însă, poate cel mai bine era să rămână pe banca de pe punte.

Pe scurt, totul era cum nu se poate mai rău. Iar în treizeci de minute situaţia avea să devină de-a dreptul insuportabilă.

Capitolul 19

Despre un dineu de gală la palat şi stabilirea contactului cu cealaltă tabără

Preşedintele Hu Jintao îşi începu cele trei zile ale vizitei de stat în Suedia prin întâmpinarea replicii corăbiei *Gotheborg* a Companiei suedeze a Indiilor Orientale, care tocmai revenea în oraşul cu acelaşi nume după o călătorie dus-întors în China.

Originalul efectuase acelaşi traseu cu două sute cincizeci de ani înainte. La vremea respectivă, călătoria reprezentase o adevărată aventură în mijlocul furtunilor şi al apelor ce mişunau de piraţi, într-o lume plină de boli şi de foamete. Pe drumul de întoarcere însă, la numai nouă sute de metri de port, vaporul naufragiase, în ciuda vremii însorite, şi se dusese încetul cu încetul la fund.

Ce ghinion! Revanşa veni totuşi în ziua de sâmbătă, 9 iunie 2007. Replica făcuse acelaşi traseu ca şi originalul şi,

în plus, reuşi să parcurgă şi ultimele sute de metri. *Gotheborg* fu întâmpinată de mii de spectatori entuziasmaţi, printre care, după cum am menţionat deja, se afla şi preşedintele Chinei, care profită de ocazie şi făcu o vizită şi la fabrica de autoturisme Volvo din localitatea Torslanda. Insistase chiar să facă această vizită, se vede treaba că avea ceva motive bine întemeiate.

De ceva vreme, cei de la Volvo purtau pică guvernului şi altor instituţii de stat care se încăpăţânau să cumpere BMW de fiecare dată când aveau nevoie de un vehicul cu un standard ridicat de siguranţă. Faptul că la fiecare eveniment oficial membri ai Casei Regale suedeze şi miniştri din guvernul suedez intrau şi ieşeau dintr-o maşină nemţească le stătea în gât celor din conducerea companiei Volvo. Aceştia îşi dăduseră silinţa să construiască până şi un exemplar blindat pe care îl prezentaseră serviciilor de informaţii, dar în zadar. Ideea genială de a oferi exemplarul special construit – un Volvo S80 de culoare crem cu tracţiune integrală şi un motor V8 de 315 cai-putere – preşedintelui Republicii Populare Chieze fusese de fapt a unuia dintre inginerii companiei. O maşină demnă de un preşedinte.

După părerea inginerului cu pricina.

Şi a conducerii companiei Volvo.

Şi a preşedintelui în cauză – s-a dovedit ulterior.

Totul fusese aranjat într-un mod foarte discret încă înainte de vizită. Maşina îi fusese prezentată preşedintelui cu mare pompă la fabrica din Torslanda în acea sâmbătă dimineaţă şi avea să-i fie predată oficial la aeroportul Arlanda în ziua următoare, cu puţin înainte de întoarcerea acasă a preşedintelui.

Între timp mai era programat şi un dineu de gală la palatul regal.

Nombeko se afla în sala de lectură a bibliotecii din Norrtälje şi citea ziar după ziar. Începuse cu *Aftonbladet*, care dedicase patru pagini conflictului – nu dintre Israel şi Palestina, ci dintre un participant la un concurs muzical televizat şi un membru răutăcios al juriului care declarase

că artistul cu pricina nu ştia să cânte.

— N-are decât să se ducă unde creşte piperul, contrase artistul care, printre rânduri fie spus, habar n-avea unde în lume creştea piperul şi nici să cânte nu ştia.

Al doilea ziar care pică în mâna lui Nombeko fu *Dagens Nyheter*, care se încăpăţâna să scrie despre lucruri importante şi, prin urmare, se vindea mai puţin ca oricând. În stilul tipic al redacţiei ziarului, prima pagină era plină cu relatări de la o vizită de stat în loc de ultimele certuri din studiourile de televiziune.

Aşadar, se raporta despre preşedintele Hu Jintao, despre acostarea corăbiei *Gotheborg* şi despre faptul că preşedintele avea să se îndrepte spre Stockholm în cursul aceleaşi după-amiezi pentru a asista la un dineu de gală la palat împreună cu regele şi prim-ministrul, printre alţii.

Aceste informaţii n-ar fi fost de prea mare valoare în sine, dacă n-ar fi fost însoţite de fotografia preşedintelui Hu, care o făcu pe Nombeko să reacţioneze instantaneu.

Privi fotografia în repetate rânduri. Apoi îşi zise cu voce tare:

— Să vezi şi să nu crezi, domnul oficial chinez a devenit preşedinte!

Atât prim-ministrul suedez, cât şi preşedintele Chinei aveau să se afle la palat în acelaşi timp. Dacă se amesteca printre curioşi şi se punea să strige la prim-ministru în momentul când acesta avea să treacă, în cel mai bun caz avea să fie înlăturată, iar în cel mai rău caz arestată şi ulterior expulzată.

În schimb, dacă striga în dialectul wu către preşedintele Chinei, rezultatul obţinut putea fi cu totul altul. Hu Jintao ar trebui s-o recunoască negreşit, cu condiţia să nu-l fi lăsat între timp memoria. Dacă, pe deasupra, se întâmpla să aibă şi o doză infimă de curiozitate, ar trebui să o bage în seamă ca să afle cum Dumnezeu se făcea că interpreta sud-africană de odinioară se afla acum în curtea palatului regal suedez.

În acest fel, nu s-ar afla decât o singură persoană între Nombeko, Holger 2 şi prim-ministru sau, de ce nu,

rege. Preşedintele Hu avea toate atuurile pentru a reprezenta cu succes elementul de legătură dintre proprietarii involuntari ai bombei, pe de o parte, şi persoanele pe care aceştia nu reuşiseră să le contacteze în ultimii douăzeci de ani, pe de altă parte.

Ce avea să se întâmple după aceea rămânea de văzut, era însă improbabil ca prim-ministrul să-i trimită la plimbare cu bomba la subsuoară. Mai degrabă, avea să cheme poliţia şi să-i bage la închisoare. Sau poate ceva în acelaşi stil. Singurul lucru cert era că Nombeko şi Holger 2 erau pregătiţi să-şi încerce şansele.

Trebuiau însă să se grăbească. Era deja unsprezece dimineaţa. Nombeko trebuia să se întoarcă la Sjolida cu bicicleta, să-l pună în temă pe Holger 2 – având grijă ca ţăcăniţii ăia doi să nu afle cumva ceva –, să urnească din loc camionul şi să apuce să ajungă la palat cu ceva timp înainte de ora şase, când avea să-şi facă intrarea preşedintele.

Lucrurile o porniră cu stângul. Holger 2 şi Nombeko se furişaseră în şură şi începuseră să deşurubeze plăcuţele de înmatriculare originale pentru a le înlocui cu cele pe care le furaseră cu ani în urmă. Holger 1 stătea în fân chiar deasupra lor, după cum îi era obiceiul, iar forfota din jurul maşinii îl trezi din picoteala mentală. Ieşi tiptil din şură pe uşiţa din pod şi se grăbi s-o cheme pe Celestine. Înainte ca Holger 2 şi Nombeko să fi terminat de montat plăcuţele false, Holger 1 şi Celestine se strecuraseră înapoi în şură şi urcaseră în cabina camionului de cartofi.

— Ia te uită! Aveaţi de gând să vă luaţi tălpăşiţa cu bombă cu tot fără să ne ziceţi nimic, îi mustră Celestine.

— Chiar aşa, deci? adăugă Holger 1.

Atunci însă, fratele lui nu se mai putu abţine.

— De-ajuns! răcni el. Coborâţi imediat din cabină, paraziţi nenorociţi ce sunteţi! N-am de gând să vă las să distrugeţi şi această şansă. Nici în ruptul capului!

Celestine scoase însă o pereche de cătuşe şi se legă de bordul camionului. Ca să vezi ce înseamnă să fii un demonstrant cu experienţă!

Sarcina de a conduce camionul îi reveni lui Holger 1. Lângă el se afla Celestine, într-o poziţie incomodă din cauza cătuşelor. Urma apoi Nombeko, iar ultimul era Holger 2, care încerca să stea la cea mai mare distanţă posibilă de fratele său.

Când maşina trecu prin faţa casei, apăru şi Gertrud pe trepte.

— Cumpăraţi şi nişte mâncare, dacă tot plecaţi, că nu mai avem nimic de-ale gurii.

Holger 1 şi Celestine fură informaţi de Nombeko că scopul călătoriei era de a se debarasa de bombă, deoarece se ivise ca din senin o ocazie de a intra în contact direct cu prim-ministrul Reinfeldt.

Holger 2 adăugă că avea să-i calce pe amândoi cu maşina de plantat cartofi pe opt rânduri, dacă nu rămâneau exact unde se aflau pe parcursul întregului drum. Ţinându-şi gura.

— Am vândut maşina de plantat pe opt rânduri, interveni Holger 1.

— Atunci mă duc şi cumpăr una nouă, răspunse fratele său.

Dineul de gală de la palatul regal începea la ora 18. Oaspeţii erau întâmpinaţi în curtea interioară, iar apoi se deplasau într-o procesiune elegantă spre Salonul Alb, unde avea să fie servită cina.

Lui Nombeko nu-i fu deloc uşor să-şi găsească o poziţie convenabilă în curtea interioară a palatului, de unde să fie sigură că avea să reuşească să-i atragă atenţia preşedintelui Hu Jintao. Membrii mai curioşi ai publicului erau îndemnaţi cu blândeţe să se apropie de marginile curţii, astfel încât nimeni să nu se afle la o distanţă mai mică de cincizeci de metri de locul prin care îşi făceau intrarea oaspeţii. Avea oare să-l recunoască măcar de la o aşa distanţă? El avea s-o recunoască fără nicio îndoială, căci, dacă stăm bine să ne gândim, câţi africani negri vorbeau dialectul wu?

Se dovedi mai apoi că ambele părţi se recunoscură fără nicio problemă. La momentul sosirii Preşedintelui

Republicii Populare Chineze şi a soţiei acestuia, Liu Yongqing, se crea mare forfotă printre membrii serviciilor secrete aflaţi la faţa locului. Nombeko trase aer în piept şi strigă în dialectul preşedintelui:

— Salutare, domnule oficial chinez! Ce-au trecut anii de când am fost la safari împreună în Africa!

În patru secunde, Nombeko era încercuită de doi membri ai serviciilor secrete îmbrăcaţi în civil. După încă patru secunde, aceştia se mai relaxaseră o idee, căci femeia de culoare nu părea să fie primejdioasă. Avea ambele mâini la vedere şi nu se pregătea să arunce nimic asupra cuplului prezidenţial. În orice caz, trebuia imediat evacuată din zonă.

Sau?

Ce naiba se întâmpla?

Preşedintele se oprise din drum, părăsise covorul roşu şi îşi lăsase soţia în urmă, iar acum se îndrepta spre femeia de culoare. Şi… şi… începuse *să-i zâmbească!*

Câteodată nu-i deloc uşor să lucrezi pentru serviciile secrete! Acum preşedintele i se adresa demonstrantei… căci era o demonstrantă, nu? Iar aceasta îi răspundea.

Nombeko observă confuzia agenţilor serviciilor secrete şi rosti în suedeză:

— Nu e nevoie să fiţi atât de speriaţi, domnilor. Preşedintele şi cu mine suntem vechi prieteni şi nu facem altceva decât să schimbăm câteva cuvinte.

Apoi se întoarse din nou spre preşedintele Hu şi zise:

— Mai bine depănăm amintiri cu altă ocazie, domnule oficial chinez. Sau mai bine zis, domnule preşedinte, cum vă intitulaţi mai nou.

— Într-adevăr, zâmbi Hu Jintao. Am ajuns preşedinte, poate şi cu ajutorul dumneavoastră, domnişoară Africa de Sud.

— Sunteţi prea bun, domnule preşedinte. Acum însă – dacă îmi permiteţi să trec direct la subiect – vă amintiţi cu siguranţă de inginerul stupid din fosta mea ţară-mamă, tipul care v-a invitat la safari şi la cină, nu? Exact. N-a sfârşit-o prea bine, nu că i-aş plânge de milă. În orice caz,

cu ajutorul meu şi al altora, a reuşit totuşi să fabrice câteva bombe atomice.

— Desigur, şase bucăţi, dacă îmi aduc aminte bine, zise Hu Jintao.

— Şapte, zise Nombeko. Culmea idioţeniei e că nici să numere nu ştia. Pe cea de-a şaptea a ascuns-o într-o cameră secretă şi apoi a ajuns pe mâinile altora, ca să zic aşa. Sau… mai bine zis, în bagajul meu… aici, în Suedia.

— Suedia are arme nucleare? se miră Hu Jintao.

— Nu, nu Suedia. Eu. Iar eu mă aflu în Suedia. Ca să zic aşa.

Hu Jintao nu mai rosti nimic preţ de câteva clipe. Apoi întrebă:

— Şi ce doriţi, domnişoară Africa de Sud, să… cum vă numiţi, de fapt?

— Nombeko, zise Nombeko.

— Şi ce doriţi, domnişoară Nombeko, să fac eu cu aceste informaţii?

— Păi, n-aţi putea cumva să le transmiteţi regelui, a cărui mână aveţi s-o strângeţi în curând, şi să-l rugaţi să le transmită mai departe prim-ministrului, care poate va avea bunătatea să iasă şi să-mi spună ce trebuie să facem cu bomba de care vă pomeneam adineauri. Vedeţi dumneavoastră, nu e genul de lucru pe care îl duci la centrul de reciclare.

Preşedintele Hu Jintao nu ştia ce e un centru de reciclare (obiectivele climatice ale Chinei nu atinseseră acest nivel încă), dar înţelegea situaţia. Mai înţelegea, pe deasupra, şi că circumstanţele cereau ca el să-şi încheie numaidecât conversaţia cu domnişoara Nombeko.

— Vă promit că voi transmite rugămintea dumneavoastră şi regelui, şi prim-ministrului şi vă voi susţine cauza cu tărie, astfel încât să primiţi o reacţie imediată.

Apoi preşedintele Hu reveni la soţia sa, care îl aştepta uluită, şi la covoraşul roşu care ducea spre Sala gărzilor unde îl aştepta Majestatea Sa.

Toţi oaspeţii sosiseră, nu mai era nimic de văzut.

Turiştii şi ceilalţi curioşi se împrăştiară, în căutarea unor noi locuri din Stockholm în care să-şi petreacă restul acestei superbe seri de iunie a anului 2007. Nu mai rămăsese decât Nombeko, care aştepta ceva, nici ea nu ştia exact ce.

După douăzeci de minute se apropie de ea o femeie. Dădu mâna cu Nombeko şi se prezentă cu o voce joasă ca fiind asistenta prim-ministrului. Primise însărcinarea de a o duce pe Nombeko într-un colţ mai discret al palatului.

Nombeko încuviinţă, dar adăugă că trebuia să ia cu ea şi camionul care se afla la poarta castelului. Asistenta răspunse că se afla oricum în drum, deci poate că era mai bine să-l mute.

Holger 1 se afla în continuare la volan, cu Celestine lângă el (cătuşele şi le ascunsese în poşetă). Asistenta se aşează şi ea în cabină, iar Nombeko şi Holger 2, care nu mai încăpeau, se urcară în remorcă.

Nu aveau de făcut un drum prea lung. Mai întâi o coteau pe aleea Källargränd, după care trebuiau să coboare pe Slottsbacken. Apoi o luau la stânga, intrau în parcare şi urcau din nou dealul. Cel mai bine era totuşi să dea cu spatele pe ultima bucată de drum, nu? Stop! Ăsta era locul.

Asistenta sări din maşină, bătu la o uşă sobră, iar când uşa se deschise, se strecură înăuntru şi dispăru. La scurt timp pe uşă ieşiră pe rând prim-ministrul, urmat de rege, de preşedintele Hu Jintao şi de interpretul acestuia din urmă. Se vedea treaba că preşedintele chinez pusese o vorbă bună pentru Nombeko şi anturajul ei, căci toţi agenţii de securitate rămaseră în prag.

Nombeko îl recunoscu pe interpretul chinez, deşi trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când se întâlniseră.

— Ia te uită, deci n-ai murit până la urmă! zise ea.

— Nu e încă prea târziu, răspunse interpretul iritat. Având în vedere încărcătura pe care se pare că o aveţi în remorcă.

Holger 2 şi Nombeko îi invitară pe prim-ministru,

rege şi preşedinte în remorcă. Prim-ministrul nu avu nicio ezitare. Voia să obţină confirmarea acestei afirmaţii teribile. Regele îl urmă. Preşedintele Chinei opină însă că era vorba despre o dilemă ce ţinea de politica internă, deci se retrase spre palat, spre deosebire de interpretul său foarte curios, care profită de ocazie să arunce mai întâi o privire la arma nucleară care era pe buzele tuturor. Gărzile de corp din pragul palatului nu se simţeau deloc în largul lor. Ce căutau regele şi prim-ministrul în remorca unui camion de cartofi? Treaba nu mirosea deloc a bine.

Culmea ironiei fu că tocmai în acel moment de maşină se apropie un grup de turişti chinezi care se rătăciseră. Prin urmare, uşa de la remorcă trebui închisă în fugă, iar interpretul chinez, care se afla în imediata apropiere, îşi prinse degetele în uşă. Nombeko şi ceilalţi auziră un „Ajutor, mă prăpădesc!”, în timp ce Holger 2 bătu în geamul de la cabină şi îi strigă lui Holger 1 să aprindă lumina în remorcă.

Holger 1 se execută cu supunere, se întoarse şi dădu cu ochii de rege! Şi de prim-ministru!

Dar mai ales de rege. Doamne-Dumnezeule!

— E regele, tată, îi şopti Holger 1 lui Ingmar Qvist în ceruri.

Iar tatăl îi răspunse:

— Porneşte, fiule! Porneşte!

Atunci Holger 1 porni maşina.

Partea 6

„N-am întâlnit niciodată un fanatic cu simţul umorului”.

Amos Oz

Capitolul 20

Despre ce fac şi ce nu fac regii

Camionul de cartofi nici nu apucase să se pună bine în mişcare şi Nombeko se afla deja la deschizătura dintre remorcă şi cabină îndemnându-l pe Holger 1 să oprească

de urgenţă, dacă voia să apuce să trăiască să vadă ziua de mâine.

Holger 1, care nu era însă sigur că îşi dorea acest lucru, o rugă pe Celestine să tragă clapa prin care comunicau cele două compartimente ale camionului ca să nu mai audă vociferările din remorcă.

Celestine îi făcu pe plac cu mare încântare. În plus, trase şi perdeaua, ca să nu-l mai vadă pe rege în sacoul lui de gală bleumarin, cu vestă albă, pantaloni albastru-închis cu dungă aurie, cămaşă albă şi papion negru.

Era nespus de mândră de rebelul ei iubit.

— Ne întoarcem la mamaie, nu? întrebă ea. Sau ai vreo idee mai bună?

— Ştii foarte bine că nu, iubito, răspunse Holger 1.

Regele părea doar un pic surprins de situaţia nou-creată, în vreme ce prim-ministrul era de-a dreptul furios.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? zise el. Încercaţi să vă răpiţi regele şi prim-ministrul? împreună cu o bombă atomică! O bombă atomică în Suedia mea, cine v-a dat voie să faceţi aşa ceva?

— Regatul Suediei e mai degrabă al meu, interveni regele în timp ce încerca să-şi găsească un loc comod pe cea mai apropiată ladă de cartofi. Dar dincolo de acest aspect, sunt, firește, la fel de furios ca şi prim-ministrul.

Nombeko interveni atrăgându-le atenţia că prea puţin conta a cui era de fapt ţara, atâta vreme cât avea oricum să sară în aer, însă regretă imediat cele zise, căci prim-ministrul îşi exprimă dorinţa de a afla mai multe detalii despre bombă.

— Ce capacitate are? Zi imediat! ordonă el cu severitate.

Nombeko era însă de părere că situaţia era îndeajuns de demoralizantă, deci nu dorea s-o întunece şi mai rău. Se întreba chiar ce-o fi fost în capul ei când adusese vorba despre bombă… încercă deci să schimbe făgaşul conversaţiei:

— Îmi pare tare rău pentru situaţia creată. Să ştiţi că nu-i deloc cum pare. Nici dumneavoastră, nici Majestatea

Sa nu aţi fost răpiţi. Cel puţin nu de mine şi de prietenul meu. Imediat ce va opri maşina, vă promit să-l trag cel puţin de nas pe individul de la volan. Nu vă faceţi griji deci, lucrurile vor reveni la normal.

Şi pentru a mai atenua tragicul situaţiei adăugă:

— E superenervant să fii încuiat într-o remorcă atunci când e aşa de frumos afară.

Această afirmaţie îl făcu pe rege, care era un mare iubitor al naturii, să-şi aducă aminte de şoimul pe care îl văzuse în după-amiaza respectivă.

— În inima oraşului! exclamă Nombeko care tot mai spera că operaţiunea ei de distragere a atenţiei avea să funcţioneze.

După câteva clipe interveni însă prim-ministrul, care le ordonă tuturor să înceteze să discute despre vreme şi ornitologie.

— Zi mai bine ce daune poate cauza bomba. Cât de gravă e situaţia?

Nombeko încerca să tragă de timp.

— O megatonă sau poate vreo câteva.

— Mai exact câte?

— Vreo două-trei, nu mai mult.

— Şi asta ce înseamnă?

Prim-ministrul se dovedea a fi un tip tare încăpăţânat.

— Trei megatone înseamnă aproximativ douăsprezece mii cinci sute cincizeci şi doi de petajouli. Sunteţi sigur că era un şoim, Majestate?

Fredrik Reinfeldt îi aruncă şefului statului o privire atât de severă, încât acesta din urmă nu îndrăzni să răspundă. Prin urmare, începu să cugete la ce reprezenta de fapt un petajoule şi ce daune puteau provoca douăsprezece mii. Ajunse astfel în curând la concluzia că femeia din faţa lui nu voia să vorbească pe şleau.

— Vorbeşte deschis! zise el. Ca să înţelegem despre ce e vorba.

Nombeko se învoi. Le spuse fără înconjur că bomba avea să distrugă totul pe o rază de cincizeci şi opt de

kilometri şi că o vreme rea cu mult vânt putea în cel mai rău caz să dubleze daunele.

— Noroc că e însorit, zise atunci regele.

Nombeko încuviinţă din cap în semn de apreciere pentru atitudinea lui pozitivă. Prim-ministrul interveni însă cu afirmaţia că era poate cea mai mare criză cu care se confruntase naţiunea vreodată. Şeful statului şi şeful guvernului se aflau într-o călătorie cu destinaţia necunoscută, alături de o armă necruţătoare de distrugere în masă şi aveau la volan un bărbat despre ale cărui intenţii nu aveau nici cea mai vagă idee.

— În acest context, nu credeţi că ar fi mai indicat să vă gândiţi la supravieţuirea naţiunii în loc de şoimi şi de norocul pe care îl avem cu vremea, Majestate? întrebă înţepat prim-ministrul.

Regele era însă un om încercat. Văzuse perindându-se o pleiadă de prim-miniştri de-a lungul domniei sale. Noul prim-ministru părea să fie un om de treabă, trebuia însă să se mai calmeze un pic.

— Las-o un pic mai moale, zău. Aşază-te mai bine pe o ladă de cartofi ca restul lumii şi apoi le cerem răpitorilor o explicaţie.

* * *

De fapt, regelui i-ar fi plăcut să fie fermier. Sau să conducă excavatoare. Sau orice altceva ce avea de-a face cu maşinile sau cu natura. De preferinţă, cu ambele, împrejurările făcuseră însă ca el să devină rege. În fond, faptul că era menit să fie rege nu reprezentase o mare surpriză pentru el. Într-unul dintre interviurile timpurii, regele îşi descrisese viaţa ca pe o linie dreaptă de la naştere – în acea zi de 30 aprilie 1946, când deasupra insulei Skeppsholmen răsunaseră tradiţionalele patruzeci şi două de salve de tun – şi până în prezent.

I se pusese numele Carl Gustaf, Carl după bunicul din partea mamei Karl Edvard de Sachsen-Coburg-Gotha (căruia îi reuşise figura de a fi în acelaşi timp şi britanic, şi

nazist) şi Gustaf după tatăl, bunicul şi străbunicul său.

Aventura micului prinţ începuse într-un mod de-a dreptul sinistru. La vârsta de numai nouă luni îşi pierduse tatăl într-un accident de avion. Prin urmare, apăruse o lacună în succesiunea la tron. Bunicul său, viitorul rege Gustaf al VI-lea Adolf, trebuia să rămână în viaţă până la vârsta de optzeci şi nouă de ani, altfel postul de rege ar fi rămas vacant pentru o bucată de vreme, ceea ce cu siguranţă ar fi riscat să le dea apă la moară republicanilor din parlament.

Consilierii veniseră cu tot felul de argumente, inclusiv sfatul ca prinţul moştenitor să fie ţinut închis între pereţii groşi de un metru ai palatului până la momentul când succesiunea la tron avea să fie asigurată. Mama iubitoare a prinţului, Sibylla, refuzase însă, argumentând că, fără prieteni, în cel mai rău caz fiul ei ar fi înnebunit, iar în cel mai bun caz, ar fi devenit o persoană cu care să fie imposibil să ai de-a face.

Prin urmare, prinţului i s-a permis să meargă la şcoală împreună cu alţi copii, iar în timpul liber să-şi cultive interesul pentru automobile şi să devină cercetaş.

La internatul din Sigtuna, prinţul a rămas însă corigent la matematică, iar la celelalte materii a obţinut cu greu note de trecere. Explicaţia rezida în faptul că literele şi cifrele i se încurcau în minte – prinţul moştenitor suferea de dislexie. Faptul că era cel mai priceput din toată clasa la cântatul la muzicuţă nu-i oferea, din păcate, niciun avantaj, cu excepţia admiraţiei fetelor.

Graţie grijii pe care i-a purtat-o mama Sibylla, prinţul a avut însă parte de câţiva prieteni din lumea reală, deşi niciunul dintre ei nu se întâmpla să aparţină stângii radicale cu care simpatizau aproape tot restul suedezilor în anii şaizeci. Părul lung, locuitul la comun şi sexul liber nu erau lucruri demne de un viitor rege, deşi după umila părere a prinţului în cauză, cel puţin un pic de sex liber n-ar fi fost rău deloc.

Mottoul bunicului său, Gustaf Adolf, fusese „Datoria înainte de toate”. Acesta poate să fi fost şi unul dintre

motivele pentru care a rămas în viaţă până la vârsta de nouăzeci de ani. A închis ochii abia în septembrie 1973, când casa regală fusese salvată, iar nepotul său era destul de mare încât să poată prelua ştafeta.

Dar cum cu regina Angliei nu se vorbeşte în primul rând despre cercetaşi sau cutii de viteze total sincronizate, la început tânărul rege nu se simţea deloc în apele lui în cele mai fine saloane. De-a lungul anilor, lucrurile s-au mai ameliorat, în mare parte mulţumită faptului că, în timp, a adoptat o atitudine mai relaxată. Acum, după mai bine de trei decenii pe tron, un dineu de gală în onoarea lui Hu Jintao nu reprezenta altceva decât un somnifer acceptabil şi suportabil. Deşi, evident, ideal ar fi fost să nu fie nevoit să participe la el deloc.

Varianta în faţa căreia era pus acum, o răpire într-un camion de cartofi, nu era fireşte deloc de preferat, dar regele îşi zise că situaţia avea să se rezolve într-un fel sau altul.

Principalul era ca prim-ministrul să se liniştească un pic.

Şi să asculte cerinţele răpitorilor.

* * *

Prim-ministrul Reinfeldt nu avea nici cea mai mică intenţie să se aşeze pe vreuna dintre lăzile murdare de cartofi. În plus, totul era îmbibat de praf. Iar pe jos era plin de pământ. Se învoi însă să asculte.

— Pentru Dumnezeu, zise el întorcându-se către Holger 2. N-aţi avea oare bunătatea să-mi explicaţi ce se întâmplă aici?

Cuvintele îi erau politicoase, tonul poruncitor, iar enervarea provocată de rege, intactă.

Holger 2 se pregătise pentru convorbirea sa cu prim-ministrul timp de aproape douăzeci de ani. Îşi imaginase un număr aproape infinit de scenarii, însă niciunul dintre ele nu includea posibilitatea ca el şi prim-ministrul să se afle încuiaţi într-un camion de cartofi. Împreună cu bomba.

Şi cu regele. Cu fratele său antiregalist la volan, în drum spre o destinaţie total necunoscută.

În timp ce Holger 2 îşi căuta cuvintele, fratele lui reflecta cu voce tare în cabină la următorii paşi pe care avea să-i facă. Taică-su îl îndemnase clar zicându-i „Porneşte, fiule, porneşte”, dar dincolo de asta nu-i mai dăduse nicio indicaţie. Cu toate acestea, lucrurile nu erau chiar atât de simple, nu-l puteau lăsa pe rege să aleagă: ori cobora de pe tron fără ca nimeni altcineva să-i ia locul, ori se urca pe bombă pentru ca Holger 1 şi Celestine să poată face bucăţi şi pe rege, şi o parte din regat, şi pe ei înşişi.

— Curajosul meu iubit, se extazie Celestine la auzul gândurilor lui Holger 1.

Acesta era protestul suprem! Şi, în plus, era o zi superbă, numai bună de murit, dacă era cazul.

În remorcă, Holger 2 îşi găsi în cele din urmă cuvintele.

— Cel mai bine e să vă zic totul *da capo al fine*.

Apoi povesti despre tatăl lui, Ingmar, despre el însuşi şi despre fratele lui, despre cum unul dintre ei se hotărâse să ducă lupta tatălui mai departe, în vreme ce celălalt se găsea, din nefericire, în faţa lor povestind ceea ce povestea.

După ce termină, Nombeko completă relatarea cu povestea propriei vieţi, neuitând să explice cum bomba, care, de fapt, nu exista, făcuse picioare. În acest moment, prim-ministrul ajunse la concluzia că tot ceea ce se întâmpla nu putea să fie adevărat, însă pentru orice eventualitate, se decise să se poarte ca şi cum coşmarul ar fi fost real totuşi. Asta, în timp ce regele, la rândul lui, ajunsese la concluzia că i se făcuse foame.

* * *

Fredrik Reinfeldt încerca să-şi facă o imagine de ansamblu asupra situaţiei. Să o evalueze. Se gândi la semnalul de alarmă ce avea să fie tras cât de curând, dacă nu cumva fusese deja tras, la panica generală ce avea să se

creeze când aveau să apară Forţele Naţionale de Intervenţie cu elicoptere ce aveau să mişune în jurul camionului de cartofi şi al bombei. Şi-i imagina pe tinerii nervoşi cu carabine automate ce aveau să atârne de părţile laterale ale elicopterelor. În orice moment le putea scăpa un foc de armă ce avea să pătrundă prin peretele remorcii camionului şi apoi să se strecoare mai departe prin toate învelişurile de metal ce protejau megatonele şi petajoulii. Un alt scenariu posibil era ca aceşti tineri să-l provoace pe ţicnitul de la volan, iar acesta să facă vreun gest necumpătat. Să piardă controlul volanului, de pildă.

Toate aceste gânduri cântăreau greu în primul taler al balanţei.

În celălalt taler, prim-ministrul cumpănea povestirile pe care bărbatul şi femeia din faţa lui tocmai le prezentaseră. Şi vorba bună pe care preşedintele Hu le-o pusese celor doi.

În aceste condiţii cel mai firesc era ca el şi regele să facă tot posibilul ca lucrurile să nu iasă cu totul de sub control, să se asigure că dezastrul ce plana deasupra lor nu avea să se materializeze, nu?

După ce termină de reflectat, Fredrik Reinfeldt i se adresă regelui:

— M-am gândit.

— Ce bine, răspunse regele. Doar de asta există prim-miniştri, după părerea mea.

Reinfeldt îl întrebă retoric pe Majestatea Sa dacă îşi dorea cu adevărat să vadă Forţele Naţionale de Intervenţie zburătăcind pe deasupra capetelor lor. O armă nucleară cu o capacitate de trei megatone nu merita oare un mai mare respect?

Regele îl felicită pe prim-ministru pentru că alesese să descrie bomba ca având trei megatone în loc de douăsprezece mii de petajouli. Deşi, din câte înţelesese suveranul, daunele aveau oricum să fie de amploare. Regele adăugă că avea destulă vechime în post încât să-şi aducă aminte de operaţiunea precedentă, cea de la Gnesta care, dacă nu cumva se înşela, fusese prima şi, până la

momentul respectiv, singura misiune încredinţată Forţelor Naţionale de Intervenţie. Din rapoarte reieşea că dăduseră foc unui întreg cartier, în timp ce presupuşii terorişti părăsiseră agale locul cu pricina.

Nombeko interveni cu observaţia că parcă citise şi ea ceva despre această operaţiune.

Prin urmare, decizia era clară. Prim-ministrul îşi scoase telefonul şi îl contactă pe şeful de gardă al serviciilor de securitate ca să-l informeze că apăruse o chestiune de interes naţional. Îl asigură însă că atât el, cât şi regele erau bine şi preciză că dineul de gală putea continua în conformitate cu planificarea, dar că era necesar să ceară invitaţilor scuzele de rigoare pentru faptul că şeful statului şi, respectiv, al guvernului nu mai puteau participa la eveniment. În afară de asta, şeful serviciilor de securitate nu trebuia să facă nimic altceva decât să aştepte noi ordine.

Pe şeful de gardă al serviciilor de securitate îl năpădiseră sudorile de nervozitate. Ceea ce era şi mai grav era că şeful cel mare, şeful Săpo[8], fusese, de asemenea, invitat la dineu, iar acum îl îmboldea în coaste ca să preia el comanda, deşi era la fel de nervos ca şi subordonatul său.

E posibil ca nervozitatea să fi fost motivul care îl îndemnase pe şeful Săpo să-i adreseze prim-ministrului o întrebare al cărei răspuns îi era necunoscut chiar şi lui. În mintea şefului Săpo se cristalizase gândul morbid că exista riscul ca prim-ministrul să fi rostit acele cuvinte sub ameninţare.

— Cum îl cheamă pe câinele prim-ministrului? interveni el.

Atunci prim-ministrul răspunse că nu avea câine, dar că îi promitea că avea să-şi ia unul mare, cu colţii ascuţiţi pe care să-l trimită să-l atace pe şeful Săpo, dacă acesta nu avea înţelepciunea să-l asculte imediat.

Prim-ministrul sublinie încă o dată că lucrurile

8 Săpo este forma prescurtată de la Säkerhetspolisen, echivalentul suedez al Serviciului Român de Informaţii. (N.t.)

stăteau exact aşa cum spusese el şi îi sugeră şefului Săpo să-i ceară confirmarea preşedintelui Hu, dacă avea îndoieli; la urma urmei, se aflau în compania prietenei acestuia. Alternativ, putea să desconsidere instrucţiunile prim-ministrului, să-i ceară numele peştelui din acvariu (căci din ăsta chiar avea), să-i dea în urmărire, să întoarcă toată ţara cu fundul în sus şi să-şi caute un nou loc de muncă începând din ziua imediat următoare.

Şeful Săpo îşi iubea slujba. Avea un titlu impunător şi un salariu bunicel. În plus, se şi apropia de pensie. În consecinţă, nu-şi dorea deloc să şi-o schimbe. Decise, prin urmare, că nu-l interesa numele peştelui din acvariul prim-ministrului.

Pe deasupra, lângă el se afla acum Majestatea Sa regina, care voia să-i transmită regelui câteva vorbe.

Fredrik Reinfeldt îi pasă regelui său telefonul.

— Bună, iubito! Nu, draga mea, nu am plecat să-mi fac de cap…

Ameninţarea unui atac aerian al forţelor de intervenţie era înlăturată. În continuarea călătoriei, Holger 2 le explică problematica. Ideea era următoarea: fratelui său geamăn, care acum se afla la volan, i se năzărise – la fel ca şi tatălui lor de mult decedat – că Suedia ar trebui să fie republică şi nu monarhie. Femeia de lângă şofer era prietena lui furioasă şi la fel de confuză. Din nefericire, împărtăşea părerea fratelui său cu privire la forma de guvernare a ţării.

— Eu doresc să declar totuşi că sunt de o cu totul altă părere, interveni regele.

Camionul de cartofi se afla în continuare în mişcare. Grupul din remorcă hotărâse de comun acord să aştepte şi să vadă mai apoi ce era de făcut. De văzut n-aveau, de fapt, cum să vadă nimic, căci Celestine trăsese perdeaua de la gemuleţul ce despărţea cabina de remorcă, deci nu le mai rămânea decât să aştepte.

Călătoria se termină subit. Camionul de cartofi stătu în loc, iar motorul fu oprit.

Nombeko îl întrebă pe Holger 2 dacă avea de gând

să-l omoare el pe fratele său geamăn sau o lăsa pe ea. Holger 2 era însă mult prea preocupat să afle unde erau. La rândul lui, regele era preocupat de perspectiva de a obţine ceva mâncare. Între timp prim-ministrul începuse să examineze uşile remorcii. Oare nu puteau fi deschise şi din interior? în timp ce maşina se aflase în mişcare, nu avusese niciun rost să încerce, dar acum Fredrik Reinfeldt nu vedea niciun motiv să mai rămână în acea remorcă murdară. Era de ajuns că făcuse întregul drum în picioare.

Între timp, Holger 1 se grăbise spre şură, se urcase în podul cu fân şi ridicase găleata sub care se aflase pistolul agentului A în ultimii aproape treisprezece ani. Holger 1 apucă să revină înainte ca prim-ministrul să fi înţeles cum funcţiona mecanismul de deschidere a uşii din interior.

— Nu vă ţineţi de prostii! îi avertiză el. Coborâţi fără agitaţie.

Regele sări din remorcă şi în acel moment se auzi zăngănitul medaliilor pe care le purta în piept. Sunetul acestora împreună cu imaginea monarhului îi dădură puteri noi lui Holger 1. Îşi ridică arma pentru a le arăta cine era şeful.

— Ai *pistol*? remarcă Nombeko şi se hotărî să mai aştepte şi cu omorâtul, şi cu trasul de nas.

— Ce se întâmplă acolo? strigă Gertrud care, văzând că grupul devenise mai numeros, ieşise să-i întâmpine cu puşca răposatului Tapio, în caz că situaţia ar fi fost cumva neclară.

— Devine din ce în ce mai distractiv, notă Nombeko.

* * *

Gertrud era tare nemulţumită de faptul că Celestine şi restul grupului luaseră după ei un politician. Politicienii erau nişte oameni de nimic. Regele însă era o cu totul altă mâncare de peşte. Pe el îl primea cu braţele deschise. Încă de prin anii ’70, Gertrud atârnase o poză a regelui şi a reginei în buda din curte. Cei doi fuseseră o companie tare

plăcută, iar zâmbetele lor călduroase o ajutaseră să suporte geruri de până la minus cincisprezece grade în timp ce-şi făcea nevoile. La început nu se simţise în apele ei ştergându-se la fund în faţa regelui, dar, cum avantajele erau evidente, continuase să o facă şi sfârşise prin a se obişnui cu ideea. Din 1993, când la Sjolida se instalase un closet modern, lui Gertrud chiar îi lipsiseră momentele de intimitate alături de cuplul regal.

— E o plăcere să vă revăd! zise ea, dând mâna cu regele. Ce mai face regina, toate bune?

— Plăcerea e de partea mea, zise regele, adăugând că regina era bine. În sinea lui, se întreba însă unde o mai întâlnise pe această doamnă.

Holger 1 îi împinse pe toţi în bucătărie la Gertrud, cu scopul de a desfăşura un interogatoriu-ultimatum cu

Majestatea Sa. Gertrud îi întrebă dacă îşi aduseseră aminte să cumpere mâncare, mai ales acum că aveau musafiri. Şi nu pe oricine, ci pe rege! Şi pe celălalt individ.

— Sunt prim-ministrul Fredrik Reinfeldt, zise prim-ministrul Fredrik Reinfeldt întinzându-i mâna. Încântat!

— Răspunde mai bine la întrebare, zise Gertrud. Aţi cumpărat ceva de mâncare?

— Nu, Gertrud, zise Nombeko. A intervenit ceva.

— Şi-atunci ce facem, ne prăpădim de foame cu toţii?

— N-am putea să comandăm o pizza? întrebă regele cu gândul la dineul de gală, unde probabil că invitaţii savuraseră deja scoicile Saint-Jacques cu pesto, melisă şi lămâiţă şi se pregăteau să se înfrupte din calcanul poşat cu sparanghel, decorat cu seminţe de pin coapte.

— Aici la noi nu merg telefoanele, e vina politicienilor. Nu-mi plac deloc politicienii, sublinie din nou Gertrud.

Fredrik Reinfeldt îşi zise pentru a doua oară că tot ceea ce se întâmpla era complet ireal. Tocmai îl auzise pe rege propunând să se comande pizza la domiciliu pentru el şi răpitorii lui.

— Dacă suciţi voi gâtul câtorva găini, atunci eu pot să pun de-o tocană, propuse Gertrud. Din păcate, mi-am

vândut cele două sute de hectare de culturi de cartofi, dar nu cred că Engstrom bagă de seamă dacă-i şterpelim vreo cincisprezece dintre cele cincisprezece milioane de cartofi.

În mijlocul acestor par lamentări, Holger 1 rămăsese cu pistolul în mână. Pizza livrată la domiciliu? Tocană de pui? Ce se petrecea aici? Regele trebuia să abdice sau să se dezintegreze în atomi.

Holger 1 îi şopti lui Celestine că era vremea să pună piciorul în prag. Ea încuviinţă din cap şi se decise să înceapă prin a-i explica bunicii ei situaţia. Zis şi făcut. Pe scurt, ideea era că ea şi cu Holger 1 îl răpiseră pe rege. Prim-ministrul era un fel de bonus. Iar acum voiau să-l oblige să abdice.

— Pe prim-ministru?

— Nu, pe rege.

— Păcat, comentă Gertrud, adăugând că nimeni n-ar trebui să fie obligat să abdice pe burta goală. Facem tocana aia sau nu?

Regele era de părere că tocăniţa de pui făcută în casă era o mâncare sănătoasă şi hrănitoare. Constată însă că, dacă voia cu adevărat să bage ceva la ghiozdan cât de curând, trebuia să acţioneze în persoană.

De-a lungul anilor, regele fusese de nenumărate ori la vânătoare de fazani. În plus, la începuturi, pe când nu era decât prinţ moştenitor, nu se îngrămădea nimeni să-i gătească vânatul, căci tânărul trebuia să se călească. Concluzia logică era că, dacă în urmă cu treizeci şi cinci de ani reuşise să împuşte şi să jupoaie fazani, în ziua de azi avea cu siguranţă să poată suci gâtul unei găini şi apoi s-o jupoaie.

— Dacă se ocupă prim-ministrul de cartofi, atunci eu rezolv treaba cu găinile, declară regele.

Cum Fredrik Reinfeldt era acum aproape convins că tot ceea ce se întâmpla era, de fapt, ficţiune, păşi în câmpul de cartofi cu hârleţul în mână, în pantofii lui de lac şi fracul italienesc Corneliani. Era oricum mai bine decât cealaltă opţiune – sânge de găină pe cămaşă şi Dumnezeu mai ştie ce.

Regele era iute de picior pentru vârsta lui. După cinci minute, reuşise să prindă trei cocoşi tineri şi, cu ajutorul toporului, le despărţise capul de corp. În prealabil, îşi atârnase haina uniformei într-un cui de pe peretele exterior al coteţului găinilor, unde impresionanta sa colecţie de medalii strălucea în lumina apusului de soare. Lanţul ordinului Vasa atârna de un hârleţ ruginit un pic mai încolo.

Cămaşa lui albă era acum plină de pete roşiatice, exact aşa cum intuise prim-ministrul.

— Mai am încă una acasă, îi zise regele lui Nombeko, care îl ajuta la jupuit.

— Aşa credeam şi eu, răspunse Nombeko.

Câteva clipe mai târziu, când Nombeko trecu pragul bucătăriei cu trei cocoşei jupuiţi în mână, Gertrud cotcodăci cu veselie că avea să facă o tocăniţă bună de mama focului!

Holger 1 şi Celestine se aşezaseră la masa din bucătărie şi păreau mult mai confuzi decât de obicei. Confuzia lor spori şi mai mult când îl văzură intrând pe prim-ministru, murdar pe picioare şi cu o găleată de cartofi în mână. Iar apoi pe rege cu cămaşa plină de pete de sânge. Sacoul uniformei şi lanţul cu ordinul Vasa le uitase lângă coteţul găinilor.

Gertrud luă cartofii fără să rostească un singur cuvânt. Apoi începu să-l laude pe rege pentru priceperea dovedită în mânuirea toporului.

Holger 1 era nemulţumit de faptul că Gertrud fraterniza cu ticălosul de rege. Celestine, de asemenea. Dacă ar fi avut şaptesprezece ani, şi-ar fi luat imediat tălpăşiţa, acum însă aveau o misiune de îndeplinit şi, în plus, nici nu voia să se mai despartă înfuriată de bunică. Asta cu condiţia să nu fie nevoiţi să arunce în aer şi oamenii şi găinile, dar toate la timpul lor.

Holger 1 ţinea în continuare pistolul în mână şi murea de necaz că nimănui nu părea să-i pese. Nombeko îşi zise că Holger 1 merita cu vârf şi îndesat să fie tras de nas (nu mai era îndeajuns de furioasă încât să-l omoare în

bătaie), dar în acelaşi timp o îmbia să guste din tocana lui Gertrud, înainte să fie, Doamne fereşte, spulberaţi cu toţii de pe faţa pământului. Iar cea mai mare ameninţare în acest sens nu o reprezenta bomba în sine, ci ţicnitul care învârtea pistolul.

Prin urmare, Nombeko hotărî să-l ajute pe fratele iubitului ei să gândească logic. Îi explică, aşadar, că, având în vedere că regele nu încerca să scape, chiar nu era nevoie de pistol. Iar în cazul în care ar fi încercat, avea oricum la dispoziţie cincizeci şi opt de kilometri ca să detoneze bomba. Nici măcar un rege nu era în stare să alerge o asemenea distanţă în mai puţin de trei ore, chiar dacă îşi dăduse jos kilogramele de medalii.

Holger n-avea decât să ascundă cheile de la camionul de cartofi, ceea ce avea să restabilească echilibrul terorii la Sjolida. Nimeni nu mai era nevoit să păzească pe nimeni. Toată lumea putea să se aşeze liniştită la masă.

Holger 1 aprobă din cap gânditor. Ce zisese Nombeko părea să fie logic. Cheia de la camionul de cartofi şi-o băgase deja într-o şosetă, fără măcar să-şi fi dat seama de cât de inspirată fusese mişcarea. După alte câteva secunde de gândire, Holger 1 bagă pistolul în buzunarul interior al gecii.

Fără să tragă siguranţa.

În timp ce Nombeko îl aducea pe Holger 1 pe calea raţiunii, Celestine primise ordin de la bunica sa să ajute la spintecarea puilor pentru tocană. Iar Holger 2 fusese instruit să amestece un şnaps după indicaţiile *exacte* ale bătrânei. Era vorba despre o duşcă de Gordon’s Gin, două duşti de Noilly Prat şi restul vodcă pură şi Skåne Akvavit în proporţii egale. Holger 2 nu ştia cam cât era o duşcă, dar, când se hotărî, ajunse la concluzia că două duşti trebuiau să fie de două ori pe-atât. Gustă amestecul în secret şi fu atât de mulţumit de rezultat, încât îl mai gustă o dată.

În cele din urmă se aşezară cu toţii la masă, în afară de Gertrud, care punea ultimele mirodenii în tocăniţă. Regele îi privi pe cei doi Holgeri şi rămase surprins de asemănarea uimitoare dintre ei.

— Şi cum vă deosebeşte lumea, dacă pe deasupra mai aveţi şi acelaşi nume?

— V-aş propune să-i spunem tipului cu pistolul idiotul, zise Holger 2 şi se simţi un pic răcorit.

— Holger şi idiotul… merge, să ştii, zise regele.

— Nimeni nu-l face pe Holger al meu idiot! zise Celestine.

— De ce nu? întrebă Nombeko.

Prim-ministrul simţea că nu era în interesul nimănui să izbucnească o ceartă, deci se grăbi să-l laude pe Holger 1 pentru faptul că băgase pistolul la loc, lucru care îi dădu lui Nombeko ocazia să explice logica lucrurilor mai pe larg.

— Dacă îl prindem pe Holger – adică pe acela dintre ei căruia nu-i spunem idiotul când e de faţă prietena lui – şi-l legăm de un copac, există riscul ca prietena lui să preia comanda şi să detoneze bomba. Iar dacă o legăm şi pe ea de următorul copac, cine ştie ceva – face bunica ei atunci cu puşca de vânătoare?

— Gertrud, zise regele încântat.

— Dacă vă atingeţi de micuţa mea Celestine, vor zbura gloanţe în toate direcţiile, să ştiţi! îi avertiză Gertrud.

— Iată dovada, comentă Nombeko. Nu mai e nevoie de pistol şi cu câteva momente în urmă am reuşit să-l fac până şi pe idiot să priceapă acest lucru.

— E gata mâncarea, anunţă Gertrud.

În meniu aveau tocăniţă de pui, bere de casă şi şnapsul special al gazdei. Din tocană şi din bere se putea înfrupta fiecare după pofta inimii, de şnaps însă se ocupa Gertrud. Fiecare primi câte un pahar, inclusiv prim-ministrul care protestă uşor. Gertrud umplu paharele cu vârf, iar regele îşi frecă mâinile:

— Putem pleca de la premisa că puiul are gust de găină. Hai să vedem acum ce gust are apetitivul.

— Hai noroc, Majestate! zise Gertrud.

— Şi noi? remarcă Celestine.

— Noroc şi vouă, fireşte.

Apoi îşi goli paharul. Regele şi Holger 2 îi urmară exemplul. Ceilalţi sorbiră mai măsurat din pahare, cu excepţia lui Holger 1, care nu concepea să bea în cinstea regelui şi a prim-ministrului. Acesta din urmă îşi turnă pe furiş conţinutul paharului la rădăcina unei muşcate.

— Mareşalul Mannerheim, pe onoarea mea! rosti regele încântat.

Nimeni în afară de Gertrud nu pricepea despre ce vorbea.

— Exact, Majestate! zise ea. Îmi daţi voie să vă mai lovesc cu încă un pahar?

Holger 1 şi Celestine constatau cu o iritare mereu crescândă că Gertrud era din ce în ce mai subjugată de cel ce trebuia să abdice. Şi care, în plus, mai avea pe el şi o cămaşă însângerată cu mânecile suflecate, în loc de tunica uniformei. Holger 1 avea oroare de situaţii ca asta, pe care nu ştia cum să le interpreteze, deşi era relativ obişnuit cu acest lucru.

— Despre ce e vorba? zise el.

— E vorba despre faptul că prietenul tău regele tocmai a recunoscut cel mai reuşit şnaps din lume, explică Gertrud.

— Nu e prietenul meu, răspunse Holger 1.

Gustaf Mannerheim fusese un bărbat adevărat. Trebuie zis că servise în armata ţarului vreme de mai multe decenii şi străbătuse Europa şi Asia călare în numele acestuia.

După ce conducerea Rusiei fusese preluată de comuniştii lui Lenin, Mannerheim se întorsese acasă, într-o Finlandă liberă, şi devenise regent, şef de stat-major şi în cele din urmă preşedinte. A fost numit cel mai brav soldat al Finlandei din toate timpurile, a primit ordine şi medalii din toate colţurile lumii şi i s-a acordat titlul unic de Mareşal de Finlanda.

Şnapsul mareşalului a fost inventată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: o măsură de vodcă, o măsură de aquavit, o picătură de gin şi două picături de vermut. Duşca a devenit un amestec clasic.

Regele Suediei savurase pentru prima dată această băutură cu ocazia unei vizite de stat în Finlanda, cu mai bine de treizeci de ani în urmă, pe vremea când nu petrecuse mai mult de un an pe tron.

Avea numai douăzeci şi opt de ani şi era atât de emoţionat încât îi tremurau genunchii. Fusese primit de experimentatul preşedinte Kekkonen, care la vremea respectivă trecuse deja de şaptezeci de ani. Cu înţelepciunea caracteristică vârstei, Kekkonen intuise că regele avea nevoie de ceva care să-i întărească pieptul încă de pe atunci greu de medalii şi să-i uşureze restul vizitei. Un preşedinte finlandez nu serveşte orice fel de tărie. Kekkonen l-a iniţiat pe rege în secretele şnapsului mareşalului, de care monarhul s-a îndrăgostit pe viaţă, iar cu preşedintele finlandez a devenit ulterior tovarăş de vânătoare.

Regele dădu pe gât al doilea pahar de şnaps, apoi plescăi şi zise: – Văd că paharul prim-ministrului e gol. Nu-i mai turnaţi şi lui încă unul? Apropo, puteţi să vă daţi jos fracul, că pantofii de lac sunt oricum plini de noroi. Dar ce zic eu, noroiul vă ajunge până aproape de genunchi.

Prim-ministrul îşi ceru scuze pentru felul în care arăta. În lumina celor mai recente evenimente, era clar că ar fi trebuit să vină îmbrăcat în salopetă şi cizme de cauciuc la dineul de gală de la palat. Adăugă apoi că se lipsea cu plăcere de şnaps, căci oricum avea impresia că regele bea pentru amândoi.

Fredrik Reinfeldt nu prea ştia cum să-l ia pe acest rege lipsit de griji. Pe de o parte, şeful statului ar fi trebuit să trateze situaţia extrem de complicată mai în serios, nu să stea la masă şi să dea alcool pe gât cu găleata (două şnapsuri a câte trei sute de mililitri erau sinonime cu o găleată în ochii plini de cumpătare ai prim-ministrului).

Pe de altă parte, regele părea să işte confuzie în rândurile republicanilor revoluţionari din jurul mesei. Prim-ministrul observase foiala pistolarului şi a prietenei lui. Era clar că nu le convenea ceva. Regele, fireşte. Nu era însă vorba despre aceeaşi iritare pe care regele i-o provoca

prim-ministrului. Şi, din câte observase, n-avea legătură nici cu stilul simplist de genul „hai să dăm jos monarhia” în care începuse toată tărăşenia.

Era totuşi ceva. Dar dacă regele o ţinea tot aşa, era posibil ca prim-ministrul să afle în curând. Nici nu avea cum să-l oprească, de altfel.

La urma urmei era regele, ce naiba!

* * *

Nombeko fu prima care goli farfuria. Apucase să împlinească douăzeci şi cinci de ani înainte să i se dea ocazia să mănânce pe săturate pentru prima oară – de data aceea pe seama preşedintelui Botha. De atunci, profitase de absolut toate ocaziile care îi ieşiseră în cale de a mânca pe săturate. – îmi mai pot pune o porţie?

Bineînţeles. Gertrud se bucura că lui Nombeko îi plăcea mâncarea. De fapt, părea să fie bucuroasă în general. Regele parcă ar fi lovit-o drept în inimă. Cu ceva.

Cu personalitatea lui.

Cu mareşalul Mannerheim.

Sau cu şnapsul lui.

Sau cu câte un pic din fiecare.

Orice ar fi fost, era de bine, până la urmă. Căci, dacă regele şi Gertrud împreună reuşeau să işte confuzia în rândul atentatorilor, atunci viziunea acestora cu privire la următorul pas pe care îl aveau de făcut putea fi tulburată.

Le băgau beţe în roate, cum bine zice vorba din popor.

Nombeko ar fi dat orice să discute strategic cu regele şi să-l îndemne să continue conversaţia cu privire la Mannerheim, dar îi era imposibil să-i atragă atenţia, căci acesta era total captivat de gazdă şi viceversa, de altfel.

Majestatea Sa avea o aptitudine care îi lipsea cu desăvârşire prim-ministrului, şi anume aceea de a se bucura de clipa prezentă, indiferent de orice ameninţare din exterior. Regele se simţea bine în compania lui Gertrud şi era sincer interesat de bătrână.

— Care este relaţia dumneavoastră cu mareşalul şi cu Finlanda, dacă îmi daţi voie să întreb? zise el.

Era exact întrebarea la care visa Nombeko, dar pe care nu o putuse comanda.

Bine jucat, Maiestate! Chiar eşti aşa de isteţ? Sau avem noi noroc?

— Relaţia mea cu mareşalul şi cu Finlanda? Nu cred că vreţi să aflaţi, răspunse Gertrud.

Ba da, bineînţeles că vreţi, Maiestate!

— Ba bineînţeles că vreau, zise regele.

— E o poveste tare lungă, zise Gertrud.

Avem timp berechet!

— Avem timp berechet, zise regele.

— Zău? interveni prim-ministrul, care fu fulgerat cu privirea de Nombeko.

Nu vă băgati!

— Totul a început la 1867, zise Gertrud.

— Anul naşterii mareşalului, zise regele aprobând din cap.

Sunteţi un geniu, Maiestate!

— O, ce cultură! exclamă Gertrud. E anul naşterii mareşalului, într-adevăr.

Nombeko îşi zise că descrierea arborelui genealogic al lui Gertrud reprezenta aceeaşi contradicţie botanică la fel ca prima oară când o auzise. Starea de spirit a regelui nu se deteriorase însă deloc din pricina poveştii. Odinioară rămăsese corigent la matematică în internatul de la Sigtuna. E posibil ca asta să fi fost explicaţia faptului că nu realizase că dintr-un aristocrat, fals sau nu, nu se năştea o contesă.

— Deci sunteţi contesă! zise el pe un ton aprobator.

— Zău? se miră prim-ministrul care era mai ager la minte şi mai priceput la matematică. Nombeko îl fulgeră din nou cu privirea.

Era totuşi ceva în persoana regelui care îi perturba pe Holger 1 şi pe Celestine. Acest ceva era însă greu de definit. Să fi fost cămaşa lui însângerată? Mânecile suflecate? Butonii de aur de la manşetă pe care regele şi-i

dăduse jos, plasându-i într-un pahar gol de şnaps de pe masă? Faptul că sacoul scârbos plin de medalii al uniformei rămăsese agăţat în cui pe peretele de la coteţul găinilor?

Sau poate doar faptul că regele tocmai sucise gâtul a trei cocoşi?

Regii nu sucesc gâtul găinilor!

De fapt, nici prim-miniştrii nu culeg cartofi (cel puţin nu îmbrăcaţi în frac), dar în primul rând regii nu sucesc gâtul găinilor.

În timp ce Holger 1 şi Celestine procesau această contradicţie terifiantă, regele reuşi să complice situaţia şi mai mult. Începuse să discute cu Gertrud despre culturile de cartofi şi apoi, din vorbă în vorbă, ajunseseră la o discuţie despre vechiul tractor, de care grupul din fericire nu mai avea nevoie, lucru care intervenise la momentul oportun, de altfel, căci oricum nu mai mergea. Gertrud îi explică problema regelui, care răspunse că modelul MF35 era o perlă care trebuia mânuită cu dibăcie ca să funcţioneze. Apoi îi recomandă lui Gertrud să cureţe filtrul de motorină şi capul bujiilor. Cu condiţia să mai existe o singură scânteie în baterie, tractorul avea să zbârnâie din nou după această şedinţă de întreţinere.

Filtrul de motorină şi capul bujiilor? Regii nu repară tractoare!

Cina se terminase. După o cafea şi o plimbare între patru ochi până la tractorul cu pricina, regele şi Gertrud reveniră şi băură un ultim şnaps Mannerheim împreună.

Între timp, prim-ministrul Reinfeldt strânsese masa şi făcuse curat în bucătărie. Ca să nu murdărească fracul mai mult decât era cazul, îşi pusese şorţul de bucătărie al contesei.

Holger 1 şi Celestine şuşoteau într-un colţ, în vreme ce fratele lui şi Nombeko făceau acelaşi lucru în colţul opus. Pe ordinea de zi erau starea actuală a situaţiei şi alegerea următoarei mişcări strategice.

Chiar atunci se deschise uşa pe care intră un bărbat mai în vârstă cu pistolul în mână, avertizându-i pe cei

prezenţi printr-un urlet dement să rămână pe loc şi să nu facă nicio mişcare bruscă.

— Acum despre ce mai e vorba? zise Fredrik Reinfeldt cu spălătorul în mână.

Nombeko îi răspunse prim-ministrului în engleză. Îi explică fără ocolişuri că un agent al organizaţiei israeliene Mossad tocmai pătrunsese în casă cu scopul de a pune stăpânire pe bomba atomică din camionul de cartofi.

Capitolul 21

Despre o ieşire din minţi şi despre un geamăn care îşi împuşcă fratele

Treisprezece ani e o perioadă lungă de timp, mai ales dacă e petrecută în spatele unui birou, fără nicio ocupaţie cât de cât însemnată. În cele din urmă, sosise însă şi ultima zi din cariera lui B. Avea şaizeci şi cinci de ani şi nouă zile. Cu nouă zile în urmă, colegii organizaseră o petrecere în cinstea pensionării lui, ocazie cu care se mâncase tort de migdale şi se ţinuseră discursuri. Dar cum discursul şefului său fusese fals, deşi frumos, tortul avusese un gust amar.

După o săptămână la pensie, B se hotărâse. Îşi făcuse bagajele îndreptându-se spre Europa. Mai bine zis, spre Suedia.

Cazul cu femeia de serviciu care dispăruse cu o bombă atomică furată în mod onest de Israel nu-i dădea deloc pace. Senzaţia că lăsase o treabă neterminată îl urmărise până dincolo de vârsta pensionării.

Cine era, de fapt, această femeie? Nu numai o hoaţă, ci probabil şi persoana care îi făcuse felul prietenului său A. Fostul agent B nu-şi dădea exact seama ce îl mâna. Dar n-avea deloc pace şi cu asta basta!

Ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă răbdare în supravegherea cutiei poştale din Stockholm. Şi ar fi trebuit să o verifice şi pe bunica lui Celestine Hedlund. Numai de i s-ar fi oferit ocazia!

Trecuse mult timp de atunci. Iar pista nu fusese cine

ştie ce nici măcar la început. Dar asta nu mai avea importanţă. Pensionarul B îşi pusese în gând să facă o vizită în pădurea de lângă Norrtälje. Dacă nu ieşea nimic, avea să mai supravegheze căsuţa poştală preţ de cel puţin trei săptămâni.

Pe urmă putea să se pensioneze cu adevărat. Avea să continue să-şi pună întrebări, fără să afle vreodată răspunsul. Dar cel puţin avea să fie cu inima împăcată ştiind că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Era suportabil să piardă în faţa unui adversar mai bun. Dar nu şi să se dea bătut înainte de fluierul de final al arbitrului. Michael Ballack n-ar fi procedat niciodată aşa. Talentatul jucător al lui FC Karl-Marx-Stadt, care trăgea fenomenal cu ambele picioare, avansase până la includerea în echipa naţională, unde acum era căpitan.

B aterizează pe aeroportul Arlanda, închirie imediat o maşină şi o porni drept spre bunica lui Celestine Hedlund. Se aştepta să dea peste casa goală, zăvorâtă sau mai bine zis chiar spera să fie aşa. Scopul principal al călătoriei era ca agentul să-şi găsească în sfârşit liniştea, nu o bombă care oricum se dovedise imposibil de găsit.

În orice caz, odată ajuns acolo, remarcase că în faţa casei era parcat un camion de cartofi, iar înăuntru erau lumini la toate ferestrele! De ce oare era camionul parcat acolo? Şi ce-o fi fost înăuntru?

Agentul coborâse din maşină, se furişase până la camion, se uitase în remorcă şi… era ca şi cum timpul ar fi rămas în loc. Înăuntru se afla lada cu bomba! La fel de pârlită la ţâţâni ca şi data trecută.

Cum lucrurile păreau să fi luat-o razna, poate că şi cheia se afla în contact. Ar fi fost prea mare norocul însă. Prin urmare era totuşi nevoit să-i confrunte în casă, oricine ar fi fost ei. Vreo babă de peste optzeci de ani, cu siguranţă. Nepoata ei. Prietenul nepoatei. Şi nemernica aia de femeie de serviciu ticăloasă. Altcineva? Păi, poate bărbatul necunoscut al cărui profil îl deslușise vag în maşina soţilor Blomgren data trecută în faţa clădirii arse de pe strada Fredsgatan din Gnesta.

Agentul B scosese arma din dotare pe care se întâmplase s-o împacheteze printre efectele personale în ziua pensionării şi încercase cu grijă clanţa uşii. Nu era încuiată. Prin urmare, putea să păşească înăuntru.

* * *

Fredrik Reinfeldt (cu peria de frecat vase în mână) ţinea morţiş să afle despre ce era vorba. Nombeko îi răspunsese în engleză şi îi explicase fără ocolişuri că un agent al organizaţiei israeliene Mossad tocmai pătrunsese în casă cu scopul de a pune stăpânire pe bomba atomică din camionul de cartofi. Şi poate să şi curme zilele câtorva persoane din cameră în chip de răzbunare. Nombeko era convinsă că ea însăşi era prima pe listă, în acest sens.

— Organizaţia israeliană Mossad? se zborşi prim-ministrul (de asemenea, în engleză). Cu ce drept ridică Mossadul arma în Suedia mea?

— Suedia *mea*, îl corectă regele.

— Suedia ta? se auzi agentul B întrebând, în timp ce privea când la bărbatul îmbrăcat cu şorţ de bucătărie şi perie de frecat vase în mână, când la cel de pe canapea cu cămaşa pătată de sânge şi ţinând un pahar de şnaps gol.

— Eu sunt prim-ministrul Fredrik Reinfeldt, zise prim-ministrul.

— Iar eu sunt regele Carl al XVI-lea Gustaf, zise regele. Şeful prim-ministrului, ca să zic aşa. Iar aceasta este contesa Virtanen, gazda petrecerii.

— Că bine ziceţi, interveni contesa cu mândrie.

Fredrik Reinfeldt era aproape la fel de enervat cum fusese cu câteva ore înainte în camionul de cartofi, când îşi dăduse seama că fusese răpit.

— Pune imediat arma jos, altfel îl sun pe prim-ministrul Olmerţ. Presupun că el te-a trimis în acţiune?

Agentul B rămăsese pe loc şi mintea părea să-i fi stat în loc, de asemenea. Nu-şi dădea seama ce era mai grav: faptul că bărbatul cu şorţ şi perie de frecat vase pretindea că era prim-ministrul, că bărbatul cu cămaşa pătată de

sânge şi paharul de şnaps pretindea că era regele sau faptul că agentul B părea să-i recunoască pe amândoi. *Erau* prim-ministrul şi regele. Într-o casă din mijlocul pădurii, departe de orice drum, în cătunul suedez Roslagen.

Un agent israelian Mossad nu se pierdea niciodată cu firea. În acel moment însă, agentului B i se întâmplă tocmai acest lucru. Se pierdu cu firea. Lăsă arma jos. O băgă înapoi în tocul de pe partea interioară a sacoului. Apoi zise:

— N-aveţi ceva de băut?

— Noroc că n-am apucat să luăm sticla de pe masă, zise Gertrud.

Agentul B se aşează lângă rege şi i se servi imediat din şnapsul mareşalului. Goli paharul, se scutură un pic şi acceptă cu recunoştinţă încă un pahar.

Înainte ca prim-ministrul Reinfeldt să poată lansa o ploaie de întrebări la adresa intrusului, Nombeko se întoarse spre agentul B şi îi propuse să povestească împreună şefului Reinfeldt şi şefului său, regele, exact tot ce se întâmplase. Începând cu Pelindaba. Agentul B aprobă dând obosit din cap.

— Începe tu, zise el şi îi făcu semn contesei Virtanen că paharul pe care îl ţinea în mână era din nou gol.

Atunci Nombeko începu. Regele şi prim-ministrul auziseră deja versiunea prescurtată în timp ce se aflau încuiaţi în remorcă împreună cu bomba. De data aceasta, Nombeko intră în detalii. Prim-ministrul asculta cu atenţie în timp ce ştergea masa şi blatul de bucătărie. Regele asculta şi el de la locul lui de pe canapea, între şarmanta contesă şi mult mai puţin şarmantul agent.

Povestea lui Nombeko debută în Soweto, continuă cu diamantele lui Thabo şi cu accidentul de maşină din Johannesburg. Procesul. Verdictul. Inginerul şi slăbiciunea lui pentru Klipărift. Centrul Pelindaba şi gardurile lui electrificate. Programul nuclear sud-african. Prezenţa israeliană.

— Nu pot confirma acest lucru, interveni agentul B.

— Fii serios, zise Nombeko.

Agentul B reflectă. Era oricum un om terminat, îl aşteptau ori o sentinţă pe viaţă într-o puşcărie din Suedia, ori repercusiunile alor săi, ca urmare a convorbirii prim-ministrului cu Ehud Olmerţ. Puşcăria pe viaţă era de preferat.

— M-am răzgândit, zise el. Este într-adevăr un lucru pe care îl pot confirma.

De-a lungul povestirii avu ocazia să confirme o sumedenie de lucruri. Interesul faţă de cea de-a şaptea bombă, cea care nu exista. Aranjamentul cu Nombeko. Ideea corespondenţei diplomatice. Începerea urmăririi de către agentul A în momentul când se identificase încurcătura.

— Apropo, ce i s-a întâmplat, de fapt? întrebă agentul B.

— A aterizat cu un elicopter în Marea Baltică, zise Holger 1. Trebuie să fi fost o aterizare cam brutală.

Nombeko continuă. Le povesti despre Holger & Holger. Fredsgatan. Chinezoaice. Ceramist. Tunel. Demersul Forţelor Naţionale de Intervenţie. Povesti cum aceştia din urmă purtaseră o luptă de câteva ore bune cu ei înşişi.

— Ridicaţi mâna, dacă vestea vă ia cumva prin surprindere, mormăi prim-ministrul.

Nombeko continuă. Le povesti despre doamna şi domnul Blomgren. Despre banii pe diamante care luaseră foc. Despre întâlnirea cu B în faţa blocului dărăpănat. Despre zadarnicele conversaţii telefonice cu asistenta prim-ministrului de-a lungul anilor.

— Şi-a făcut pur şi simplu treaba, îi luă Fredrik Reinfeldt apărarea. Doamnă Gertrud, nu aveţi cumva o mătură? N-a mai rămas decât podeaua.

— Contesă, nu doamnă, îl corectă regele.

Nombeko continuă. Le povesti despre culturile de cartofi. Despre studiile lui Holger 2. Despre intervenţia idiotului la susţinere.

— Idiotul? zise agentul B cu mirare.

— Cred că e vorba despre mine, explică Holger 1, care simţea că era posibil să existe o sămânţă de adevăr în această titulatură.

Nombeko continuă. Le povesti despre revista *Politica suedeză*.

— O revistă interesantă, zise prim-ministrul. Cel puţin primul număr. Care dintre voi a scris editorialul din numărul doi? De fapt, nu-mi spuneţi. Daţi-mi voie să ghicesc.

Nombeko se apropia de final. Încheie povestindu-le cum îl cunoscuse pe Hu Jintao. Le expuse ideea de a-i atrage atenţia acestuia în faţa palatului. Apoi le reaminti intervenţia arheidiotului Holger 1, care îi răpise pe toţi.

Agentul B îşi golise al treilea pahar de şnaps şi pe moment se simţea îndeajuns de sedat. Le împărtăşi, prin urmare, povestea vieţii sale. Le mărturisi şi faptul că acest caz nu-i dăduse pace nici măcar după pensionare. De aceea se hotărâse să vină în Suedia. Nu acţiona nicidecum la ordinele prim-ministrului Olmerţ, ci din proprie iniţiativă. Acum însă ajunsese să regrete amar decizia luată.

— Ce circ! exclamă regele şi izbucni în râs.

Prim-ministrul fu nevoit să recunoască faptul că, la urma urmelor, regele făcuse un rezumat relativ corect al situaţiei.

* * *

Spre miezul nopţii, şeful Săpo simţea că-şi iese din minţi.

Regele şi prim-ministrul erau în continuare dispăruţi. După părerea preşedintelui Republicii Populare Chineze, aceştia se aflau în mâini bune, însă preşedintele era de aceeaşi părere şi când venea vorba de locuitorii din Tibet…

Fireşte, cel mai important lucru era că prim-ministrul sunase, confirmase că lucrurile mergeau bine şi îi rugase să nu intervină. Dar asta se întâmplase cu mai multe ore înainte. Acum nici nu mai răspundea la telefon şi nici nu se

putea stabili poziţia telefonului. Iar regele nici măcar nu avea telefon.

Dineul de gală se terminase de mult şi începuseră să circule zvonuri. Jurnaliştii sunau şi puneau întrebări privind cauzele absenţei gazdei. Însărcinaţii de presă ai Curţii şi ai prim-ministrului răspunseseră că, din nefericire şi independent unul de celălalt, regele şi prim-ministrul lipsiseră din motive personale, dar că ambii erau bine.

Din păcate însă, codul genetic al breslei jurnaliştilor nu părea să accepte apariţia unor astfel de coincidenţe. Şeful Săpo intuia că erau cu toţii pe picior de război. Spre deosebire de el însuşi, care nu făcea nimic altceva decât să stea cu mâinile în sân. Dar ce Dumnezeu putea face?

Făcuse câteva încercări discrete. Vorbise, de pildă, cu şeful Forţelor Naţionale de Intervenţie. Nu-i spusese însă despre ce era vorba, menţionase doar că era posibil să apară o operaţiune delicată şi că ar putea fi vorba despre o intervenţie de eliberare similară celei care avusese loc la Gnesta cu un deceniu în urmă. Suedia e o ţară paşnică. Forţele de intervenţie nu acţionau mai des decât o dată la fiecare zece sau cincisprezece ani.

Şeful forţelor de intervenţie îi mărturisise atunci cu mândrie că operaţiunea din Gnesta fusese prima şi singura lui acţiune, dar că el şi grupul lui erau oricând pregătiţi să intervină.

Şeful Săpo nu fusese implicat în operaţiunea care lăsase o parte din Gnesta în flăcări. Nu citise nici rapoartele referitoare la eveniment. Prin urmare, Forţele Naţionale de Intervenţie reprezentau o alternativă care îi inspira încredere. Ceea ce îl măcina era faptul că nu exista condiţia primordială pentru reuşita unei eliberări a regelui şi a prim-ministrului.

Şi anume, nimeni nu ştia unde dracu’ se aflau.

* * *

B ceru un al patrulea pahar de şnaps. Apoi un al cincilea. Agentul nu prea avea cunoştinţe întemeiate

despre închisorile suedeze, dar era convins că alcoolul gratis nu făcea parte din sejur. Aşadar, trebuia să profite cât avea ocazia.

Regele îşi exprimă admiraţia vizavi de viteza agentului. – în patruzeci de minute, nu numai că ne-ai ajuns din urmă, ne-ai şi întrecut, zise el.

Prim-ministrul ridică privirea din podeaua pe care o mătura. Regele ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era deloc indicat să facă astfel de glume cu un reprezentant al serviciilor secrete ale altei naţiuni!

Contesa Virtanen strălucea în compania regelui. Simplul fapt că era rege fusese un bun început, dar, în plus, sucea gâtul găinilor ca un bărbat adevărat, ştia cine era Mannerheim, recunoscuse şnapsul mareşalului şi fusese la vânătoare de elani împreună cu Urho Kekkonen. Ca să nu mai menţionăm şi faptul că i se adresa cu „contesă”. Se simţea apreciată în cele din urmă, era ca şi cum ar fi devenit din nou membră a familiei Mannerheim, după o viaţă întreagă petrecută cultivând cartofi sub numele de Virtanen.

Orice s-ar fi întâmplat după ce şnapsul lui Mannerheim îi ieşea din sânge şi regele pleca acasă, în acel moment, în timp ce şedea pe canapea împreună cu Majestatea Sa şi cu agentul cel epuizat, Gertrud luă hotărârea fermă să-şi trăiască restul zilelor ca o adevărată contesă. Până în vârful unghiilor!

Lumea lui Holger 1 se clătina. Îşi dădea seama că singurul lucru care îl întărise în menţinerea convingerilor lui republicane de-a lungul anilor fusese imaginea lui Gustaf al V-lea în uniformă de paradă, cu medalii, monoclu şi baston cu mâner de argint. Cu alte cuvinte, portretul care servise drept ţinta săgeţilor cu care el, fratele şi tatăl său se jucaseră în copilărie. Aceasta era şi imaginea pe care i-o inculcase iubitei lui, Celestine. Şi pe care ea şi-o însuşise.

Putea oare o asemenea imagine să stea la baza deciziei de a-l arunca în aer pe nepotul lui Gustaf al V-lea şi împreună cu el pe sine înşişi, pe fratele unuia dintre ei şi

pe bunica celuilalt?

Da, cu condiţia să nu fi sucit gâtul cocoşilor. Şi să nu-şi fi dat jos haina. Şi să nu-şi fi suflecat mânecile cămăşii pătate de sânge. Să nu-i fi explicat lui Gertrud cum să repare tractorul. Şi să nu fi dat pe gât şnaps după şnaps fără să strâmbe din nas.

Faptul că prim-ministrul se afla acum în patru labe încercând să şteargă o pată de pe podea, după ce strânsese masa, spălase vasele şi ştersese toată bucătăria nu venea deloc în ajutorul lui Holger şi al lui Celestine. Era oricum o nimica toată în comparaţie cu convingerea care se destrămase sub propriii lor ochi.

Şi anume aceea că regii nu sucesc gâtul găinilor.

Acum mai mult decât oricând, Holger 1 avea nevoie de o confirmare că vechea lui linie de acţiune încă mai era de actualitate şi, dacă o obţinea, avea s-o câştige pe Celestine de partea lui.

Monarhul monarhilor din povestirile tatălui său Ingmar fusese Gustaf al V-lea, trimisul principal al necuratului pe Pământ. Holger 1 simţea prin urmare nevoia să audă cuvintele de laudă ale regelui actual faţă de această progenitură a diavolului. Se postă aşadar în faţa canapelei pe care regele trăncănea cu bătrâna contesă. Apoi zise:

— Ia ascultă, măi rege.

Regele se opri în mijlocul unei propoziţii, îşi ridică privirea şi zise:

— Da, te ascult.

— Vreau să te întreb ceva, zise Holger 1, care îl tutuia pe rege dinadins.

Regele nu răspunse. Aştepta politicos să audă continuarea.

— Păi, e vorba de Gustaf al V-lea.

— Străbunicul meu, constată regele.

— Exact, vă moşteniţi unul pe altul în felul ăsta, zise Holger fără măcar să înţeleagă nici el ce voia să spună de fapt. Vreau să ştiu ce crede regele – tu adică – despre el?

Nombeko se apropiase discret ca să audă conversaţia

dintre rege şi idiot. În sinea ei, şopti: *Te-ai descurcat perfect până acum, Maiestate, răspunde corect şi de data asta*!

— Gustaf al V-lea? întrebă regele, care simţea că putea să fie vorba despre o capcană.

* * *

Regele îşi lăsă gândurile să vagabondeze de-a lungul generaţiilor preţ de câteva clipe.

Nu era atât de uşor să fii şef de stat precum credeau profanii. Gândurile regelui se îndreptară spre Erik al XIV-lea, care mai întâi fusese catalogat drept nebun (parţial pe bună dreptate, dar să ignorăm acest lucru), apoi fusese băgat la închisoare de propriul său frate, iar în cele din urmă i se servise supă condimentată cu otravă.

Se gândi apoi la Gustaf al III-lea care se dusese la un bal mascat ca să se distreze ca tot omul şi se trezise împuşcat. Nu era deloc amuzant. În plus, trăgaciul ţintise atât de prost, încât săracul rege supravieţuise timp de două săptămâni după atac.

Se gândi în cele din urmă şi la Gustaf al V-lea pe care republicanul Holger nu prea părea să-l aibă la inimă. Străbunicul cu pricina fusese un copil slăbuţ, care îşi trăgea picioarele după el şi care fusese din acest motiv tratat cu noua invenţie a epocii – curentul electric. Opinia generală în acea perioadă era că o cantitate anume de volţi prin corp aveau să pună în mişcare picioarele.

Nu se ştie dacă datorită volţilor sau în alt mod, cert este însă că Gustaf al V-lea a reuşit apoi să menţină Suedia neutră în două războaie mondiale. Şi asta cu toate că, pe de o parte, regina era nemţoaică, iar, pe de altă parte, fiul său, prinţul moştenitor, se încăpăţânase să se însoare cu o britanică şi asta nu doar o dată, ci chiar de două ori.

Cu puţin înainte de Primul Război Mondial, Gustaf al V-lea e posibil să fi exagerat un pic – a insistat atât de mult să întărească forţele armate, încât prim-ministrul Staaf s-a simţit nevoit să demisioneze în semn de protest. Staaf era

de părere că introducerea votului universal era mult mai importantă decât construirea de noi nave de apărare a coastei. Faptul că străbunicul făcuse această cerere chiar înaintea asasinatului de la Sarajevo şi, prin urmare, avusese dreptate, în fapt nu interesa pe nimeni, căci ceea ce se aştepta de la un rege era să-şi ţină gura. Regele simţise deja acest lucru pe propria piele, când i se întâmplase să declare că Sultanul Bruneiului era un tip de treabă.

În orice caz. Străbunicul domnise aproape patruzeci şi trei de ani şi parase cu îndemânare toate digresiunile politice ale momentului. Faptul în sine că monarhia nu s-a destrămat, deşi în perioada cu pricina dreptul de vot s-a liberalizat, iar poporul a votat atât de rău încât social-democraţii au ajuns la putere poate fi considerat cea mai mare realizare a lui Gustaf al V-lea. În locul revoluţiei scontate, se întâmpla ca prim-ministrul Hansson, deşi republican get-beget, să se furişeze seara la palat pentru o partidă de bridge.

În consecinţă, adevărul era că, înainte de toate, străbunicul fusese salvatorul monarhiei. Însă acum regele se confrunta cu o situaţie delicată pe care, în spiritul străbunicului său, trebuia s-o trateze cu un amestec de hotărâre şi respect pentru realitatea din jur.

Regele înţelesese că în spatele întrebării primite de la individul pe care nu aveau voie să-l numească idiotul se ascundea un lucru important. Cum însă idiotul cu pricina de-abia dacă se născuse în 1950, când străbunicul decedase, era imposibil să fi avut de-a face cu el în mod direct. Chestiunea data deci deşi mai demult. Regele îşi dădu seama că nu ascultase prezentarea domnişoarei Nombeko cu destul de multă atenţie, căci fusese mult prea ocupat cu contesa. Îşi aducea însă aminte că celălalt Holger menţionase în camionul de cartofi că omul care instaurase ideile republicane în familie fusese tatăl gemenilor.

Şi încă în ce măsură!

Nu cumva Gustaf al V-lea îi făcuse ceva tatălui

gemenilor?

Hmm.

În mintea regelui încolţi un gând interzis.

Idei precum cea de a se căsători din dragoste nu fuseseră încă inventate în anturaj ele regale la vremea când străbunicul şi străbunica îşi uniseră destinele, în septembrie 1881. Dar asta nu-l împiedicase pe străbunic să se întristeze când regina lui plecase în Egipt să-şi aibă grijă de sănătate şi să se dedice unor aventuri mai delicate într-un cort de beduin împreună cu un simplu baron de la Curte. Care, în plus, mai era şi danez.

Se zice că din acea zi regele şi-a pierdut interesul pentru femei. Situaţia în ceea ce priveşte bărbaţii era însă un pic mai neclară şi e drept că îi ieşiseră ceva vorbe de-a lungul anilor. În speţă, regele fusese şantajat de către un şarlatan, care îl tot ameninţa că avea să divulge informaţii ce puteau ameninţa monarhia, dacă nu îi dădea bani. Toate astea se întâmplau într-o epocă în care homosexualitatea era declarată în afara legii. Curtea făcuse deci tot ce-i stătuse în putinţă să se asigure că şarlatanul era mulţumit şi, mai ales, că-şi ţinea gura.

I s-au dat bani în repetate rânduri, a fost ajutat să deschidă un restaurant şi mai apoi o pensiune. Şarlatanul însă tot şarlatan rămâne, aşa că reuşea mereu să cheltuiască toţi banii şi revenea pentru a i se da şi mai mult.

Odată i-au umplut valiza cu bancnote şi l-au trimis peste Atlantic spre SUA, dar nu se ştie dacă a apucat măcar să ajungă înainte de a se întoarce cu noi revendicări. Altă dată – în toiul războiului nimicitor – a fost trimis în Germania nazistă cu promisiunea unei alocaţii lunare pe viaţă din Suedia. Acolo însă, dezastrul ambulant fusese prins punând mâna pe băieţi minori şi dedicându-se şi altor practici care nu corespundeau nicidecum idealului arian al masculinităţii promovat de Hitler. Prin urmare, a fost imediat trimis înapoi în Suedia, după ce reuşise să enerveze Gestapoul într-o asemenea măsură încât fuseseră gata-gata să-l bage într-un lagăr de concentrare (ceea ce,

din punctul de vedere al Curţii Regale suedeze, ar fi avut evident anumite avantaje).

Odată întors la Stockholm, şarlatanul s-a pus să-şi scrie memoriile. Voia să-şi împărtăşească experienţele cu absolut toată lumea! Doar că şeful poliţiei din Stockholm nu se arătă deloc încântat de această idee, în consecinţă îi cumpără tot tirajul şi încuie cărţile într-o celulă din sediul poliţiei.

Până la urmă informaţiile jenante tot au transpirat (spre deosebire de cazul din Brunei). Şarlatanul a fost atunci condamnat la opt ani de închisoare pentru diferite delicte minore, nu însă fără o mână de ajutor din partea autorităţilor. După scurgerea acestui timp, Gustaf al V-lea nu se mai afla în viaţă, iar şarlatanul a dat şi efortul popii pe cont propriu imediat după ce a fost eliberat.

O poveste de toată ruşinea! Nu este însă imposibil ca şarlatanul să fi fost ceva mai mult decât un simplu şarlatan. Cel puţin în ceea ce priveşte povestea despre relaţia lui cu Gustaf al V-lea. De asemenea, nu poate fi exclus ca regele să se fi folosit de el şi de alţi băieţi şi bărbaţi din imediata lui apropiere în acel mod… la vremea respectivă… absolut ilegal.

Şi dacă…

Şi dacă tatăl celor doi Holgeri fusese abuzat? Şi dacă îşi începuse cruciada împotriva monarhiei în general şi a lui Gustaf al V-lea în particular tocmai din acest motiv?

Şi dacă…

Că totuşi ceva trebuia să fie la mijloc.

* * *

Astfel se terminară cugetările regelui. Reflecţiile lui poate că nu fuseseră întru totul corecte, dar cel puţin erau înţelepte.

— Ce cred eu despre străbunicul meu, Gustaf al V-lea? zise din nou regele.

— Răspunde odată! se răsti Holger 1.

— Dar rămâne între noi, da? zise regele (în timp ce în

imediata lui apropiere se aflau contesa Virtanen, Celestine, Holger 2, Nombeko, prim-ministrul şi un fost agent israelian care între timp adormise).

— Bineînţeles, confirmă Holger 1.

Regele îşi ceru iertare de la răposatul său străbunic din ceruri. Apoi zise:

— A fost un mare imbecil.

Până în acel moment s-ar fi putut pleca de la premisa că regele era o persoană candidă şi că ataşamentul lui faţă de Gertrud era o pură coincidenţă. Odată cu murdărirea onoarei lui Gustaf al V-lea, Nombeko înţelese însă că regele pricepuse, de asemenea, adevărata natură a situaţiei în care se aflau. Regele îşi despuiase străbunicul de cinste şi de demnitate pentru simplul motiv că acest lucru avea să servească mai bine interesului lor comun.

Mai rămânea de văzut reacţia lui Holger 1.

— Vino, Celestine, zise Holger 1. Hai să facem o plimbare până la punte. Trebuie să stăm de vorbă.

Holger 1 şi Celestine se aşezară pe banca de pe punte, la marginea golfuleţului Vătosund. Trecuse de miezul nopţii şi scurta noapte de vară suedeză îşi intrase pe deplin în drepturi. Era întuneric, dar nu foarte frig. Celestine îşi puse mâinile în jurul mâinilor lui Holger 1, îl privi drept în ochi şi îl întrebă dacă putea s-o ierte pentru faptul că era aproape de viţă nobilă.

Holger mormăi că o ierta, căci din câte înţelesese, nu era vina ei că tatăl bunicii Gertrud fusese şi aristocrat pe lângă mult mai nobila lui chemare de măsluitor de bilete de bancă. Trebuia însă să recunoască faptul că nu-i venea chiar uşor. Cu toate că nici măcar nu era sigur că era de viţă nobilă, căci povestea era cam şubredă. O altă circumstanţă atenuantă era faptul că, în pragul bătrâneţii, străbunicului Gustaf Mannerheim îi venise mintea la cap şi devenise preşedinte. Adevărul era, de fapt, că republica fusese preluată de un nobil care jurase credinţă ţarului. Of, ce încâlceală!

Celestine era de acord. Nimic nu-i mersese bine din copilărie şi până în ziua când îl întâlnise pe Holger şi

realizase că era ceea ce căuta – cel pe care-l căuta. Tipul care apoi se aruncase dintr-un elicopter de la şase sute de metri înălţime ca să-i salveze ei viaţa. Şi împreună cu care mai apoi îl răpise pe regele Suediei ca să-l oblige să abdice sau să-l arunce în aer împreună cu toate medaliile lui şi cu ei înşişi.

Pentru o clipă, viaţa lui Celestine apăru într-o lumină clară şi plină de sens.

Apoi însă îi apăru în minte imaginea decapitării găinilor. Şi a modului în care regele o ajutase pe bunică-sa să-şi repare tractorul după ce băuseră cafea. Iar acum nu avea pe cămaşă numai pete de sânge, ci şi de ulei de motor.

În acelaşi timp, Celestine îşi văzuse bunica înflorind. Şi i se făcuse ruşine de faptul că o părăsise odinioară, fără măcar să-şi ia rămas-bun, pentru simplul motiv că bunica avusese parte de un bunic nepotrivit.

Ruşine? Era o senzaţie cu totul nouă.

Holger 1 îi spuse că băgase de seamă că fusese impresionată de bucuria lui Gertrud şi îi mărturisi că şi el era confuz. Ceea ce trebuia exterminat nu erau doar regele şi monarhia, ci şi tot ceea ce reprezenta monarhia. Nu era deci acceptabil ca această semnificaţie să se schimbe sub propriii lor ochi. Regele trăsese până şi o înjurătură! Şi dracu' ştie dacă nu cumva şi fumase pe furiş împreună cu Gertrud!

Celestine totuşi nu credea. E adevărat că ieşiseră la plimbare împreună, dar totuşi se duseseră să se uite la tractor.

Holger 1 oftă. Dacă totuşi regele nu i-ar fi întors spatele lui Gustaf al V-lea în felul în care tocmai o făcuse.

Celestine îl întrebă dacă n-ar fi cazul să-l cheme pe rege ca să găsească un compromis şi chiar în acel moment realiză că era prima dată când folosea un asemenea cuvânt.

— Vrei să spui să detonăm bomba doar un pic? zise Holger 1. Sau ca regele să abdice cu jumătate de normă?

În orice caz, ideea de a-l chema pe rege pe punte ca

să discute în mod paşnic şi temeinic despre situaţia creată nu era deloc rea. Numai regele, Holger 1 şi Celestine. Fără Holger 2, fără Gertrud, fără prim-ministru, fără agentul israelian adormit şi în special fără scorpia de Nombeko.

Holger nu ştia exact cum va începe o astfel de convorbire şi încotro avea să se îndrepte, iar Celestine cu atât mai puţin. Dar dacă îşi potrivea bine cuvintele, poate că exista totuşi o şansă?

Regele se încumetă în cele din urmă să-şi abandoneze contesa şi să poarte o convorbire nocturnă cu Celestine şi cu individul căruia îi era interzis să i se spună idiotul, în speranţa că în acest fel situaţia avea să evolueze în direcţia cea bună.

Holger 1 începu conversaţia de pe punte declarând că regelui ar trebui să-i fie ruşine pentru comportamentul lui nedemn de un rege.

— Nimeni nu e perfect, zise regele.

Holger 1 continuă cu mărturisirea că iubita lui, Celestine, îşi permisese să se bucure de… relaţia plină de vitalitate pe care regele o stabilise cu Gertrud.

— Contesa, îl corectă regele.

Indiferent de titlul pe care îl purta în diferitele tabere, Gertrud reprezenta unul dintre motivele pentru care nu mai era deloc evident că aveau să-l arunce în aer şi pe rege şi o parte din ţara-mamă, chiar dacă se dovedea că regele avea să refuze să abdice.

— Foarte bine, zise regele. Atunci prefer să o fac.

— Să abdici?

— Nu, să refuz să abdic, deoarece nu mai are consecinţele dramatice pe care le-aţi menţionat mai devreme.

Holger 1 îşi blestemă soarta. Începuse greşit şi abandonase singurul as pe care îl avusese în mânecă – ameninţarea cu bomba. Parcă era un făcut, dădea greş de fiecare dată când se apuca de ceva. Devenea din ce în ce mai clar că era într-adevăr idiot, aşa cum îl credeau ceilalţi.

Regele observă că Holger 1 ducea o luptă interioară

şi adăugă că nu era cazul ca domnul idiot să se întristeze prea tare din cauza evoluţiei situaţiei. Căci istoria ne învaţă că nu e de ajuns să dai jos un rege de pe tron. Nu e de ajuns nici măcar să pui capăt unei întregi dinastii.

— Nu e? zise Holger 1 uluit.

* * *

În vreme ce în Roslagen se mijea de ziuă, regele se apucă să istorisească povestea pilduitoare a vieţii lui Gustaf al IV-lea Adolf, cu care soarta nu fusese tocmai blândă, şi consecinţele pe care aceasta le avusese.

Coşmarul începuse odată cu împuşcarea tatălui lui Gustaf IV Adolf la operă. În timp ce tatăl trăgea să moară, fiul avusese la dispoziţie două săptămâni ca să se obişnuiască în noul lui rol, ceea ce se dovedise a fi mult prea puţin. În plus, tatăl reuşise să-i inculce fiului ideea că regele era rege prin graţie divină şi că între rege şi Dumnezeu exista un spirit de echipă.

Iar pentru cel ce simte că Domnul veghează la dreapta lui, este fireşte foarte uşor să pornească la război pentru a-l învinge atât pe împăratul Napoleon, cât şi pe ţarul Alexandru – în acelaşi timp. Din păcate, şi împăratul, şi ţarul contau, de asemenea, pe sprijinul Celui de Sus, ceea ce îi făcuse să acţioneze în consecinţă. Iar cum toţi cei trei aveau dreptate, se vede treaba că Dumnezeu promisese un pic prea mult în prea multe direcţii în acelaşi timp. În această situaţie, Domnului nu-i rămânea altceva de făcut decât să-i îngăduie celui mai puternic să câştige.

Aceasta ar putea fi explicaţia faptului lui că Suedia a luat-o pe cocoaşă de două ori şi s-a trezit cu Pomerania ocupată şi fără Finlanda. Gustaf a fost apoi alungat de pe tron de conţi plini de furie şi generali negri de supărare. Lovitură de stat, cu alte cuvinte.

— Măi să fie! exclamă Holger 1.

— N-am terminat încă, zise regele.

Fostul Gustaf al IV-lea Adolf a căzut în depresie şi s-a apucat de băutură, ce altceva putea să facă? Cum nu se

mai putea intitula ce nu mai era de fapt, a început să-şi spună colonelul Gustavsson şi a cutreierat Europa în lung şi-n lat înainte să-şi sfârşească zilele singur, alcoolizat şi sărac lipit pământului, într-o pensiune din Elveţia.

— Excelent, nu-i aşa? se entuziasmă Holger 1.

— Dacă nu m-ai fi întrerupt tot timpul, poate că ţi-ai fi dat deja seama că încercam să-ţi spun cu totul altceva. Cum ar fi, de pildă, faptul că a fost imediat înlocuit de alt rege.

— Ştiu, zise Holger 1. De asta e important să te descotoroseşti de întregul lui neam în acelaşi timp.

— Dar nici măcar asta nu are importanţă, zise regele, după care continuă:

Aşchia nu sare departe de trunchi, după cum bine zice proverbul, iar complotiştii nu voiau să-şi asume niciun risc. Prin urmare, s-a declarat că destituirea incapabilului de Gustav al IV-lea Adolf nu i se aplică exclusiv regelui, ci se întindea la întreaga lui familie, inclusiv la prinţul moştenitor, care la vremea respectivă era în vârstă de doar zece ani. Li se pusese în vedere tuturor să nu mai emită vreodată pretenţii la Coroana suedeză.

Pe tron urcase atunci nimeni altul decât fratele răposatului tată al lui Gustav al IV-lea Adolf.

— Începe să se lungească prea mult povestea, zise Holger 1.

— Nu mai e mult până la final, zise regele.

— Ce bine!

Deci, noului rege i se dădu numele Karl al XIII-lea şi totul ar fi fost lapte şi miere, dacă singurul lui fiu n-ar fi murit după numai o săptămână de la naştere. Iar alţi fii nu i-a mai fost dat să aibă (sau poate i-a fost, dar nu cu femeia care trebuia). Supravieţuirea dinastiei era în pericol.

— Dar a găsit el o soluţie, nu? întrebă Holger.

— Desigur, a adoptat un principe cu care era înrudit mai de departe, însă nici acesta n-a avut bunul-simţ să trăiască prea multă vreme.

— Şi atunci care a fost soluţia?

— Să adopte un prinţ din Danemarca, unul care a

murit şi el în urma unei hemoragii cerebrale.

Holger comentă că, dacă n-ar fi cunoscut totuşi un pic de istorie, ar fi zis că povestirea regelui se îndrepta spre un final reuşit.

Regele nu se obosi să-i dea replică, ci continuă să explice că după eşecul cu prinţul danez, Curtea Regală îşi îndreptase privirea spre Franţa, unde se dovedise că împăratul Napoleon avea un mareşal în plus. Iar după ceva moşmondeală, *Jean Baptiste Bernadotte* a devenit prinţul moştenitor al tronului Suediei.

— Şi?

— A devenit primul reprezentant al unei noi dinastii. Şi eu sunt un Bernadotte. Jean Baptiste e străbunicul străbunicului meu, Gustaf al V-lea, pe care îl cunoşti desigur.

— Of, da!

— E în zadar să încerci să curmi viaţa dinastiilor regale, Holger 1, zise regele în mod ceremonios. Atâta vreme cât poporul vrea monarhie, n-ai să scapi de ea. Îţi respect însă punctul de vedere, că doar trăim într-o democraţie. De ce nu te înscrii în cel mai mare partid politic al ţării, social-democraţii, ca să încerci să-i influenţezi din interior? Sau devino membru al Asociaţiei Republicane şi participă la procesul de formare a opiniei publice!

— Sau mai bine îţi sculptez o statuie şi apoi o las să cadă peste mine, ca să scap de toate, mormăi Holger 1.

— Ce-ai zis? se miră regele.

* * *

Răsărise din nou soarele fără ca niciunul dintre cei ce poposiseră la Sjolida cu o seară înainte să fi apucat să închidă măcar un ochi, cu excepţia agentului B, care dormise un somn foarte agitat, în fund pe canapea.

Nombeko şi Holger 2 îi luară locul regelui pe puntea de la marginea golfuleţului Vătosund. Era prima dată după răpire când Holger şi Holger aveau ocazia să schimbe o

vorbă.

— Îmi promiseseşi să nu te atingi de bombă, zise Holger 2 cu supărare.

— Ştiu, zise Holger 1. Şi mi-am ţinut promisiunea atâta amar de ani, nu? Până în momentul când s-a nimerit ca bomba să se afle în remorcă împreună cu regele în timp ce eu eram la volan. Atunci n-am mai rezistat.

— Păi, ce ţi-a trecut prin cap? Şi cum ai de gând să ieşi din încurcătură acum?

— Nu mi-a trecut nimic prin cap. Ştii doar că mi se întâmplă foarte rar să-mi treacă ceva prin cap. Mi-a strigat tata s-o pornesc.

— Tata? Tata e mort de peste douăzeci de ani!

— Da, e ciudat, nu-i aşa?

Holger 2 oftă.

— Ce e şi mai ciudat e că suntem fraţi, zise el.

— Nu-l supăra pe iubitul meu! protestă Celestine.

— Mai tacă-ţi gura! ripostă Holger 2.

Nombeko băgase de seamă că Holger 1 şi Celestine începuseră să aibă dubii în ceea ce privea convingerea lor potrivit căreia cel mai bun lucru pentru naţiune era să se radă de pe faţa pământului împreună cu jumătate de ţară.

— Şi acum ce aveţi de gând? întrebă ea.

— Nu mă mai cicăli atâta cu gânditul! replică Holger 1.

— Eu mă gândesc că nu putem să omorâm un om care o face pe mamaie să râdă, zise Celestine. E prima dată când o aud râzând.

— Iar tu, idiotule, ce părere ai, cum ai proceda dacă tot ai mai vrea să încerci?

— Nu-l mai supăraţi pe iubitul meu, repetă Celestine.

— Nici măcar n-am început, replică Nombeko.

Holger 1 mai tăcu un moment, apoi zise:

— În măsura în care gândesc, îmi zic că ar fi fost mult mai uşor cu Gustaf al V-lea. El cel puţin avea baston cu mâner de argint şi monoclu în loc de sânge de găină pe cămaşă.

— Şi ulei de motor, completă Celestine.

— Vreţi deci să încercaţi să scăpaţi cu faţa curată, dacă am înţeles bine? zise Nombeko.

— Da, zise Holger 1 fără să îndrăznească s-o privească în ochi.

— Atunci dă-mi mai întâi cheia de la maşină şi pistolul. Holger îi înmânã mai întâi cheia. Însă pistolul îi scăpă din mână, alunecă pe punte şi arma se declanşă.

— Au, la dracu'! exclamă Holger 2 şi căzu la pământ.

Capitolul 22

Despre terminarea curăţeniei şi urările de rămas-bun

Era aproape trei dimineaţa când prim-ministrul reveni la Sjolida după un tur până la drumul naţional pe motoreta contesei Virtanen. Reţeaua de telefonie mobilă funcţionase şi prim-ministrul îi putuse informa sumar pe oamenii săi şi pe ai regelui, precum şi pe şeful Săpo – care răsuflase în sfârşit uşurat – că situaţia era sub control şi că spera să poată ajunge la guvern în cursul dimineţii, moment în care asistenta sa trebuia să-l aştepte cu un costum şi o pereche de pantofi noi.

Faza cea mai acută a dramei părea să se fi încheiat fără ca nimeni să fi fost rănit, cu excepţia lui Holger 2, care fusese împuşcat din greşeală în braţ de propriul lui frate, iar acum stătea întins în pat în dormitorul de lângă bucătăria contesei, înjurând. Rana era adâncă, însă cu ajutorul şnapsului mareşalului Mannerheim (folosit în acelaşi timp pe post de dezinfectant şi sedativ) şi al bandajului, Holger 2 avea să fie ca nou în câteva săptămâni. Nombeko remarcă plină de tandreţe că Holger 2

nu se scâncise absolut deloc. Dimpotrivă, stătea în vârful patului şi exersa cu ajutorul unei perne arta de a sugruma un om cu o singură mână.

Victima pe care o avea în vizor se afla însă la distanţă, în siguranţă. Holger 1 şi Celestine se culcaseră sub o pătură pe punte. Iar agentul B, care păruse atât de ameninţător cu câteva minute în urmă, continua şi el să

doarmă în bucătărie. Pentru orice eventualitate, Nombeko îi dibuise pistolul de pe partea interioară a sacoului şi i-l scosese din toc. Chiar n-aveau nevoie de un nou accident.

Regele, contesa Virtanen, Nombeko şi prim-ministrul se adunară în bucătărie, alăturându-se agentului adormit. Plin de veselie, regele întrebă care era următorul punct de pe ordinea de zi. Prim-ministrul era mult prea obosit pentru a se enerva şi mai mult pe el. Prin urmare, se întoarse spre Nombeko şi îi spuse că voia s-o vadă între patru ochi.

— Hai să mergem în cabina camionului de cartofi, propuse ea.

Prim-ministrul aprobă din cap.

Şeful guvernului suedez se dovedi a fi la fel de înţelept pe cât era de talentat la ştersul veselei. Începu prin a-i mărturisi lui Nombeko că avea chef să-i dea pe toţi cei prezenţi la Sjolida pe mâna poliţiei, inclusiv pe rege pentru comportamentul lui nonşalant.

După ce analizase lucrurile mai profund însă, prim-ministrul îşi formase o imagine mai pragmatică asupra situaţiei. În primul rând, regii nu puteau fi daţi în judecată. Apoi, poate că n-ar fi fost tocmai corect să-i tragă la răspundere pe Holger 2 şi pe Nombeko care, la urma urmelor, nu făcuseră altceva decât să încerce să facă ordine în tot acest haos. Iar contesa, în linii mari, nu era nici ea vinovată cu nimic, îşi dădu seama în cele din urmă prim-ministrul. Mai ales dacă nu se apuca să-i verifice validitatea permisului pentru arma de vânătoare cu care îi întâmpinase.

Mai rămânea aşadar agentul serviciilor secrete ale unei naţiuni străine. Şi, bineînţeles, idiotul şi prietena lui. Cei din urmă meritau cu vârf şi îndesat vreo câteva sute de ani într-un penitenciar cu regim de maximă siguranţă, dar poate că era totuşi mai bine şi mai înţelept ca naţiunea să se abţină de la o astfel de sete nemăsurată de răzbunare. În plus, în orice proces, procurorul ar fi fost nevoit să pună întrebări, iar în acest caz unele dintre răspunsuri ar fi riscat să cauzeze traume pe viaţă mai multor zeci de mii de

cetăţeni, indiferent de modul în care ar fi fost formulate. O bombă atomică în pribegie, în mijlocul Suediei. Vreme de douăzeci de ani.

Pe prim-ministru îl trecură fiorii. Apoi îşi continuă raţionamentul. Găsise, pasămite, încă un motiv să se abţină de la măsuri judiciare. Când luase motoreta spre drumul naţional, îl contactase mai întâi pe şeful Săpo ca să-l liniştească şi apoi îşi sunase asistenta cu o rugăminte practică.

Dar nu trăsese semnalul de alarmă.

Un procuror extrem de ambiţios, împins din urmă de opoziţie, ar putea cu siguranţă să ajungă la concluzia că prim-ministrul însuşi prelungise drama şi contribuise la o acţiune ilegală.

— Mm, murmură Nombeko cu un aer gânditor. Cum ar fi, de exemplu, punerea în pericol a altor persoane în sensul celor menţionate la alineatul nouă capitolul trei din Codul Penal.

— Doi ani? întrebă prim-ministrul care începea să înţeleagă că Nombeko ştia chiar totul.

— Da, confirmă Nombeko. Având în vedere dezastrul potenţial, nu puteţi spera la nici măcar o zi mai puţin, în plus, aţi mai şi condus motoreta fără cască. Şi, cunoscând bine sistemul suedez, mai primiţi încă cincisprezece ani doar pentru acest delict.

Prim-ministrul reflectă la viitor. Spera să devină preşedintele Consiliului UE în vara lui 2009. Să-şi petreacă timpul până atunci într-un penitenciar ar fi o dovadă de proastă pregătire. Ca să nu mai vorbim de faptul că, oricum ar zbura şi de pe postul de prim-ministru, şi de pe cel de lider de partid.

Prin urmare, îi ceru înţeleptei Nombeko părerea cu privire la cum puteau ieşi din încurcătură, având în vedere că obiectivul era ca majoritatea evenimentelor ce avuseseră loc în ultimele douăzeci şi patru de ore să fie date uitării pentru totdeauna.

Nombeko zise că nu cunoscuse pe nimeni care să se priceapă la curăţenie mai bine decât prim-ministrul.

Bucătăria strălucea de curăţenie după ce acolo se consumaseră tocană de pui, bere, şnaps, cafea şi cine mai ştie ce. Nu-i mai rămânea decât… să termine curăţenia eliminându-l şi pe agentul adormit.

Prim-ministrul se încruntă.

În paralel, Nombeko îi sugeră să-i despartă cât mai iute de bombă pe idiot şi pe prietena lui. Iar apoi să încuie bomba într-un buncăr.

Prim-ministrul era obosit, se făcuse atât de târziu, încât se putea deja spune că era devreme. Mărturisi deci că nu-i venea deloc uşor să-şi adune gândurile şi să le formuleze. Cu toate acestea, ideea buncărului îi trecuse şi lui prin minte înainte să-l răpună de tot oboseala. Bomba ar fi putut fi astfel dezarmată sau cel puţin zidită în perete, iar simpla ei existenţă ar fi putut fi complet ştearsă.

Timpul nu este însă prietenul nimănui, nici măcar al prim-miniştrilor. Dimpotrivă, câteodată se dovedeşte a fi mult mai dur cu prim-miniştrii decât cu restul lumii. Pe ordinea de zi oficială a lui Fredrik Reinfeldt se afla o întâlnire cu preşedintele Hu la sediul guvernului la ora zece, urmată de un prânz la reşedinţa sa oficială, Casa Sager. Înainte de a-şi îndeplini aceste obligaţii, prim-ministrul voia să facă un duş, ca să scape de mirosul de tarla de cartofi, şi să se schimbe în haine noi şi pantofi care să nu fie plini de noroi.

Dacă grupul reuşea să se pună în mişcare rapid, timpul îi ajungea. N-avea însă nicio şansă ca pe drum să apuce să mai localizeze şi un buncăr destul de adânc şi de izolat în care să ascundă bomba, lăsând-o să cadă în uitare. Aşadar, indiferent de importanţa lui, acest lucru trebuia să aştepte până după-amiaza.

În general, prim-ministrul era un om căruia îi plăcea să asculte şi pe care nu-l lua gura pe dinainte. Rămase deci surprins de uşurinţa şi de francheţea cu care i se adresase lui Nombeko Mayeki. Dar poate că nu era totuşi atât de surprinzător. Cu toţii avem nevoie de cineva cu care să ne împărtăşim cele mai intime gânduri şi pe cine ar fi avut prim-ministrul la dispoziţie ca să discute problema de trei

megatone care îl apăsa în acele momente în afară de femeia din Africa de Sud şi, eventual, de prietenul ei?

Prim-ministrul înţelese că venise momentul să sporească numărul persoanelor iniţiate în acest secret colosal şi avea de gând să înceapă cu şeful statului-major, a cărui responsabilitate urma să fie găsirea celui mai potrivit buncăr. Iar cum şeful statului-major nu putea nici să dezarmeze bomba de unul singur şi nici s-o zidească în perete, mai era nevoie de implicarea câtorva persoane. Prin urmare, lista persoanelor ce aveau să ştie ceea ce n-ar fi trebuit să se ştie avea să arate în felul următor: 1) şeful de stat-major, 2) specialistul în dezarmare, 3) zidarul, 4) imigranta ilegală Nombeko Mayeki, 5) Holger Qvist – persoană fizică inexistentă, 6) fratele lui extrem de existent, 7) prietena colerică a fratelui, 8) o fostă cultivatoare de cartofi, mai nou contesă, 9) Majestatea Sa, nonşalantul rege, precum şi 10) un agent Mossad pensionat.

— N-avem nicio şansă ca povestea asta să se termine cu bine, zise prim-ministrul Reinfeldt.

— Ba bineînţeles că avem, zise Nombeko. Majoritatea celor enumeraţi au toate motivele din lume să-şi ţină gura în legătură cu ceea ce ştiu. În plus, unii dintre ei sunt atât de tulburaţi la minte încât nimeni nu i-ar crede, dacă ar fi să povestească.

— Vă referiţi cumva la rege acum? zise prim-ministrul.

Pe lângă preşedintele Hu, la prânzul de la reşedinţa oficială a prim-ministrului urmau să participe unii dintre cei mai importanţi oameni de afaceri din Suedia. Ulterior, preşedintele Hu avea să se îndrepte direct spre aeroportul Arlanda, unde îl aştepta propriul lui Boeing 767 care să-l ducă înapoi la Beijing. Abia după aceea putea fi chemat şeful statului-major.

— Să îndrăznesc oare să vă încredinţez bomba cât timp sunt ocupat cu Hu şi până după ce l-am informat pe şeful de stat-major?

— Nu ştiu ce să zic despre ce îndrăzniţi sau nu

îndrăzniţi dumneavoastră, cert este însă că eu am avut grijă de această piesă în ultimii douăzeci de ani fără s-o fac să sară în aer. Cred că pot să mai fac faţă câteva ore.

În acel moment Nombeko observă că regele şi contesa părăseau bucătăria, îndreptându-se spre punte. Era posibil să se ţină de şotii. Nombeko reacţionă rapid.

— Stimate domnule prim-ministru, duceţi-vă dumneavoastră în bucătărie şi ocupaţi-vă de agentul israelian cum credeţi de cuviinţă. Între timp, eu dau o fugă pe punte ca să mă asigur că regele şi contesa lui nu se ţin de prostii.

Fredrik Reinfeldt înţelegea aluzia lui Nombeko. Întreaga fiinţă îi spunea însă că nu puteau face asta.

Cu toate acestea, oftă şi se hotărî să procedeze întocmai.

— Trezeşte-te!

Prim-ministrul îl zgâlţâi pe agentul B până când acesta deschise ochii, aducându-şi aminte îngrozit de locul în care se afla.

Când socoti că agentul era destul de treaz încât să poată recepţiona mesajul, Fredrik Reinfeldt îl privi în ochi şi îi spuse:

— Am observat că v-aţi parcat maşina în faţa casei. Vă propun, prin urmare – de dragul înfrăţirii între poporul suedez şi cel israelian – să vă urcaţi în ea imediat, să plecaţi de aici şi să părăsiţi de urgenţă ţara. Vă sugerez, de asemenea, să consideraţi că n-aţi fost niciodată aici şi să nu mai veniţi vreodată înapoi.

Prim-ministrul, de obicei un om cu o purtare ireproşabilă, simţea că-l lua cu rău la simplul gând că în cursul câtorva ore nu numai că se transformase în hoţ de cartofi, dar acum avea în plus să trimită şi un individ turmentat în trafic. Ca să nu mai vorbim de restul contravenţiilor săvârşite.

— Şi cu prim-ministrul Olmerţ cum rămâne? întrebă agentul B.

— N-am de ce să-l contactez, pentru că n-am ce să-i spun. N-aţi fost niciodată aici doar, nu-i aşa?

Agentul B nici nu se trezise bine din beţie. De fapt, de-abia se trezise din somn. Înţelese însă că tocmai îşi recăpătase dreptul la viaţă.

Şi că trebuia să se grăbească, pentru ca nu cumva prim-ministrul suedez să se răzgândească.

Fredrik Reinfeldt era una dintre cele mai cinstite persoane din toată Suedia. Era genul de om care îşi plătise taxa radio-TV încă de pe vremea când locuia într-un cămin studenţesc şi care emisese bon fiscal şi pentru legătura de praz pe care i-o vându-se vecinului său în copilărie la preţul de douăzeci şi cinci de sutimi de coroană.

Nu era deci deloc de mirare că se simţea atât de rău acum, când era nevoit să-l lase pe agentul B să-i scape printre degete. Şi când se hotărâse să treacă sub tăcere şi restul lucrurilor întâmplate. Să le îngroape. Inclusiv bomba. Într-un buncăr. Dacă îi reuşea figura.

Nombeko se întoarse cu o vâslă la subsuoară şi îi povesti că tocmai îi împiedicase pe contesă şi pe rege să iasă cu barca la pescuit ilegal. Cum prim-ministrul nu îi răspunse, observând luminile din spate ale maşinii închiriate a agentului B îndepărtându-se de Sjolida, Nombeko adăugă:

— Câteodată e imposibil să faci ceea ce e bine, domnule prim-ministru. Ai de ales doar între rău sau mai rău. Operaţiunea de terminare a curăţeniei din bucătăria contesei e în interesul naţiunii. Nu e cazul să aveţi remuşcări pentru acest lucru.

Prim-ministrul mai păstră tăcerea câteva clipe. Apoi zise:

— Mulţumesc, domnişoară Nombeko.

Nombeko şi prim-ministrul se îndreptară spre punte pentru o discuţie serioasă cu Holger 1 şi cu Celestine. Ambii adormiseră sub pătura lor, iar lângă ei se aşezaseră cu câteva minute în urmă regele şi contesa.

— Trezeşte-te, idiotule, altfel te iau la şuturi până cazi în apă! zise Nombeko şi îl împinse cu piciorul (era cuprinsă de frustrare în adâncul sufletului şi simţea că n-avea să reuşească să se descotorosească de ea înainte de a

apuca cel puţin să-l tragă de nas pe Holger 1).

Amândoi foştii răpitori se ridicară în fund, în timp ce restul anturajului epuizat se trezi la viaţă. Prim-ministrul începu prin a le pune în vedere că intenţiona să nu-i dea pe mâna poliţiei pentru răpire, ameninţări şi câte şi mai câte, cu condiţia ca Holger 1 şi Celestine să colaboreze pe deplin începând din acel moment.

Ambii dădură afirmativ din cap.

— Şi acum ce ne facem, Nombeko? zise Holger 1. N-avem nici unde stă. În garsoniera mea din Blackeberg nu merge, deoarece Celestine vrea s-o ia pe bunică-sa cu ea, dacă şi ea vrea.

— Nu trebuia să plecăm la pescuit ilegal? zise contesa proaspăt trezită.

— Nu, mai întâi trebuie să supravieţuim acestei nopţi, zise prim-ministrul.

— Bună ambiţie, comentă regele. Un pic cam defensivă, dar bună.

Apoi adăugă că era poate mai bine că el şi contesa nu plecaseră cu barca. „Regele prins pescuind ilegal" ar fi fost un titlu de la care jurnaliştii răuvoitori cu siguranţă nu s-ar fi putut abţine.

Prim-ministrul îşi zise în sinea lui că niciun jurnalist de pe faţa pământului, răuvoitor sau nu, nu s-ar fi abţinut de la un aşa titlu atâta vreme cât era adevărat. Cu voce tare nu spuse însă decât că ar fi de apreciat dacă Majestatea Sa ar putea renunţa la orice idee de activitate ilegală, căci numărul infracţiunilor comise în noaptea ce tocmai se sfârşise era atât de mare încât putea deja să umple un întreg tribunal.

Regele îşi zise în sinea lui că în calitatea lui de rege putea pescui ilegal cât îi poftea inima, dar avu însă bunul-simţ să nu-i comunice acest gând prim-ministrului.

Prin urmare, Fredrik Reinfeldt continuă să se dedice operaţiunii de salvare a situaţiei şi a naţiunii. Se întoarse spre contesa Virtanen şi o rugă să răspundă scurt şi la obiect dacă era de acord să părăsească moşia Sjolida pentru a locui împreună cu nepoata sa şi prietenul ei.

Contesa observase desigur că îi revenise pofta de viaţă. Explicaţia era că îi fusese dat să petreacă aşa de mult timp cu iubita ei nepoată, Celestine, şi că-l întâlnise pe rege, care se dovedise a avea o cultură generală fantastică, mai ales când era vorba de istoria şi tradiţiile finlandezo-suedeze. Culturile de cartofi fuseseră deja vândute, iar perioada în care fusese director de ziar, deşi scurtă, fusese, de fapt, foarte plictisitoare.

— M-am săturat şi să fiu celibatară. Majestate, nu ştiţi cumva vreun baron ieşit la pensie cu care să-mi faceţi cunoştinţă? Nu-i nevoie să fie frumos.

Regele îi răspunse că se înregistrase o lipsă acută de baroni, însă nu apucă să-şi ducă la capăt fraza, căci fu întrerupt de prim-ministrul care îi puse în vedere că nu aveau timp să discute numărul de baroni pensionaţi, fie ei urâţi sau nu, deoarece trebuiau să se pregătească de plecare. Prin urmare, contesa avea sau nu de gând să vină?

Da, venea şi ea. Dar unde aveau să locuiască? O femeie bătrână ar fi putut sta în orice cătun amărât, dar o contesă avea o reputaţie de apărat.

Nombeko îşi zise că asta era o problemă ce putea fi rapid rezolvată. Bunăoară, le mai rămăseseră o grămadă de bani de pe urma culturilor de cartofi, destul de mult încât să le ajungă pentru o locuinţă demnă de o contesă şi de anturajul ei. Cu vârf şi îndesat.

— În aşteptarea apariţiei unui castel disponibil, vă putem adăposti într-un loc respectabil. Ce-aţi zice de un apartament de lux la Grand Hotel în Stockholm?

— Fie, dar temporar, zise contesa în timp ce Celestine, fosta membră rebelă a Partidului Comunist Marxist-Leninist (Revoluţionar), îl strângea puternic de mână pe prietenul ei care începuse să se strâmbe.

Se făcuse deja şase dimineaţa când camionul de cartofi o porni din nou la drum cu bombă cu tot. La volan se afla prim-ministrul, singurul dintre cei prezenţi care avea şi carnet şi nici nu era băut. În dreapta stătea Nombeko, iar la mijloc Holger 2 cu braţul în atelă.

În remorcă, regele şi contesa continuau să converseze. Regele avea o serie de recomandări cu privire la viitoarea locuinţă a contesei. Palatul Pockstein, construit în stil clasicist şi aflat în apropiere de localitatea austriacă Strafiburg, era de vânzare, se pare, şi ar fi putut să se ridice la înălţimea demnităţii contesei. Era însă nespus de departe de palatul regal, deci nu şi-ar fi putut lua ceaiul de după-amiază împreună. O alegere mai bună ar fi fost poate palatul Sodertuna, aflat nu foarte departe de Gnesta. Data din vremuri medievale. Însă poate era prea modest?

Contesa nu se putea exprima în necunoştinţă de cauză. Avea de gând să inspecteze toate imobilele disponibile şi să decidă la faţa locului dacă era prea modest sau nu.

Regele o întrebă dacă le permitea lui şi reginei s-o însoţească în vreuna dintre aceste vizite. Regina putea cu siguranţă să-i dea o mână de ajutor să găsească un castel cu o grădină demnă de achiziţionat.

De ce nu, puteau s-o însoţească, dacă doreau. Ar fi fost o ocazie să o întâlnească pe regină în alt mediu decât în budă, în timp ce-şi satisfăcea nevoile.

La şapte jumătate dimineaţa, regele fu primul care ajunse la destinaţie. Îl lăsară în faţa palatului Drottningholm. Sună la poartă şi fu nevoit să parlamenteze o bună bucată de vreme – susţinând sus şi tare că era într-adevăr cine zicea că este – înainte de a fi lăsat să intre de şeful gărzii, care mai apoi se topise de ruşine pentru gafa comisă. Observase însă că regele avea pete roşu-închis pe cămaşă.

— Sunteţi rănit, Majestate? întrebă gardianul în urma regelui.

— Nu, e sânge de găină, zise regele. Şi un pic de ulei de motor.

Următoarea oprire era Grand Hotel. Aici însă, logistica deveni complicată. Holger 2 avea febră de la împuşcătura involuntară. Prin urmare, trebuia băgat de urgenţă în pat cu câteva calmante, căci sticla cu şnapsul lui Mannerheim se terminase.

— Tu chiar crezi că am de gând să mă cazez la hotel şi să mă las pe mâna dementului care aproape că mi-a luat viaţa? zise Holger 2 indignat. Prefer să sângerez până la moarte pe o bancă din parc.

Nombeko îl suci şi îl bibili, promiţându-i că avea să vină şi ocazia de a-şi sugruma fratele sau măcar să-l tragă de nas (dacă nu cumva ajungea ea prima la nasul lui), mai întâi însă trebuia să aştepte să i se vindece braţul. Să se întindă şi să sângereze până la moarte chiar în ziua când aveau să scape de bombă ar fi fost totuşi culmea ironiei!

Holger 2 era prea obosit ca să mai riposteze.

Pe la nouă fără douăzeci, Holger 2 se afla deja sub plapumă cu o porţie dublă de algocalmin în sistem, înghiţise pastilele pe nerăsuflate şi adormise după numai cincisprezece secunde. Holger 1 se instalase pe canapeaua din salon în acelaşi scop, în timp ce contesa Virtanen se apucase să cerceteze minibarul din dormitorul apartamentului.

— Puteţi să plecaţi, eu mă descurc şi singură.

Prim-ministrul, Nombeko şi Celestine se aflau în faţa uşii hotelului, discutând detaliile următorilor paşi pe care îi aveau de făcut.

Reinfeldt trebuia să plece la întâlnirea cu Hu Jintao. Între timp, lui Celestine şi Nombeko le revenea sarcina de a circula cu cea mai mare grijă cu bomba prin centrul oraşului.

Celestine urma să fie la volan, căci era singura care putea să conducă. Holger 2 fusese împuşcat şi zăcea în pat, iar prim-ministrul nu putea să conducă prin oraş şi, în acelaşi timp, să se întâlnească şi cu preşedintele Chinei.

Singura alternativă era deci fosta tânără nesăbuită, poate încă furioasă. Sub supravegherea lui Nombeko, dar orişicum.

În timp ce trioul era în tratative în faţa hotelului, sună asistenta prim-ministrului şi îl informă că hainele şi pantofii noi îl aşteptau la sediul guvernului. Aceasta mai adăugă însă că fusese contactată de oamenii preşedintelui chinez care se confruntau cu o problemă. Interpretul

preşedintelui se rănise grav în seara de dinainte şi acum se afla proaspăt operat la spitalul Karolinska, cu patru degete rupte şi cu degetul mare zdrobit. Prin intermediul colaboratorilor săi, preşedintele se întreba aşadar dacă nu cumva prim-ministrul îl putea ajuta să rezolve problema interpretariatului în timpul întrevederii de dimineaţă şi al prânzului. Asistenta presupunea că preşedintele se referea la femeia de culoare pe care o întâlnise succint în faţa palatului. Era oare o posibilitate? în caz că da, nu ştia prim-ministrul cumva cum putea da de ea?

Da, prim-ministrul ştia. O rugă pe asistentă să rămână pe fir şi se întoarse spre Nombeko.

— Domnişoară Nombeko, ce-aţi zice de o invitaţie la întrunirea din această dimineaţă cu preşedintele Republicii Populare Chineze? Se pare că interpretul preşedintelui este în spital.

— Şi se vaită că urmează să moară? întrebă Nombeko.

Înainte ca prim-ministrul s-o poată întreba ce voia să spună de fapt, Nombeko adăugă:

— Bineînţeles. Sigur că da. Dar între timp cum facem cu maşina, cu bomba şi cu Celestine?

S-o lase pe Celestine singură cu maşina şi cu bomba timp de mai multe ore… nu era o idee deloc bună. Iniţial, Nombeko propusese să rezolve situaţia luându-i cătuşele lui Celestine şi legând-o cu ele de volan. Îi veni însă o idee şi mai bună. Reveni în apartamentul din hotel, apoi se întoarse rapid.

— L-am legat pe prietenul tău de canapeaua pe care sforăie cu atâta drăgălăşenie. Dacă te ţii de prostii cât timp eu şi prim-ministrul ne întâlnim cu preşedintele Chinei, îţi jur că voi azvârli cheile de la cătuşe în apa golfului Nybroviken.

Drept răspuns Celestine se bosumflă.

Prim-ministrul Reinfeldt îşi sună cele două gărzi de corp, rugându-le să vină la Grand cu o maşină cu geamurile cât se poate de fumurii şi să-i preia pe el şi pe Nombeko. Lui Celestine îi ordonă să găsească o parcare şi

să rămână acolo până când el sau Nombeko luau legătura cu ea. Prim-ministrul îi promise că nu era vorba decât de câteva ore. În adâncul sufletului, Fredrik Reinfeldt tânjea după momentul când nefericita şi nesfârşita zi de ieri avea să ajungă în sfârşit la final.

Capitolul 23

Despre un şef de stat-major furios şi o femeie cu o voce sublimă

Fredrik Reinfeldt se aşează pe unul dintre fotoliile din biroul său savurând un sandviş şi un espresso triplu. Tocmai trecuse printr-un proces de reabilitare ce constase în duş, haine noi şi pantofi fără noroi. Pe celălalt fotoliu se afla deja interpreta sud-africană de limbă chineză care îşi savura ceaşca de ceai suedez. Ea purta aceleaşi haine ca în ziua precedentă. Avea însă avantajul de a nu se fi aflat pe un câmp de cartofi în noaptea precedentă.

— Aha, deci aşa arătaţi înainte să vă murdăriţi, zise Nombeko.

— Cât e ceasul? întrebă prim-ministrul.

Era zece fără douăzeci. Reinfeldt avea deci timp să o pună în temă pe interpretă.

Prim-ministrul îi povesti că intenţiona să-l invite pe Hu Jintao la summitul privind clima de la Copenhaga din 2009, moment în care Reinfeldt avea să fie preşedinte al Consiliului UE.

— Discuţiile se vor axa pe mediul înconjurător şi pe diferitele măsuri luate pentru protejarea acestuia, zise el. Vreau să conving China să semneze viitorul acord privind clima.

— I-auzi! exclamă Nombeko.

Altă chestiune delicată era intenţia prim-ministrului de a-i transmite preşedintelui chinez poziţia Suediei cu privire la democraţie şi drepturile omului. Prin urmare, era de o importanţă capitală ca Nombeko să traducă această parte cuvânt cu cuvânt şi să nu inventeze formulări proprii.

— Altceva? întrebă Nombeko.

Da, urmau să discute şi despre afaceri, fireşte. Import şi export. China era pe cale să devină un partener de export din ce în ce mai important pentru Suedia.

— Exportăm produse suedeze cu o valoare de douăzeci şi două de miliarde de coroane pe an, o informă prim-ministrul.

— Douăzeci virgulă opt, îl corectă Nombeko.

Prim-ministrul îşi goli ceaşca de espresso şi îşi spuse, pentru a câta oară, că, într-adevăr, aceasta era de departe cea mai ciudată zi din viaţa sa.

— Iar interpreta ce mai are de adăugat? zise el.

Spusese acest lucru fără nicio urmă de ironie.

Nombeko îşi exprimă opinia conform căreia era un lucru pozitiv că aveau să discute despre democraţie şi drepturile omului, căci în acest fel prim-ministrul putea declara ulterior că în cadrul întrunirii se discutase despre democraţie şi drepturile omului.

Nu numai că e genială, dar mai e şi cinică, îşi zise în sinea lui Fredrik Reinfeldt.

* * *

— Domnule prim-ministru, ce onoare să vă întâlnesc într-un cadru mai organizat! zise preşedintele Hu zâmbind şi îi întinse mâna. Şi pe dumneavoastră, domnişoară Nombeko, drumurile noastre se tot întâlnesc. Trebuie să mărturisesc că îmi face o adevărată plăcere.

Nombeko îi spuse că sentimentul era reciproc, dar că erau nevoiţi să mai aştepte înainte de a începe să depene amintiri legate de safari, căci altfel prim-ministrul avea să-şi piardă răbdarea.

— Apropo, are de gând să înceapă în trombă cu câteva considerente despre democraţie şi drepturile omului, la care, după părerea lui, nu vă pricepeţi prea bine. Şi, între noi fie zis, cam are dreptate. Dar nu vă faceţi griji, cred că o să avanseze cu prudenţă. Dacă sunteţi gata, putem să începem.

Hu Jintao strâmbă din nas gândindu-se la ce îl aştepta, dar rămase totuşi în toane bune. Femeia din Africa de Sud era mult prea şarmantă ca să-şi piardă cumpătul. În plus, era prima dată când lucra cu un interpret care îi traducea ceea ce se spunea încă dinainte de a fi fost exprimat. De fapt, a doua oară. Acelaşi lucru i se întâmplase în Africa de Sud, cu mulţi ani în urmă.

Prim-ministrul avansa într-adevăr cu prudenţă. Descrisese modul în care suedezii vedeau democraţia, subliniase principiul libertăţii de exprimare pe care Suedia îl îmbrăţişa pe deplin şi le oferise sprijin prietenilor din China în scopul dezvoltării unor tradiţii similare. Abia apoi ceru într-un mod deloc răspicat ca prizonierii politici din China să fie eliberaţi.

Nombeko traduse, dar, înainte ca Hu Jintao să fi apucat să răspundă, adăugă, din proprie iniţiativă, că ceea ce prim-ministrul încerca de fapt să spună era că nu puteau să bage la închisoare scriitori şi jurnalişti pentru simplul fapt că scriau lucruri supărătoare. Sau să strămute oamenii cu forţa şi să cenzureze internetul…

— Ce-i spui acum? întrebă prim-ministrul.

Observase că traducerea era de două ori mai lungă decât ar fi trebuit să fie în mod logic.

— I-am transmis doar ce aţi spus dumneavoastră şi pe urmă i-am explicat ce voiaţi de fapt să spuneţi ca să mai accelerăm un pic ritmul conversaţiei. Suntem amândoi mult prea obosiţi ca să ne petrecem restul zilei aici, nu credeţi?

— I-ai explicat ce voiam să spun? Nu ţi-am explicat eu destul de clar mai devreme? Aici e vorba despre diplomaţie la cel mai înalt nivel, interpretul nu-şi poate permite să interpreteze!

Fie. Nombeko îi promise să interpreteze cât se poate de puţin în continuarea convorbirii şi se întoarse spre preşedintele Hu ca să îl informeze că prim-ministrul nu era deloc mulţumit de intervenţia ei în conversaţie.

— E de înţeles, zise Hu Jintao. Traduceţi, vă rog, că am perceput cuvintele prim-ministrului şi ale domnişoarei

Nombeko şi că am destul discernământ politic încât să pot face diferenţa dintre ele.

Apoi Hu Jintao dădu un răspuns mai detaliat, în care sublinie că la baza Guantánamo din Cuba se aflau prizonieri de mai bine de cinci ani fără să ştie de ce erau acuzaţi. Din nefericire, preşedintele părea, de asemenea, să fie la curent cu incidentul nefast din 2002, când

Suedia urmaşe cu supunere ordinul CIA şi expulzase doi egipteni, care fuseseră ulterior închişi şi torturaţi, după care se dovedise că unul dintre ei, cel puţin, era nevinovat.

Preşedintele şi prim-ministrul mai făcură câteva runde de astfel de schimburi de opinii, până când Fredrik Reinfeldt se consideră mulţumit şi schimbă subiectul, începură apoi să discute despre mediu, iar această parte a conversaţiei decurse mult mai lin.

Mai trecu ceva vreme, iar apoi li se servi ceai şi prăjituri, chiar şi interpretei. Preşedintele profită de atmosfera informală creată în jurul mesei şi îşi exprimă speranţa discretă că situaţia dramatică din ziua precedentă fusese rezolvată în mod optim.

Prim-ministrul îi mulţumi de preocuparea de care dădea dovadă şi confirmă fără convingere că totul se rezolvase. Nombeko citi pe figura lui Hu Jintao că era curios să afle mai mult şi adăugă din politeţe, fără se sinchisească de Reinfeldt, că era cel mai probabil ca bomba să fie încuiată într-un buncăr a cărui intrare avea să fie ulterior zidită. Apoi îşi zise că n-ar fi trebuit să dezvăluie aceste lucruri, dar se consolă cu faptul că măcar nu era vorba de vreo interpretare exagerată.

În tinereţe, Hu Jintao fusese destul de implicat în chestiuni legate de armele nucleare (totul începuse cu călătoria lui în Africa de Sud), iar acum îl rodea curiozitatea vizavi de bomba în cauză, care ar fi putut servi intereselor ţării sale. E drept că bomba data de câteva decenii bune acum, dar, de fapt, China nu avea nevoie de bombă în sine, căci armata chineză dispunea de destule megatone. Însă, dacă informaţiile serviciilor secrete erau

exacte, odată demontată, bomba ar fi putut oferi

Chinei o imagine unică a tehnologiei nucleare sud-africane şi, implicit, israeliene. La rândul lor, aceste elemente ar fi reprezentat o parte importantă a analizei relaţiilor şi echilibrului de forţe dintre Israel şi Iran. În plus, iranienii erau prieteni buni cu chinezii. Sau aşa şi aşa. Petrolul şi gazele naturale curgeau din Iran spre Est, cu toate acestea China nu mai avusese niciodată nişte aliaţi atât de complicaţi precum cei de la Teheran (cu excepţia celor de la Phenian). Printre multe altele, iranienii erau imposibil de citit. Chiar construiau arme nucleare? Sau se ţineau doar de retorică, mândrindu-se cu armele convenţionale pe care le aveau deja?

Nombeko întrerupse cugetările lui Hu Jintao: – Mi se pare mie sau chiar sunteţi interesat de bombă, domnule preşedinte? Vreţi să-l întreb pe prim-ministru dacă n-ar vrea să v-o dăruiască? Drept zălog al păcii şi prieteniei dintre popoarele dumneavoastră?

În timp ce preşedintele Hu îşi zicea că existau cu siguranţă simboluri ale păcii mult mai potrivite decât o bombă atomică de trei megatone, Nombeko apucase deja să vină cu argumentul că în China erau deja atât de multe bombe de acest fel, încât una în plus sau în minus n-ar reprezenta nicio pagubă. Şi dincolo de asta, era convinsă că Reinfeldt n-ar avea nimic împotrivă ca bomba să migreze pe un alt continent. Sau poate chiar mai departe, dacă ar fi fost posibil.

Hu Jintao îi răspunse că era în natura unei bombe atomice să facă pagube, deşi, firește, nu era un lucru de dorit. Chiar dacă domnişoara Nombeko îi citise gândurile în ceea ce privea interesul pentru bomba suedezilor, nu era deloc adecvat să-i ceară prim-ministrului să-i facă un serviciu în acest sens. Prin urmare, o rugă pe Nombeko să se întoarcă la interpretat înainte ca prim-ministrul să intre din nou la bănuieli şi să se enerveze.

Din păcate, era deja prea târziu:

— Despre ce dracu’ vorbiţi? zise iritat prim-ministrul. Ţi-am zis să traduci doar, nimic mai mult!

— Mă scuzaţi, domnule prim-ministru, încercam doar să-l ajut să rezolve o problemă, zise Nombeko. Dar n-am reuşit. Deci puteţi să continuaţi să vorbiţi despre mediu, drepturile omului şi toate celelalte.

Prim-ministrul fu din nou încercat de aceeaşi senzaţie care îl tot bântuise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ceea ce era ireal de data aceasta era faptul că interpreta se reprofilase de la a răpi oameni la a monopoliza conversaţii cu şefii altor state.

La ora prânzului, Nombeko se hotărî să muncească din greu pentru banii pe care nu-i ceruse şi nici nu-i fuseseră oferiţi. Menţinu o conversaţie plină de vitalitate între preşedintele Hu, prim-ministrul suedez şi şefii companiilor Volvo, Electrolux şi Ericsson – aproape fără să se amestece deloc în discuţii. Gura i-o luase pe dinainte numai în câteva rânduri. Ca de exemplu, când preşedintele Hu îi mulţumise pentru a doua oară şefului de la Volvo pentru cadoul fantastic primit cu o zi în urmă, după care adăugase că ai lui n-ar fi fost niciodată în stare să construiască maşini atât de reuşite, iar Nombeko, în loc să traducă acelaşi lucru încă o dată, îi propusese preşedintelui ca ţara lui să cumpere firma Volvo ca să nu mai aibă niciun motiv de invidie.

Sau când şeful de la Electrolux povestise despre eforturile de promovare a diferitelor produse ale firmei pe piaţa chineză, iar Nombeko îi vându-se lui Hu ideea că, în calitatea sa de secretar al Partidului Comunist Chinez, ar putea oferi câte un produs Electrolux tuturor membrilor loiali ai partidului.

Ideea i se păruse atât de nobilă lui Hu încât îl întrebase imediat pe şeful de la Electrolux ce reducere ar putea primi în cazul unei comenzi de şaizeci şi opt de milioane şapte sute patruzeci şi două de fierbătoare de ceai.

— Câte aţi spus? întrebă şeful de la Electrolux.

* * *

Şeful statului-major se afla în vacanţă în Liguria când fu contactat de asistenta prim-ministrului. Era pur şi simplu chemat înapoi acasă, nu era vorba despre o rugăminte a Cancelariei, ci despre un ordin. În joc era siguranţa naţională. Şeful statului-major trebuia să se pregătească să-l informeze pe prim-ministru în legătură cu „situaţia actuală cu privire la buncărele militare" din Suedia.

Confirmă deci că recepţionase ordinul şi reflectă vreme de zece minute la substanţa reală a cererii prim-ministrului, după care se lăsă păgubaş şi comandă un avion supersonic marca JAS 39 Gripen, care să reuşească să-l aducă înapoi acasă cu viteza decisă în mod indirect de prim-ministru (mai exact, cam de două ori viteza sunetului).

Flota aeriană suedeză nu avea însă permisiunea să aterizeze şi să decoleze de pe orice câmp din nordul Italiei, ci fusese îndemnată să folosească aeroportul Cristofor Columb din Genova, până la care şeful statului-major avea să piardă cel puţin două ore în traficul mereu încărcat de pe autostrada A10, ceea ce era tipic pentru Riviera italiană. Prin urmare, avea să-i fie imposibil să ajungă la Cancelaria prim-ministrului înainte de ora patru şi jumătate după-amiaza, indiferent de câte ori ar fi depăşit viteza sunetului.

Prânzul de la Casa Sager se terminase, dar mai erau câteva ore bune până la întâlnirea cu şeful statului-major. Prim-ministrul simţea că ar trebui să se afle în imediata apropiere a bombei. Cu toate acestea, se hotărî să aibă încredere în Nombeko şi în Celestine, deşi cea de-a doua nu era deloc o persoană de încredere. Numai că era copleşit de oboseală după toate întâmplările prin care trecuse în ultimele peste treizeci de ore. De aceea se decise să tragă un pui de somn în cancelarie.

Nombeko şi Celestine îi urmară exemplul, însă în cabina camionului care acum se afla într-o parcare din cartierul Tallkrogen.

* * *

Între timp, venise vremea ca preşedintele chinez şi însoţitorii lui să se îndrepte spre casă. Hu Jintao era mulţumit de vizită, însă nici pe jumătate la fel de mulţumit ca soţia sa, Liu Yongqing. În timp ce soţul ei îşi dedicase duminica unor discuţii politice însoţite de cod fiert şi sandvişuri, ea şi alte femei din delegaţie făcuseră două vizite fabuloase. Prima la o piaţă a producătorilor locali din Västerås, iar cea de-a doua la o herghelie din Knivista.

În Västerås, soţia preşedintelui începuse prin a admira produse artizanale veritabile, tipic suedeze. Asta însă până ajunsese la un stand cu mărunţişuri amestecate de import. Şi în mijlocul acestora – soţiei preşedintelui nu-i venise să-şi creadă ochilor – o gâscă din ceramică din dinastia Han autentică!

Liu Yongqing îl întrebase pe vânzător de trei ori în engleza ei limitată dacă era sigur de preţul pe care îl propusese. În cele din urmă, vânzătorul intrase la bănuieli crezând că femeia încerca să se tocmească şi se enervase:
– Ţi-am spus deja că da! *Costă* douăzeci de coroane, nicio centimă mai puţin!

Gâscă se aflase odinioară într-una dintre lăzile pline cu nimicuri pe care vânzătorul le cumpărase de la un negustor din Sormland care le primise moştenire de pe urma unei rubedenii decedate (la rândul său, răposatul cumpărase gâscă în piaţa Malma de la un american ciudat la preţul de treizeci şi nouă de coroane, dar vânzătorul actual nu avea de unde să ştie toate aceste lucruri). De fapt, se şi săturase de această piesă, însă străina îl abordase cu atâta stângăcie şi trăncănise atât de mult cu prietenele sale într-o limbă ce era imposibil de înţeles, încât îl determinaseră să menţină preţul doar din principiu. Acum n-aveau decât să-i dea cele douăzeci de coroane sau să-şi pună pofta în cui.

Până la urmă cotoroanţa plătise şi încă şi cinci dolari! Nici măcar să socotească nu ştia.

Vânzătorul era mulţumit, iar soţia preşedintelui

încântată. Aceasta din urmă avea să devină de-a dreptul exaltată odată ajunsă la herghelia din Knivista, unde se îndrăgostise la prima vedere de Morfeus, un armăsar Caspian negru în vârstă de trei ani. Calul prezenta toate caracteristicile unui specimen adult de înălţime normală, dar nu măsura mai mult de un metru de la umeri în jos şi, cum e tipic pentru rasa Caspian, nici n-avea vreodată să crească mai mult.

— Trebuie să-l iau! zise Liu Yongqing, care, de când devenise prima doamnă a Chinei, îşi dezvoltase într-un mod incredibil abilitatea de a-şi impune voinţa.

Din cauza numeroaselor lucruri pe care delegaţia le avea de transportat la Beijing, fură cu toţii supuşi unor formalităţi monstruoase de către angajaţii firmei Cargo City de pe aeroportul Arlanda. Nu era vorba doar despre aspectele practice, cum ar fi utilajele necesare încărcării şi descărcării, ci de asemenea despre obţinerea ştampilelor necesare pentru fiecare categorie de mărfuri în parte.

Nepreţuita gâscă din dinastia Han fu acceptată. Calul însă era o problemă mai complicată.

Preşedintele se afla deja în fotoliul său prezidenţial din avionul prezidenţial şi îi punea întrebări secretarului său cu privire la motivele întârzierii plecării. Drept răspuns, i se relată că aveau două probleme. Una mai mică, şi anume că tirul care îi transporta maşina Volvo de la uzina din Torslanda mai avea câteva zeci de kilometri înainte de a ajunge la aeroport, şi una mai mare, şi anume calul cumpărat de prima doamnă. Angajaţii aeroportului aveau o atitudine foarte ciudată. Păreau să fie partizanii ideii că regulile erau făcute pentru a fi respectate şi susţineau că nu avea absolut nicio importanţă că în situaţia de faţă era vorba despre avionul preşedintelui chinez.

Secretarul recunoscu, de asemenea, că fusese complicat să poarte un dialog în condiţiile în care interpretul se afla în continuare în spital. Acesta din urmă nu se simţea destul de bine încât să se poată întoarce odată cu restul delegaţiei. Secretarul înţelegea că preşedintele nu era interesat să afle toate detaliile, de

aceea se mulţumi să-l întrebe dacă ar fi indicat ca delegaţia să-i ceară ultima oară ajutorul acelei femei din Africa de Sud. Şi, dacă da, îi dădeau voie s-o contacteze?

Astfel încât Nombeko şi Celestine fură trezite din somnul lor de-a curmezişul în cabină de un apel telefonic. Camionul părăsi prin urmare parcarea şi se îndreptă cu bombă cu tot spre Cargo City în Arlanda, unde Nombeko avea să-l ajute pe preşedintele chinez şi delegaţia acestuia cu diverse formalităţi birocratice la vamă.

* * *

Cine nu are destule probleme n-are decât să-şi cumpere un mamifer în Suedia în orele premergătoare zborului înapoi acasă, pe cealaltă jumătate a globului, şi apoi să insiste ca animalul să îl urmeze împreună cu restul bagajelor.

Unul dintre lucrurile cu care Nombeko trebuia să le dea o mână de ajutor era să convingă serviciile Ministerului Agriculturii să elibereze un certificat de export pentru calul Caspian care cu câteva ore înainte o privise adânc în ochi pe soţia preşedintelui, Liu Yongqing.

De asemenea, certificatele de vaccinare ale calului trebuiau prezentate autorităţilor competente din cadrul aeroportului. În plus, pentru rasa Caspian, atunci când destinaţia era Beijing, în conformitate cu reglementările generale ale Ministerului Agriculturii din China, trebuia să se efectueze un test Coggins, care să confirme că armăsarul, care se născuse şi crescuse la Knivista, la o mie de kilometri de Polul Nord, nu suferea de paludism.

Dincolo de asta, avionul trebuia echipat cu sedative, seringi şi ace pentru a putea administra injecţii animalului în caz că ar fi suferit un atac de panică în timpul zborului, precum şi cu o mască de măcelărie pentru cazul în care animalul ar fi devenit incontrolabil.

În ultimul rând, dar nu mai puţin important, un veterinar agreat de Ministerul Agriculturii trebuia să examineze animalul şi apoi să se deplaseze la aeroport

pentru a confirma identitatea acestuia. În momentul în care află că şeful singurei clinici veterinare agreate din regiune era în delegaţie la Reykjavík, Nombeko se dădu bătută.

— Am impresia că este nevoie de o soluţie alternativă pentru această problemă.

— Ce vrei să spui? întrebă Celestine.

După ce rezolvase problema armăsarului soţiei lui Hu Jintao, Nombeko se grăbi să se întoarcă la sediul guvernului pentru a-l informa pe prim-ministru. Era important să ajungă înaintea şefului de stat-major şi de aceea se hotărî să ia un taxi, după ce o instruise pe Celestine pe cel mai sever ton posibil să nu cumva să iasă în evidenţă în trafic, nici ea, nici camionul. Celestine îi promisese să facă exact cum i se spusese şi şi-ar fi ţinut cu siguranţă promisiunea dacă nu s-ar fi întâmplat să cânte Billy Idol la radio.

Cam la vreo douăzeci de kilometri nord de Stockholm se crea un ambuteiaj în urma unui accident. Nombeko reuşise să treacă de zona respectivă cu taxiul, însă camionul lui Celestine rămase blocat în cozile ce creşteau rapid. În conformitate cu cele mărturisite ulterior, se pare că e fizic imposibil să menţii un vehicul pe loc când la radio se aude „Dancing with Myself”. Prin urmare, Celestine se hotărâse să intre pe banda rezervată autobuzelor.

Aşa că femeia care se rockărea la volanul unui camion de cartofi cu plăcuţe de înmatriculare false fu reperată de către un poliţist în civil, a cărui maşină o depăşise în ambuteiaj pe partea greşită, şi oprită pentru a fi învăţată minte.

În timp ce agentul de poliţie controla plăcuţele de înmatriculare, aflând că aparţineau unui Fiat Ritmo roşu despre care se ştia de mulţi ani că îi fuseseră furate plăcuţele, colegul lui, care era stagiar, se apropie de Celestine, care se afla în maşină cu geamul deschis.

— Este interzis să circulaţi pe banda pentru autobuze, indiferent dacă s-a produs vreun accident sau nu. Carnetul la control, vă rog!

— Fugi d-aici, băi, că nu-ţi dau nimic, zise Celestine.

După câteva minute tumultuoase, Celestine fusese vârâtă pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, iar la mâini avea cătuşe asemănătoare cu cele din propria ei garderobă. În tot acest timp, oamenii din maşinile staţionate în jur nu încetaseră să facă fotografii.

Agentul de poliţie era un om cu multă experienţă în muncă, aşa că îi zise cu o voce calmă lui Celestine că era mai bine să spună de la bun început cine era, al cui era camionul şi de ce circula cu plăcuţe de înmatriculare false. Între timp, stagiarul examina remorca maşinii, înăuntru se afla o ladă de mari dimensiuni şi dacă trăgeai de unul dintre colţuri în modul potrivit o puteai desface… chiar aşa, funcţionase!

— Ce Dumnezeu? se miră stagiarul şi îl chemă imediat pe agent.

Poliţiştii reveniră în grabă lângă încătuşata Celestine pentru a-i pune noi întrebări, de data aceasta privind conţinutul lăzii. Acum însă, Celestine îşi venise în fire.

— Voiaţi să ştiţi cum mă cheamă, nu-i aşa? zise ea.

— Tare mult, zise agentul cu aceeaşi expresie calmă.

— Édith Piaf, răspunse Celestine.

Apoi începu să cânte:

Non, rien de rien

Non, je ne regrette rien

Ni le bien qu’on în a fait

Ni le mal; tout ça în est bien égal!

Continuă să cânte pe tot parcursul drumului spre secţia de poliţie din Stockholm. În sinea lui, agentul de poliţie îşi zise că se puteau spune multe despre meseria de poliţist, dar nu şi că ar fi lipsită de variaţie.

Stagiarul primi sarcina de a conduce camionul cu mare grijă spre aceeaşi destinaţie.

* * *

Aeronava prezidenţială chineză părăsi aeroportul Stockholm Arlanda în direcţia Beijing în ziua de duminică,

10 iunie 2007, la ora 16: 30.

Aproximativ la aceeaşi oră ajunse şi Nombeko înapoi la sediul guvernului. Reuşi să treacă de toate controalele folosindu-se de asistenta prim-ministrului, căreia îi declarase că avea informaţii foarte importante cu privire la preşedintele Hu pe care dorea să i le împărtăşească şefului ei.

Nombeko fu invitată în biroul prim-ministrului cu câteva minute înainte să-şi facă intrarea şeful de stat-major. Fredrik Reinfeldt părea să fie plin de energie, căci apucase să doarmă aproape o oră şi jumătate, timp în care Nombeko jonglase cu hârtii, cai şi alte fineţuri la aeroport.

Prim-ministrul o întrebă ce avea pe suflet. Din punctul lui de vedere nu ar fi fost necesar să se vadă înainte ca şeful de stat-major să fi fost informat şi să fi venit momentul stocării finale… ca să zicem aşa.

— Păi, să vedeţi, situaţia s-a schimbat şi întâlnirea cu şeful de stat-major nu mai este necesară. În schimb, ar fi o idee bună să-l contactaţi cât mai repede pe preşedintele Hu.

Nombeko continuă să povestească despre calul Caspian cu alură de ponei şi despre birocraţia interminabilă care ar fi fost necesară astfel încât animalul să nu rămână la sol, spre enervarea generală a primei doamne şi a soţului ei. Prin urmare, Nombeko adoptase o soluţie neconvenţională, şi anume să pună calul în acelaşi loc cu maşina Volvo pe care preşedintele o primise vinerea trecută de la fabrica auto din Torslanda şi care trecuse cu brio toate formalităţile de la vamă.

— Chiar crezi că mă interesează toate aceste lucruri? o întrerupse prim-ministrul.

— Mă tem că da, dacă aveţi răbdarea să mă ascultaţi până la capăt, zise Nombeko.

Se dovedise însă că armăsarul nu încăpea în aceeaşi ladă cu Volvo-ul. Singurul lucru care rămăsese de făcut fusese deci să lege animalul şi să-l închidă în lada cu bomba atomică, iar apoi să mute toată documentaţia dintr-o ladă în cealaltă. În acest fel, Suedia se putea descotorosi

şi de armăsarul Caspian, şi de bombă în acelaşi timp.

— Vrei să zici că… începu prim-ministrul şi se opri în mijlocul propoziţiei.

— Sunt convinsă că preşedintele Hu o să fie încântat să preia bomba, căci le va furniza tehnicienilor lui o serie întreagă de răspunsuri. În plus, China e plină de rachete cu rază medie şi lungă de acţiune, ce importanţă mai are deci o bombă de trei megatone în plus sau în minus? Şi trebuie să vă gândiţi şi la cât de încântată trebuie să fie soţia preşedintelui acum, că a reuşit să-şi ia cu ea calul! Păcat doar că Volvo-ul a rămas în Suedia. L-am pus în camionul de cartofi. Cred că mai bine ar fi să rugaţi pe cineva să-l trimită de urgenţă în China. Sau dumneavoastră ce părere aveţi, domnule prim-ministru?

Fredrik Reinfeldt simţea că îl ia cu leşin de la informaţiile pe care tocmai le primise, dar era conştient că nu avea timp de aşa ceva. În plus, se auzeau bătăi în uşă. Era asistenta care îi transmise că şeful statului-major tocmai sosise şi aştepta să fie primit de prim-ministru.

* * *

Cu doar câteva ore în urmă, şeful statului-major se aflase în minunatul port din San Remo, unde luase un mic dejun târziu alături de iubita sa soţie şi de cei trei copii. După ce primise semnalul de alarmă de la guvern, se aruncase într-un taxi care îl dusese până la Genova, de unde fusese preluat de unul dintre exemplarele de paradă cu care se mândrea flota aeriană suedeză – un JAS 39 Gripen – care îl transportase cu o viteză de două ori superioară vitezei sunetului şi la un cost de trei sute douăzeci de mii de coroane până pe aeroportul militar Uppsala-Ärna din Suedia. Acolo îl aşteptase o maşină cu care ajunsese la destinaţie cu câteva minute întârziere din cauza unui accident de pe autostrada E4. În timp ce traficul era total blocat, şeful statului-major avusese ocazia să fie martorul unei scene pline de dramatism care se desfăşura pe marginea drumului. Chiar sub ochii lui poliţia

o oprise pe şoferiţa unui camion. Mai întâi îi puseseră cătuşe, apoi femeia începuse să cânte în franceză. O întâmplare foarte bizară.

Întâlnirea cu prim-ministrul, care avusese loc la scurt timp după aceea, fusese chiar şi mai bizară. Când fusese somat să se prezinte de urgenţă la guvern, şeful statului-major se temuse că ţara se afla în pragul războiului. Acum însă, prim-ministrul îi cerea doar să confirme că buncărele erau în stare bună de funcţionare şi că erau folosite în scopul pentru care fuseseră construite.

Şeful statului-major răspunsese că, din informaţiile pe care le deţinea, erau toate utilizate în scopurile corespunzătoare şi că existau cu siguranţă câţiva metri cubi liberi pe care îi putea pune la dispoziţia prim-ministrului, totul depindea însă de natura materialului ce trebuia depozitat.

— Foarte bine, zise prim-ministrul. Atunci nu vă mai reţin. Am înţeles că sunteţi în concediu.

După ce termină de cugetat asupra celor întâmplate, şeful statului-major ajunse la concluzia că totul era de-a dreptul de neînţeles, moment în care confuzia lui se transformă în iritare. Nici măcar în concediu nu putea să se ducă liniştit! în cele din urmă, îl sună pe pilotul avionului cu care venise mai devreme şi care se afla în continuare pe aeroportul militar de la nord de Uppsala.

— Bună ziua. Şeful statului-major la telefon. N-aţi putea să mă duceţi înapoi în Italia?

Şi aşa se duseră încă trei sute douăzeci de mii de coroane pe apa sâmbetei. La care se adăugară încă opt mii de coroane, căci şeful statului-major se hotărî să cheme un taxi-elicopter care să-l ducă până la aeroport. Apropo, călătoria se desfăşură într-un elicopter Sikorsky-S 76 cu o vechime de treisprezece ani, care fusese achiziţionat cu banii primiţi de la compania de asigurări pentru un exemplar de aceeaşi marcă furat în prealabil.

Şeful statului-major ajunse înapoi la San Remo cu un sfert de oră înaintea cinei, la care familia fu servită cu fructe de mare.

— Cum a fost întâlnirea cu prim-ministrul, iubitule? îl întrebă soţia.

— Mă gândesc serios să votez cu alt partid la următoarele alegeri, răspunse şeful statului-major.

* * *

Când fu contactat de prim-ministrul suedez, preşedintele Hu se afla în continuare la bordul avionului în drum spre casă. De fapt, Hu nu-şi folosea niciodată engleza stâlcită în convorbiri politice la nivel internaţional, însă de data aceasta făcu o excepţie. Era mult prea curios să afle ce avea să-i zică prim-ministrul Reinfeldt. La numai câteva secunde după începerea conversaţiei, preşedintele Hu pufni în râs.

— Mare figură mai e domnişoara Nombeko, nu-i aşa, domnule prim-ministru?

Volvo-ul i-ar fi făcut mare plăcere, dar ceea ce primise acum era clar şi mai tare. Ca să nu mai vorbim despre faptul că soţia sa era super-încântată că reuşise să ia cu ea calul.

— O să am grijă ca maşina să vă fie trimisă cât mai curând posibil, promise Fredrik Reinfeldt în timp ce-şi ştergea broboanele de sudoare de pe frunte.

— Sau poate că interpretul meu ar putea s-o conducă până acasă, reflectă Hu Jintao. Dacă se însănătoşeşte vreodată. Nu, mai bine i-o daţi lui Nombeko! Chiar că o merită!

Apoi preşedintele Hu promise să nu se folosească de bombă în starea ei actuală. Dimpotrivă, avea de gând s-o dea imediat la demontat, ceea ce însemna că avea să-şi înceteze existenţa.

— Dar poate că v-ar interesa informaţiile pe care le vor obţine specialiştii în inginerie nucleară?

Nu, aceste informaţii nu prezentau nicio importanţă pentru prim-ministrul Reinfeldt. Naţiunea lui (sau a regelui) se putea lipsi de ele.

Fredrik Reinfeldt reuşi astfel să încheie convorbirea,

neuitând să-i mulţumească încă o dată preşedintelui Hu pentru vizită.

* * *

Nombeko se întoarse în apartamentul de lux de la Grand Hotel şi descuie cătuşele unui Holger 1 cufundat încă în somn. Apoi îl sărută pe frunte pe un Holger 2 la fel de cuprins de somn şi o înveli cu o pătură pe contesă, care adormise pe covor lângă minibarul din dormitor. Reveni apoi lângă Holger 2 al său, se întinse lângă el şi chiar apucă să se întrebe pe unde o fi umblând Celestine înainte de a o cotropi şi pe ea somnul.

Se trezi abia la mijlocul zilei următoare, cam pe la douăsprezece şi un sfert, când Holger 1, Holger 2 şi contesa o anunţară că era gata prânzul. Prima care se trezise fusese Gertrud, care dormise foarte incomod pe podeaua de lângă minibar. În lipsa altor preocupări, începuse să răsfoiască broşura cu informaţii a hotelului şi descoperise ceva incredibil. La hotel lucrurile funcţionau în felul următor: mai întâi te hotărai ce voiai, apoi ridicai receptorul şi îi explicai persoanei de la celălalt capăt al firului, care, la rândul ei, îţi mulţumea pentru apel, iar apoi, fără întârzieri nemotivate, îţi aducea lucrurile cerute.

Toată tărăşenia se chema *room-service*. Din punctul de vedere al contesei, puteau să-i spună cum voiau şi să fie în orice limbă. Întrebarea era însă dacă într-adevăr funcţiona în practică?

Începuse cu un mic test. Comandase o sticlă din şnapsul mareşalului Mannerheim, care fusese livrată, deşi îi luase hotelului o oră întreagă să facă rost de toate ingredientele. Apoi comandase haine pentru ea şi pentru ceilalţi, încercând să potrivească mărimile pe cât era posibil. De data aceasta durase două ore. Acum tocmai ceruse un prânz cu trei feluri de mâncare pentru toată lumea, în afară de Celestine, care nu se afla prin preajmă.

— Nombeko, nu ştii cumva pe unde umblă Celestine?

Proaspăt trezită, Nombeko nu avea nici cea mai vagă

idee. Un lucru însă era clar: se întâmplase ceva.

— Şi-a luat cumva tălpăşiţa cu bombă cu tot? întrebă Holger 2 şi simţi cum îi creşte deja febra doar gândindu-se la un asemenea scenariu.

— Nu, am scăpat de bombă o dată pentru totdeauna, dragul meu, zise Nombeko. Aceasta este prima zi a noii noastre vieţi. Am să-ţi explic mai târziu, hai mai bine să mâncăm acum. Pe urmă aş vrea să fac un duş şi să mă schimb de aceste haine pe care le tot port de câteva zile, iar apoi putem să plecăm în căutarea lui Celestine. Tare bună iniţiativa de a ne comanda haine noi, dragă contesă!

Prânzul ar fi fost de-a dreptul delicios, dacă n-ar fi trebuit să-l asculte pe Holger 1 plângându-se de dispariţia iubitei. Dacă aruncase în aer totul în lipsa lui?

Printre îmbucături, Nombeko îi spuse că ar fi participat, vrând nevrând, dacă Celestine ar fi făcut ce credea el, dar că acest lucru nu se întâmplase de vreme ce stăteau cu toţii în jurul mesei mâncând paste cu trufe în loc să fie morţi. În plus, obiectul care îi chinuise timp de mai multe decenii se afla acum pe un alt continent.

— Celestine e pe alt continent? se impacientă Holger 1.

— Mănâncă şi taci, îi răspunse Nombeko.

După prânz făcu un duş, se îmbrăcă apoi cu noile sale haine şi se duse la recepţie să restricţioneze potenţialele viitoarele comenzi din partea contesei. Aceasta părea să fi prins gustul noii sale vieţi de aristocrată şi nu era decât o chestiune de timp până începea să comande avioane cu reacţie şi spectacole private cu Harry Belafonte.

Odată ajunsă la recepţie, atenţia îi fu captată de tabloide. Pe prima pagină din *Expressen* apărea o poză cu Celestine într-o încăierare cu doi poliţişti, iar dedesubt scria cu litere cât casa:

SENZAŢIONALA ARESTARE A FEMEII CÂNTĂTOARE

Cu o zi înainte poliţia prinsese o femeie de vârstă mijlocie în legătură cu un delict rutier pe autostrada E4 la

nord de Stockholm. În loc să-şi prezinte actele de identitate, femeia declarase că este Edith Piaf şi începuse să cânte „Non, je ne regrette rien”, melodie pe care continuase apoi să o fredoneze până când adormise în celulă.

Poliţia refuzase să publice fotografii, dar tabloidul *Expressen*, avid de melodarmă, cumpărase mai multe fotografii grăitoare de la particulari. O cunoştea oare cineva? Era cu siguranţă suedeză. După spusele mai multor martori oculari care o fotografiaseră, femeia îi insultase pe poliţişti în suedeză înainte de a se pune pe cântat.

— Cred că ştiu cam care au fost insultele, mormăi Nombeko şi se întoarse în apartament cu un exemplar al ziarului, uitând să le spună celor de la recepţie despre restricţiile cu privire la *room service*.

Cei mai apropiaţi vecini ai cuplului Gunnar şi Kristina Hedlund – deja greu încercaţi de soartă – fură primii care descoperiră poza fiicei acestora pe prima pagină din *Expressen*. Două ore mai târziu, Celestine şi părinţii săi se regăsiră în celula din incinta secţiei de poliţie din centrul Stockholmului. Celestine constată că nu mai era furioasă pe ei şi declară că voia să scape din arest ca să le poată face cunoştinţă cu prietenul ei.

Poliţia de-abia aştepta să scape de femeia foarte nesuferită, nu înainte însă de a clarificaun pic situaţia. Camionul de cartofi avea plăcuţe false, dar se dovedise că nu era furat. Proprietara era bunica lui Celestine Hedlund, o bătrânică uşor zăpăcită la vreo optzeci de ani. Se intitula contesă şi afirma că în această calitate ar trebui să se afle dincolo de orice bănuială. Nu putuse da nicio explicaţie logică pentru plăcuţele de înmatriculare false, în afară de bănuiala că s-ar fi putut întâmpla cândva prin anii ’90, când împrumutase camionul în mai multe rânduri unor tineri recoltatori de cartofi din

Norrtälje. Contesa ştia încă din vara anului 1945 că tinerii din Norrtälje nu erau de încredere.

Având în vedere faptul că identitatea lui Celestine

Hedlund fusese confirmată, nu mai exista niciun motiv să fie reţinută sau pusă sub învinuire. Totul avea să se rezume la o amendă pentru conducere fără permis. Furtul plăcuţelor de înmatriculare era firește un delict, dar, indiferent de cine fusese vinovatul, fapta se petrecuse cu douăzeci de ani în urmă, deci era deja prescrisă. Trebuie adăugat că nici conducerea unui camion cu plăcuţe false nu era legală, dar agentul se săturase să tot asculte „Non, je ne regrette rien”, aşa că se hotărâse să considere că nu săvârşise niciun act reprobabil. În plus, agentul se întâmpla să aibă o căsuţă de vacanţă chiar lângă Norrtälje, iar în vara anterioară se trezise că i se furase hamacul din grădină. Prin urmare, exista poate un sâmbure de adevăr în cele spuse de contesă cu privire la comportamentul tinerilor din Norrtälje.

Singurul lucru care mai rămânea de clarificat era prezenţa unui Volvo nou-nouţ în camion. După primul contact cu uzina de la Torslanda, poliţia făcuse descoperirea senzaţională cum că maşina aparţinea preşedintelui chinez Hu Jintao. Ulterior însă, conducerea firmei Volvo intrase în legătură cu reprezentanţii preşedintelui de la Beijing şi recontactase poliţia informându-i că preşedintele făcuse cadou maşina unei femei al cărui nume nu dorea să-l facă public. Poliţia ajunsese atunci la concluzia că femeia cu pricina era, de fapt, Celestine Hedlund. Din senin, acest caz bizar devenise o chestiune de politică internaţională la cel mai înalt nivel. Agentul îşi zise prin urmare că nu era cazul să mai insiste, iar procurorul îi dădu dreptate. Celestine Hedlund fu aşadar eliberată şi se urcă în Volvo împreună cu părinţii săi, părăsind secţia de poliţie.

Agentul de poliţie îşi întoarse privirea, nevoind să ştie care dintre ei se afla la volan.

Partea 7

„Nimic nu este permanent în lumea asta nedreaptă, nici măcar problemele noastre”.

Charlie Chaplin

Capitolul 24

Despre ce înseamnă să existi cu adevărat şi despre o tragere de nas

Holger 1, Celestine şi contesa Virtanen, care între timp îşi schimbase numele în Mannerheim, se simţeau ca acasă în apartamentul de la Grand Hotel. Prin urmare, nu se grăbeau să găsească un castel potrivit în care să se mute.

Serviciul de room-service absolut fantastic al hotelului reprezenta încă un motiv care îi îmboldea să rămână. Gertrud îi îndemnase pe Holger 1 şi pe Celestine să-l încerce şi ei. După numai câteva zile cei doi deveniseră dependenţi de room-service.

În fiecare sâmbătă, contesa dădea petreceri în salon, cu Gunnar şi Kristina Hedlund ca invitaţi de onoare. Din când în când, la aceste chefuri apăreau şi regele şi regina.

Nombeko îi lăsa să-şi facă de cap. Deşi factura de la hotel creştea văzând cu ochii, încă mai aveau destul de multe rezerve din banii pe cartofi.

Ea şi Holger 2 îşi făcuseră rost de un apartament separat, la o distanţă rezonabilă de contesă şi de protejaţii ei. Nombeko se născuse şi crescuse într-o colibă de tablă, iar Holger 2 într-o veche casă ţărănească în care aproape că bătea vântul. Apoi locuiseră împreună într-un bloc dărăpănat, iar în ultimii treisprezece ani – în camera de lângă bucătăria de ţară a unei case izolate din Roslagen.

Văzut din această perspectivă, apartamentul lor cu două camere din cochetul cartier Östermalm reprezenta un lux ce n-ar fi fost cu mult sub eventualul castel al contesei.

Pentru a-l putea achiziţiona însă, Holger 2 şi Nombeko trebuiau mai întâi să rezolve problema existenţei lor legale.

Pentru Nombeko, situaţia se rezolvă în numai o jumătate de zi. Prim-ministrul îl sună pe ministrul de Interne, care îl contactă pe şeful Inspectoratului General

pentru Imigrări, care îşi sună unul dintre cei mai competenţi colaboratori, care găsi în dosarul lui Nombeko Mayeki din 1987 o notă pe care o completă cu o însemnare cum că domnişoara Mayeki rezidase în Suedia în tot acest răstimp, iar prin urmare i se putea conferi titlul de cetăţean al Regatului Suediei.

La rândul lui, Holger 2 se prezentă la Direcţia Locală de Evidenţă a Populaţiei din cartierul Sodermalm din Stockholm şi îl informă pe funcţionarul de la ghişeu că nu exista, dar că îşi dorea să înceapă să existe. Se foi multă vreme pe coridoare, fiind trimis de la un ghişeu la altul, iar în cele din urmă fu rugat să meargă la direcţia locală din Karistad şi să-l contacteze pe PerHenrik Persson, cel mai renumit expert din întreaga ţară pe probleme privind evidenţa populaţiei.

E drept că PerHenrik Persson era un birocrat, dar era totuşi dotat cu o oarecare doză de pragmatism. După ce Holger 2 îşi termină povestirea, birocratul întinse mâna şi îl bătu prietenește pe umăr. Apoi îi spuse că era foarte limpede că Holger exista şi că oricine ar fi susţinut contrariul se înşela. În plus, după părerea lui PerHenrik Persson, existau cel puţin două dovezi că Holger era suedez get-beget. Prima era însăşi istoria pe care o povestise, care, în opinia lui PerHenrik Persson, făcea dovada unei îndelungate experienţe ce era imposibil de falsificat (asta în condiţiile în care Holger sărise peste toate părţile referitoare la bombă).

Cea de-a doua nu era nicidecum faptul că Holger avea alură de suedez şi vorbea suedeza la perfecţie, ci mai degrabă faptul că întrebase dacă era cazul să-şi dea jos pantofii înainte de a păşi în biroul decorat cu covor persan al lui PerHenrik Persson.

Pentru ca formalităţile să fie îndeplinite întocmai, Persson îi ceru totuşi lui Holger să facă rost de vreo doi martori – nişte cetăţeni onorabili – care să-i confirme identitatea şi autenticitatea poveştii.

— Vreo doi martori? zise Holger 2. Da, cred că se găsesc. Ce-aţi zice de prim-ministru şi de rege?

PerHenrik Persson zise că unul dintre cei doi era de ajuns.

* * *

În timp ce contesa Mannerheim şi asistenţii ei luau hotărârea să-şi construiască o reşedinţă nouă în loc să se lanseze în tentative zadarnice de a găsi un castel vechi, Holger 2 şi Nombeko începură să-şi trăiască în sfârşit viaţa. Holger 2 îşi sărbători câştigarea mult-râvnitei existenţe printr-o convorbire cu profesorul Berner de la Universitatea din Stockholm, în care explică îndeajuns de mult din istoria sa încât să-l poată convinge pe profesor să-i ofere o nouă şansă la susţinerea tezei de doctorat. Între timp, Nombeko se delectă obţinând 270 de credite ECTS în douăsprezece săptămâni în urma promovării tuturor examenelor de la Facultatea de Matematică şi asta în vreme ce lucra cu normă întreagă ca specialistă în civilizaţia chineză în cadrul Cancelariei prim-ministrului.

Holger 2 şi Nombeko îşi petreceau serile şi weekendurile mergând la diferite conferinţe interesante sau la teatru, din când în când şi la operă sau la restaurant ori pur şi simplu stând de vorbă cu noii lor prieteni. Aceştia din urmă erau exclusiv persoane care, obiectiv vorbind, nu puteau fi considerate altfel decât normale. Cei doi jubilau de fiecare dată când găseau o factură în cutia poştală, căci pentru a fi facturat trebuie mai întâi să existi.

Holger şi Nombeko introduseseră, de asemenea, un nou ritual în cotidian; în fiecare seară înainte de culcare Holger turna două păhărele de porto pe care le beau în cinstea trecerii încă unei zile fără Holger 1, Celestine şi bombă.

* * *

În mai 2008, conacul cu douăsprezece camere al contesei din regiunea Västmanland era în sfârşit gata. În jurul acestuia se aflau cincizeci de hectare de pădure, în

plus, bugetul calculat de Nombeko fusese depăşit de Holger 1, care cumpărase şi unul dintre lacurile din apropiere cu motivaţia că, din când în când, contesa voia să mai prindă câte o ştiucă. Din considerente practice, fuseseră, de asemenea, nevoiţi să amenajeze o platformă de aterizare pentru elicopterul privat pe care îl achiziţionaseră şi pe care Holger 1 îl pilota în mod ilegal de fiecare dată când contesa era invitată la ceai sau la cină de cei mai buni prieteni ai ei de la palatul regal Drottningholm. Se întâmpla chiar ca Holger 1 şi Celestine să fie şi ei invitaţi, mai ales de când puseseră bazele organizaţiei nonprofit *Monarhia salvează Suedia*, căreia îi donaseră suma de două milioane de coroane.

— Două milioane pentru salvarea monarhiei? zise Holger 2 cu mirare când el şi Nombeko se aflau în pragul noului conac cu un buchet de flori în mână drept cadou de casă nouă.

Nombeko nu zise nimic.

— Vrei să zici că mi-am schimbat radical părerile? întrebă Holger 1 în timp ce-şi invita fratele şi pe prietena lui înăuntru.

— E puţin spus, răspunse Holger 2, în vreme ce Nombeko continua să păstreze tăcerea.

Dar Holger 1 nu era întru totul de acord cu această afirmaţie. Lupta pe care o purtase tatăl lor se îndreptase împotriva altui monarh dintr-o altă epocă. De atunci societatea evoluase din toate punctele de vedere, iar în vremuri noi e nevoie de soluţii noi, nu-i aşa?

Holger 2 era de părere că Holger 1 debita baliverne pe care nici măcar el însuşi nu era în stare să le priceapă.

— Dar continuă totuşi, că sunt curios să aud şi restul.

Păi, în secolul XXI totul mergea cu o viteză uimitoare: maşinile, avioanele, internetul, totul! Prin urmare, oamenii aveau nevoie de un reper solid, permanent şi sigur.

— Cum ar fi un rege?

Cum ar fi un rege, cam aşa cugeta Holger 1. Monarhia reprezenta o tradiţie milenară, în vreme ce internetul prin fibră optică de-abia dacă exista de zece ani.

— Ce legătură are internetul prin fibră optică cu monarhia? întrebă Holger 2 fără să primească însă vreun răspuns.

Holger 1 îşi continuă expunerea avansând ideea că fiecare naţiune trebuia să se unească în jurul propriilor simboluri în această eră a globalizării. Îi explică, de asemenea, lui Holger 2 că republicanii nu făceau altceva decât să vândă ţara, să scuipe pe drapelul suedez, să se lepede de identitatea naţională pe care voiau să o înlocuiască apoi cu moneda euro.

Când Holger 1 ajunse în acest punct al expunerii, Nombeko nu se mai putu abţine. Se îndreptă spre el, îi prinse nasul între arătător şi degetul mare şi începu să tragă cu putere.

— Au! ţipă Holger 1.

— Aaa, ce uşurare! declară Nombeko.

Celestine se afla în imediata lor apropiere în bucătăria de optzeci de metri pătraţi a conacului şi se grăbi să-l salveze pe Holger 1 când îl auzi ţipând.

— Ce-i faci iubitului meu? strigă ea.

— Dă nasul mai aproape şi am să-ţi arăt şi ţie, îi răspunse Nombeko.

Celestine, care nu era aşa de uşor de păcălit, preluă ştafeta de la Holger 1.

— Tradiţiile suedeze se află în mare pericol. Nu putem să stăm doar cu mâinile în sân şi să privim. Două milioane de coroane nu înseamnă *nimic* în acest context, sunt în joc valori capitale, voi chiar nu pricepeţi? zise Celestine.

Nombeko îi fixa nasul cu privirea. Holger 2 fu însă mai rapid. Îşi luă prietena de braţ şi le mulţumi gazdelor pentru invitaţie. Apoi cei doi plecară.

* * *

Fostul agent B şedea pe o bancă din grădina Ghetsimani în aşteptarea liniştii interioare pe care acest loc biblic i-o oferea de obicei.

Nu şi de data aceasta. Agentul înţelegea că-i mai rămăsese un lucru de făcut. Un singur lucru. Apoi vechea lui viaţă avea să ţină în sfârşit de domeniul trecutului.

Se întoarse acasă, se aşeză în faţa calculatorului, se conectă la un server din Gibraltar şi trimise un mesaj anonim necifrat cancelariei guvernului israelian. Textul mesajului era următorul:

Întrebaţi-l pe prim-ministrul Reinfeldt despre carnea de antilopă.

Doar atât, nimic mai mult.

Premierul Olmerţ avea să intuiască de unde venea mesajul, însă nu putea să-i dea de urmă. De fapt, probabil că nici nu avea să-ncerce s-o facă. Agentul B nu fusese foarte apreciat în ultimii ani ai carierei. Cu toate acestea, loialitatea lui faţă de naţiune nu fusese pusă niciodată la îndoială.

* * *

În timpul marii conferinţe despre Irak de la Stockholm, din 29 mai 2008, s-a întâmplat un lucru bizar. Ministrul de Externe israelian, Tzipi Livni, l-a luat deoparte pe premierul suedez Reinfeldt şi, după o clipă de ezitare, i s-a adresat în felul următor:

— Ştiţi şi dumneavoastră foarte bine cum stau lucrurile în activitatea noastră. Câteodată aflăm lucruri pe care n-ar trebui să le ştim, iar alteori e exact invers.

Prim-ministrul încuviinţă din cap. Bănuia cam unde voia să ajungă ministrul de Externe.

— Întrebarea pe care urmează să v-o pun vi s-ar putea părea ciudată; din păcate, e chiar foarte posibil să fie aşa, însă, după o analiză foarte aprofundată a situaţiei, premierul Olmerţ şi cu mine am luat decizia să v-o adresăm oricum.

— Transmiteţi-i salutări prim-ministrului din partea mea şi, vă rog, întrebaţi-mă, zise prim-ministrul Reinfeldt. Am să încerc să vă răspund cât de bine pot.

Ministrul de Externe Livni făcu încă o pauză, după

care zise:

— Aveţi cumva informaţii referitoare la zece kilograme de carne de antilopă pe care statul Israel ar fi vrut să le achiziţioneze? îmi cer încă o dată scuze pentru formularea bizară.

Prim-ministrul Reinfeldt afişă un zâmbet forţat. Apoi spuse că era la curent cu afacerea cu carnea de antilopă, dar că nu gusta acest gen de afaceri, căci carnea de antilopă nu-i plăcea defel. În orice caz, treaba fusese rezolvată în aşa fel încât nimeni să nu o mai poată gusta vreodată.

— Mă tem însă că nu pot răspunde la mai multe întrebări pe această temă, doamnă ministru de Externe, încheie prim-ministrul Reinfeldt.

Nu, ministrul de Externe Livni nu mai avea şi alte întrebări. Nu împărtăşea aversiunea premierului Reinfeldt faţă de carnea de antilopă (deşi era vegetariană), cel mai important lucru pentru Israel fiind totuşi faptul că antilopa respectivă nu căzuse în mâinile unor persoane lipsite de scrupule şi fără respect pentru normele în vigoare privind importul şi exportul de produse animaliere.

— Mă bucur să aud că bunele relaţii dintre popoarele noastre rămân în continuare neafectate, zise prim-ministrul Reinfeldt.

— Într-adevăr, confirmă ministrul de Externe Livni.

* * *

Dacă Dumnezeu totuşi există, cu siguranţă are simţul umorului.

Nombeko tânjise după urmaşi împreună cu Holger 2 timp de douăzeci de ani. În ultimii cinci ani încetase chiar să mai spere şi apucase deja să împlinească patruzeci şi şapte de ani în iulie 2008, când îşi dădu seama că era însărcinată (era aceeaşi zi în care la Washington George W. Bush ajunsese la concluzia că fostul preşedinte şi laureatul Premiului Nobel pentru Pace Nelson Mandela putea fi totuşi înlăturat de pe lista de terorişti a serviciilor

americane competente).

Însă comicul situaţiei nu se opreşte aici. În curând se dovedi că şi Celestine, care, ce-i drept, era un pic mai tânără, făcuse aceeaşi descoperire.

Holger 2 îi mărturisi lui Nombeko că era o mare nedreptate pentru oricine, chiar şi pentru cei care detestau deja această lume, faptul că lumea avea să se confrunte acum cu progenitura lui Celestine şi a lui Holger 1. Deşi Nombeko era de acord cu el în principiu, insistă ca ei să continue să se concentreze pe propria lor viaţă şi pe fericirea lor, lăsându-i pe cei doi ţicniţi şi pe bunica unuia dintre ei să-şi vadă de vieţile lor.

Şi aşa şi făcură.

În aprilie 2009, lui Holger 2 şi lui Nombeko li se născu o fiică frumoasă ca lumina zilei. Nombeko insistă să-i pună numele Henrietta după bunica din partea tatălui.

Două zile mai târziu născu şi Celestine prin cezariană planificată într-o clinică privată din Lausanne. Gemeni.

Cei doi bebeluşi semănau ca două picături de apă.

Băieţii fură botezaţi Carl şi Gustaf.

* * *

După naşterea Henriettei, Nombeko îşi părăsi postul de specialistă în civilizaţia chineză. Deşi îşi iubea munca, simţea că nu mai putea avansa în acest domeniu, căci preşedintele Republicii Populare Chineze nu putea să fie mai mulţumit de Regatul Suediei decât era deja. Preşedintele chinez nu regretase nici măcar o singură clipă decizia de a-i oferi frumosul Volvo lui Nombeko, dar, cum maşina făcuse impresie asupra lui, îl sună pe bunul său prieten Li Shufu de la Zhejiang Geely Holding Group şi îi propuse ca Geely să cumpere întreaga companie Volvo. De fapt, dacă stătea bine să se gândească, până şi această idee fusese lansată tot de domnişoara Nombeko.

— Am să văd ce pot face, domnule preşedinte, zise Li Shufu.

— Dacă pe urmă reuşiţi să-mi oferiţi şi un exemplar

blindat la un preţ avantajos, am să vă fiu recunoscător, zise Hu Jintao.

— Am să văd ce pot face, domnule preşedinte, zise Li Shufu.

Cu un buchet de flori în mână, prim-ministrul intră în maternitate ca să îi felicite pe Nombeko şi pe Holger 2.

Şi ca să-i mulţumească lui Nombeko pentru realizările deosebite în rolul de specialistă în civilizaţia chineză. Cum ar fi, de exemplu, faptul că reuşise să-l convingă pe preşedintele Hu să autorizeze înfiinţarea unei catedre de drepturile omului în cadrul Universităţii din Beijing, cu finanţare din Suedia. Faptul că reuşise să facă acest lucru era peste puterea de înţelegere a prim-ministrului. Şi a preşedintelui Comisiei Europene, José Manuel Barroso, care îl sunase pe Reinfeldt şi îl întrebase „How the hell did you de that?”[9]

— Mult noroc micuţei Henrietta! le ură prim-ministrul. Sună-mă când vrei să revii la muncă. Sunt convins că vom găsi ceva pentru tine. Ferm convins.

— Vă promit, zise Nombeko. Probabil că vă voi contacta în curând, pentru că îl am lângă mine pe cel mai talentat economist, analist politic şi tată cu normă întreagă din lume. Acum însă a venit momentul să ne lăsaţi, domnule prim-ministru, căci a sosit ora mesei pentru Henrietta.

* * *

La 6 februarie 2010, preşedintele Republicii Populare Chineze Hu Jintao ateriză pe aeroportul Oliver Tambo International din Johannesburg cu ocazia unei vizite de stat.

— În engleză în original. (N.t.)

Fu întâmpinat de ministrul de Externe Nkoana-Mashabane şi de o serie de alte personalităţi politice. Preşedintele Hu ţinu o scurtă cuvântare la aeroport. Vorbi despre viitorul comun al Chinei şi al Africii de Sud,

9 „Cum dracu' ai reuşit să faci lucrul ăsta?"

subliniind faptul că era încrezător în evoluţia pozitivă a relaţiilor dintre cele două ţări. Apoi adăugă câteva cuvinte despre pace şi dezvoltare în lume şi o serie de alte lucruri pe care fiecare dintre noi le poate interpreta după bunul plac.

După cuvântare, pe preşedinte îl aştepta un program de două zile înţesat de activităţi, iar apoi avea să-şi continue turneul african cu următoarea ţară de pe listă, Mozambicul.

Ceea ce diferenţia vizita din Africa de Sud de cele din Camerun, Liberia, Sudan, Zambia şi Namibia, care tocmai avuseseră loc, era faptul că preşedintele insistase să-şi petreacă seara la Pretoria, în privat.

Ţara-gazdă nu putea, fireşte, să refuze o asemenea cerere. Prin urmare, vizita de stat fu întreruptă cu puţin înainte de ora şapte seara şi fu reluată a doua zi după micul dejun.

La ora nouăsprezece fix, preşedintele fu preluat din faţa hotelului său de o limuzină neagră care îl duse până la Waterkloof Ridge, la reşedinţa ambasadorului suedez.

Fu întâmpinat la uşă de ambasadoarea însăşi, alături de care se aflau soţul şi bebeluşul ei.

— Bine aţi venit, domnule preşedinte! zise Nombeko.

— Mulţumesc, dragă doamnă ambasadoare, zise preşedintele Hu. Acum ar fi chiar culmea să nu reuşim să ne depănăm amintirile legate de safari.

— Şi câteva legate de drepturile omului, adăugă Nombeko.

— Of! exclamă Hujintao şi îi sărută mâna ambasadoarei.

Epilog

Nu mai era aşa de distractiv să lucrezi la departamentul de salubritate al municipalităţii din Johannesburg precum fusese odinioară. De multă vreme se introduseseră cotele de reprezentare a *negrilor* în organizaţie şi oricine poate pricepe în cel fel acest lucru afectase jargonul şi meseria în sine. Analfabeţii din Soweto, de pildă, nu mai puteau fi numiţi întocmai,

indiferent dacă erau analfabeţi sau nu.

Teroristul Mandela fusese în cele din urmă eliberat din închisoare şi, ca şi când asta nu ar fi fost de ajuns, negroteii îl şi votaseră preşedinte, ceea ce îi dăduse mână liberă lui Mandela să distrugă întreaga ţară cu ideile lui blestemate privind egalitatea pentru toţi.

De-a lungul celor aproape treizeci de ani în serviciul departamentului, Piet du Toit reuşise să avanseze până la postul de şef adjunct.

Acum însă îl aştepta o viaţă nouă. Despoticul său tată murise şi îşi lăsase opera moştenire singurului său fiu (mama murise deja cu mulţi ani înainte). Tatăl fusese colecţionar de artă, ceea ce nu era o problemă în sine, bătrânul se dovedise însă extrem de conservator. Şi refuzase în mod consecvent să-şi asculte fiul. Din colecţia lui făceau parte opere de Renoir, Rembrandt şi câteva tablouri semnate Picasso. Avea şi picturi de Monet şi Manet, precum şi lucrări de Dalí şi Leonardo da Vinci.

Mai deţinea şi alte creaţii, numitorul comun fiind în orice caz că valoarea colecţiei nu creştea decât în mod marginal. Cel puţin în raport cu modul în care ar fi crescut dacă tatăl nu ar fi fost atât de încăpăţânat. În plus, moşul fusese atât de lipsit de profesionalism, încât lăsase toate tablourile să atârne pe pereţi acasă în loc să le încuie într-un seif cu aer condiţionat.

Piet du Toit fusese nevoit să aştepte o veşnicie, căci tatăl său nu numai că nu-l asculta, dar se şi încăpăţâna să refuze să moară. În cele din urmă veni însă şi rândul fiului, căci în ziua când bătrânul îşi sărbătorea cea de-a nouăzeci şi două aniversare se înecase cu o bucată de măr care îi rămăsese în gât.

Moştenitorul aşteptă să treacă ziua înmormântării, după care se debarasă într-un ritm rapid de toate tablourile tatălui său. După numai câteva minute reuşise să reinvestească întregul capital într-un mod care l-ar fi umplut de mândrie până şi pe răposatul său tată, dacă acesta din urmă ar fi avut destulă minte să înţeleagă mişcarea. Fiul se afla la banca Julius Bär de pe strada

Bahnhofstrasse din Zürich şi tocmai primise confirmarea că întreaga avere a familiei, în valoare de opt milioane două sute cincizeci şi şase de mii de franci elveţieni, fusese transferată în contul privat al domnului Cheng Tao din Shanghai.

Fiul alesese o investiţie de viitor. Graţie dezvoltării rapide a Chinei, în această ţară apăruse o clasă de mijloc, iar clasa superioară era în plină ascensiune, ceea ce însemna că valoarea artei tradiţionale chinezeşti avea să crească exponenţial în următorii ani.

Cu ajutorul acestui instrument fantastic numit internet, Piet du Toit găsise exact ce căuta. Se grăbise apoi spre localitatea elveţiană Basel, unde căzuse la învoială cu Cheng Tao şi cu cele trei nepoate ale acestuia cu privire la achiziţionarea întregii lor colecţii exclusive de piese de ceramică de pe vremea dinastiei Han. Piet du Toit cercetase certificatele de autenticitate cu lupa, deci totul era în ordine. Proştii de chinezi nici măcar nu-şi dădeau seama că stăteau pe o mină de aur. Aveau de gând să se întoarcă în China cu toţii, împreună cu mama fetelor. Să se întoarcă în China? în loc să se bucure de viaţă în Elveţia. Piet du Toit chiar se simţea ca acasă în Elveţia, unde nu mai era înconjurat de aborigeni analfabeţi din zori şi până seara, ci de oameni ca el, cu aceeaşi cultură şi clasă şi de rasa potrivită. Evident, nu se referea la cocoşatul de Cheng şi la ceilalţi membri ai familiei sale din rasa galbenă. De fapt, făceau numai bine să se îndrepte spre acel colţ uitat de lume unde le era locul. Plecaseră chiar, ceea ce lui îi convenea de minune, căci nu mai aveau cum să-şi dea seama de cât de rău fuseseră păcăliţi.

Piet du Toit trimisese una dintre sutele de piese la casa de licitaţie Sotheby’s din Londra pentru a obţine o evaluare. Compania elveţiană de asigurări insistase în acest sens, nemulţumindu-se doar cu certificatele de autenticitate. Elveţienii puteau să fie chiar foarte birocratici, dar Piet du Toit era nevoit să se adapteze la obiceiurile locului. Ştia el însă ce ştia. Experienţa îi zicea că piesele erau autentice. De aceea se hotărâse să dea

lovitura, fără să mai aştepte să apară şi alţi concurenţi, lucru care n-ar fi făcut altceva decât să ducă la creşterea preţului. Aşa se fac afacerile!

Se auzi soneria telefonului. Era evaluatorul de la Sotheby's. Suna exact la ora la care promisese că o va face. Oamenii cu clasă sunt punctuali.

— Da, Piet du Toit la telefon, deşi prefer să mi se spună *negustorul de artă* du Toit. Ce spuneţi? Dacă stau jos? Ce dracu' vreţi să spuneţi?

Mii de mulţumiri impresarului meu Carina, editoarei Sofia şi redactoarei Anna pentru profesionalismul de care aţi dat dovadă.

Mulţumiri, de asemenea, şi celorlalţi consilieri literari ai mei, Maria, Maud, unchiul Hans. Precum şi lui Rixon, fireşte.

Ţin să le mulţumesc şi domnilor profesori Lindkvist şi Carisson, precum şi inspectorului de poliţie Loeffel din Växjo, care mi-au furnizat fapte pe care eu le-am denaturat ulterior după placul inimii. Din aceleaşi motive, îi datorez mulţumiri şi prietenului meu Selander, care este jurnalist corespondent pentru Africa.

Îi transmit mulţumiri şi lui Hultman din Zürich, precum şi lui Brissman, deşi ţine cu Djurgârden11.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, vreau să le mulţumesc mamei, tatii, clubului Osters IF12 şi insulei Gotland pentru simplul fapt că există.

Jonas Jonasson

Este vorba despre clubul de fotbal Djurgârden IF din Stockholm, renumit în Suedia. (*N.t.*)

Club suedez de fotbal de divizia a doua din oraşul Växjo. (*N.t.*)

* * *

Când veni vremea primei vizite la aceşti sălbatici, Piet du Toit nu era deloc în apele lui. Tatăl său, care era negustor de artă, îi făcuse rost de o gardă de corp, pentru orice eventualitate.

Tânărul de douăzeci şi trei de ani păşi în interiorul biroului de salubritate şi nu se putu abţine să nu se plângă în legătură cu mirosul, plin de iritare. Înăuntru, aşezat la birou, se afla şeful biroului de latrine pe care trebuia să-l concedieze. Lângă el stătea o fetiţă care, spre mirarea asistentului, deschise gura şi zise că rahatul avea prostul obicei de a mirosi urât.